

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Mhairi McFarlane

INTERNATIONALLY BESTSELLING AUTHOR

Just Last Night

a novel

*Two best friends. One missed chance.
A night that changes everything.*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Just Last Night

a novel

Mhairi McFarlane

wm

WILLIAM MORROW

An Imprint of HarperCollinsPublishers

Adanmışlık

*Kristy için,
benim kadar gotik kıyafetleri ve komik kedileri seven*

Epigraf

Ama rüyalara rağmen
Burada benimle birlikte bir yerde oturacağını düşünmüştüm
—“BEING BORING,” PET SHOP BOYS

İçinde

[Kapak](#)

[Başlık Sayfası](#)

[Adanma Epigrafi](#)

[Önsöz Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)

[Teşekkür](#)

[P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası](#)

[...* Yazar Hakkında](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Mhairi McFarlane'in Diğer](#)

[Kitapları Telif Hakkı](#)

[Yayıncı Hakkında](#)

Önsöz

Son

Dün gece yeniden hayata döndün.

Aniden uyanarak hafifçe irkildim ve karanlıkta hareketsizce yatarken beynim gerçekliği yeniden bir araya getirmek için çabalıyordu. Bu bir kabus değildi – ki ben pek çok kabus görmüşümdür – sadece bu dünyaya tıpatıp benzeyen, ama dramatik bir farkı olan başka bir dünyaydı. Senin varlığın. Senin varlığın, ki ben bunu doğal kabul ediyordum.

Bu yerde, okul sırasına oturmuş, yoğun bir otoyolun yanında neşeyle kayak gezisi organize ediyorduk. Geçen arabaların gürültüsü masayı sallıyordu ama ikimiz de rahatsız olmuyorduk. *İsviçre'ye ne dersin?* dedin. Planlarımız vardı.

Mesajlaşmamızı hayal ediyorum, bu sabah sana anlatacağım, işe giderken seni eğlendireceğim. Sen her zaman birkaç dakika içinde cevap verirdin.

Hah, sen asla kayak yapmazsın, Eve. "Neden isteyerek çok soğuk bir yere gidip herhangi bir spor yapıp buna tatil diyeyim ki? Kim çok dik bir buzlu yamacı görüp, 'Tamam, ayağıma beni daha hızlı düşürecek şeyler giyeyim' diye düşünür ki?" Ve böyle devam ediyordu.

IKR! Belli ki bilinçaltım benimle dalga geçiyor. Ayrıca: neden rüyalarımız rüya gören kişi için bu kadar ilginçken, diğerleri için bu kadar sıkıcı? Bunun nedeni, bir hikaye yaratmış olmaktan çok etkilenmiş olmamız, ama onlar için bu hikayenin bir önemi olmaması mı?

Evet ve rüyaların mantıklı olacağını düşünerek, gerçeküstü bir rüya gördüğünde bunu harika bulanlara iki kat sıkıcı puan veriyorum. "Keçiye bakıyordum ama aman Tanrım, sonra fark ettim ki keçi AYNI ZAMANDA BENİM."

Aslında bu oldukça havalı geliyor. Keçiye dönüşmek kayak yapmaktan her zaman daha iyidir.

Ah, neden 2 dakika daha yürüyüp Caffè Nero'ya gitmedim ki, ben çok tembel biriyim, Starbucks'ın flat white'i bile iğrenç tatlı bir çocuk milkshake'i gibi. İşten sonra bir pint?

İş çıkışı bir bira! x

Seni özledim.

Seni uydurmaktan, senin repliklerini yazmaktan nefret ediyorum, orijinalini kullanmak varken. Annem, ikinci kocasını çok iyi taklit edebildiğim için, bana acı bir şekilde "*doğuştan taklitçi*" diyor.

Ama seni bu kadar kolay yaratabilmem, bir lanet gibi geliyor. Bir salon numarası, ama korkunç, bir parodi. Mankenle vals yapmak gibi.

Yorganın sıcaklığı altında, dışarıda yağmurun çatıya vurmasını dinliyorum. Yağmurda kalmam gerekmediğinde, yağmuru zevkle izleyecek kadar gotik biriyim ve bu yağmur da çok güzel: çok şiddetli, her yeri ıslatan, toprağı sıırılsıklam eden, yapraklardan sıçıran sesini duyabileceğiniz bir yağmur. Sadece uykusuzlar, sütçüler, gece kulüplerinden çıkanlar ve sabah erken saatte işe gidenler bunun olduğunu bilir. Bu, şehrin geri kalanı horlarken bizim paylaştığımız bir sır.

Perdeler hareket edince kalbim bir an durdu. Roger pencereden içeri süzülerek girdi ve öfkeyle miyavladı. O, fareleri takip etmekle meşgulken, eğlenirken, biri gökyüzünden üzerine soğuk su döktü.

Bana aldığın yan lambanın ışığında — seramik, mantar şeklinde, beyaz saplı ve kırmızı benekli şapkalı bir Disney mantarı ("Zehirli bir mantar olduğu gibi, şirin ev aksesuarları da erkek arkadaş bulma umutlarını öldürücü olacaktır.") — Roger'ın yatağın ucuna oturduğunu görüyorum, tüyleri nemli tepecikler halinde.

Birisi bana bir keresinde doğumun, aynı anda hem en sıradan hem de en olağanüstü deneyim olduğunu, ölümün de aynı olduğunu söylemişti. Senin ölümün orada, acımasızca duruyor, aynı anda hem çok sıradan hem de akıl almaz derecede garip.

Her zaman böyle olacağını anladım. Acı kalıcı, kabullenmek gerekiyor. Artık vücudumun bir parçası.

Bunu aşmayı bekliyorum. "Devam etmek", bunu sindirmek, bir kenara bırakmak, anlamını bulmak, işlemek için. Bir şekilde, bunun "arkamda" kalması için. *Sırada ne var?* Mide ağrım sanki karnım yarılmış gibi, sürekli bunu düşünüyorum. Ve

—sonrası yok, aptal. Mesele de bu. Birisi gitti, sonsuza kadar, ve sen onun geri gelmesini beklemeyi bırakmalısın. Farkında olmadan, sanki onun burada olmaması değişebilirmiş gibi, duraklama modunda takılıp kalıyorsun.

Kayıp hakkında hiç bilmediğim şey şuydu: kayıp aynı zamanda kazandıklarınla da ilgilidir. Daha önce hiç taşımadığın bir yükü taşırsın. Bu yük asla arkanda kalmaz. Her zaman yanında olur.

"Sonsuza kadar": İnsanlar düğün yeminlerinde sanki anlamını anlıyormuş gibi sürekli bunu söylerler, ama gerçek sonsuzluk çok büyük bir şeydir.

1

Önce

"Bu gece kazanacağız," diyor Ed. "Bunu hissedebiliyorum. Kokuyu alabiliyorum. Frittata gibi dilimleyebilirim. Hava, yaklaşan zaferimizin kokusuyla dolu. Nefes alın, kızlar."

Havayı kokluyormuş gibi yapıyor.

"Leonard olmadığından emin misin?" diyor Justin. "Çay saatinde chili con carne yedi. Ben onu durduramadan tezgahın üzerine çıkıp tencereye yüzünü soktu, aptal herif. O zamandan beri baharatlı dana eti kokulu osuruklar yapıyor."

"Belki de zaferin kokusu, çok küçük bir köpeğin sindirim sisteminden geçen kıyma ve barbunya fasulyesinin kokusu gibidir," diyorum, Susie ise "BLURGH" diyor.

"Sonuçta kokusunu nereden bileceğiz? Hiçbirimiz başarılı olamadık," diyorum, bunu Ed'e yönelterek.

"Kendi adına konuş. Doktorum, hemoroidimin otuz yıllık doktorluk kariyerinde gördüğü en belirgin örnek olduğunu söyledi."

Kahkahayla gülüyorum. (Bu, Ed'in standart şaka formatıdır; sanırım poposu gayet iyidir.)

Refleks olarak Leonard'ı okşamak için elimi uzatıyorum. Leonard'ın kendi sandalyesi var ve Justin'in paltosunun üzerinde oturarak döşemeyi koruyor.

Leonard bir "Chorkie"dir — Chihuahua ile Yorkshire Terrier'in melezidir. Komik gri-beyaz saçlarının altından bakan boncuk gibi gözleri, ortası sivri, sanki Paul Weller'ın Mod kesimi varmış gibi, yarasa kulakları ve diş fırçası gibi dişleriyle dolu, eğri büğrü bir gülümsemesi vardır.

Ed'in dediği gibi, "Girişimci bir çizgi film faresi gibi, köpek kılığına girmiş gizli bir cosplay yapıyor. Bir kemirgen suç ustası aramıza sızmış."

Her şeyi yiyen ve sık sık işeyen Leonard, hayatımın aşklarından biri. (Diğerleri bu masanın etrafında ve bazen de altında.)

"Her hafta bu bilgi yarışmasını kazanacağımızı söylüyorsun, Ed," diyor Susie, bardak altlığını endişeyle parçalayıp yumuşak karton parçaları haline getiriyor. "Ve her zaman Lands' End marka katlanabilir anorak giyen aynı beş kararlı adam tarafından mahvoluyoruz."

"Galler'deki en güzel tatilimi anlatıyordum," diyor Justin. Justin, kendini "sıkıcı bir gösterişçi ve performansçı ortanca çocuk" olarak tanımlayan, tanıyabileceğiniz en komik adamlardan biri, ama kesinlikle iyi zevk için ona gitmeyin.

Quizmaster'ın sesi, Tanrı'nın Sesi gibi, konuşmaları keserek yankılanır:

"Onuncu soru. Michael Owuo kimdir? *Michael Owuo kimdir?*" Soru sorulduktan sonra her zamanki gibi birkaç saniye sessizlik olur.

"O... Kingston upon Hull East'in İşçi Partisi milletvekili mi?" Ed, sahte bir ciddiyetle fısıldar.

"Ciddi misin?" diyor Susie.

"Hayır," derim, gözlerimi devirerek, Ed ise kalemini dudaklarına vurur ve bana göz kırpar.

"Siz üçünüz onun kim olduğunu biliyorsunuz, değil mi?" der Justin, iki kez bakarak. "Ugh. Demek biz *Last of the Summer Wine'in* milenyum kuşağı oyuncularıyız."

"Son Bond filminde kötü adamı mı oynadı?" diye soruyorum ve Ed şöyle diyor: "EVET! 'Doctor Pardon'. Onun numarası neydi?"

"Kulağında mücevherli kulak delikleri vardı," diyorum. "Ve etrafına tinsel sarılmış bir yürüteç."

Ed gülüyor. Onun gülüşünü seviyorum: omuzlarından başlıyor.

"Tamam, kim şaka yapıyor, kim yapmıyor?" diyor Susie. "Yani, tabii ki şaka yapıyorlar," diyor ve bana ve Ed'e yüzünü buruşturuyor. "Onun kim olduğunu gerçekten biliyor musun, Justin?"

"O *Stormzy*," diyor Justin. "Tanrım, otuz dört yaşında olduğunuz belli oluyor."

"Sen otuz dört yaşındasın, Justin," diyor Susie.

"34 yaşında olmakla, 'Stormzy kimdir?' diye soran 34 yaşında olmak arasında fark var," diyor Justin, "yaşlı moruk" gibi esnek bir yüz ifadesi takınıyor.

"Bir '*stormzy*' diyorsun," diyor Ed, yüksek sesle, yüksek mahkeme yargıcı gibi. "*Stormzy* her neyse," diyor ve kağıda "Bay Storm Zee" yazıyor.

Ed'in elleri çok güzel; ben güzel ellere bayılırım. Çok bisiklet sürer ve bir şeyler tamir edebilir, ben de artık bu tür pratik becerileri takdir edecek kadar olgunlaştım.

Susie, Ed'den kalemi alır, onun yazdıklarını siler ve Stormzy'yi doğru şekilde yazar.

"Öğrencilerin bu tür şeyleri sana öğretmiyor mu?" diye sorarım Ed'e. "Jive'a hakim misin, babacığım?"

"Onlara Dickens'ı öğretmek benim işim, bana grime öğretmek onların işi değil."

Ed, güzel bir ilçe okulunda İngilizce bölüm başkanıdır. Bazı insanların polise benzediğini söylerler ya? Ed, tehditkar olmayan, yakışıklı, sağlam yapılı, çilek sarısı, kısa kesilmiş saçlarıyla bir öğretmen gibi görünüyor — film veya televizyondaki parlak genç öğretmenler gibi. Yabancıların dolu olduğu bir kriz durumunda, Ed'in yüzü görmek isteyeceğiniz nazik, güvenilir yüz olacaktır. Kravatını geçici turnike olarak sunan kişi o olacaktır.

Haftalık pub randevusunda pub quizini kaybetmenin zevkli yanlarından biri de, bence, dördümüzün rollerini ortaya çıkarması ve tanımlamasıdır. Ed ve ben birlikte şakalaşırız, Justin keskin zekâsıyla hakemlik yapar, Susie ise sinirli anne rolünü oynar.

Bazen sohbete katılmayı bırakıp içimden mutlu bir şekilde mırıldanır, birlikte olmanın tadını çıkarır, hepimizin aynı frekansta yayın yapmasından keyif alırım. Bizi dışarıdan izlerim.

... Mumfords'un şarkıcısıyla evlenmemiş miydi? Ben daha çok kardeş eş olmak isterdim. (Susie)

... Hester'in duty-free'den getirdiği bu kirazlı Stolichnaya harika, bebek ilacı gibi tadı var. En azından bebekler öyle söylüyor. (Ed)

... o tam bir huysuz kızıl saçlıydı. Ona dedim ki, kızıl saçlılara karşı önyargının neden son kabul edilebilir önyargı olduğunu biliyor musun? Çünkü kabul edilebilir. (Justin, tabii ki)

"Şşşşş," diyorum, çünkü quizmaster'ın gözlüklerini düzelterip bir kağıda gözlerini kısarak baktığını görüyorum.

"On birinci soru. 'CHRONOPHAGE' kelimesi, eski Yunanca'da şu anda İngilizce'de deyimsel bir ifade olan bir kelimedir. Peki ne anlama gelir? İpucu: cep telefonunuz bunu yapabilir. Bu, telefonlarınızı kontrol edebileceğiniz anlamına gelmez, hahaha!"

Sınav sorusu soran kişi, burun deliklerinden rüzgar gibi hava üfler, doğrudan ampulün içine, ve tükürüğünün sesi duyulur.

Yürüyüş anorakları giyen düşmanlarımızın yüzlerindeki ifadeler, bu konuda Bay Stormzy'den çok daha emin olduklarını gösteriyor.

"Chrono zaman anlamına gelir..." diye fısıldar Ed. "Kronograf saatler." "Kronolojik." Susie başını sallar. "Zaman sırasına göre."

"Faj," diyorum. "Hmmm. Koprofajik, dışkı yemek demektir. Kopro'nun dışkı olduğu kesin, yani fajik de yemek yemek olmalı."

"Eve!" Susie, ağzında patates cipsiyle bağırır. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Dolu dolu bir hayat yaşadım."

"Hayatının çoğunda yanındaydım, bu yüzden bunun doğru olmadığını biliyorum. En iyi ihtimalle dörtte biri dolu."

"... Yemek zamanı mı?" Justin tıslar. "Yemek zamanı olmalı. Telefonun öyle diyor. Boom. Yaz şunu."

Ed itaat eder.

Her Perşembe The Gladstone'a geliyoruz. Kesinlikle diyebilirim, ama bizler otuzlu yaşlarında, hayatları, işleri, diğer arkadaşları ve bazılarının da partnerleri olan insanlarız, bu yüzden bazen gelemediğimiz de oluyor. Ama çoğu zaman buradayız.

"On ikinci soru, kısa bir ara vermeden önce. Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway ve Alice Cooper'ın ortak noktası nedir? Size bir ipucu vereyim. Bir hata ile ilgilidir."

Birbirimize boş boş bakıyoruz. Packable Anoraks yazmak veya sinsi sinsi gülümsemek yerine telaşla fısıldaşıyor, bu da onların da emin olmadıkları anlamına geliyor.

"İlk eş seçimi mi? Yani hepsinin birden fazla eşi mi var?" Ed diyor

. "Artık boşandığımız insanlara hata demiyoruz," diyor Susie.

"Annem diyor," diyorum.

"Din öğretmenimizin 'İnsanlar bugünlerde çok çabuk boşanıyor' dediğinde, senin 'Bence çok yavaşlar' dediğini ve bunun için ceza aldığını hatırlıyor musun?" diyor Susie ve ben kahkahayla gülüyorum.

"Ah, işte geldi," diyor Ed, kapı açılır ve kız arkadaşı Hester ortaya çıkar, "koltuk altı" kokusundan hoşnutsuzlukla burnunu kırıştırır.

Kalbim bir an için sıkışır, ama bunu görmezden gelip güçlü ve sıcak bir gülümseme takınırım.

Adil olmak gerekirse, The Gladdy bazen yapışkan zeminiyle biraz *kokar*, ama bu da onun cazibesinin bir parçasıdır. Burası dart tahtası ve sadık müdavimleri olan bir pub.

Yangın merdiveninde çiçek saksıları olan, derme çatma beton bira bahçesi ile burayı yıl boyunca seviyorum. Sanırım lager ve sigara içenlerle dolu bir bahçede "yeşil bir şehir vahası" havası yaratmak istiyorlar. Ama en güzel hali sonbahar ve kış aylarında. Buzlu yapraklar ve buğulu camların öbür tarafında parlak yıldızların olduğu karanlık gökyüzü. Pencerenin bu tarafında ciddi bir *hygge* havası var.

En azından çoğunlukla.

Hester, Ed için Nottingham'a taşındı, bu gerçeği ayda bir kez yeniden tartışmayı seviyor.

Sanki renkli bir resim siyah beyaz, mutfak lavabosu gerçekçiliği filminin içine girmiş gibi görünüyor: olgun şeftali rengi teni ve parıldayan şampanya sarısı saçları var. Sanki insan Bellini gibi.

Yumruklarını, geyik rengi kordon yakalı Barbour ceketinin ceplerine sokmuş, sanki bir Western filmindeki salona dalmış ve iki tabanca çekecekmiş gibi.

Hester'ı sevmediğimden değil...

"Hepiniz sarhoş oldunuz mu?" diyor, küstahça. Bana bakıyor. "Eve sarhoş görünüyor."

Ah, neden uğraşıyorum ki? Kesinlikle Hester'ı sevmiyorum.

"Ve bir kez daha ucuz koltuklar için! Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway ve Alice Cooper'ın ortak noktası nedir? Bir hata var. Bir *hata*. Bir yanlışlık. Tamam, hemen döneceğiz."

"Hemingway bir uçak kazasında öldü, diğerleri de öyle miydi?" diye fısıldıyorum. "Bir uçak kazasını 'hata' olarak nitelemek biraz abartılı değil mi?" Ed fısıldıyor

ve ben omuz silkiyorum, kabul ederek başımı sallıyorum.

"Rudyard Kipling de uçaklara biraz fazla eski kafalı, değil mi?" diyor Justin. "Havaalanı barında Prosecco kadehini havaya kaldırarak Instagram hikayesi çekmiyor ya."

Bira bardağını fotoğraflamaya çalışır gibi yapar ve Susie kıkırdar.

"Yanlışlıkla verilen ödüller geri alındı," diyor Hester, paltosunu omuzlarından çıkarıyor. "Kalem nerede?"

Justin şüpheli bir yüz ifadesi takınırken, Ed ikna edici bir şekilde tarafsız görünmeye çalışarak kalemi uzatır. Hester'ın yanında mizah anlayışı tamamen yok olmaz, ama daha çok "*hayır, tabii ki o kadar resmi demek istemedim*" tavrını takınır.

Hester bu gece geç katılıyor çünkü arkadaşlarıyla bir tapas restoranında vakit geçiriyor ve anlaşılır bir şekilde, grubun geri kalanının sahip olduğu bebek sayısını düşünürsek, saat dokuzda işleri bitiriyorlar. Hester zaten The Gladdy quizine ara sıra katılıyor. "Bazen sizin iç şakalarınız yorucu olabiliyor," diyor. Ed'in kız arkadaşı olarak hepimizi uzun zamandır tanınmasına rağmen, onun dışında kaldığı bir "iç" grubun nasıl olduğunu anlamıyorum.

"Emin misin?" diyor Susie.

"Evet, eminim," diyor Hester. Şu eklemeyi de yapıyor: "... Peki, daha iyi bir şeyin var mı?"

"Tabii, tabii... ya da dört Prosecco içtikten sonra daha iyi bir şey bulamadık, tabii?" Susie ısrar ediyor, "kırmızı elmalı kötü kraliçe" gibi gülümsüyor.

Hester'a benim kesinlikle cesaret edemeyeceğim şekilde cesaret ediyor. Susie çoğu insana cesaret ediyor. Çoğu insan ona cesaret edemiyor.

Susie'nin uzun, kalın sarı-kahverengi saçları at yelesi uzunluğunda at kuyruğu şeklinde ya da 70'lerin filmlerindeki Streisand gibi gevşek ve bir fularla toplanmış şekilde. Dolgun dudakları ve üst dudağında belirgin bir pout var, sanki eğimli burnu tarafından yukarı doğru çekiliyormuş gibi görünüyor, sanırım buna "retroussé" deniyor.

"Marcus Garvey hangi ödülü aldı?" diyor Justin.

"Yılın Poposu mu?" diyorum ve Ed gülüyor. Hester'ın öfkeli olduğunu biliyorum.

"Tamam, bunubeni !" diyor Hester der. "Affedersin ben daha katılmaya katılmaya çalıştığım için."

"Hayır, hayır! Sorun değil! Bence haklısın," der Ed aceleyle. "Hiçbirimizin daha iyisi yok. Yaz şunu."

Ed'in Hester'ı şövalyece savunmasına her zaman saygı duyarım, ama keşke bunu daha çok hak eden biri için yapsaydı.

Hester bir şeyler karalarken, Justin, Susie ve ben birbirimizin gözlerine bakmamaya çalışıyoruz.

"Biraz daha içki içelim, ne içmek istersiniz?" diyor Justin ve bara gitmek için ayağa kalkıyor.

Tuvalete gidiyorum ve sifonu çektikten sonra Susie'den bir mesaj geldiğini görüyorum. (WhatsApp'tan değil, çünkü kilit ekranında tam olarak görünme riski var. Akıllıca.)

Mesajı açtığımda, kendime ve Justin'e gönderildiğini görüyorum. Komşu odada sinyali nasıl üçgenlediklerini biliyorum — Justin, servis edilmeyi beklerken

, Susie i s e çiftten biraz uzaklaşmış, mesajlarını kontrol ediyormuş gibi yapıyor.

Susie: NEDEN BU KADAR OTORİTER BİR PİSLİK OLUYOR Kİ?

Justin: Muhteşem göğüsleri sayesinde her şeyi yapıp paçayı kurtarabiliyor, canım.

Susie: Benim de harika göğüslerim var ama bunun kişiliğimi etkilediğini görmüyorsun. Bu cevap ÇOK AÇIKÇA YANLIŞ. Ve Ed neden bu konuda bu kadar korkak davranıyor? Evet, bu saçmalığı yaz, benim değerli küçük zehirli köftem. ARGH

Justin: Yine, göğüsler

Eve: Zehirli köfteler

Susie: Yemin ederim ki bunun yanlış cevap olduğunu biliyor ve bizimle dalga geçmek için yapıyor

Tuvaletteki hoş soğuk duvara yaslanıp, sırtarak yazıyorum.

Hester'ın diğer yarısına yirmi yıldır taş gibi soğuk bir aşk beslemem, nefretim ne kadarının basit bir kıskançlık olduğunu asla bilemeyeceğim anlamına geliyor. Susie ve Justin sürekli olarak - ve farkında olmadan, çünkü kesinlikle bilmiyorlar - onu zaten sevmeyeceğimi bana garanti ediyorlar. Hester'a karşı sık sık İyi Polis rolünü oynuyorum, böylece herkesin dikkatini başka yöne çekiyorum.

Eve: Bekle, o haklı çıkacak ve bu bize şunu gösterecek

Susie: O haklı değil, Marcus Garvey'in kim olduğunu bile bilmiyor, Justin ona meydan okuduğunda bunu görebilirdin.

Justin: Muhtemelen onun Grammy'lerde 2007'nin En İyi Videosu ödülünü kazandığını sanıyordur.

Susie: Lol. Ve Eve'in önerisinin reddedildiğini ve onun da buna kızmadığını belirtmek isterim.

Eve: Bu benim göğüslerim hakkında kötü bir şey mi söylüyor?

Susie: Sadece korkunç olmaları için karbon dengeleme planı olmadıkları anlamına geliyor.

Justin: Of. Hadi sarhoş olalım.

2

Justin ve Susie, genel olarak suçluluk duymayan kişilik tipleridir. Suçluluk duymak onları önemli ölçüde yavaşlatır. Ben suçluluk duygusunu kahvaltıda smoothie gibi içerim ve Hester hakkında düzenli olarak yaptığımız gizli iletişimden büyük keyif alsam da, bunu yapmamam gerektiğini biliyorum.

Ancak bir keresinde bir iş arkadaşıma şöyle demiştim: Bazı insanlar dayanılmazdır ve hayat sizi onları tolere etmeye zorlar, bu baskıyı serbest bırakmanın ise sadece iki yolu vardır. Birincisi, sizi sinirlendiren kişiye karşı kendinizi serbest bırakmak, ikincisi ise onların arkasından acımasızca dedikodu yapmak.

İkinci seçenek iddialı veya asil olmayabilir, ancak sosyal sözleşme üzerinde çok daha az etkiye sahiptir.

Hiçbirimiz, Hester'ı geri çevirmenin Ed ile olan dostluğumuza ciddi zarar vereceğinden şüphe duymadık. Arkadaşlarınızın ve akrabalarınızın eşleri üzerinde veto hakkınız yoktur. Bunu çok iyi biliyorum. Öyle yapsaydım, annemin ikinci kocası felaketini önleyebilirdim.

Masaya döndüğümde, içki içme hızımızdan, genel bilgi keskinliğimizden dağınık bir düşüğe başladığımızı hissedebiliyorum. Leonard akıllıca kıvrılıp uykuya dalmış. Yarın sadece işteki Cuma günü ile uğraşmak kalıyor.

"Yarıyıl tatilinde olduğunu belli ediyor," diyor Susie, Ed'e. "Hey. Eve. Geçen gün Mark'ın çocuğu olduğunu söylemiş miydin?"

"Evet," diyorum, taze Estrella'mı bir yudumla içerek. *Ah, ne güzel uyuşturan bira.* "Geçen hafta fotoğrafları paylaştı. Ezra. Güzel isim."

Mark benim eski sevgilim ve tek ciddi erkek arkadaşım. Yirmi dokuz yaşındayken Londra'da gazetecilikte başarılı olmak için gitti ve ben onunla birlikte taşınmadım, uzun mesafeli bir ilişki yaşadık. Kısa süre sonra, taşınmak istemememin yeterince bağlı olmadığım anlamına geldiğine karar verdi - haklıydı - ve ilişkimizi bitirdi

. Şimdi San Francisco'da *Time Out* için çalışıyor, evli, Amerikan vatandaşı ve bir baba. Bu arada, ben bir kedi aldım.

Pişmanlıklarım var, birkaç tane. İçgüdülerim bize hiç uygun olmadığımızı söylüyordu, ama kafamdaki bir ses bunun benim için en uygun şey olduğunu ve benim bir aptal olduğumu söylüyor. Tesadüfen annem de aynı şeyi söylüyor.

"Eskiden sık sık bizimle birlikte buradaydı, şimdi ise sonsuza kadar orada, düşünmesi garip. Rahatsız olmuyor musun?" diyor Susie.

"Hayır. Bana çok uzak geliyor, anlıyor musun? Her anlamda." "Nasıl öğrendin?"

"Birkaç ay önce Instagram'da beni takip etmeye başladı, ben de onu takip ettim."

"Aha. O zaman seni tamamen unutmamış," diyor Ed. "Senin onun hayatına devam ettiğini görmeni ve senin ne yaptığını kontrol etmeni istiyor. Bu da onun tamamen unutmadığının kesin bir işareti."

"Hah. Sanmıyorum. Beş bin mil uzaktaki Lower Haight'in şık mahallesi, hayatına devam etmenin tam tanımıdır."

(Evet, elbette bunları sabah 1:30'da uykulu gözlerle tap-tap-scroll araştırması yaparak öğrendim.)

"Bundan eminim. Hayatına devam etmek burada ve burada olmalı," diyor Ed, başını ve göğsünü işaret ederek. Bana düz bir şekilde bakıyor, ben de ona göz kırpıyorum ve aramızda neredeyse fark edilmeyecek kadar küçük bir an geçiyor ve ben bunu zihnimde numune kavanozlarımdan birine koyuyorum.

"... Eminim senin ve Roger'ın fotoğraflarına bakıp, 'Kahretsin, Kleopatra gözlü yürüyen deneme krizini özleyorum' diye düşünüyordur."

"Kriz!" Ama biraz gurur duyarım.

"Hey, bu iyi. 'Kleopatra gözlü yürüyen deneme krizi', bu Lloyd Cole'un şarkı sözleri gibi bir şey."

"Herkesin orada bir dereceye kadar yalan söylediği düşünülürse, birbirimizi gözetlemek için sosyal medyayı kullanmamız komik," diyor Justin. "Trivago'da bir otelin fotoğrafı dolaşıyordu çünkü arkasındaki nükleer santrali kadrajdan çıkarmışlardı. Ama bir anlamda *hepimiz* nükleer santrallerimizi kadrajdan çıkarmıyor muyuz?"

Gülüyorum.

"Evet, herkes hayatını sanki tatil yeriymiş gibi sunuyor," diyorum. "Yani, Mark'ın yaşadığı yer bir tatil yeri."

"Eski sevgilin başka biriyle çok mutlu olduğunda, sana ilişkiyi bitirdiğin için teşekkür etmesi gerektiğini hep düşünürüm," diyor Susie. "Açıkça

ayrılmakta haklıydın. Neden her şey 'evet, al sana kapak olsun, ben başarılıyım!' oluyor? Tabii ki öyle John, bu yüzden ikimizin ayrı kalmasının daha iyi olacağını söyledim, sen ise bana dünyanın sonu geldi diye bağıryordun. Belki de aslında bir özür gerek. Neden kendi haklı olduklarını kanıtladıklarını düşünüyorlar, senin değil?"

Gülüyorum, kısmen bunun Susie Hart'ın tipik bir özelliği olması nedeniyle.

"Teknik olarak Mark beni terk etti, bu yüzden sadece kendini tebrik etmesi gerekir," diyorum.

"Evet, ama sadece sen burada kalmayı seçtiğin için."

"Kim tüm bunları bırakır ki?" diyorum, odaya ve sonra Leonard'a kadeh kaldırarak. Gülüyoruz, ama biliyorum ki, otuzlu yaşların ortasına geldiğimizde, bu biraz boş geliyor.

Henüz geri dönüşü olmayan hatalar yapmamış olsak da, bunları yapmak üzere olduğumuzu hissedebiliyoruz. Hester geçenlerde, karşılıklı olarak "boşta takıldığımızı" söyledi. Ve "birbirinize sahip olmanız, hepinizin daha fazlasını aramasını engelliyor. Karşılıklı bağımlılık. Siz birbirinizin diğer yarısı olduğunuz için, ilişkilerle de uğraşmıyorsunuz."

Tabii Ed ve kendisi hariç. Tanrım, ne neşeli bir kadın.

Hester'ın sorunu, onun nezaketinin olması gereken yerde büyük bir boşluk olması, ama onun dışında her şeye sahip olması. Güzel, enerjik, yüksek gelirli, düzenli, kendine güvenen, çaba gösteren, sosyal, ev işlerini yapan, doğum günlerini hatırlayan, akıllı. Bu yüzden nasıl olduğunu anlayabiliyorum. Dikkatli olmak gerekiyor.

Ed ise çok sadık biridir. Bazen doğal olarak sadık insanlar, sadık olmamaları gereken durumları fark edemezler.

"Kaybolma olaylarından bahsetmişken. Hester neden yok?" Ed, boş koltuğuna bakarak sorar ve Justin, Susie ve benim duyabileceğimiz, ama Ed'in duyamayacağı kadar sessizce "Yok değiliz" diye mırıldanır.

Konuşma, metalik bir çılgık sesi, yanlış ateşlenen ses ekipmanından gelen geri besleme ile kesintiye uğrar ve bu ses, herkesin omuzlarını istemsizce kamburlaştırır ve ağızlarımızı bükülür.

"Oops! Bir bakayım. Tamamdır. Merhaba! Quiz yeniden başlamadan önce, bu genç bayan bir dakikalığına benim ekipmanımı kullanmak istiyor. Öyle de olsa, haha! Bu yüzden mikrofonu... Esther'a mı veriyorum? *Hester*, pardon."

Başlarımızı çevirip şaşkınlıkla kaşlarımızı çatıyoruz. Hester barın diğer tarafında durmuş, sanki karaoke "Total Eclipse of

the Heart" şarkısını söyleyecek ya da Eurovision'da İsveç'in puanlarını açıklayacakmış gibi.

"Merhaba millet," diyor, salon bar sessizliğe bürünürken. "Bunu en iyi ne zaman yapacağımı bir süredir düşünüyordum ve ilahi bir ilham geldi. Burası onun en sevdiği yer, mikrofon da var." Mikrofonu, yalamak üzere olduğu bir lolipop gibi ağzına yaklaştırır ve odadaki birkaç erkeğin dikkatle dinlediğini hissederim. Hester'ın varlığı genellikle böyle bir etki yaratır. eBay'de bir ürüne ilgi duyduğunuzda, "Dört kişi daha bu ürünü izliyor" yazısı görünmesi gibi.

"Yani... şuradaki adam..." — Utanmış, belli belirsiz memnun ama çoğunlukla tedirgin görünen Ed'i işaret ediyor — "hayatımın aşkı."

Oda "awwwww" sesleriyle çınlarken bir saniye duraksıyor, gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. Midem kasılıyor.

"Biliyorum, değil mi? O gömlekle bile!" Kahkahalar. Hester, odayı asil bir şekilde yönetme konusunda Oscar ödüllü Gwyneth gibi davranıyor.

"Evet. Birlikteyiz...". Hatırlamaya çalışır gibi yapar, parmaklarıyla sayar. "... on altı yıldır! Sevgilim, 'gençlik' demografisinden çıkmak üzereyiz. Otuz dört yaş sınırı var. Bunu biliyorum çünkü reklamcılıkta çalışıyorum."

Yine güldü. *Bir pazarlama ajansında çalışıyorsun. İnsanların reklamcılık demesine sertçe düzelttiğini duydum.*

"Ed ile tanıştığım sonbaharda, sadece birkaç aydır çıkıyorduk... O harika bir şey yaptı."

Tanrım, bunu dayanılmaz bulmamak için fazla İngilizim. Ed'in farklı hissettiğini sanmıyorum.

"... Kız kardeşim ciddi bir hastalık geçiriyordu ve bir süre onun hayatta kalacağından emin değildim. Ed ve ben çok yeniyiz. Çoğu erkek benim ihtiyacım olan bağlılıktan kaçardı. Ed kaçmadı." Gözleri parlayarak ona bakar ve oda nefesini tutar. "O Noel'de ailemin yanına geldi ve bizimle kaldı, bizim için öğle yemeği pişirdi, aileme baktı ve bana her zaman yanımda olacağına söz verdi..."

Öyle mi? Belki de yapmamıştır, Hester kendini efsaneleştirme konusunda çok iyidir.

"... Ve o anda çok, çok özel birini bulduğumu anladım." Oda yarı sıvı haldedir.

"Şimdi otuz dört yaşındayız ve merak ettiğim şey... Ed Cooper... on altı muhteşem yılın ardından, inişler ve çıkışlar, kahkahalar ve gözyaşları... evlenir misin benimle?"

Bir duraklama ve buharla dolu pub'dan erkeklerin beklentisiyle dolu bir uğultu yükselir.

Susie, Justin ve ben şok içinde Ed'e bakıyoruz ve o da bir anlığına bize bakıyor, sanki bizim işaretimizi veya iznimizi bekliyormuş gibi. Yüzünde, bu teklifi bir saniyeden fazla düşünürse başının büyük belaya gireceği düşüncesinin geçtiğini görebiliyorum.

"Evet!" diyor Ed. Sonra daha yüksek sesle: "Evet, seninle evleneceğim!"

Ayağa kalkar, bara doğru yürür ve eğilir, Hester ile hızlıca öpüşürler, oda alkışlar ve tezahüratlarla karşılık verir.

Susie, Justin ve ben, etrafımıza bakarken aynı şeyi yapmamız gerektiğini fark ederiz ve mekanik bir şekilde onlara katılırız.

"Sen nasıl birisin... Ne oluyor yahu?" Ed'in Hester'a "Beni bilirsin, ne diyebilirim ki" diyerek iki avucunu da yukarı doğru kaldırarak yaptığı hareketi duyuyorum. Justin, Susie ve ben içkilerimizi içip gürültüde hiçbir şey söylemiyoruz.

Ed ve Hester fısıldamaya devam ediyor ve Ed, Hester'ın romantik cesaretine duyduğu hayranlığı açıkça ifade ediyor. Kendimi bu manzaradan koparıp bir kez daha arkadaşlarıma bakıyorum.

"Bunu hiç beklemiyordum!" Justin, belirgin bir şekilde neşeli ve düzgün bir ses tonuyla diyor. "Gladdy quizinde, hem de. Venedik'teki gondollarınızı veya Marakeş'teki gün batımlarınızı bir kenara bırakın, işin sırrı budur. Benimkini, Panko's Fish Bar'da bir dahaki sefere döner yediğimizde yapacağım. Ne dersin Leonard, yüzük taşıyıcısı olmak ister misin?" Leonard uyanır, sahibine bakar ve hemen tekrar uykuya dalar, yüzü tüylü ön pençelerinin üzerinde. Düşünüyorum: *Evet, aynen öyle Leonard.*

Susie ve ben kibarca onaylayarak mırıldanıyoruz ve bu seferlik ikimiz de suskun kaldığımızı söyleyebiliriz.

Ed ve Hester masaya geri dönerler ve biz de "Vay canına!", "Tebrikler!" ve "Aman Tanrım!" gibi belirsiz ama vurgulu sesler çıkarırız.

Böyle zamanlarda — tamam, böyle zamanlar çok fazla olmadı, ama genel olarak Ed'in ilişkisine karşı samimi ve doğal bir coşku göstermemiz gereken zamanlarda — Ed gibi algısı güçlü birinin, bizim o kadar da hevesli olmadığımızı fark etmemesine şaşıyorum. Ya da belki de çok iyi biliyor ve bunu bir kenara bırakıyor.

Evlilik konusu ne zaman gündeme gelse, "tamir edilmesi gereken" bir ev satın aldıkları gerçeğini dikkatleri başka yöne çekmek için kullanırdı. "Crapston Villas sayesinde, yirmi bin doları daha iyi harcayabileceğimiz yollar var." Onun isteksizliğinin sadece maliyetle ilgili olmadığını umuyordum.

"Peki o zaman! İşte geldik!"

Hester kutlama için Cava'yı quiz kağıdının üzerine koyar, Ed beş flüt kadehi ile jonglörük yapar, biz de son olaylara sahte bir hayranlıkla bakıyoruz. Şok, sevinç ve alkolün etkisiyle yüzü kıpkırmızıdır. Hester folyoyu çıkarır ve şişenin mantarını çıkarır, mantar *patlayarak* çıkar ve köpükler yanlara akarak quiz kağıdımızı ıslatır.

"Oops!" Kurtarmak için harekete geçiyorum, ama Hester şişeyi alıyor ve kağıtla tabanını siliyor, yayılan mürekkep yazıyı okunaksız Rorschach lekelerine dönüştürüyor. Oh. Onu alıyorum ve bir mendil kadar yumuşak.

"Buraya koyup kurutayım," derim ve kağıdı koltuğun arkasına asarım.

"Onu deşifre etmek için British Library'den çevirmenlere ihtiyacın olacak," diyor Justin, onu cinayetten kurtaran o hızlı, hafif tavrıyla.

Susie'ye bakmadan edemiyorum ve o da bana anlayışla hızlıca sert bir bakış atıp başka yere bakıyor.

Köpüklü içeceklerimizi yudumlarken kadehlerimizi tokuşturup, içtenlikle "Mutlu nişanlar!" diyoruz. Hester ise "Bu planlı bir şey değildi, biliyor musun? Bir ilham anı yaşadım. Benim ilhamlarımı takip ettiğimi bilirsin." diyor.

Biliyorum. Hester'ın, Cornish sahilinde geçirdikleri aile tatilinde kayınvalidesini ve kayınpederini çıplak yüzmeye ikna ettiği hikayeyi hatırlıyorum, bu hikaye hala kabuslarımda yaşıyor. ("Fiziksel olarak sınır tanımayanlara asla güvenme" — babamın bana verdiği tek sağlam tavsiye.)

"Sırada, bir yüzük alman gerekiyor," diyor Justin. "Bir aylık maaşını harcamalısın, değil mi?"

Ed yüzünü buruşturur. "Neyse ki aylık maaşım iki yüz sterlin ve bir torba domuz kabuğu."

"Hah, Edward. En iyisi biriktirmeye başla! Benim beğendiğim Cartier!" diyor Hester

diyor

. Planlanmamış bir şeydi.

"Tanrım, ne kadarlar?!" Ed telefonunu açar ve Google'da arar. İlgili sayfayı bulduğunda, eşarbyla alnını siler gibi yapar. "H, web sitesinde fiyatlar bile yok. Benim..." James Bond taklidi yapar, "*Cartier Elçisiyle iletişime geçip fiyatı sormam gerek.*"

Hester sevinçten kıkırdıyor ve Ed'in akşamın geri kalanında istediği kadar şaka yapabileceğini biliyorum. Hayatının geri kalanında değilse bile.

"Eğer fiyatı önceden açıklamıyorlarsa, bu kesinlikle 'yağsız sert giriş' durumu değil mi?" diyor Justin. (Justin ve onun iyi zevkinden bahsetmişim.) "Oof."

"Evet, beş bin dolardan fazla olacak," diyor Susie, bizim diğerlerinden daha fazla lüks şeylerden anlayan biri. "Böbreğini karaborsa için hazırla, Eduardo!"

Ed mide bulantısı taklidi yapıyor ve Hester saçlarını düzeltip gözlerini indirerek "Prenses Diana" taklidi yapıyor. Benim de midem bulanıyor ve bu benim birikimim bile değil. "Bahar düğünü yapmayı düşünüyordum," diyor Hester. "Uzun nişanlılıklardan nefret ederim, çok anlamsızlar. Fikrini değiştirmek için zamana ihtiyaç duyan insanlar içindir, hahaha."

"Ya da para biriktirmek için," diyorum, sesim titriyor, bu konudaki duygularım sonunda yüzeye çıkıyor.

"Eve." Hester bana döner. "Susie." Sonra Susie'ye döner.

Hester muhteşem bir gelin olacak. Bahar. Kar çiçeği taçları, ortaçağ prensesleri gibi sırt dekolteli saten elbiseler, fırtına fenerlerinde çay mumları olacak. "İkinize bir şey sormak istiyorum. Biz evlendiğimizde, memleketimdeki en yakın arkadaşım yaklaşık altı aylık hamile olacak ve önceki hamileliğine bakılırsa, yumurta gibi görünecek."

Vay canına.

"... Ve kardeşim, onun yaşında hala bekar olan birinin nedime olmasının utanç verici ve utanç kaynağı olduğunu söylüyor."

Kız kardeşinin bizden sadece iki yaş büyük olduğunu düşündüğüm için, teatral bir duraklama oldu. "Merak ediyordum da. İkiniz benim nedimelerim olur musunuz?"

Susie şaşkın bir anın ardından, "*Dalga mı geçiyorsun, tabii ki isteriz!*" diye bağırır ve ben de elimden geldiğince güçlü bir şekilde ona katılıyorum.

Yine kadehlerimizi tokuşturduk ve Ed, "Vay canına, H, bu çok güzel. En iyi iki arkadaşım nedimem olacak! Günüm güzelleşti" dedi.

Ed'i hiç bu kadar eşine düşkün görmemiştim. Bu ani saldırıya kızgın olduğunu gösteren küçük işaretler aradığımı itiraf ediyorum, ama hiçbir şey bulamıyorum.

"İkinizin bunu yapması, sizi de bu olayın bir parçası hissettirmesi bana çok hoş geldi," diyor Hester bana ve Susie'ye, sanki özel bir yardım fonu sayesinde okul gezisine çıkanlar bizmişiz gibi.

Sahte bir muz büyüklüğünde gülümsemeyle ışıldıyorum. Şu anda sarhoş olduğum için çok mutluyum. Şapka çıkar, Hester, iyi iş çıkardın.

"Ve tabii ki, bu benim sağdıcım!" diyor Ed ve Justin ile kucaklaşıyorlar. "Çete tamamdı."

Hangi mekanların düğünü düzenlemek için yeterli açık alana sahip olduğu konusundaki bulanık konuşmalar arasında, Hester'la birlikte elbise provasına gitmem gerekeceğini düşünüyorum. O, bana kaynatılmış şeker rengi elbiseler giydirip çıkaracak ve görünüşüm hakkında istediğı gibi yorum yapabilecek. Siyah giyinmekle, hantal botlar giymekle ve Ed'in dediğı gibi, yaşlanan Gotik makyajıma sadık kalmakla tanınıyorum.

Bu düğünde, minyatür bir cin şişesi, bir Valium ve siyah ipek çantamda ezilmiş umutlarımla arka planda saklanmak yerine, ön planda olacağım ve resmi fotoğraflarda gülümsemek zorunda kalacağım.

En İyi Arkadaşımın Düğünü komik bir film olabilir, ama onun konusunu yeniden yaşamak hiç de komik gelmiyor.

"... On ikinci soru. Marcus Garvey, Rudyard Kipling, Ernest Hemingway ve Alice Cooper'ın ortak noktası nedir diye sormuştuk. Bu soruda bir hata vardı. Cevap: Hepsi, ölmeden önce yanlışlıkla yayınlanan kendi ölüm ilanlarını okumuşlardır."

"Ah, bağlantı buymuş!" diyorum, ama kimse dinlemiyor.

Katlanabilir anorak giyen adamlar kazanıyor.

3

O kadar sarhoşum ki, kendimden biraz uzaklaşmış durumdayım, buzla kaplı betona ağır adımlarla basan ayaklarımın sesini sanki başkasının ayaklarıymış gibi dinliyorum.

Yolun asfaltı, beyaz benekli ve yarı saydam bir parlaklığa sahip olduğunda, ayna topu veya sedef gibi çok büyüğü görünüyor. Yine de çok tehlikeli. Kaldırım, Hester ile evlenmenin bir metaforu mu? Yoksa sadece sarhoş muyum?

Gruptaki herkes Gladstone'dan taksiyle ulaşılabilir mesafede, Susie bir banliyöde, Ed ve Hester başka bir banliyöde, Justin ise şehir merkezinde. Ben pub ile aynı posta kodunda, Carrington'da yaşıyorum, bu küçük banliyöde dolambaçlı sokaklar ve kırmızı tuğlalı, tuhaf Viktorya dönemi evleri var, bazılarının kuleleri, yaramaz çocuklar için ıslah evleri gibi ya da masal cadılarının zencefilli kurabiye ile yaptıkları gibi görünüyor. Uygun bir şekilde, Masal Cadısı benim görünüşüm. Birçok sarkan, olgun ağaç var ve bunlar yılda bir kez konfeti gibi çiçeklerini saçıyorlar.

Ve kediler. Burası kedilerle dolu. Roger, yerel vahşi, kısırlaştırılmamış erkek kedi Dirk ile acımasız bir bölge savaşı içinde. (Hayır, bir sokak kedisinin nasıl bir adı olduğunu ben de bilmiyorum — sanırım yerel topluluk mesaj panolarında ün yapmış. Dirk, sert bir bireyci, beyaz bıyıklı bir süper kötü adam ve kimse onun özgürlüğünü ya da hayalarını elinden alamaz.)

Telefonum Susie'den gelen bir mesajla titriyor. Mesaj bana ve Justin'e değil, sadece bana gönderilmiş, bu da ilginç. Bu, derinlemesine bir kız sohbeti olacağını gösteriyor ve Justin'in haberi olmadığı çok az kız sohbeti var aramızda. Susie'den Mirena spiralinin çıkarılmasıyla ilgili ayrıntılı anlatımını kendisine de göndermesini istedi, ama hepsi bu kadar.

MAN DOWN. Bu geceki vahşet hakkında fikirlerim var, konuşacak çok şey var. Yakında konuşuruz. xx

Belki de lanetli nedimeler olduğumuz içindir. Sabah başım ağrıyarak uyandığımda bu üzücü gerçeği hatırlamak istemiyorum. En yakın arkadaşlarımdan birinin düğününde nedime olmayı, onları ölümcül bir şekilde kırmadan reddetmek mümkün mü? Yaralanmış gibi numara yapabilir miyim? Hester, ortopedik destek botu giyen birinin koridorda zıplayarak görüntüyü bozmasına asla izin vermez. Bunu düşünürken, o zamana kadar provalara gitmiş olacağımı ve onların parasını boşa harcayacağımı hatırlıyorum. Of.

Justin'in dediği gibi, vicdan çok ağır basıyor.

Susie'ye cevap vereceğim, ama mesajından uyumak üzere olduğu anlaşılıyor, bu yüzden yarın baş ağrılarımızı tedavi ederken cevap vereceğim.

Kadınlar için güvenlik kurallarına uymadığımı bilsem de, gece geç saatte sarhoş ve karanlıkta, müziğimi en son çaldığım parçaya ayarlıyorum. Kylie'nin "Can't Get You Out of My Head" şarkısı kulaklarımda çınlıyor, sanki Kylie neyin ne olduğunu biliyormuş gibi.

La la la, lah la la lah

Bu şarkı, kan dolaşımdaki alkolle etkileşime girerek bana meydan okuma hissi veriyor ve aklıma bir fikir geliyor.

La la la, lah la la lah

Muhtemelen çok kötü, ama birdenbire karşı konulmaz bir fikir.

Telefonumu çıkarıp WhatsApp'a giriyorum ve Zack adını bulana kadar kaydırıyorum. Susie ona Baby Yoda diyor. (Susie, Zack'le sohbetimiz bittiğinde "*Çocuk! Kendi halkının yanında olmalı*" diye fısıldıyor ve ben onu susturuyorum.

Zack, yakınlardaki bir mahalle barında çalışıyor, mutfak kadar küçük, peri ışıkları ve ironik sanat eserleriyle süslenmiş bir yer. Saç filesi takmış Ena Sharples'in sahte Warhol tabloları, ışıklı plastik biberlerle çevrili, o tür şeyler. Flamingo şemsiye tutucular. Planlanmamış bir oturumda, çok akılsızca beşinci ve altıncı içkilerinizi içtiğiniz yer.

Zack'in erkek topuzu, sıkı bir karnı ve yıl boyunca tişörtünün kollarını kıvrarak dolaşacak kadar iyi bir kan dolaşımı var.

Ne zaman oraya gidersek, o da bir sandalye çekip, onu öne doğru çevirip, bize kokteyllerimizi "açıklıyor". Limon kabuğunun koku alma deneyimim üzerindeki hayati asidik etkisini anlatırken, biraz yudumlamam için ısrar ediyor. *Zack, zaten bir litre ucuz cin içtim, dürüst olmak gerekirse bu tekerlek temizleyicisi bile olabilir*, demek cesaretim hiç olmuyor.

Geçen sefer sonunda bizi içki içmeye bıraktığında, Susie fısıldadı: "Lütfen, Tom Collins'in icadı hakkında bir Ted Talk daha dinlemek zorunda kalmadan önce onunla seks yap.

, daha fazla dayanamıyorum" diye fısıldadı.

Bunu gülerek geçiştirdim — ben mi? O mu? — ama son kez ayrılırken Zack, erkek, yirmi dört yaşında ve sıkı bir karına sahip olmanın verdiği kaygısızlıkla şöyle dedi: "Hey, Eva. Bana numaranı ver, sana bahsettiğim fındık likörü geldiğinde haber veririm."

Genelde tek gecelik ilişkilerle ilgilenmem. Aslında, hiç ilgilenmedim, yirmi üç yaşındayken bir eğitim haftasonunda tanıştığım, Mountie'ye benzeyen Kanadalı bir adam hariç. Hemen ardından, beni yerdeki North Face çantasına sokmakla ilgili bir şaka yaptı, ama bunun şaka olmadığını fark edince oradan ayrıldım. Sanki Tanrı benim karakterime aykırı davrandığını biliyordu ve bana şaka yapmaya karar vermişti.

Biliyorum bu zayıf bir davranış, ama otuz dört yaşındayım ve ufukta "artık yirmili yaşlarındaki barmenlerin açıkça ilgisini çekmeyeceğim" günleri görüyorum. Boxing Day'deki indirimler gibi, birdenbire bana yakışmayan ve yakında pişman olacağım bir şeyi kapmak istiyorum, sırf yapabileceğim için.

Bu gece onaylanmaya ihtiyaçım var. Hala çekici olduğumu gösteren bir şey yapmak istiyorum. Burada, seçenekleri olan havalı bir bekar olarak, spontane şeyler yapıyorum. Hala umut etmiyorum.

Bir ses diyor ki, *bunu Ed'e söylemek, onu kıskandırmak için yapıyorsun. Ona anlatabilmek ve onun da bir şeyler hissetmesini sağlamak için bir şeyler yapıyorsun*, ve ben bu sesi susturuyorum. Öyle bir insan olmak istemiyorum ve bunun doğru olmasına izin veremem, ve eğer öyle düşünmezsem, doğru olmaz.

Merhaba! Bu gece çalışıyor musun bilmiyorum ama mesain bittikten sonra bir şeyler içmek ister misin diye merak ettim? E x

Tanrım, Eve, daha gece yarısı oldu ve sen şimdiden içkiye boğulmuş durumdasın. Eve git, sert bir kahve iç, iki Advil al ve bir aptal olduğunu fark et.

Cevap hemen geliyor, yani kaderim yazılmış.

Evet! Aslında işim bitmek üzere. Burada takılmak ister misin? Usta miksolog hizmetinizde. 😊

Evimin hemen önündeyim ve *burada* takılmak çok daha kolay olurdu, ama alaycı bir şekilde, bunun evin dışında gerçekteşmesini tercih ederim, böylece yarın Zack ile uyanıp onu evden kovmak zorunda kalmam. Tek gecelik bir ilişki değil, yarım gecelik bir ilişki. Eesh. İçimdeki feminist, annemin "Dürüst olmak gerekirse, kadınlar yeni erkekler!" demesine her zaman kötü tepki verir, ama benim kaba hesaplamalarımından biraz utanıyorum.

Zack kendinden etkilenmiş durumda ve ben de istediğimi elde etmek için gerektiği kadar ondan etkilenmiş gibi davranacağım. Sonra işimiz bitecek. Bu kesinlikle manipölasyon. Onun benim için daha fazlası için hiç de ilginç olmadığını bilmem, tam da bu yüzden bu iş için çok uygun. Yani, belki o da aynı şekilde hissediyordur. Ama bunu kontrol etmeyeceğim.

Kafamda Susie'nin sesi yankılanıyor: *Eve, bir erkeğe koşulsuz bir ilişki teklif etmek onu sömürmek değildir, lanet olsun. Senin tüm sorunun bu, bouldering yapıp kendi kombuchasını üreten ve Facebook'ta "Yeni Tame Impala çok havalı" gibi şeyler paylaşan rastgele bir adamdan duygusal olarak sorumlu olduğunu düşünmen.*

Buna, *"Bütün sorunun bu olduğunu söylemek biraz iddialı,"* diye cevap verebileceğimi tahmin edebiliyorum.
ve Susie'nin *"Evet, doğru"* diye homurdandığını hayal edebiliyorum.

Geliyorum! 😊

4

Dışlerimi fırçalamak, pantolonumu değiştirmek ve makyajımı düzeltmek için bir dakikalığına evime koşuyorum. Gerçek ışıktayken, çarpık ve terli yüzümü görene kadar bunun güvenimi artıran küçük bir şey olduğunu düşünmüştüm. Arka planda, şu anda giymem gereken bornoz duş rayına asılı duruyor. Sessiz evim suçlamalarla dolu.

Hayatım boyunca gece siyah saçlarımı uzun ve düz tutmuşumdur, ama kendimi acımasızca değerlendirip saçlarımı kulaklarımın arkasına ittiğimde, bunun çok sert bir görüntü yarattığından endişeleniyorum. "Cadı"ya dönüşüyorum. Daha fazla sıvı eyeliner sürerken, bazı yaşlı kadınların gençliklerinin abartılı parodileri gibi görünmelerinin nedeni bu mu diye düşünüyorum. Otuz yıl önceki tarzlarından vazgeçmeyi reddettiler. Karga rengi saç boyasını ve gelincik pembesi allığı bırakma zamanının geldiğinin işaretlerini dikkate almadılar.

Stripy Roger kanepede uyanır ve ben tekrar çıkarken "MWOWH?" diye bağırır. Bu meşru bir sorudur.

"Yeter artık yargılamaktan, Piecrust," diyorum, onun doğum adını uğur getirmesi için kullanarak. Onu kurtarma derneğine veren yaşlı kadın, adını Piecrust olarak tutacağıma söz vermem karşılığında onu evlat edinmeme izin verdi.

"Aslında bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Susie, beni kıvranan kedi sepetiyle eve götürürken. "*The Times*'ın evlilik ilanlarında onun adını gördüğünde, farkı nasıl anlayacak ki?"

"Eğer yapmazsam beni lanetleyebilecek mistik bir cadı gibi bir havası vardı." "Eh, onu lanetlemiş zaten. Piecrust, lanet olsun."

Roger Piecrust Harris ile uzlaştım, ki bu isim 1970'lerde pedofili olduğu ortaya çıkan bir komedyen gibi geliyor kulağa.

Barın kapısına kadar kendimi zorla götürdüm, ama kapının çoğunlukla karanlıkta olduğunu ve arkadaşlarımın uyuduğunu ya da nişanlarını kutladıklarını, ama her halükarda yatakta olduklarını fark edince, aptallığımı anladım. Cinsel maceracılığa olan iştahım

kayboldu. Sıraya girdim ama artık binmek istemiyorum.

Ağır ahşap kapıyı parmaklarımla hafifçe tıklatıyorum ve diğer tarafta anahtarların çınlama sesi geliyor. Birlikte kilitli kalacağız. Bu randevunun da pek güvenli olmadığı aklıma geliyor. Zack'i tanımıyorum, gece yarısı ve burada olduğumu kimse bilmiyor. Arkadaşlarımla hiçbir yarı mesajımı görmeyecek, bu da beni kurtarmaktan çok soruşturmaya yardımcı olur.

"Merhaba Eva," diyor Zack. "Mütevazı haciendama hoş geldin!"

Tanrım.

"Merhaba," diyorum. "Vay canına, karanlıkta farklı görünüyor." Ürkütücü. Yani, gerçekten ürkütücü. Ve sessiz.

İçeri giriyorum ve arkamdan kapıyı tekrar kilitlediğinde irkilmemeye çalışıyorum, ama anahtarları kilitte asılı bıraktığında içim biraz rahatlıyor.

"Evet, birkaç lamba daha yakacağım, bekle. Sarhoşlar kapını çalarsa ya da lanet olası polisler seni yasadışı olarak içeride tutmakla suçlarsa, mekanın çok açık görünmesini istemezsin."

"Lanet polisler" in komik olması amaçlandığından emin olmadan gülüyorum.

Orayı daha iyi aydınlatınca biraz rahatladım.

"Oraya otur, sana lavanta martini hazırlayayım," Zack, arkadan aydınlatmalı barın karşısındaki, iki polisin öpüştüğü Banksy baskılı bar taburelerini işaret ediyor. "Eğer canın istiyorsa?" diyor ve ben şiddetle başımı sallıyorum. Öyle hissetmiyorum, farkına varmam için gereken birkaç dereceyi geri kazandım: (1) ihtiyacım olan son şey martini ve (2) istediğim son şey seks, ama artık çok geç.

Aslında çok geç değil, bunu biliyorum. Giysiliyim, özgürüm ve teknik olarak gidebilirim.

Bunu başlatacak kadar aptal olduğum için bir şey yapmak zorunda hissetmekten nefret ediyorum. Şimdi bir tür cinsel ilişkiye girmeye mecbur olduğumu düşünmek, varsayımsal bir durum olsaydı ve özellikle de başka biri olsaydı, ateşli ve tutkuyla karşı çıkacağım bir şey. Bu, teorideki inançlarınızın ve pratikteki davranışlarınızın tamamen farklı şeyler olabileceği gerçeğiyle yüzleştirdiniz, hayattaki o tatsız anlardan biri.

Şimdi Zack, taze lavanta başlarını ellerinin arasında teatral bir şekilde tokatlıyor, "parfümlerini serbest bırakmak" için alkışlıyor ve onları limon dilimleri ile kokteyl çubuklarına geçiriyor

ubuklarına takıyor ve ieeğin karmaşıklığı tek başına odenmesi gereken bir borç gibi geliyor. Çalışmadığı zamanlarda bira kapaklarını açacağını düşünmüştüm.

"Müzık ister misin?" diyor.

"Tabii."

"Bir albüm adı söyle."

"Ne, herhangi bir albüm mü?" "Evet."

"Şey..." Of, havalı olma testi, ve açıkça baştan çıkarıcı bir şey söylemek istemiyorum. "Fleetwood Mac? *Tusk*?"

Zack kapıya doğru eğilir, barda duran bir saksı bitkisine konuşur gibi konuşur. "Alexa, Fleetwood Mac, *Tusk*'ı al."

"Burası senin evin mi?" diye soruyorum, Zack'in bu mekanda eğlence düzenleme özėürlüėü beni şaşırtıyor.

"Hayır, sahibi Ted Lanzarote'de. Yılın bir kısmını orada geçiriyor. Soğuk olan kısmını. O yokken ben burayı onun için işletiyorum. O benim için amcam gibidir."

Zack, önüme bir bardak altlığı yerleştirir ve üzerine martiniyi koyar.

"Teşekkürler!"

"Senin durumun ne, Küçük Bayan *Nightmare Before Christmas*?"

"Nightmare before...?"

"Tim Burton'ın çizgi film gibi filmi mi? O filmdeki kıza benziyorsun. Büyük gözler ve beyaz, yırtık pırtık elbise. Biraz ürkütücü."

"Adı Corpse Bride, değil mi?" diye gülümseyerek soruyorum. "Adı Sally."

"Ah. Benim durumum...?"

"Kocan, erkek arkadaşın var mı? Kız arkadaşın? Önemli birisi ve yanındaki adam?"

"Olsa burada olmazdım, değil mi?" diye şaşkınlıkla patladım. Sonra bunun amacımla ilgili ne kadar açık olduğunu fark ettim, her ne kadar bu kadar direkt bir soru sorması benim suçum olmasa da. Tereddüt ettim: "... Gecenin ortasında kapalı barlarda. İçinde otlar olan içkiler içerek."

"Hey, ben yargılamak için burada değilim," diyor Zack, ellerini kaldırarak.

Beni, kendinden uzaklaşmak için tatile ihtiyaç duyan, Yunan bir garsona asılan Shirley Valentine gibi hissettirmeyi başardı. Kendimi küçümşenmiş hissediyorum. Acaba kendi yaşıtı bir kadına da bu soruları sorar mıydı? Belki de evet... Zack'in, rahatsız etmek istemediği halde insanları rahatsız etme yeteneği olduğunu düşünüyorum.

"Kız arkadaşın var mı?" diyorum, ses tonumla umursamadığımı belli etmek umuduyla. Gerçi... eğer var derse, bu benim için kolay bir çıkış yolu olur. Zack düşünceli bir şekilde başını eğiyor.

"Hayır. Karmaşık bir durum, ama hayır."

"Karmaşık" demek, "Birini oyalamaya çalışıyorum ve bu beni ilginç kılıyor" demek, Susie hep böyle der.

"İçki içmiyor musun?" diye soruyorum, Zack'in başka bir şey yapmaktansa kokteyl çalkalayıcısını musluk altında yıkadığını fark edince.

"Asahi içiyorum." Tezgâhın üzerindeki bira şişesini gösterir.

Ellerini kuruladı, etrafta dolaştı ve yanımdaki tabureye oturdu.

"Beğendin mi?" diye martini hakkında sorar.

"Evet, inanılmaz," diyorum kibarca, biraz daha alıyorum, meyve salatasını daha erişilebilir hale getirmek için içinden çıkarmak istiyorum, ama onun duygularını incitmek istemiyorum.

Müzik festivalleri, hipster restoranlar ve ana yolda drag yarışı yapmaya başlayan bazı yerel serseriler hakkında sohbet ediyoruz.

Bir kez daha, sana uygun olmayan bir arkadaşlığın, mutlu bir şekilde yalnız olmaktan çok daha yalnızlık verici olduğunu fark ediyorum. Stripy Roger ile pizza yerken varoluşsal anlar yaşamadım.

Zack'in bana olan merakı, görünüşe göre, ortaklık anlaşmamla başladı ve bitti.

Kendim hakkında bir şeyler söylemek için ağzımı açtığımda, Zack, Avustralya'ya taşınmasının faydalarını anlatan uzun bir monologdan sonra — sanki hayatındaki seçimlerini hevesli hayranlarına açıklamaktan bıkmış gibi, biraz yorgun ve ezberlenmiş bir şekilde — sözümü kesti. "... Ben üst kattaki dairede kalıyorum. O içkiyi o kadar çok seversin ki, çabucak içersin ve benimle yukarı gelirsin diye umuyorum."

Bana baştan çıkarıcı, kapüşonlu gözlerle bakmaya çalışıyor.

Clunk. İşte oldu. Martini'nin geri kalanını bir dikişte içiyorum ve yarın işe gidebilecek miyim diye merak ediyorum.

Zack'e ne diyebilirim? "İki derece daha ayık ve yirmi dakika daha senin kişiliğinin farkında olarak eve gidiyorum" mu? Evet, en azından bunların bir kısmını söyleyebilirim ve söylemeliyim, ama söylemeyeceğim. Hayatta kaç hatanın, sadece kaba davranma korkusundan kaynaklandığını düşünüyorum.

"Bana yolu göster," diyorum.

Bunu söylerken, *"Brexit'i halledelim"* demek kadar heyecanlı hissediyorum.

Zack, sırtarak taburesinden kayar ve bana, dar, gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkıp barın arkasındaki kapıdan geçmemi işaret eder. Dekorasyon bütçesi açıkça aşağıdaki kitsch mekana harcanmış: beni götürdüğü oturma odası mikrodalgada ısıtılmış yemek ve hüznün kokuyor, plastik kurutma rafında spor çorapları ve pantolonlar var. Sehpa da vaping ekipmanları, uzaktan kumandalar ve içine mumlar sıkıştırılmış boş Nando's PERi-PERi sos şişeleri dağınık bir şekilde duruyor, trattoriaların ve yeniden kullanılmış hasır şarap tutucularının bir versiyonu gibi.

Zack, televizyonun önündeki kabarık, soluk gri renkli suni deri koltuğu işaret ediyor.

"Orada yapabilir miyiz?" diye fısıldıyor. "Ted'in yatağında kendimi garip hissediyorum. Karısı bir yıl önce öldü."

"Neden fısıldıyoruz?" diyorum. "O bizi duyuyor mu?"

"Muhtemelen," diyor Zack.

"... Ne?"

"O yatakta öldü," diyor Zack, yan odayı işaret ederek, gözlerini kocaman açarak. "Beni korkutuyor. Linda'nın hayaleti üzerimde dolaşıyor gibi hissediyorum. Kalp krizinden öldü ve göğsümde bir ağrı hissediyorum, sanki üzerime oturmuş gibi. Bana da kalp krizi geçirmeye çalışıyor gibi."

"Kalp krizi, umarım öyle demek istedin?" "Evet."

Bu o kadar trajikomik ki ve o kadar ciddi ki, gülmek için kendimi zor tutuyorum.

"Psikosomatik olabilir, biliyor musun?" diyorum. "Onu düşündüğünde, üstüne oturduğunu mu hissediyorsun?"

"Ondan hoşlanmıyordum! Altmış yaşındaydı!

İğrenç." "Hayır... Ben... Tamam."

Hayaletlere içtenlikle inanan ve "psikosomatik" kelimesinin anlamını bilmeyen biriyle cinsel ilişkiye gireceğim.

"Diğer zamanlarda, onun burada dolaştığını duydum," diye devam ediyor Zack, şimdi Linda'nın efsanesi üzerine konuşuyor, elleri belinde, odaya şüpheli bir bakış atıyor.

"Onun olduğunu nereden biliyorsun?" diyorum. "Bu oldukça eski bir bina. Bir sürü ölü insan olabilir?"

"Çünkü o, sesini tırnak tırnak keçi gibi yapan ayakkabılar giyiyordu. Topuklu ayakkabılar. Brrr." Zack titrer.

"Hayaletlere inanmıyorum," diyorum.

"Ben inanırım. Bu sadece bilim," diyor Zack.

"Eminim ki, her ne ise, bilim değildir."

"Öyle. Fizik prensibine göre, bir enerji formu yok edilemez, sadece form değiştirebilir, değil mi?"

"... Değil mi?"

"Peki birisi öldüğünde, enerjisi nereye gider? Başka bir forma. Hayaletlere."

"Hayır, eğer gömülürsen ve toprağa karışırsan, solucanların yemi olursun. Bu, enerjinin toprağa aktarılmasıdır."

"Solucanların yem enerjisi."

"Evet."

"O zaman kremasyon nedir? O enerji neye dönüşür?" "Ateş mi?"

"Vay canına..." Zack duraksar. "Hala ruh enerjisi olduğunu düşünüyorum. O enerjinin bir yere gitmesi gerekiyor."

Bunun oldukça kötü bir ön sevişme olduğunu söylemek gerek, ve benim solucan enerjim ciddi şekilde azalıyor.

Koltuğa bakıyorum ve Zack'in barda tanıştığı kadınları her zaman bu koltuğa mı getirdiğini merak ediyorum. Düşünmeyi bırakabilmem için coşkulu bir öpüşmeye başladığı için minnettarım.

Onu minderlere itip üzerine oturuyorum, dizlerimi bacaklarının iki yanına koyuyorum, o ise umut verici olmayan agresif bir şekilde göğüslerimi sıkıyor, sanki pazarda meyvelerin tazeliğini değerlendiriyormuş gibi. Sanki Fez'deki bir çarşıda birkaç narla Jamie Oliver gibi. Bir saniye sonra onları koklayacak.

Yeni biriyle seks yapmanın ne kadar stresli olduğunu, doğal olarak sekste iyi olan, yarı zamanlı bir erotizm ustası gibi gerçekten seksi bir kişi gibi davranma baskısını unutmuştum. Aptalca saçlarını savurma ve sırtını kamburlaştırma gibi şeyler. Sanki tek yönlü aynanın arkasında seni izleyen bir jüri var, performansını değerlendiriyor ve puanlarını yazan tahtaları kaldırıyor gibi. Bu, zevk almayı engelliyor.

Seks doğası gereği saçmadır. Bunu kabul ettiğinizde daha iyi olursunuz. Şu anda Ed'in sözlerini düşünmek istemiyorum. Ya eğer... Zack'in...

"Oh, kahretsin. Söylemeliydim," diyor Zack, aniden endişeli bir ifadeyle, nefesini tutarak, büyük, sıcak elleriyle yetmiş denye çoraplarla kaplı uyluklarımı sıkıca kavırıyor.

"Sorun değil," diyorum gülümseyerek, umarım çekici bir şekilde saçımı omzumun üzerinden atıyorum. "Prezervatifim var."

Hah, bunu sana ve/veya ansa bırakacağımı mı sanıyorsun?

"Hayır," diyor. "Sala uğraşmam."

"Neyi yapmıyorsun?" O hareketin oldukça iyi olduğunu düşünmüştüm.

"Sa," dedi ve trambolin kadar gergin olan siyah likralı klotuma doğru başını salladı.

"... Oradaki saçları mı?"

"Evet," diyor Zack. "Ağda mı yapıyorsun?"

... Ne? *Ne demek bu?* Kasık kılları için evlilik öncesi anlaşması mı? Tanrım, kendimi çok yaşı hissediyorum. Birdenbire aramızda on yıl değil, nesiller arası bir fark olduğunu hissediyorum. Zaman yolculuğu yapmışım. Torunumu becermeye çalışıyorum.

"Hayır mı?"

"Oh. zgnm, söylemeliydim!" Zack, sanki bana süpermarkete giden kestirme yolu tarif etmek istediğini aıklıyormuş gibi, sohbet edercesine diyor. "Genelde Tinder'da önceden söylerim, ama bilirsin. Bu gece sen benimle iletişime geçtin. Ben de 'evet, kız çok seksi' diye düşündüm."

Zack, benim tepkimi görmek için bir ara verir. Sanırım bunun, bu kötü durumun en iyi yanı olduğunu düşünmemi bekliyor. En iyi yanı, Zack, seninle zaten ne kadar az seks yapmak istediğim.

"Şimdi aklıma geldi, sa konusunu söylemedim. Evet, zgnm, saçlı erkeklerden hoşlanmıyorum. Yapamıyorum."

"Ne, yani... fiziksel olarak yapamazdın mı?"

"Uh. Evet? Sanırım. Benim arkadaşım... bilirsin...

Üvey anne pornosu seven arkadaşım seviyor. Ama ben sevmiyorum."

"vey anne pornosu mu?!"

Zack'in gözleri büyüdü, sanki "vay canına, sen gerçekten modası geçmişsin, ha" der gibi (ve benim haklı olduğumu kanıtlayarak).

"*Tanrım.* vey anneler. Bu onun terapistine göre bir konu."

Zack çok zeki olmayabilir ama benim tavrımı kolayca anladı. Beni kucağından indirir ve ben ayağa kalkarken söyle der: "Sana karşı bir şeyim yok, tamam mı, herkesin zevki kendine. Sen kendin ol."

"Evet, yle yapmam gerekecek galiba." Zack bunu anlamaz ve gözlerini kırpar.

"Ama sen... seks sekstir. Sen de idare edip devam etmez miydin?" diyorum. "Blitz ruhun nerede?"

Bu bilmeceyi çözme ihtiyacım, onun bir an önce cevap vermesi için çaresizmişim gibi görünmeme engel oluyor, çünkü ondan kesinlikle cevaplar dışında hiçbir şey istemiyorum.

Zack omuz silkiyor.

"Ne ise o. Ben çalıdan öğreniyorum. Bazı erkekler sarışınları sever. Bazıları ise... erkekleri sever."

"Eğer söylemeyi unutmuş olsaydın ve sonra kasık kollarını görseydin ne olurdu?" diyorum. "Sanki pantolonumda *Ratatouille* faresi varmış gibi çığlık atar mıydın?"

"Dürüst olmak gerekirse Eva, beni utandırdığını hissediyorum."

"Seks yapmayı benim vücudum yüzünden durduran sensin, bu yüzden utançtan bahsedecek kişi sen değilsin bence."

Bir duraklama.

"Senin kolların var mı?" diyorum.

Zack başını sallar, elastik bant erkek topuzundan kayar ve onu yeniden bağlar.

"Hayır dostum, hepsini aldıldım. Tertemiz. Anüsüm de."

Sanki bu büyük bir kişisel başarıymış gibi gururlu görünüyor. Sanki özgeçmişinde "Bu rol için sizi uygun kılan özellikler" başlığı altında "*Bıyiksız Anüs*" yazabilirmiş gibi.

Hayatımda kendimi savunmayı başardığım pek çok an yok. Susie, peynirli çöreklerim yüzünden azarlandığım ve ev ekonomisi öğretmenime, *The Handmaid's Tale*'deki Serena Joy gibi ataerkil kontrolün suç ortağı olduğunu söylediğim zamanı hala hayranlıkla anlatıyor.

Bayan McNab bana "akıllı kış" dedi ve ben de "*Eh, akıllıyım ve kışım da var, o yüzden kabul ediyorum*" dedim. On gün ceza, tam on gün.

Zack'in bu reddi karşısında benzer bir devrimci coşku hissediyorum.

"... Peki kadınların saçları kirli mi?"

"Evet, yani, hijyen meselesi, sanırım. Ayrıca görünüş meselesi."

"Kadınların doğal görünüşünü beğenmediğini söylemek ne kadar delice?"

"Bak, neden hayal kırıklığına uğradığını anlıyorum, şimdi tahrik oldun falan," diyor Zack. "Eğer bu kadar üzülünse, ben... Bilmiyorum. Göğüslerinle falan oynayabilirim."

Tanrım. Bu korkunç durum derinleştikçe, anekdot değeri de keskin bir şekilde artıyor, sanki grafikte birbirinden ayrılan iki farklı renkli çizgi gibi.

"Hayal kırıklığına uğramadım, tahrik olmadım ve gerçekten acıma amaçlı göğüs oyunları istemiyorum. Kadınların ergenlik öncesi görünmesini istemenin korkunç olduğunu düşünüyorum."

"Benim yaşımdaki birçok kızın Hollywood göğüsleri var," diyor Zack. "Bu bir gerçek. Siz erkekler için durum farklı, sanırım?"

Anladım.

"Hangi 'erkekler'?"

Zack, bu sözleriyle hata yaptığını fark ettiğinden ve beni daha fazla kızdırmak istemediğinden, gözleri bir o yana bir bu yana kayıyor. Öfkeli mağara kadını üvey anne. "Senin yaşıtların mı?"

"Kaç yaşında yani?"

"Bilmiyorum! Otuz mu? Arkadaşının Credit Suisse Gold kartı olduğu için benim yaşımda olmadığını biliyordum. Bana deli gibi davranmana gerek yok, tamam mı?"

Gülüyorum ve iç çekiyorum. Lanet olası Susie ve onun zenginliği.

Bu gece buraya, neredeyse bir yabancıyla anlamsız bir seks yapabileceğimi gururla ilan etmek için geldim.

Bu rutubetli dairede, çok fazla porno izlemiş, dokunulduğunda nemli görünen toy bir delikanlıya bakarken, bu boşluğun tam anlamıyla farkına varıyorum. İstedğim kişiye sahip olamamanın acısını, birinin olgunlaşmamış küçük kardeşiyle hayal kırıklığı yaratan bir cinsel ilişkiye girerek azaltmaya çalışıyordum.

Ah, Eve. Tüm bunlar, birkaç hafta sonra Susie'nin sarhoş bir halde "*O bara geri dönemeyiz, değil mi Evelyn?*" dediği o ana bağlı. Ben istemeden Ed'in gözlerine bakıyorum, o da istemeden benim gözlerime bakıyor ve ben acı ya da çatışma gibi bir şey görüyorum. Sanki o anlar bir şeylerin parçası olacakmış gibi.

Gerçek şu ki: Ed evleniyor ve sen eve gidip yastığa gözyaşlarını döküp kendini umutsuzluğa kaptırabilirdin.

Zor şeylerden kaçınmak için yaptığımız şeyler, genellikle zor şeylerden daha kötüdür.

"Delirmiyorum, sadece gidiyorum. Umarım Linda sana oturur. Yine de hak ettiğinden daha fazla bir kadınla temas kurmuş olursun," diyorum gülümseyerek.

Çantamı alıp, paltomu kapıp, merdivenlerden aşağı koşar adım iniyorum. *Susie*, diyorum içimden, boş sandalyeler ve masaların arasından yolumu bulmaya çalışırken, *Tusk* hala gizli hoparlörlerden sızıyor. *Buna bayılacaksın. Dennis the Menace'deki* köpek Gnasher'ı savaşa götürüyormuşum gibi göründüğümü söyleyeceğini biliyorum.

Anahtarı çevirip barın kapısını açtığımda, Zack merdiven boşluğundaki ışık dikdörtgeninde belirir ve "Eva!" der. "İçkini ödeyebilir misin lütfen?"

Hemen geri dönerim.

"Ciddi olamazsın?"

Zack, itiraz etmeme gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Evet. Beş pound mu?" İleri adım atar, bardaki menüyü alır ve kanıt olarak bana doğru sallayarak gösterir.

Şok içinde ve hayatımda hiç fatura ödemedem kaçmadığımı için, çantamda bir banknot arıyorum.

Bu kadar moral bozucu bir yenilgiyle bitirmek çok üzücü, ben de bunu açıkça belirtmek için, burada utanması gereken kişinin ben olmadığımı söylemek için şöyle diyorum:

"Bu arada, kel kafalı biriyle sorunum olup olmadığını neden sormadın?"

"Ne?"

"Önceden durumu bilmek istemiştin. Ya geri çekilseydim?"

"Sorabilirdin. Ama hiç bir kızın testis kollarını istediğini duymadım, hahaha."

"Eminim kişisel bakım konusunda bir şey isteyen bir kız görmemiştir, belki bunu bir düşün."

"Şşşş!" Zack'in gözleri fal taşı gibi açılır. Parmağını dudaklarına koyar ve işaret parmağıyla tavanı gösterir. "*Linda*," der.

Dinlemek için kulak kabartıyorum... Yumuşak bir tıkırtı sesi duyuyorum. Kararlı bir çıkış yapmam gerekiyor.

"Alexa, Hue and Cry'ın 'Looking for Linda' şarkısını ÇOK YÜKSEK sesle çal," diyorum ve kapıyı çarpıp çıkıyorum.

Sahip olamayacağın birine aşık olmak ıstıraptır.

Lütfen dikkat: Bu, "seni sevmeyen birine aşık olmak"la aynı şey değildir, çünkü (1) Ed beni seviyor, ya da seviyordu, kanıtlarını göstereceğim, ve (2) bu çok acı verici olsa da, karşılıksız olduğunda, er ya da geç duygusal bir hayatta kalma mekanizması devreye girer ve aya ulumayı bırakırsın.

Doğa, hayatta kalmanızı ve üremenizi ister. Kalp kırıklığı hormonlarını azaltır. Duygular iki yönlü olduğunda, batarsınız. Ya da ben batarım.

Ben özel değilim, ama insanlar istediğiniz kişiyle birlikte olamamanızdan bahsetmezler. Bir kez yerleştiğinizde, bunu söylemek imkansızdır. Bunun yerine müziklerimizde, kitaplarımızda ve filmlerimizde ifade edilir.

O alıntı neydi? *Dünyadaki aşıkların yüzde doksan dokuzu ilk tercihleriyle birlikte değil. Jukebox'ı çaldıran da budur.*

Dünyanın hepimize söylemekten hoşlandığı güzel bir yalan var: *Asla geç değildir.* Birçok şey için her zaman geçtir. Hepimiz *Alice Harikalar Diyarında'daki* cep saati olan tavşan gibi acele etmeliyiz.

Bence gerçek şu: Hayattaki fırsatlar, bir daha asla açılmayacak şekilde açılıp kapanan kapılar gibidir. Kapıların açıldığını fark etmezsiniz, kapanacaklarına dair bir uyarı da almazsınız. Fırsat varken kapıdan geçmezseniz, o kadar.

Ancak kimse, mutluluğa ulaşma şansının zamana bağlı olduğunu duymak istemez. Bazen, günün fırsatını değerlendirmek için artık doğru zamanın olmadığı gerçeğiyle yüzleşmek pek ilgi çekici değildir. Bu konuda ilham verici bir meme değeri yoktur, kimse bunu yükselen bir kartalın yanına kıvrımlı bir yazı tipiyle yazmaz.

Ed Cooper ve benim hikayemiz, açılıp kapanan bir kapı gibidir.

SUSIE VE BEN yeni altıncı sınıfa geçmiştik ve ortak salonda aylak aylak dolaşıyorduk. O ve Justin, güneşli bir öğleden sonra, boş ders saatinde içeri girdiler. Onları, büyük okulumuzda erkek türünün prezentabl üyeleri olarak sadece belli belirsiz fark etmişim.

Doc Martens ayakkabılarımı koltuğun üzerine dikkatlice asmış, *Tuesdays with Morrie* kitabına konsantre olmaya çalışıyordum. Susie sırtını bana dayamış, Heat dergisinden burç yorumlarını okuyordu. Koç burcu için uğurlu bir gündü.

"Merhaba. Sizi tanımıyoruz, ama ikiniz de buradaki diğerlerinden çok daha sessiz görünüyorsunuz. Yanınıza oturabilir miyiz?" dedi Justin. "Ben eşcinselim, yani size bir tehdit oluşturmam. O eşcinsel değil," dedi Ed'i işaret ederek, "ama kabul edelim ki, o da cinsel bir tehdit oluşturmuyor."

Susie ve ben kahkahalarla güldük ve yer açıldı. Henüz bilmiyorduk, ama bir anda, ikimizin ikili oyunları sonsuza kadar birleşmişti.

Justin ve Ed birlikte çok iyiydiler, Ed heteroseksüel bir adamdı, ama ikisi de erkeklerin çok fazla pratik yaptıklarında olduğu gibi çok komikti.

Ed, kitabımı işaret ederek, "Hoşuna gidiyor mu?" dedi.

"Evet," dedim. "Eh, üzücü ama ilginç."

Susie gözlerini devirdi ve şöyle dedi: "Eve'in doğası morbid. Korusuz şarkıları, deliklerde yaşayan, tarla faresi gibi yaratıkları, mafya dullarının giyim tarzını, yağışlı havayı ve nadir hastalıklar nedeniyle ölen insanlar hakkında kitapları seviyor."

"Bu iç karartıcı değil, zamanını en iyi şekilde değerlendirmekle ilgili moral verici bilgeliklerle dolu!" dedim.

"Bir keresinde depresif hissettiğimi söyledim ve sen de benim depresif olacak kadar derin bir insan olmadığımı söyledin," dedi Susie ve herkes kahkaha attı. "*Tanrım, özür dilerim,*" dedim. (Bu, Susie ve benim neden iyi anlaştığımızı açıklayan iyi bir örnekti: farklı şekillerde özlüyduk, ama birbirimizin alaylarını asla ciddiye almadık.)

İkinci isimler hakkında konuştuk ve Ed'in ikinci adı Randall'dı. "Edward Randall Cooper. 1930'ların haber spikeri gibi konuşuyorsun" dedim.

Sert, düğmeli, şık bir erkek sesini taklit ettim: "*Merhaba, bir kriz içindeyiz. Kral tahttan çekildi, kral çok yaşa. Ben Edward Randall Cooper. İyi geceler, Tanrı hepinizi korusun.*"

"*Moomins'teki Little My ile Heathers'daki Winona'nın karışımı gibi görünen kişinin küstah olacağını söylememiş miydin?*" Justin, Ed'e böyle dedi ve Ed bana sırtıttı.

Daha önce kendimi *böyle tanımlandığımı* hiç duymamıştım. Sanki Clue oyunundaymışız gibi bir karakter atanmıştı. Hoşuma gitti.

"Neye benziyorum?" diye sordu Susie, ölümcül derecede fotojenik olanların sahip olduğu sinir bozucu özgüvenle.

"Hmmm." Justin, yoğun, soluk gri gözlerini kısarak baktı. Justin'in kendisi, kısa kesilmiş saçları ve haylaz, yakışıklı yüzüyle, çekici bir Viktorya dönemi yankesici gibiydi. "Jane Austen'in Emma'sı, öldüremeyen Laura Palmer ile tanışır."

Susie sahte bir öfke ve sevinçle çılgılık attı ve yemin ederim ki bir saniye içinde platonik bir aşka kapıldığını gördüm.

Sonraki bir saat boyunca, birbiriyle mükemmel uyum içinde olan dört kişiliğin ilk karşılaşmasında çok güldük.

"Hey, bu işe yarıyor. Ally Sheedy," dedi Justin, beni işaret ederek, "Molly Ringwald" (Susie'yi işaret ederek), "Anthony Michael Hall" (Ed'i işaret ederek), "ve ben. Queer Judd Nelson. The Dog's Breakfast Club."

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle sosyoloji dersime gittiğimi hatırlıyorum, yetişkin hayatında arkadaş edinmenin çok kolay olduğunu düşünüyordum. Genç olmanın özelliği, karşılaştırma yapacak başka bir şeyin olmamasıdır.

Ama aylar geçtikçe, sıkı dörtlü grubumuzda nadir bir şeye rastladığımızı sezmeye başladım. Rekabet yoktu, gerçek tartışmalar yoktu, sadece her bir kişiliğin birbirini dengelediği ve tamamladığı sihirli bir kimya vardı. Okulda en çok umduğum şey, rahat bırakılmaktı, ama dördümüzün hem havalı hem de uğraşılmayacak kadar dokunulmaz olarak görüldüğümüzün farkına vardım, artık bir takımdık.

Hiçbirimizin birbirinden hoşlanmaması da buna yardımcı oldu.

Justin oyunda değildi ve Ed... Ed bir arkadaştı.

Ben sadece sarhoş, elmacık kemikleri belirgin, karamsar piçleri severdim. Benim aşkım, komşu üniversiteden, dağınık saçlı, River Phoenix'e benzeyen, birkaç ay önce benimle hiç tatmin edici olmayan bir şekilde bekaretimi kaybettiren, en önemli esrar satıcısı Jez'di. ("River Phoenix mi?! *Canal* Phoenix daha çok," Susie'nin söylediğini hala duyabiliyorum. "*Canal Pigeon*."). Popüler kültürün yüzde doksanının takıntısı olan bir eylemin bu kadar hayal kırıklığı yaratması beni hala hafif bir şok halindeydi.

Susie ve ben bir keresinde Ed'in Ed'liğini tartışmıştık, kağıt üzerinde teknik olarak oldukça yakışıklı olduğunu (*Dawson's Creek*'te rol alabilirdi) ve hoş bir boyu olduğunu düşünerek, onunla vakit geçirmeyi çok seviyorduk. Öyleyse neden "homurtu" yoktu, bizim nazıkçe ifade ettiğimiz gibi?

"O çok açık sözlü, değil mi?" dedi Susie, devasa bahçesindeki şezlonglarda otururken Magnum dondurmasının çikolata kaplamasını soyarken. Bahçesi, dalgalı bir çevresi olan devasa bir yeşil havuz gibi bir çim alana sahipti ve kenarları ruj pembesi ortancalarla doluydu.

Susie, akran grubundaki erkeklerle hiç ilgilenmiyordu ve o sırada yirmi yedi yaşında bir doktorla birlikteydi, bizim için imkansız derecede olgun bir yaş. Doktor, Susie'ye morfin denemesine izin verdi, biz de bunu çok komik bulduk. Şimdi geriye dönüp baktığımda, onun sınırda bir cinsel suçlu olduğunu ve meslekten men edilmesi gerektiğini anlıyorum.

"Sanki hiçbir sürpriz yok, hiçbir sır yok. Ed'in hiçbir özelliği yok."

"Hmm, evet," dedim, Susie'nin gölgeli silüetine, gözlerimi kısmaktan yorularak büyük güneş gözlüklerimi takarken.

"Ayrıca, saç renginin çilek sarısı olduğunu söylüyor ama bazı ışıklarda çok soluk bir fare rengi gibi görünüyor." Susie, erkekler ve onların uyması gereken fiziksel standartlar konusunda hiç de eşit fırsatçı değildi.

"Bazı ışıklar altında neredeyse kıvırmalı gibi görünüyor. Ben tamamen kırmızı, alev gibi saçları severim," dedim. "Genç Henry VIII çok seksi biriydi, biliyorsun."

"İyy, Noel jambonuna benziyordu! Sen çok kalın kafalısın," dedi Susie, "Gelecekte en tuhaf erkekleri seçeceğin kesin. Eminim kocan Kilner kavanozlarına işeyen bir dahi münzevi olacaktır."

Kornaya bastık.

"O ideal bir kardeş gibidir," diye devam ettim. "Birisi için harika bir erkek arkadaş olur. Çok rahat ve iyi bir dinleyicidir. Ona her şeyi anlatabileceğini hissedersin."

Bu da Ed'in benim için uygun bir aday olmadığını anlamamın nedenlerinden biriydi. Birbirimize her türlü utanç verici şeyi anlatır ve gürültüyle gülerdik. Bir erkeğe ilgi duyduğumda, gizemli davranmaya çalışır, gergin olurum. Bir keresinde "köpüklü kaka" yaptığımı itiraf etmedim.

"Ama onunla yüzünün iki yanında ayak bileklerini hayal edemezsin," diye bitirdi Susie, ben ise utanç ve dehşet içinde çılgınlık attım. *Ed* işte böyle biridir. *Arkadaşımız*. O seks yapmaz, benim ailem de yapmazdı. (Aslında, bu doğru çıktı.)

6

Tanrı, O'na planlarımızı anlattığımızda güler ve kime karşı asla hisler beslemeyeceğimizi bildiğimiz gibi, kesin olarak bildiğimiz şeyleri söylediğimizi duyduğunda da keyifle güler.

(Evet, benim Tanrım bir erkek, O'nu suçlamak bana daha rahat geliyor.)

Dördümüz üniversiteye girdik — Susie hariç, o Susie olmak ve Londra'ya gitmek zorundaydı — ve ayrılığımız, ev özlemimiz, büyük ve geniş dünya yüzünden hem heyecanlı hem de endişeliydik.

Farklı kurumların tuhaflıkları nedeniyle, Justin ve Susie Ed ve benden birkaç gün önce ayrıldılar. O günler, Ed ve benim ne kadar iyi dayandığımızı düşünürsek, aylarca süren bir ıstırap ve kar fırtınaları ve çöllerde yük hayvanlarıyla zorlu bir yolculuk gibi geçmişti.

"Geride kaldık, bizi çoktan unutmuşlardır!" diye haykırdık, kahve içerek, sinemada aksiyon filmleri izleyerek ve Justin veya Susie'den gelen mesajların hangisinin en gizemli olduğunu karşılaştırarak bolca zaman öldürdük. (Sanırım Ed kazandı, çünkü Justin'in mesajında sadece "MAKARNA SOSU GİBİ SOS!" yazıyordu. Arkadaşlarımız olmadan şehrimiz hayalet bir kasaba gibiydi; tüm çağdaşlarımız ülkenin dört bir yanındaki yurtlara dağılmıştı. Bir gencin kendine acıması kadar acı veren bir şey yoktur.

"Yarın ne yapıyorsun?" diye sordum Ed'e, cehennemde geçirdiğimiz son günümüzden önce. Kağıt külahlardan cips yiyorduk, nefesimiz buharlaşıyordu ve Ed'in yanımda olmasına ne kadar minnettar olduğumu düşündüm. O, güvenilirliğin ta kendisiydi.

"Futbol takımımıyla önemli bir maçımız var, sonra da The Trip'te sarhoş olacağız."

"Ne?! Ben ne yapacağım?" diye haykırdım ve Ed cevap verdi: "Gel! Gel bizimle. Maç o kadar uzun sürmez."

Genelde böyle bir durumda gereksiz yere ortalıkta dolaşmak ya da bu kadar açıkça muhtaç görünmek istemezdim, ama içeride oturup annem ve küçük kardeşim Kieran ile kavga etmekten başka bir şey yapmamak daha da kötüydü.

Maç, şehrin kuzeyinde, şu anda yaşadığım yerin yakınındaki bir tepede bulunan parkta oynanıyordu. Saha, ana yola doğru eğimli bir yokuşun üzerindeydi ve ben, onlar koşuştururken, *Viz dergisinin* bir sayısıyla sahanın üst kısmında can çekişiyordum.

Ed'i beş takım arkadaşıyla birlikte izledim: neşeli mizacını, doğal liderlik özelliklerini, konsantrasyon gücünü. Kaslı bacaklarını. Tanıdığınız birini tamamen farklı bir ortamda görmek her zaman kafa karıştırıcı ve belli belirsiz etkileyicidir. Onları, yaşadıkları diğer hayatlardan ödünç aldığınızı fark edersiniz.

Arada sırada bana Kraliyet Hava Kuvvetleri tarzı selam verirdi ve ben de ona el sallardım. Ayrılık, bir şeye daha fazla değer vermenizi sağlar ve ben Ed'i ne kadar sevdiğimi ve onu ne kadar özleyeceğimi çok iyi biliyordum. Bu, içimdeki bir odaya büyük bir ışık tutmuştu.

Bilinçaltında, geleceğimin Ed'lerle dolu olacağını rahatça varsaymış olduğumu fark ettim - ya öyle olmasaydı?

Ed maçın sonunda tişörtünü değiştirdi ve ben, onun sahip olduğunu bilmediğim üst vücut kaslarına ve yeni tişörtü kafasından çekip çıkartışına merakla bakakaldım. Bir şey kıpırdadı. Açıkçası, Ed Cooper'ın süt beyazı tenine bakarken duygusal olarak çok heyecanlı bir durumda olmalıyım.

—beklenmedik bir şekilde şekillendirilmiş—karın. Susie'ye bunu söylediğimde gülerdi.

The Trip to Jerusalem'e gittik ve fiçılardan köpüklü ekşi içecekler içtik, çukurlu bardaklarda servis edildi ve yaklaşan ayrılığımızdan, bilinmeyen geleceğimizden dolayı neşe, endişe ve hüznle dolduk. On sekiz yaşında, daha önce hüznün yaşamamışsındır.

Ed'in annesi, Newcastle'a gitmeden önceki gece, onun çok sarhoş olmadığından emin olmak için onu almakta ısrar etmişti. Pub'dan çıkarken, yolun sonunda annesinin arabasını gördüm. O bizi göremeyecek kadar uzaktaydık.

"Emin misin, seni bırakmayalım mı?" dedi Ed. "Otobüse binmek için oldukça geç oldu."

"Evet, sorun değil. Temiz hava almak istiyorum," dedim. Onların arabasına binmek istemememin asıl nedeni, ağlayacağımı bilmem ve seyirci istemememdi.

"Ack. Öyleyse, bu kadar," dedi Ed, alacakaranlıkta bana bakarak, hüzünlü bir gülümsemeyle.

Gözlerim doldu ve boğazım düğümlendi, kalın bir sesle, sanki sıcaktan serinlemek istercesine ellerimi yüzüme vurarak, "Tanrım, bu çok saçma, birkaç hafta sonra yine evde olacağız!" dedim.

Ayrılığımızın bu kadar acı verici olduğunu fark ettim, çünkü coğrafyanın aşılmaz olduğunu ya da Noel tatilinin çok uzak olduğunu düşündüğümüzden değil, dönüşecek olduğumuz insanları tanımadığımızdan dolayıldı.

Belki artık arkadaş olmayacaktık, ya da yakın arkadaş olmayacaktık. Ya herkes geri döndüğünde, "çok güzel zaman geçirdik" diyerek, önceliklerin ve yakınlıkların değiştiğini belli etmek için davranışlarında ince bir değişiklik olursa? Her şey eskisi gibiymiş gibi davranırsak, ama aramızda yeni bir mesafe oluşursa, sanki hendekli kaleler gibi? Gizemli, heyecan verici, anlaşılmaz yeni ittifaklar kurduğumuz yabancıların isimlerini anarsak? Hiçbir şey bilinmeyenin sahip olduğu güç ve gizemi taşıyamazdı.

"Kahretsin, seni çok özleyeceğim Evelyn Rose Harris," dedi Ed. Yüzü asılmıştı ve ses tonu daha önce hiç duymadığım kadar düzdü. Ed genellikle Bay Rahat Güneş Işığı'ydı.

Doğum belgemdeki adımları pek kimse bilmiyordu. O anda bu adı kullanması bana özel bir hassasiyet verdi.

"Seni özleyeceğim," dedim. "Beni ağlatma!" "Özleyecek misin? Yani beni."

"Evet, tabii ki."

Yutkundum ve onun kararlı ifadesini okumaya çalıştım.

Ed, ailesinin arabasına bir bakış attı ve yanaklarından hava üfledi. "Yorkshire'ı mahvet, olur mu? Neden böyle söylediyimi bilmiyorum, biliyorum ki sen onu mahvedeceksin."

Kurnazca gülümsedi ve içim bir anda titredi. O... flört mü ediyordu? Hafif terli görünüyordu ve müzik videosundaki disko turuncusu sokak lambasının ışığı altında harika görünüyordu. Ed klasik bir yakışıklıydı, gerçekten, neden bu gerçeği inkar etmek ve önemsizleştirmek için bu kadar istekli olduğumu bilmiyordum.

Alışılmadık bir şekilde, tamamen suskun kaldım, saçlarımı kulaklarımın arkasına sıkıştırdım ve kızardım.

"Siktir. Eve," dedi Ed, başını sallayarak. "Seni seviyorum, tamam mı? Yani, sana aşığım. Bu bilgiyle ne yapmanı beklediğimi bilmiyorum. Ama işte böyle. Sana söylemeden seni bırakamayacağımı hissediyorum."

Şaşkına dönmüştüm.

"Bir şey söyle! ... İğrendin mi?" dedi Ed, aynı anda hem avlanmış, hem utangaç, hem de kendi cesaretinden dolayı zafer kazanmış gibi görünüyordu.

Düşünmeden, cevap olarak parmak uçlarımda yükselip onu öptüm. Ed de, bunu yapmayı umduğu ve beklediği bir şey gibi, hevesle karşılık verdi. Büyük kollarıyla beni sardı ve dillerimiz birbirine dolanırken, evrende tam da olmam gereken yerde olduğumu hiç bu kadar hissetmemiştim.

Bir dakika: birine aşık olmak, gerçek tutku, böyle bir şey miydi? Esrar satıcısı Jez'e karşı, onu içtenlikle sevmemişim. Onu prensip olarak sevmiştim. Kişiliğini sevmiştim. Temel olarak, onun da beni sevmesini istemişim. Ed ile bir an içinde, çok daha içgüdüsel, bütünsel ve çok duyusal bir deneyim yaşayabileceğimi anladım.

"Aman Tanrım, beni o kadar sevdiğini bilmiyordum," dedi Ed, nefes almak için ayrıldığımızda, ve tabii ki cevap vermedim, *"Birkaç saat öncesine kadar ben de bilmiyordum."*

"Benden o kadar hoşlandığını bilmiyordum!" dedim, bu da beni tuzaktan kurtardı ve doğru olduğu için avantaj sağladı.

"Ah, ben ve bir ordu. Birçoğumuz 'gizemli Evelyn Harris'e aşığız ve ben de farklı değilim," dedi, bu iki açıdan da akıllara durgunluk vericiydi. Herkes Susie'yi seviyordu, değil mi? Eve Harris'in hayranları mı vardı? "Sen çok akıllı ve mesafeli olduğun için cesaret edemiyoruz. Karşılıkları korkunç olurdu."

Dünyamın saniyeler içinde tamamen tersine döndüğüne şaşkınlıkla güldüm.

BİP BİP.

Bakınca, annesi farları yakıp söndürüyor ve direksiyonun üzerinden karanlığa bakmaya çalışıyordu.

"Bana yazacak mısın?" dedi Ed, acil bir şekilde belimi kavrayarak. "Adresim sende var mı?"

"Evet, sen de benimkini biliyorsun. Bana yaz!" dedim.

"Tamam, yazacağım," dedi, gözleri karanlıkta parlıyordu. Beni tekrar hızlı ve sert bir şekilde öptü ve arabaya koştu. Kalbim sevinçten patlayacak, kasıklarım ise arzudan patlayacak gibi hissettim.

Vay canına? Bu da neydi böyle? İkimiz de üç yıllığına farklı şehirlere taşınmadan önceki gece, en iyi arkadaşlarımdan birine aşık olduğuma karar mı vermişim?

O akşam, alacakaranlıkta yüksek sesle güldüm - zamanlama çok komik gelmişti.

Gerçekte olduğu şeyin aksine: felaket derecede kötüydü.

7

Hâlâ mektubu saklıyorum, tek kanıtı... Ziploc poşetine koyup delil olarak saklayabilirim ya da müzede ışıklı bir cam kutuya koyabilirim. Mektup, bir bloktan düzgünce yırtılmış çizgili kağıda yazılmış. Eski günlere yeterince duygusal hissettiğimde ya da intikam almak için yeterince öfkeli olduğumda, zarfı açıp kağıtları açıyorum ve ellerim titreyerek Leeds'teki dolap büyüklüğündeki odama geri dönüyorum. İlk hafta göndermişti, soğukkanlı davranmaya çalışmamıştı.

Ed Cooper'ın kalbinin bir zamanlar bana ait olduğunu kanıtlayan siyah kalemle yazılmış bir yazı var.

Sevgili Eve (E.R.H.),

Söz verdiğim gibi! Merhaba. Vay canına, sana yazmak için sabırsızlanıyordum ama şimdi yazma bloğu yaşıyorum. Ya da yazar değilsen, ama burada Refectory'de kalemle oynayarak, tam bir aptal gibi görüneceğinden endişelenirken yaşadığın şeyin eşdeğeri neyse. Tamam, peki... Doğru anı seçtim, değil mi? Umarım yerleşmişsindir. Newcastle harika ama soğuk ve Eve yok, bu da daha soğuk görünmesine neden oluyor.

Muhtemelen neden ayrılmamıza üç dakika kala bir şey söylemek için beklediğimi merak ediyorsundur. Buna tek kelimeyle cevap verebilirim: korkaklık. Reddedilmekten çok korkuyordum ve senin de benimle aynı şekilde hissettiğine dair hiçbir ipucu ya da umut bulamadım. (Şakalarımı gülüyorsun, ama bu sempati olabilir.)

Ayrıca, grubumuzu gerçekten çok seviyorum. Ona zarar verecek hiçbir şey yapmak istemedim. Sürekli şunu düşünüyordum: Ya (biraz haklı olarak) tiksindir ve garip bulursan ve bu her şeyi mahvederse? Sen de aynı şekilde hissetse de hissetmese de, bu aramızdaki ilişkileri değiştireceğini biliyordum. Özellikle de hissetmezsen.

Sonra o gece The Trip'te sana baktım. Nick Hennigan ile mikro scooter'ı hakkında konuşuyordun, bu sabır ve büyük bir yürek gerektirir. Sana bakmaktan kendimi alamadım — gülmeye başladığında gülümsemen ve gözlerini indirmen, sanki yapmaman gereken bir şey yapıyormuşsun gibi. O gülümseme için yaşıyorum. (Kusura bakma, bu konuda çok kötüyüm. Aşk mektupları böyle olur, değil mi? Kendini çok utandırırısın?)

Ve fark ettim ki, sonuçları ne olursa olsun, sana hislerimi söylemeden gitmene izin veremezdim. Bir kez olsun söylemek zorundaydım.

*Bu arada, E, bunun ayrılıkla karşı karşıya kalınca bir anlık heves olduğunu düşünmeni istemem. İki yıldır sana aşığım. (Kulağa ürkütücü mü geliyor? ürkütücü konuşuyorum, değil mi?) Demek istediğim şu: sen benim için *her şeysin*. Eğer benim olmak istiyorsan, ben zaten senim.*

Cevap yaz.

Ed xxxx

PS Bu mektubu çok ağır ve fazla buluyorsan ve 4 pint Old Scrutstocks Buttocks veya Ferret's Achy Hole bulutlu elma şarabı (alkol oranı %6,5 ya da her neyse) içtikten sonra hızlıca öpmek "evet, tabii, tamam, hoşça kal Ed"den fazlasını ifade etmiyorsa, anlarım. Kendini açıklamak senin için garip gelebilir, bunu da anlıyorum. Noel'de tekrar arkadaş olmak istiyorsan, bu mektuba cevap verme, ben de mesajı o şekilde anlarım.

Hah. Bu görev için Ryman's'tan nane yeşili not kağıtları stoklamıştım ve hemen beş sayfalık bir destan yazmaya başladım. Birçok kez yeniden düşünüp yeniden yazmama rağmen, mektup yola çıktı, gizlilik ve güvenlik için zarfın kapağı bantla kapatıldı ve son posta ile gönderildi.

Ed bir daha hiç yazmadı ve ben bu konuda acı çekerken, onun nasıl hissettiğini ve benim nasıl hissettiğimi zaten biliyordum. Ve mantıklı bir açıklama buldum: belki de hem bayılmıştı hem de ilk dönemden dolayı bunalmıştı.

Bu, birbirimizi görme isteğimizi daha da artırdı. Güvenli olması için, ona üniversite hayatımla ilgili kısa ve dostane haberler içeren mesajlar attım ve sonuna yeni bir "xx" ekledim. O da her zaman hızlıca cevap verdi ve sonuna da "xx" ekledi. Yani sorun yoktu? Düşündüm. Umut ettim.

Son mektubum o kadar ateşli ve ayrıntılıyken bir mektup daha göndermek aşırıya kaçardı. Ateşli üslubum mu, fazla mı abartmıştım? Hayır, kesinlikle hayır. O öpücüğün yoğunluğunu ve gözlerindeki bakışı hatırladım. Gergin, güvensiz bir genç kızdım ama aşık bir erkeğin kemiklerinin atlayabileceğini duymak istemeyeceğine inanacak kadar güvensiz değildim.

Belki bir telefon görüşmesi? İki bira ve kahveyle kendimi cesaretlendirdim ve sesli mesajını aldım. Bir gün sonra geri aradı ama ben kaçırdım, ancak 24 saatlik gecikme beni çok korkutmuştu. Mesajı gördüğünde geri aramaz mıydı? Sonra bir sürü "Biz ne durumdayız!" mesajı geldi, Ed beni övüyordu: *lol, belki yüz yüze konuşmak en iyisidir?* Yine de, iki öpücük.

Mektubun için teşekkürler xx

Bir değişiklik olmasını umarak yazdım ve sadece şunu aldım:

cevabını aldım, bu da "F. Scott Fitzgerald'dan Zelda'ya" kadar uzanan bir cevap değildi.

Boğayı boynuzlarından tutmam gerektiğini biliyordum, ama boğalar, boynuzlar ve boğaları boynuzlarından tutma konusunda çok deneyimsizdim.

Garipti. Kaçınma gibi geliyordu, ama onun tonu sevgi doluydu. Israr etmek yapışkanlık gibi görünüyordu. *Benim olmak istiyorsan, ben zaten seninim.* O söylemişti, sözümü almıştım.

Evde ilk buluşmamız dumanlı ve soğuk bir Aralık gecesiydi. Eyelinerimi düzgün sürmeyi başaramayınca silip yeniden sürmek zorunda kaldım ve sonunda beklentimin endişeye dönüştüğünü kabul ettim. Bir şeyler ters gidiyordu.

Ed, bizim için hemen bir randevu ayarlamalı, duygusal bir eve dönüş yapmalı, pencereleri bölmeli bir kır pubının köşesinde saklanmalı ve tabloid gazetelerin "öpüşmek" dediği şeyi yapmalı değil miydi?

Susie erkeklerden önce geldi. Birinci sınıfta yaşadığımız komik olayları anlatıp durduktan sonra Susie şöyle dedi:

"Ed'in şimdiden bir kız arkadaşı olduğuna inanamıyorum." Bana bakmıyordu, dalgın dalgın cebinde tütün kutusunu arıyordu, beni 20 santimlik tırtıklı bir bıçakla sözlü olarak bıçakladığının farkında değildi.

Kız arkadaş, kız arkadaş, ne lan bu—NE?! içimdeki ses çılgınca bağırıyordu.

Susie, buluşmamız için seçtiğimiz kasabadaki zincir barın önündeki sigara külüyle kaplı metal masada sigarasını sarmaya meşguldü. Burası, yirmi üç yaşından sonra bir daha asla içeri girmeyeceğiniz, "on sterline bir sürahi Sea Breeze" gibi gürültülü bir yerdi. TLC'nin "Waterfalls" şarkısı kapıdan yükseliyordu.

Travmanın detayları net bir şekilde hatırlamanı sağlaması ne garip. Kalbim, geçen bir arabanın bas sesi gibi güm güm atıyordu. "Kız arkadaş mı?" diye sordum, cılız bir sesle.

Boş bir umuttu: "Kız arkadaş" derken beni mi kastetmişti? Ed, şok edici bir açıklama yapmak için benim kimliğimi gizleyerek, kendi başına bu haberi vermeyi mi göze almıştı? İçgüdülerim cevabı zaten biliyordu.

Bana karşı ilgisinin azaldığından korkmuştum, ama çok naif, çok güvenen, çok *karşılıklı aşık olduğumu* düşünüyordum, birinin onun yerini alabileceğini hayal bile edemezdim.

Vogue Superslim Menthol sigaramdan titrek bir nefes çekerken, gergin gülümsemem yalan makinesindeki dalgalı bir çizgi gibi hissettiriyordu. (Altı ay boyunca sigara içmeyi denedim, ta ki öksürük başlayıp akciğer kanseri olduğumu düşünene kadar. Susie o andan itibaren bana sigara içmeyi yasakladı. "Risk alan biri olduğunu düşünmek hoşuna gidiyor ama sen öyle biri değilsin Eve. Üniformayı seviyorsun ama çalışma saatlerini sevmiyorsun.")

"Evet, sana da öyle demedi mi? *Hester*. Üniversitede okurken gelecekteki karını bulmak, Ed'e çok yakışan bir şey, değil mi? Kaderinde vardı. Öyle olması gerekiyordu. Tıpkı tüm derneklerin başkanı olması gibi."

Hester. *Hester*? Dilim tutuldu, cevap veremedim. Bu sıradan zulüm beni içten içe parçaladı. Ed kalbimi çalmıştı ve ona Hannibal Lecter gibi davranmıştı.

Annem, erkeklerin ne kadar alçak olabileceğini bilmediğimi söylemeyi severdi. Babamın boşanma sonrası aniden göç etmesinin bunu oldukça açık hale getirdiğini düşünüyordum, ama görünüşe göre annem, bu kararın karısı değil kızı olarak benim için daha az acı verici olduğunu düşünüyordu.

Şu anda, annemin bu tehdidinin tüm gücünü hissediyordum.

Ed Cooper gibi nazik, tanıdığım ve samimi olduğunu düşündüğüm biri bunu yapabilir miydi? Anlaşılmazdı. *Vahşiceydi*.

"Ah, işte oradalar, bizim nikahsız kocalarımız!" dedi Susie, Ed ve Justin cuma gecesi kalabalığının içinden bize doğru havalı havalı yürürken. *Evet, benim bigamist nikahsız kocam*.

Ed, selamlaşırken bile gözlerime bakamıyordu, bir şekilde bedenen temas kurmamayı başardı. Saf suçluluk duygusu yayıyordu.

"Dışarısı çok soğuk," dedi Justin, ellerine üfleyerek. "Sizin pis alışkanlığınızı boş verin, içeri gidelim." (Bir ay sonra sigara içmeye başladı, Justin'in eleştirdiği her şeyi genellikle kendisi de yapmak istediği kuralına uyarak.)

"Eduardo, nasıl bu kadar çabuk bir ilişkiye girebildin?!" Susie, içkilerimizi aldıktan sonra hiç vakit kaybetmeden sordu. Ed, birlikte birçok ders çalıştıklarına dair belirsiz, G dereceli şeyler mırıldandı ve ben, bardağımın kenarında benim olmayan pembe ruj izine öfkeyle baktım.

"Ve Noel'i onun ailesiyle geçirmek için Cornwall'a mı gidiyorsun?!" Vay canına. Ed beni bu konudan kesinlikle uzak tutmuştu.

"Dum dum dum da-da-dum," Justin, Queen'in "Under Pressure" şarkısını mırıldandı.

Boğazımda sert bir yumru, midemde taşlar vardı.

"Ablası beyin iltihabı nedeniyle çok hasta ve ailesi sürekli hastanede. Onlara Noel yemeği pişireceğimi söyledim."

Ah, Ed. Ne kadar da iyisin.

"Görünüşe göre tamamen iyileşip iyileşmeyeceği belirsiz," dedi Ed dedi.

Bana doğrudan bakma riskini aldı, muhtemelen bunun iyi ve gerekli bir çaba olduğunu görmemi umuyordu. Neredeyse tükürecektim: *Yedi hasta kız kardeşi olsa bile, sen yine de yalancı, pislik bir hain olurdun.*

"Fotoğrafı var mı? Göster de görelim! Seni bu kadar çabuk evlendiren bu dünyadan olmayan femme fatale'i hayal bile edemiyorum," dedi Susie.

Susie, sanki bir işkence aletinin vidalarını sıkıyormuş gibi benim ıstırabımı nasıl artırdığının farkında değildi. Ed'in de barın happy hour spesiyalleri yazan

A-board'un yanında, başka bir boyuta açılan bir geçit açılmasını dilediğini görmek bana küçük ama acı bir teselli verdi. İsteksizce bize cüzdanındaki

Polaroid fotoğrafı gösterdi ve b e n , boş bir ifadeyle, soluk altın rengi bir ışık lekesine baktım, bir şekilde olağanüstü bir kemik yapısı ve seksi, geniş bir ağza sahip olan bir lekeye. O çok güzeldi ve bana hiç benzemiyordu. Tabii ki. Şeytan bir numara çevirmiyordu.

Yarım vardiya.

"Ed'in Jackie'si olacak bir Marilyn," dedi Justin ve Ed, "Hah, sakın ol," diye cevap verdi. Susie ise, "Eminim öyledir, eminim onunla evlenirsin," dedi ve ben tek kelime bile edemedim.

Ağlayarak ulumak, çığlık atmak, Ed'e tokat atmak istedim — eski filmlerde hor görülen kadınların yaptığı gibi, avuç içiyle sert bir tokat atmak ve adamın yüzünü tutup gözlerini kırpmasını izlemek istedim. Bunun yerine, yeterince zaman geçip durumun zararsız görüldüğü bir anda tuvalete gittim ve utanç verici bir şekilde biraz kustum.

Susie'nin tuvalete gitmesi bir saat sürdü, tam da Justin'in barda olduğu ve Ed ile nihayet baş başa kaldığımız anda.

Ed bana bakıp konuşmaya çalışırken, ağzını açıp kapattığı, ama konuşamadığı acı verici bir an oldu. Ucuz beyaz şarapla kendimi uyuşturmuştum, bu önce boğazımı uyuşturup beni sessiz tutmuştu. Şimdi ise, savunmasız bir şekilde, sözlerimi serbest bırakıyordu.

Ed'in, sessiz bir dehşet içinde, elimizdeki değerli dakikanın en az yarısını, güçsüz açıklamalarıyla boşa harcayacağı belli olunca, "Bana söyleyebilirdin" dedim.

"Neden yazdın?" dedim, boş ve keskin bir sesle. "Bana yazmayabilirdin. 'Seni seviyorum' ve sonra bu mu?"

"Cevap yazmadın mı?" dedi Ed, suçlu kafasını şaşkınlıkla kaldırarak, ağzı açık kalmış bir şekilde. "Cevap yazmazsan, istemediğini anlayacağımı söylemişim... değil mi...?"

"Ne?" dedim. "Cevap yazmıştım?"

Birbirimize anlamsızca baktık. Bunun kalbimi kırdığı kesindi. Bunun saf kötülükten ziyade bir idari hatadan kaynaklanıyor olabileceği, bu cehennemde varlığını hiç düşünmediğim yeni bir odaydı.

"Ben almadım," dedi Ed, başını sallayarak, yüzü şok olmuş bir ifadeyle. "Eve. Bana inanmalısın, ben almadım. Ben asla..." Sesi kesildi.

"Seninkini aldığım gün gönderildi," dedim. "Birinci sınıf posta. Bir buçuk saat sonra postaya verdim. Ertesi gün orada olmalıydı." Bu hevesi itiraf etmek utanç verici ve açığa çıkaran bir şeydi, ama gerekliydi.

"Nereye gitti?" dedi Ed ve benden seçenekleri değerlendirme konusunda hiçbir yardım almayacaktı.

"Bekle... hangi aydı...", dedi Ed, sonra, düşünürken aynı hızda konuşarak, konuşurken eliyle saçlarını karıştırdı: "Siktir! Mutfakta su baskını olmuştu... su hasarı gören bir sürü şey atılmıştı ve Raf, içinde mektuplar olduğunu söyledi. İsimler tamamen silinmişti, bu yüzden kimin neyi kaybettiğini bilmiyordu. Bu kadar çabuk cevap yazacağını düşünmemiştim, yoksa sana bir şey gönderip göndermediğini sorardım... Bu kadar çabuk senden mektup alacağımı hiç düşünmemiştim."

"Evet, yaptın." Ağlamamak için yanağımın içini ısırdım.

"Çok üzgünüm," dedi Ed. "Buna inanamıyorum. Asla..." "Sabit bir kız arkadaşın mı oldu?" dedim alaycı ve acı bir sesle.

"Ciddi bir ilişki olduğundan emin değilim," dedi Ed, bana dikkatle bakarak, durumumuzu yeniden değerlendiriyordu. Ama iş işten geçmişti, bunu biliyordum. Bana attığı her can simidi, rahatsızlığını gidermek içindi, eskisi gibi olmamızı sağlayacak bir yol olduğu için değildi.

"Cheeky Sambuca sidecar!" Justin, yine yanımıza gelerek tepsiyi masaya vurarak bağırdı.

İşte bu kadar. Ed Cooper ile olan kapı kapanmıştı.

Ağlayarak ve sonraki haftalarda bir buçuk kilo vererek kendime şöyle dedim: *Onu unutacaksın, aynı şekilde hissedeceğin, aynı şekilde uyum sağlayacağın biriyle tanışacaksın. Genç aşklar. Denizdeki balıklar. Kendi danışmanım, sorumlu bir yetişkin ve bilgeliğin sesi olmaya çalıştım.*

Eh, bilgelik buraya kadarmış — yapmadım ve yapamadım. Bazen daha az acıttı, bazen daha çok acıttı, ama her zaman oradaydı ve her zaman acıttı.

Ed ve ben yakın arkadaş kaldık, bu yüzden bizim mükemmel ilişkimizi sürekli hatırlıyorum. Susie'ye ya da Justin'e hiç söylemedim, çünkü neden her şeyi gereksiz yere daha garip hale getireyim ki?

Kayıp mektubun durumu daha mı kötüleştirdiğini, yoksa daha mı iyi hale getirdiğini binlerce kez kendime sordum.

Ed'in bana geri dönmesi açısından daha iyi; o bir kötü adam değildi. Ama belki de hayatıma devam etmek için acımasız bir kötülüğün basitliğine ihtiyacım vardı. Mektup olsun ya da olmasın, o aylar sonra bile beni Hester'dan ayrılacak kadar sevmiyordu. Hester sansasyonel bir avdı. Bunu görebiliyordum. Kız kardeşinin bir yıllık iyileşme süreci, Ed'in yanında kalması için bir neden gibi görünüyordu ve sonra her şey bitti, aralarında her şey bitmişti.

Arada sırada Ed gardını indirir ve bana karşı hissettiklerinin bir kısmının hala bir yerlerde olduğunu anlarım. Bu o kadar sık olur ki, inancımı asla kaybetmem.

Birlikte güldükten sonra gözlerimi birkaç saniye fazla tutması. İnternette tanıştığım erkeklerin Ted Bundy olabileceğinden endişelenmesi. Her zamankinden daha dekolte veya dar bir şey giydiğimde gözlerini başka kadınların yanında hiç yapmadığı şekilde kaçırması. Ya da Justin veya Susie benim aşk hayatımla ilgili uygunsuz şakalar yaptığında sessizce oturup dinlemesi. Eski sevgilim Mark'a karşı genel şüpheliği ve ondan küçük ama fark edilebilir bir mesafe tutması. Beni arayıp aile veya iş sorunları hakkında konuşmak istemesi ve şüphesiz, beni değişken Hester'dan daha güvenilir bir danışman olarak kullandığını bilmem. *"Çok iyi tavsiyeler veriyorsun"* diyor.

Eğer ona ihtiyacım olursa, her şeyi bırakacağını açıkça belli etmesi. Ve herkesi. Neredeyse herkesi.

Bazen Ed ile olan arkadaşlığım harika ve faydalı geliyor, çünkü birine karşı böyle hissedebildiğimi bilmek ve onun da bana hayranlıkla karşılık verdiğini görmek güzel. Diğer zamanlarda ise, pozisyonun çoktan doldurulmuş olduğu bir iş görüşmesinde sonsuza kadar aşırı performans göstermeye çalışmak gibi geliyor.

Eğer birine Ed Cooper hakkında içimi dökseydim (ki hiç dökmedim), mantıklı birinin ne diyeceğini biliyorum.

Eğer o gerçekten sana uygun olsaydı, hissetmesi gerekenleri hissetseydi, onu terk ederdi.

Belki bu doğrudur, belki de karakter zayıflığıdır. Belki Hester'a benim için hissedebileceğinden daha fazla şey hissediyor ve sonuçta bunu ifade etmenin hoş bir yolu yok?

Ama beni yeterince istemiyorsa, beni mutlu edecek kadar iyi olamaz diye düşünmek, bu da ekşi üzümlerin süslü bir versiyonu değil mi? Hayal kırıklıklarımızın aslında var olmadığını kendimize mantıklı hale getirmenin bir yolu? "Senin için olan şey senden geçip gitmez." Bunun bize teselli vermek için uydurulmuş bir fantezi olduğunu ve bizim için olabilecek şeylerin sürekli bizden geçtiğini herkes bilir.

Oh, ve hayali sırdaşım da bana, mektubumun kötü tesisat yüzünden kaybolmamış olsaydı ve Ed ile ben ilk dönem boyunca biraz beceriksiz, sakar ama heyecan verici samimi ilişkiler yaşamış olsaydık, gençlik aşkı genellikle uzun sürmediği için, bu ilişki muhtemelen yirmi yaşına kadar bitmiş olacaktı, diyor.

Belki, belki de değil. Ya da şu anda nişanlı olanlar biz olurduk? Hester devam etti. O tek eşlilik ve bağlılık yapabilir.

Sonuç olarak şunu söyleyebilirim: Hayatını, aşkına boşa harcadığın ulaşılamaz kişinin, tanıdığın en harika insan olması gerektiğine dair bir kural yok.

Bu, onu kaybetmenin acısını azaltmıyor.

8

Dijital alarımın sesi kafatasımı delip geçiyor ve sanki biri kulağıma çubuk batırıyormuş gibi fiziksel olarak acı veriyor.

Neden bu kadar berbat hissettiğimi bilmediğim korkunç bir an yaşıyorum, sonra içtiğim her şeyi ve yatma saatimi bulanık bir şekilde hatırlayarak, bugünkü ıstırabımın her saniyesinin kendi aptal hatam olduğunu anlıyorum.

Hastayım diye işten izin alabilirim, ama işim çok güvenli değil ve hafta sonuna sadece sekiz saat kaldığı için, Diet Coke, Frazzles ve baharatlı utançla güçlenerek dayanmalıyım.

City Nights adında, genel olarak eğlence dünyasını kapsayan bir web sitesinde çalışıyorum. Çalışanlar bu siteye uzun zamandır yaratıcı bir şekilde Shitty Nights (Boktan Geceler) veya City Shites (Şehir Bokları) adını takmışlar.

Kullanıcılar, abonelik ücreti ödedikten sonra siteye giriş yapıp bir tarih giriyorlar ve site onlara ülke genelinde neler olduğunu, hangi etkinliklerin biletlerinin kaldığını veya dört kişilik masaların boş olup olmadığını gibi bilgileri veriyor. "Sosyal hayatınız için Last Minute Dot Com gibi!" sloganı kullanılıyor. Biz East Midlands bölgesini kapsıyoruz ama bu ulusal bir hizmet.

Nazıkçe muhabir olarak adlandırabileceğimiz iki personelimiz var: Lucy ve Seth, daha doğrusu yirmili yaşlarında ham veri toplama maymunları. Bir de ben ve Phil olmak üzere iki personelimiz daha var, nazıkçe alt editör olarak adlandırabileceğimiz, daha doğrusu otuzlu ve ellili yaşlarında, neredeyse gereksiz hale gelmiş becerilerini başka türlü kullanma imkanı olmayan eski gazeteciler.

Metni yasal riskler ve temel İngilizce açısından kontrol ettikten sonra, fotoğraflarla birlikte internete koyuyorum ve çok milenyumcu, *imalı*, *göz kırpan* türden

tıklama tuzağı başlıklar ekliyorum. Mesela:

Erkek arkadaşım, Leicester'ın en yeni Japon restoranındaki bu fıstık sosu için beni terk edeceğini söylüyor: endişelenmeli miyim?

Ya da:

Nottingham Arena'da Lewis Capaldi ile bir randevudan daha iyi ne olabilir? Doğru: İKİ randevu (hayır, "hiçbiri" değil, ne cüretle!).

Hayır, özgüvenim yüksek değil ve yaratıcı tatminim de rekor seviyede değil, sorduğun için teşekkürler.

Eskiden yerel bir gazetede yazardım. Basın sektörünün çöktüğünü hissettiğimde, sadece biraz daha ayakta duran bu gemiye atladım.

Eski sevgilim Mark, daha iyi bir şeye atlamak istiyorsam Londra'ya, ulusal bir gazeteye gitmem gerektiğini söylerdi. Bu konuda haklı olduğu ortaya çıktı. Birçok konuda haklıydı, bu da onun yanlış olduğunu düşündüğüm diğer konularda da haklı olabileceğinden endişelenmeme neden oluyordu.

Stripy Roger benim kırılganlığımı hiç saygı duymuyor ve ben mutfığa girdiğimde beni ve kahvaltısını çağırmak için mutfak masasının üzerinde durup kükrüyor. Dolapta onun yemeğini buluyorum ve Whiskas parçaları, paketinden kayarak Roger'ın kasesine girerken, karaciğer kokusu yayılıyor. O, kaseyi doldururken Cookie Monster sesleri çıkarıyor.

Yukarı çıkıp pijamalarımı çıkarıyorum ve çok sıcak bir duşun altına giriyorum. Akan suyun altında, görünüşte iğrenç tüylü cinsel organıma umutsuzca bakmaktan kendimi alamıyorum. Benzer şeyler isteyen tüysüz erkeklerden bahsedildiğini duymuştum, ama onların spor salonlarında ve/veya başkentinde moda semtlerinde yaşadıklarını düşünüyordum.

Kısmen kibirden denediğim tek gecelik ilişki *-bakın, birini tavlamak benim için ne kadar kolay-* sonunda kendimi kurtarma barınağındaki son yaşlı, uyuz bir sokak köpeği gibi hissetmeme neden oldu. Vajinam uyuz.

Bugün, her zamankinden daha güzel bir elbise giyiyorum çünkü, Susie ve benim kötü günlerimizde giydiğimiz tarzı tanımladığımız gibi, bugün egom "çamaşırcı kılığına girmiş kaçak kurbağa" gibi giyinmeyi kaldıramıyor.

Şehre giden sallantılı otobüs yolculuğunda, Susie'ye Bald Ballsack Zack (ballzack?) anekdotunun fragmanını mesaj atarak mide bulantımı unutmaya çalışıyorum, ama bilinmeyen bir sabit hattan gelen ısrarlı aramalar dikkatimi dağıtır. Sadece tam bir amatör bilinmeyen numaraları cevaplar; her türlü istenmeyen sohbete kandırılabilirsiniz.

Ofisim, şehir merkezinin modaya uygun bohem bölgesi Hockley'de, ama ne yazık ki bir bodrum katında. İnsanlar gün ışığına ne kadar ihtiyaç duyduklarını, onu kaybettiklerinde anlarlar. Benim gibi gotik insanlar bile.

Ben ve genç meslektaşım Lucy içeri girerken, masamdaki arkadaşım Phil, "Günaydın, pislikler!" diyor. "Vay be, dün gece epey eğlenceliydi, değil mi Eve? Yüzün bezelye kadar yeşil."

"Teşekkürler."

"Güzel bir bezelye, vurgulamak isterim. Kadınsı bir bezelye. Sen 'Oz'daki cadı' gibi yeşil bir cadı değilsin."

"Kadınsı bir bezelye. İşte benim."

Büfedeki filtre kahve makinesinden kendime bir fincan sade kahve dolduruyorum. Phil ellili yaşlarının sonlarında ve meslektaşım Lucy'nin "belediye meclisi toplantısı sakalı" dediği bir sakalı var, bu da nedense beni kahkahalara boğuyor. ("Bill Oddie'nin ya da Jeremy Corbyn'in sakalı gibi. 'Bere ve kol dövme sakal' gibi değil.")

Phil, "kaba bir şekilde saldırgan olmak" ile "harika bir mizah anlayışı ve büyük bir kişilik" kavramlarını karıştırmış. Yine de, ben alınmamaya karar verdiğim için genellikle iyi anlaşıyoruz. Kurnaz ve entrikacı birine tercih ederim, binlerce kez sert ama dürüst bir Phil'i.

"Roller disko parçalarını mı yapıyorsun?" diye soruyor ve ben de evet diye cevap veriyorum. Fiziksel olarak bitkin olduğum için, kelime oyunlarına ağırlık vereceğim.

Wheels on Fire? Starlight Ex-YES? Tanrım, bu berbat. Rock 'N' Roller?

Cep telefonum Ed'in adıyla yanıp sönüyor. Ugh: bu alışılmadık bir zamanlama ve teklif hakkında konuşmak istediği için olmalı. Ed'in evet demesi için onu ikna etmek zorunda olan son kişi benim. Hayır. İmkânı yok. Işıklı telefona somurtarak plastik kutusundan birkaç Advil çıkarıyorum.

"Bu para israfı, biliyorsun," diyor Phil, haplara başını sallayarak. "Onlar ibuprofen. Marka adı için çok daha fazla para ödüyorsun."

"Ben geç dönem kapitalizmin ve borçlu olmanın hayranıyım," diyorum. "O zaman bu işi seviyor olmalısın."

"Tüm kalbimle."

"Politikacılar Advil fenomenini incelemeli. İnsanlar sırf paketin üzerindeki logo için paralarını çöpe atıyorlar."

"Politikacıların bunu yapmadığını nereden biliyorsun?"

Phil, tartışmaya girmediğim için sinirlenerek Advil'e bakmaya devam ediyor.

"İşte, sitedeki bu yorumu dinleyin," diyor, kahve içen ve dinlemiyor olan iki kadına. *"En iyi*

ROMANTİK RESTORANLAR hakkında bir makale, bekar olan bizleri çok yalnız hissettiriyor ve bu tür yerlerde dışlanmış veya istenmeyen hissetmemize neden oluyor. Lütfen çiftlere odaklanan heteronormatif yaklaşımınızı yeniden gözden geçirin. Hayat zor. Hepimiz Beyoncé ile yatamayız. Hey, bu cevaba ne dersin: Senin doğal yaşam sevincinle, kimsenin seni özel arkadaşı yapmamış olması gerçekten şaşırtıcı, Sarah."

Gülüyorum. "Bence viral olacaksın ve kovulacaksın."

"Evet, muhtemelen haklısın."

Ekranada Ed Cooper'dan gelen cevapsız arama görünüyor. Telefon, beni tekrar aramaya çalışırken yanıp sönmeye başlıyor. Ah, dostum, cidden. Beni rahat bırak.

Bir mesaj belirir. Çubuğu kaydırarak mesajı açarım.

Oradaysan, cevap vermen gerekiyor. Dün geceyle ilgili değil ve acil bir durum.

"DÜN GECE İLE İLGİLİ DEĞİL" ifadesi tuhaf ve biraz maskesinin düşmesi gibi. Ed, bu konuda ondan kaçınacağımı bildiğini dolaylı olarak kabul ediyor mu?

Telefon hemen tekrar çalıyor ve bu sefer, her şeyden çok şaşkın bir şekilde cevap veriyorum.

"Merhaba," diyorum. "Bu en iyisi..."

"İş yerinde misin?" Ed, merhaba demeden sözümü keser. Öğretmen sesini kullanıyor. Midemde bir yılan kıvrılıyor. Hester hakkındaki mesajlarımızı mı gördü? Kendi sözlerini savunman istendiğinde, tek savunmanın "*Bunu öğreneceğini düşünmemiştim*" olması kadar tatsız bir his yoktur.

"Evet?"

"Özel bir yere gidebilir misin?" "Ne?"

Neden?"

"Dışarıya ya da tuvalete falan gidebilir misin, böylece etrafında çok fazla insan olmaz? Yalnız kalabileceğin bir yere. Çantanı ve ceketini de yanına al. Lütfen bana güven, yap şunu."

Meslektaşlarıma bakıyorum ve ikisi de sıkıldıkları için zaten dinliyorlar. Garip olan, anormal bir konuşmanın kesik kesik diyalogları, sadece benim tarafımı duymalarına rağmen hemen fark edilebiliyor.

Ed'in neden eşyalarımı almamı istediğini hiç anlamıyorum, çok korkuyorum. Arabayla gelip beni sivil bir minibüse bindirecek mi?

"Tamam, bekle." Telefonu kulağımla omzumun arasında sıkıştırarak, dikkat çekmeden kollarımı paltoma sokuyorum, çantanı alıp merdivenleri tırmanıyorum

ve soğuk temiz havaya çıkıyorum. Ofis, bir otoparkın karşısındaki sakin bir yan sokakta ve gündüzleri ara sıra gelen paket teslimatçısı dışında etrafta kimse yok.

"Ne var?" diyorum.

"Dışarıda mısın?"

"Evet. Beni korkutuyorsun, ne oluyor?"

Bir duraklama olur, kulaklığımdan herhangi bir ses duymaya çalışırken etrafımda rüzgârın uğultusu duyulur.

"Ed? Orada mısın?" diye tekrar soruyorum. "Lanet olsun, bir şey söyle!" Titriyorum.

"... Buradayım."

Nedense bunun çok önemli olduğunu ve bombanın patlamasından önceki son normal saniyeler olduğunu biliyorum. Ne olduğunu söyleyemem ama zamanın dolduğunu biliyorum.

"Sana söylemem gereken... çok korkunç bir şey var ve nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

Sesi normal değil. Derin ama titriyor ve beni o kadar korkutuyor ki kusacak gibiyim, ve bunun lavanta martini'nin hala vücudumda dolaşan alkolüyle hiçbir ilgisi yok. Aslında adrenalin akşamdan kalmalığımı düzeltti.

"Söyle bana!"

Vücudum ve zaman tamamen durmuş durumda. Pazarlık yapıyorum: Düğün mü, iptal mi etti? Bunun o olmadığını biliyorum. Çok kötü bir şey olduğunu biliyorum ve zihnim seçeneklerin rulet çarkını çevirmeye başladı ama henüz bir cevap bulamadı.

"Siktir, tamam. Bunu söyleyeceğim çünkü başka iyi bir yol olduğunu sanmıyorum.

Susie öldü, dün gece bir araba ona çarptı, çok, çok üzgünüm."

Bunu tek nefeste söyledi ve ben bir an için sanki şakağıma bir cıvata tabancası dayamışlar gibi donakaldım. Titremeye başladım, o kadar şiddetli titriyordum ki sanki bir et dolabında gibiydim.

Ona çok kızgıyım. Bu *çok alçakça*. İnsanları korkutarak, bu kadar kötü şeyler uydurarak dolaşamazsın, bu, bu...

"Neden böyle bir şey söylüyorsun? Neden böyle bir şey söylüyorsun? Bu çok korkunç bir şey, Ed!" Yarı bağırarak söylüyorum. "Ölmedi, biliyorsun ki ölmedi!"

"Eve, öyle, çok, çok üzgünüm. Tanrım." Ağladığını, nefes alırken hırıltı yaptığını duyabiliyorum.

"Hayır, değil! Birkaç saat önce bizimleydi! Neden böyle yapıyorsun? Bu çok saçma!"

Konuştuktan sonra oksijenim kalmadığını fark ettim. Birdenbire aynı anda hem konuşup hem nefes alamaz hale geldim. Sanki bir pipetleymiş gibi ağır ağır nefes aldım. Dizlerim titremeye başladı. Desteğe ihtiyaç duyduğum için duvara yaslandım.

"Eve doğru yürüyordu ve bir sürücü kaldırıma çıkıp ona çarptı. Hastaneye kaldırıldıktan kısa bir süre sonra öldü."

Bir düzeyde doğru olduğunu bildiğim bilgiler, tamamen yanlış olarak algılanıyor. Otuz dört yaşındaki insanlar, pub quizlerinden sonra bir gecede böyle ölmezler. Hiçbir uyarı olmadan.

Bu, beni bayılttıracak düzeyde bir bilişsel uyumsuzluk. Bayılacağım. Hâlâ sarhoş olmalıyım, yoksa bu bir halüsinasyon. Duvardan aşağı kayıp kaldırıma çömeliyorum, çantam yanımda, çömelmiş durumdayım.

"İyi misin?" diyor Ed. "Yani, hayır, iyi değilsin," diye geveliyor. "Oturmak için bir yer var mı?"

"Oturuyorum," diye tersliyorum. "Bana mesaj attı! Bu doğru olamaz. Bu bir hata... Mesaj burada." *Size okuyamam.*

"Ne zaman mesaj attı?"

"Pub'dan çıktıktan kısa bir süre sonra... on bir buçuk mu?" "Gece yarısından hemen sonra oldu."

Kirli zemine odaklanmam, sanki bayılmak üzereymişim gibi bir anda kesiliyor ve sonra tekrar geri geliyor.

Dengemi sağlamak için elimi duvara dayadım ve neden daha önce duvarları bu kadar fark etmediğimi merak ettim — sabah güneşinin ısısı hala tuğlada, pürüzlü, gözenekli dokusu avucumda hissediliyordu. Taneli harç, kekteki tereyağı kreması gibi dışarı çıkıyordu.

"Hastaneye gelip benimle buluşman gerekiyor. Queen's Med'in acil servisinin girişinde bekliyor olacağım. Taksi bulabilir misin?"

"Evet," diyorum, çünkü söylemem gereken bu. Ne yapıp ne yapamayacağımı bilmiyorum.

"Eve, bu aptalca gelebilir, ama umurumda değil. Arabaya dikkatlice yürü, başın dönerse otur ve karşıya geçerken iki tarafa da bak. Büyük bir şok yaşadın. Buraya güvenli bir şekilde gelmeni istiyorum."

"Tamam."

"Seni de kaybetmeyeceğim."

Gözlerimden ilk sıcak gözyaşları süzülür. Göğsüm sıkışır ve cevap veremem. Susie'yi kaybetmedi, onu kaybetmedik, değil mi?

"Gerekirse beni tekrar ara. Sen gelene kadar burada bekleyeceğim," diyor Ed.

"Evet," diye ciyaklarım ve kolumla yüzümü silerek.

Telefonu kapatıp, hafif bir esintiyle uçan bir cips paketinin yuvarlandığı oluğu izledim. Bir sonraki sokakta bir arabanın geri geri giderken çıkardığı elektronik sesini, indirilmiş camından sızan radyodaki bir şarkıyı duyabiliyordum. Bulutlu gökyüzünün kirli, boya suyu grisi rengini izledim.

Bu sahnedeki her şey sıradan, ama ben distopik bir bilim kurgu filmine dalmış gibiyim. Benim günlük hayatımdaki mekanları kullanmışlar.

Susie öldüyse, tüm bu insanlar nasıl yaşayabilir, her şey nasıl normal seyrinde devam edebilir?

O ölmüş olamaz. Susie, *ölmüş* mü? Tek heceli bu kelime bir kurşun ya da patlama gibi. Küfür gibi. Bu fikir müstehcen, imkansız, korkunç derecede çirkin.

Dikkatimi vermediğim bir anda gerçeklik benden uzaklaşmış, ama onu geri getirebileceğime eminim. Bunun gerçekleşmediğine yeterince güçlü bir şekilde inanırsam, onu geri getirebilirim. Bu bir hata. Öyle olmak zorunda. Ama bunu çözmek için hemen ilgilenmem gerekiyor. Bu inancımın gücü beni şaşırtıyor.

Yanımdaki kapı açılır ve Phil çıkar. Titreyerek ayağa kalkarken bana iki kez bakar.

"İyi misin? Lanet olsun, sanki hayalet görmüş gibi görünüyorsun. Ne içiyordun, Messer Schmitt Bitkisel Schnapps mı?"

"En yakın arkadaşım öldürüldü," diyorum, bu cümleyi ilk kez deniyorum, ancak bunun hiç inandırıcılığı olmadığını düşünüyorum. Phil'in yüzü dehşetle düşüyor.

"Bir trafik kazasında. Hastaneye gitmem gerekiyor. Kirsty ararsa ona nerede olduğumu söyler misin?"

"Tanrım, üzüldüm Eve. Kahretsin! Tabii," diyor.

"Teşekkürler," diyorum, çantamı omzuma asıp mekanik bir şekilde şehir merkezine ve taksi durağına doğru yürüyorum.

Vücudumun dışında bir yerde uçuyor, kendimi yönlendiriyorum. İskelet tarafından tutulan bir çanta gibi hissediyorum.

Yakındaki üniversiteden öğrenciler, sanki bu iğrenç bir şey değilmiş gibi, gülüşüp konuşarak yanımdan geçiyorlar. Sanki hiçbir şey olmamış gibi.

Hastaneye giderken kusmamaya dikkat etmek, beklenmedik bir şekilde yararlı bir dikkat dağıtıcı oluyor.

Bu, duygusal olanın yerine fiziksel olanı önceliklendirmemi ve yutkunmaya, nefes almaya, emniyet kemerini tutmaya ve ayaklarımı taksinin titreyen zeminine düz bir şekilde basmaya odaklanmamı sağlıyor.

Gerçek olan ve şu anda olan şeylere odaklan, gelecek için endişelenmek için birkaç dakika sonra gelecek olan zamana kadar bekle.

Queen's Medical Center'ın dışına çıkıp ön girişe doğru dolambaçlı yolları temizlemeye başladığımızda, kırmızı renkli Kaza ve Acil Durum tabelasını gördüğümde, içimi derin bir korku kapladı. Çocukluğum da dahil olmak üzere, hayatımda hiç bu kadar çocuk gibi hissettiğimi hatırlamıyorum. Çalılara koşup saklanmak istiyorum. Bir yetişkinin bu durumu düzeltmesini, beni korumasını istiyorum.

"Burada inelim, tamam mı?" diyor şoför, aynadan bana merakla bakarak.

"Tamam," diyorum ve aramızdaki pencerenin yanındaki tepsiye bir not sıkıştırıyorum, sonra beceriksizce kendimi temiz havaya atıyorum. Ed'i göreceğim ve Ed'i gördüğümde, bu gerçek olacak.

Mesele şu ki, bu gerçek olamaz. Olamaz. Ama o bana asla yalan söylemez.

İlk başta onu göremiyorum ve kalbim hızla atıyor. Bu bir şakaydı. Bu Ed gibi davranan biri miydi?! Bu olmadı, olmadı, olmadı...

"Eve! Eve?" Ed bana sesleniyor ve ben etrafa bakıyorum. Üzerine parkasını giymiş, tişörtü buruş buruş. Gözlerimiz buluştuğunda yüzü buruşuyor ve çöküyor. Benimki de aynı şeyi yapıyor. Bana doğru koşar ve kollarıyla beni sarar, ben de yüzümü onun ceketinin mumsu pamuğuna gömerim ve hıçkırarak ağlarım. Ed Cooper'ın 1,80 metrelik sağlam vücudunu hiç bu kadar takdir etmemiştim ve onu takdir etmek için çok şey yaptım

ediyorum. Batmakta olan bir geminin güvertesindeymişiz gibi birbirimize sıkıca ve çaresizce sarılıyoruz.

"Üzgünüm üzgünüm, üzgünüm üzgünüm," diyor der dalgın bir şekilde, tekrar tekrar ve ben belirsiz bir şekilde, "Senin suçun değil," diyorum, birkaç kez.

"Justin'i aradım. Öğleden sonraya kadar işten çıkamıyor," diyor, biz ayrılırken yanaklarını silerken.

"Tamam."

Elbette, Justin. Özel hayatındaki saygısız kişiliği ve umursamaz tavırlarının aksine, Justin bir bakıcıdır. Yerel bir huzurevini işletmektedir.

"Seni kim aradı?" diye soruyorum. Yine üşüyorum, çok üşüyorum. Dışlerim takırdıyor ve bunu gizlemek için çaba sarf etmek zorundayım.

"Polis. Cüzdanında acil durumlarda aranacak kişiler olarak seni ve beni yazmış. Görünüşe göre çantası çok uzağa atılmış... Onu daha sonra arama sırasında bulmuşlar. Senin cevap vermediğini söylediler. Babasını görmeye gittiler ama..." Ed omuz silkiyor.

"Aman Tanrım! Babası." Bizim hakkımızda düşünmekle o kadar meşguldüm ki, ailesini hiç düşünmemiştim.

"Onların söylediklerini anladığınızı sanmıyorum, onlara kızının derslerinde olması gerektiğini söyledi," diyor Ed.

Susie'nin babası yaklaşık on sekiz aydır demans belirtileri gösteriyordu. Son zamanlarda ona babasının nasıl olduğunu sormamıştım; bu konuyu konuşmaktan hoşlanmazdı. Annesi birkaç yıl önce ölmüştü ve kardeşi yurtdışında yaşıyordu.

"Durumun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum," diyorum.

"Ben de bilmiyordum... Doktor bizimle birlikte konuşmak istiyor," diyor Ed.

"Doktor" kelimesi beni derinden etkiliyor, ama yine de bir parçam hala dirençli, hatta umutlu. Doktorlar insanları iyileştirir. Ed öldü dedi, ama koma demek istemiş olabilir. Çantası kayıptı, dosyaları karıştırmış olabilirler. Bu hala tartışmaya açık.

Bak, bu Susie Hart. İnsanlar her zaman ölür, ama Susie "insanlar"dan biri değil.

"Eve? Sorun yok mu?"

"Evet," diyorum, güçsüz bir şekilde, ve Ed'in uzattığı eli tutuyorum. Daha önce hiç el ele tutuşmamıştık. Söylemeye gerek yok ama, bunu yaptığımızda böyle olacağını hiç hayal etmemiştim.

Ed beni kalabalık, antiseptik kokulu, parlak ışıklı resepsiyondan geçirir ve masanın arkasındaki kadına bir şey söyler, ama ben duymam.

Sanırım sadece adını söyledi. Kadın arkasını döner ve iç sesli bir telefon görüşmesi yapar.

Hiç de rahatsız görünmüyor ve ben buna hayret ediyorum, onun için bu çok sıradan bir şey olmalı. Her gün, zaman makinesinden çıkmış gibi şaşkın ve sarsılmış görünen insanların karşısında nazik ve profesyonel bir şekilde duygusuz davranmayı pratik ediyor.

Aradan geçen saniyeler içinde Ed bana dönüyor ve bana bir şey söyleyecekmiş gibi görünüyor, ama sonra hiçbir şey söylemiyor, çünkü ne söylenebilir ki? Her türlü yorum, basmakalıp söz, güven veya umut verici ifadeler ya da önümüzdeki günlerle ilgili pratik tartışmalar imkansız, geçersiz. Konuşmanın ötesine geçtik.

Etrafıma bakıyorum.

Susie saatler önce buradan aceleyle geçirilmiş miydi, üniformalı insanlar sedyeyi koşarak taşıyor, serum şişesini havada tutuyor, yüzüne oksijen maskesi takıyorlardı? Yoksa hiç acil bir durum yok muydu?

Ed'in adı çağrılır. Boynunda bir kart taşıyan orta yaşlı bir adam belirir ve biz çift kapıdan geçerek hastanenin geri kalanına, bir koridordan geçip yan odaya yönlendiriliriz. Adamın yüzünde sabit, hüzünlü, boş bir saygı ifadesi vardır. Duygusal değildir, ama sizin duygularınızı dikkate alır. Cenaze arabasını süren, beyaz eldiven giyen ve size asla doğrudan bakmayan adamlar gibi.

O bize oturmamızı söylediğinde mide kaslarım kaskatı kesildi. Özelliği olmayan bir odada, gözüm hemen masanın üzerindeki mendil kutusuna takıldı.

Konuşmaya başladığında, her şey gerçek olacak. Bize her şeyin korkunç bir hata olduğunu ve Susie'nin bacağı çekişte yatakta yattığını veya şu anda ameliyat olduğunu söylerse, o zaman yeni gerçek bu olacak. Bu adam, Hayat Veren ya da Azrail, onu bize geri verebilecek ya da sonsuza kadar bizden alabilecek güce sahip olan kişi.

Kapıyı kapatmak için yürürken, kullanabileceği kelimeleri hayal ediyorum. Onların ciddi hatası yüzünden dava açmamamız için yalvarır.

Bu daha önce hiç olmamıştı, ama yine de size söylemekten utanç duysam da inanılmaz derecede rahatladım.

Bizi ayaklarımızdan kesecek bir rahatlama hissi. Ya da ya yaralanmışsa, ama... fizyoterapi var, her şeyi yapabiliriz...

"Merhaba. Ed? Eve." O başını sallar.

Hayatımda hiç kimsenin konuşmasından bu kadar korkmamıştım.

"Ben danışman Gareth Prentice, Susie ambulansla getirildiğinde onu muayene eden sağlık ekibinden biriyim." Getirildi. Bu

garip pasif terimler, sanki Susie onların oyunundaki bir kukla gibi. "Ambulansı kim çağırdı?" diye patladım.

"Olayı gören ve 999'u arayan bir vatandaş." Susie'nin çaresiz olduğunu hayal edemiyorum.

"Çok üzgünüm..." Derin bir nefes aldıktan sonra söze başlar ve ben hemen pes ederim, boğuk bir çığlık atarım.

"Hey, hadi, hadi, ssshhh," diyor Ed, kolunu omzuma atıyor ve onun şu anda kendini sakinleştirmek, benim koruyucum gibi davranmak için bunun yardımcı olduğunu anlayabiliyorum. Buna seviniyorum. Önümüzde uzanan uzun yolda ne göreceğimi bilmesem de, bu rolleri sürekli olarak değiştirip durduğumuzu tahmin ediyorum.

"... Bu sabahın erken saatlerinde onu kafasında büyük bir travma ile gördük. Onu kurtarmak için elimizden gelen her şeyi yaptık, ama yaraları çok ağırdı. Beyinde hayatta kalması imkansız olan büyük bir kanama vardı."

"Nasıl? Kaldırımında duruyorsa?" diyorum.

"Otopsi ve soruşturma sonuçlanana kadar tüm ayrıntıları bilemeyeceğiz." Düşünemediğim kadar çok şey olacak.

"... Tahmin etmemi isterseniz, lütfen bunun sadece bir tahmin olduğunu unutmayın, araba kaldırma çıktı, ona çarptı ve çarpmanın etkisiyle onu duvara fırlattı, bu sırada beyin ve kafatasında hasar meydana geldi."

Hakaret. Beklenmedik jargon. Biz yabancı bir ülkede ziyaretçiyiz.

"... Bildiğim kadarıyla şoför polisle işbirliği yapıyor."

Dr. Prentice, biraz hafifleterek ekliyor: "Biliyorum, bu çok ağır bir durum. Acele etmeyin ve bana istediğiniz her şeyi sorun."

Şefkatli, ama hazırlıklı. Bu bizim için bir deprem, asla unutmayacağımız bir konuşma, ama sanırım onun için bu, cuma sabahının ortası. Akşam yemeğinde karısına geçiştirerek bahsedeceği bir şey. *Bugün üzücü bir olay, genç kız, yani kadın, daha otuzlu yaşlarında. Arkadaşları doğal olarak paramparça olmuştu.*

"Onu kurtarmak için ne yaptınız?" diyorum ve kendi sesimi tanıyamıyorum.

"Sağlık görevlileri omurgasını korumak için boyunluk takarak durumunu stabilize ettiler ve hastaneye giderken nefes almasını sağladılar. Kanamanın kaynağını bulmaya çalışırken ve taramalar yaparken, Susie'yi hayati fonksiyonlarını desteklemek için solunum cihazına bağladık."

"Peki bunu yaptıktan ne kadar sonra öldü?"

" signs fifteen minutes arriving here.

Onu hayata döndürme girişimleri başarısız oldu."

Makinelerin kesintisiz sesini hayal ediyorum.

Birkaç dakika boyunca başka hiçbir ses yok, ben hıçkırarak ağlarken Ed, sanki su altında nefes almaya çalışır gibi hırıltılı sesler çıkarıyor.

"Bilinci yerinde miydi?" diye sorar Ed. "Geldiğinde."

"Hayır, çarpışmanın etkisiyle tamamen bilincini kaybetmişti," diyor doktor. "Hiç acı çekmemiştir."

"Bunu bilemezsin!" diyorum ve düşünüyorum, ne zaman bu kadar pislik bir genç olan Eve yeniden ortaya çıkmak zorundaydı ki. (Annem ona Eve Gaddafi derdi. "Bir tiran.")

"Elimizden geldiğince emin olabiliriz," diyor doktor, benim ona bağırmaımdan hiç etkilenmeden, sakın bir sesle. Tıpkı şaşırmayan resepsiyonist gibi, buna hazırlıklı ve eğitimli. "Bu tür bir travma sonrası beyin fonksiyonları derin koma durumuna benzer."

"Arabanın sürücüsü iyi miydi?" diyor Ed, kesik kesik bir sesle, ve uzanıp terli, buz gibi ellerimi sıkıyor. Bu hikayede bir katil olduğu fikri, Susie'yi bizden şiddetle koparan, hala hayatta olan, etten kemikten bir insan... Onlar hakkında ne hissettiğimi henüz bilmiyorum. Bunu anlamaya çalışmaya bile başlamadım. Şokum, öfke bir yana, kederin okyanusunu içime almaya başlayacak kadar bile azalmadı.

"Yaraları olay yerinde tedavi edildi. Polis bu konuda daha fazla bilgiye sahiptir."

"Sarhoş muydu?" diye sordu Ed.

"Alkol testi yapılmış olmalı, sonucu bilmiyorum.

"Polis memurları Susie'nin babasını görmeye gittiler, kafa s ı karışık görünüyordu" diye devam ediyor doktor.

"Demans hastası," diyor Ed. "Ne kadar ilerlemiş olduğunu bilmiyoruz."

Doktor başını sallar. Hafifçe başını eğiyor. "Bu durum göz önüne alındığında, cesedi teşhis edebilecek misiniz?"

Ed ve ben kan çanağına dönmüş gözlerle birbirimize bakarız. "Hayır" kabul edilebilir bir cevap gibi görünmüyor.

"Ceset." Susie, Susie değil, o bir eser. O, onu geride bıraktı.

O bir nesne.

Bu deneyim, sanki ben ve Ed dışında herkes birer aktörmüş gibi, bir pembe dizi gibi, gerçek dışı bir nitelik taşıyor. Bize söylenen cümleler

"İhtiyacınız olan kadar zaman ayırın, biz dışarıda bekliyoruz, ihtiyacınız olursa dışarı çıkıp mola verebilirsiniz, emin değilseniz baskı yok."

Çayımı içerken dikkatimin yarısı bu sahneye odaklanmışken, bu sahneyi mavi ışıklı polisiye dizilerde görmüşüm gibi hissediyorum. Ancak bu beden, biri "Sahne" diye bağırdığında ayağa kalkmayacak.

Susie'nin kişiliğinin olmadığı bir yerde bedenini terk etmeyi kabul ettiğini kabul edemiyorum. Bu, onun doğasına tamamen aykırı.

Bir parçam isyankar hissediyor — evet, perde arkasında sakladığını söylediğin bu imkansız şeyi bize göster. Ölüm fizikseldir; belki de tamamen entelektüel bir alemde var olması kabul edilmesi zor bir şeydir. Susie'nin hayatını kaybetmesi sadece sözler, çılgın iddialar. Birinin sana yalan söylemeyeceğini bilmekle, ona gerçekten inanmak iki farklı şey gibi görünüyor.

Onları görmezden gelip, bu olmamam gereken, çamaşır suyu kokan yerden kaçıp, bir taksi çağırıp Suze'nin evine gidersem, onun kapıda bana şaşkın şaşkın bakacağını, saçlarını yüzünden uzak tutmak için kullandığı pamuklu Alice bantlarından biriyle geriye taradığını kesin olarak biliyorum.

Ne oldu sana? Tabii ki buradayım. Cuma günleri hep evden çalışırım.

Onu hayal etmenin bu kadar kolay ve net olması, bunu tamamen mümkün kılıyor. O benim parmaklarımin ucunda.

Bizi, bir duvarında uzun, sığ perdeli bir pencere olan boş bir odaya götürdüler. Ed ve ben el ele tutuştuk, birbirimize bakmadan. Kalbim güm güm atıyordu.

"Hazır mısın?" diye soruyor doktor, daha çok Ed'e değil bana, sessizce, ve o başını sallıyor.

Diğer tarafta, perdeleri hızla geri çekiyorlar.

Onu görünce istem dışı bir çığlık atıyorum. Ed ve ben birbirimizin ellerini o kadar sıkı tutuyoruz ki kemikler kırılacakmış gibi hissediyorum.

O. O orada.

Susie, boynuna kadar çekilmiş koyu mavi bir çarşafı sedyede yatıyor, uzun saçları başının etrafında toplanmış, bir kısmı kenarlardan dökülüyor, gözleri kapalı.

Susie'nin uyuyor gibi görüneceğini tahmin ediyordum, en azından hayal edebildiğim kadarıyla.

Uyuyor gibi görünmüyor. Solgun, ifadesiz bir Susie balmumu heykeli gibi görünüyor. Sanki biri Susie Hart'ın alçıdan bir modelini yapmış, modern sanat galerisine koyabilecekleri bir şey gibi.

Daha önce hiç ölü birini görmemiştim ve onların öldüğünü *anlayabileceğimi* bilmiyordum, eğer bu mantıklı geliyorsa. O çarşafın altında bir kalp atışı olduğunu şüphelenirdim. Ama Susie'nin öldüğünü, ölümün böyle bir şey olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Onu bu halde ilk bulan ben olsaydım, onun öldüğünü anlardım. Bizler hala memelileriz, bunu içgüdüsel olarak biliriz.

Yüzü — her ayrıntısını ve gölgesini bildiğim, kraliçe gibi yüzü — cansız. Şakağında yayılan kocaman mor bir çürük görüyorum. Sanırım bize onu bu şekilde gösterdiler, böylece çürük uzak tarafta kalıyor.

Ellerini arkasında, çenesini saygıyla göğsüne dayamış duran doktora dönüyorum.

"Bu o," diyorum, sesim ağlamaklı ve acı dolu. "Bu Susie." Doktor başını sallıyor.

"Size biraz zaman vereceğim," diyor ve ayrılıyor.

Susie'ye tekrar bakıyorum. Onu son kez görüyorum, bunun farkındayım. Her ayrıntıyı ezberlemeye çalışıyorum, burnunun ve dudaklarının abartılı şekli, saçındaki kahverengi-sarı bal rengi tonları. Her zaman onun kalın saçlarını kıskanmışım, ve şimdi boşa mı gidecek? Bazı kısımları hala mükemmel ve o... atılacak mı? Vücudu nasıl kullanılmaz ve işe yaramaz hale gelebilir? Bize sorulmadı ve ben de sormayacağım.

Onu zihnimde görüyorum, dün gece barda, bana kaşlarını kaldırarak. Alaycı, esprili, durdurulamaz Susie. Oradan buraya. *Nasıl?*

"Bu gerçek değil, Eve," diyor Ed bana. Onun çökme sırası geldiğini, benim ise kendimi tutmam gerektiğini hissediyorum. "Bu lanet bir kabus gibi. Neler oluyor? Neden böyle bir şey oldu? Bunun olması için hiçbir neden yoktu..." Sesi kırılıyor. Ona bakıyorum ve ağlıyor, yüzünü buruşturarak ağlıyor.

"Bu doğru değil," diyorum ve kollarıma onu sarıyorum. "Bu doğru değil."

Ben Ed'e tutunuyorum, Ed de bana tutunuyor ve sanırım birbirimizi ayakta tutuyoruz.

Saçımı okşuyor; bu hareket, onun üzüntüsünden dolayı o kadar beceriksiz ki, saçımı büyük tutamlar halinde tutup hafifçe çekiyor, ama umurumda değil.

Bu binanın dışında bir yerlerde, insanlar normal bir cuma günü geçiriyorlar, diye düşünüyorum. Ama bir değişiklik oldu: Susie'nin ölümü imkansız gelmiyor, onun cesedine baktığımız sürece - bir ceset, o bir *ceset* mi? - ama o sıradan dünya artık imkansız geliyor.

Ona son kez bakıyorum. Onda bir boşluk var. Onun çıtırtıları, gitti, yok oldu, uçtu. Cesedi boşaltılmış bir bina gibi. Sanki iyi tanıdığınız bir eve gidip, onun boşaltılmış ve eşyalarından arındırılmış olduğunu görmek gibi.

Onunla yeterince zaman geçirdik mi diye soruluyor. Evet, geçirdik, diyoruz, boş boş.

Perdeleri kapatıyorlar.

Emin olduğum bir şey varsa, o da onunla yeterince zaman geçirdiğimi asla düşünmeyeceğimdir.

Susie'nin öldüğü günün akşamı — bu kelimeleri bir araya getirmekten, kavramını kavramaktan bahsetmiyorum bile, hâlâ sersemlemiş durumdayım — bana bir zamanlar söylediği bir şey aklıma geliyor.

Annesi Jeanette, tedavi edilemeyen ve teşhis edildiğinde oldukça ilerlemiş olan yumurtalık kanseri nedeniyle kısa bir süre hastalanmış ve bu, onu ve babasını onun hızlı vefatıyla şok etmişti.

O yıl otuz yaşındaydık ve Susie aramızda ebeveynini kaybeden ilk kişiydi. Arkadaşları olarak, o zamanlar bunun büyük, korkutucu ve ölümle ilgili bir yetişkinlik deneyimi olduğunu düşündük.

Cenazeden önceki hafta hepimiz benim evimde toplandığımızda, "En tuhaf olan şey, Eve, çayda ne yiyeceğimizi konuşmayı bilemememiz," dedi. (Soru-cevap oyunu uygun bir ortam değildi.)

Şaşkına dönmüştüm.

"Hala çayını içmen gerekiyor, değil mi?" diye açıkladı. "Ama bu uygun değil. Başka herhangi bir krizde, bu tür pratik konuları hala tartışırsın, bunlar rahatlatıcıdır. Ve cenazeler, ölüm belgeleri, tüm ölüm işlemleri hakkında konuşursun. *Ölümle ilgili*. Ama birini kaybettiğin gün, gidemezsin" dedi ve saatine bakıyormuş gibi yaptı. "Mmm, saat altı, kim yemek sipariş etmek ister? Ya da sanırım buzdolabında tavuk artıkları var? Bu çok düşüncesizce geliyor ve sanki bir sınır çiziyormuşsun gibi. Sanki iştahını düşünebiliyorsan ya da bir yiyeceği diğerine tercih edebiliyorsan, bunun önemi zaten azalmış gibi."

"Ne demek istediğini anlıyorum," dedim. "Açlık gibi önemsiz bir şey olamaz mısın?"

"O kadar bile değil. Sadece Domino's pizzası olabilir, ama üstüne koyacak malzemeleri seçmek çok anlamsız geliyor. Sanki hayat devam ediyor demek gibi. Sen bu ifadeye hazır değilsin. O anı ya da

kelimeleri bulamıyorsun, bu da tatsız geliyor. Onlar nasıl ölmüş olabilirler ki, sen hala jambon yerine pepperoni tercih ediyorsun."

Sonunda Justin şöyle dedi: "Peki, çay saatinde ne yedin?" "Co-op'tan mikrodalgada ısıtılmış hamburger."

"Bu daha çok hayatın devam etmediğini ifade ediyor gibi."

Çılgılık attık, tısladık ve güldük, ve o anda Susie'ye büyük bir rahatlık verdiğimizi biliyordum. Ben kadınsı sempati ve ağlayacak omuzdum, Ed sakın organizatör ve dengeleyici omurgaydı, Justin ise gerginliği bozan saygısız palyaçoymuştu.

Ed ve ben, şöminede yarısı yanmış mumlar ve Roger'ın kanayana kadar tırmaladığı kırmızı kadife kanepenin bulunduğu küçük oturma odamda bir kez daha otururken, Susie yok ve biz gergin ve mutsuz bir şekilde Justin'i bekliyoruz. Midem guruluyor ve düşünür düşünmez: Yemek yemeyi gündeme getirmeli miyim? Bu uygunsuz bir şey mi? Susie'yi hatırlıyorum. Onun ne demek istediğini bu şekilde öğrenmemem gerekiyordu. Ona söylemek istiyorum, ona söylemek için can atıyorum. Ona bir daha hiçbir şey söyleyemeyeceğim. Bu düşünülemez bir şey.

Hayatta Susie'siz bir boşluk var ve henüz birkaç saat oldu. Bununla sonsuza kadar nasıl başa çıkacağız?

Kapı zili çalıyor ve midem bulanıyor. O günden beri ilk kez insanlarla karşılaşmak korkutucu. Sanki her şeyi yeniden yaşamak zorunda kalmak gibi. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve Ed tereddütümü hissedip cevap veriyor.

Justin içeri girer — ön kapım oturma odasına açılır, koridor gibi lüks bir şeye param yetmez — ve hiçbir şey söylemeden Ed'in kollarına atlar. Orada ağlayarak dururlar, Justin başını Ed'in göğsüne dayamıştır ve ben daha önce onların ağladığını hiç görmediğimi düşünürüm. Kollarımı ne yapacağımı bilemiyorum, ta ki Justin bana belirsiz bir şekilde "Sadece bakma, sen de katıl!" diyene kadar. Sonra onları garip bir şekilde kucaklarım.

Oda, ağlama seslerimiz dışında sessiz. Oldukça ürkütücü.

Ayrıldığımızda, Roger'ı mutfak kapısında, kulaklarını dikmiş, şaşkınlıkla kaşlarını çatmış halde görüyorum. Gürültücü insanlar.

"Lanet olsun, Suze," diyor Justin, sakınleştince ağır ağır oturarak. "Her zaman gösteriş meraklısıdır o. Her zaman ilgi odağı olmak zorundadır. Bu sefer kendini aştı."

Zayıf ve biraz histerik bir şekilde gülüyoruz, yarısı hıçkırık olan bir gülüş. "Bunu beklemiyordum. Açıkçası o da beklemiyordu."

Susie'nin sevinç çılgınlığını hayalimde duyabiliyorken, yüzümü buruşturuyorum. O, Justin'in tabuları yıkmasının en büyük hayranıydı.

O sedyede, gülmeyen, hareket etmeyen bir görüntüsü zihnimde canlanıyor.

Alışkanlıktan Justin'e bakıyorum — o her zaman kendi şakalarına gülümser — ama onu yıkılmış, perişan bir halde görüyorum.

"Onu gördün mü?" diyor Justin. "... Neye benziyordu?"

Bunun, onun yaralarını sormak için bir yol olduğunu anlıyorum.

Ed ağzını açıyor ama hiçbir Şey ıkıyor. Bana bakıyor, sarsılmış. "Tıpkı Susie gibi ve kesinlikle Susie gibi değil," diyorum.

"Bu... Şey, Eve her zaman kelimelerle arası iyidir. Tam isabet," diyor Ed der.

Dizlerine bakıyor. Susie'yi görmem gerektiğini hissediyorum, ne kadar zor olsa da

Ed için daha zordu.

"Onu görmek ister misin?" diye soruyorum Justin'e ve o başını sallayarak kesin bir Şekilde hayır diyor.

"Tanrım, hayır, hayır, teşekkürler. Evde yeterince ceset gördüm."

Kazayla ilgili sahip olduğumuz az sayıdaki bilgiyi gözden geçiririz ve kısa sürede dururuz, çünkü olanlarla ilgili daha iyi cevaplar onu bize geri getirmeyecektir. Bu, taksinin onu evine bıraktığı yerden evine kadar olan yüz metrelik mesafedeki o anı düőünmemize neden olur. Susie çantasından ev anahtarlarını ararken, arkasında hızla yaklaşan metal bir kutu belirir. Bunu hayal ederken, boğazım düğümlenir ve kalbim hızla çarpar.

Geri dönüp onu itip, ona ekil diye bağıramam.

Mesaj. Eğer mesajına cevap verseydi ve o da durup okusaydı ya da bana cevap yazsaydı? Dn gecekı olayları hayatımın geri kalanında düőünecek ve "ya Şöyle olsaydı" diye düőünecek olmamı kabullenmek çok zor. Bu, taze bir yaraya bakıp, onun bıraktığı yara izinin sonsuza kadar vücudunun bir parçası olacağını bilmek gibi, anında kalıcı bir Şey.

Eğer otuz dört yaş, bizim çağımızda hala gençliğin yaşlı versiyonuysa, bir sabah içinde katlanarak yaşlandığımı biliyorum. Hayatımın bir öncesi ve Sonrası olarak ikiye ayrıldığını ve sahip olduğumu bilmediğim masumiyetin kaybolduğunu biliyorum. Bu durum beni Şaşkına eviriyor.

"Babasına da bakmalıyız," diyor Ed. "Hastane ona ne olduğunu anlatamadı."

"Bir bakıma rahatladım," diyor Justin. "nk Alzheimer'da, söylenenleri anladığın ama sonra unuttuğın, en kötü durum vardır, bu yüzden sonsuza kadar öğrenmeyi tekrar tekrar yaşarsın."

Şaşkınlık içinde sessiz kalıyorum. Daha önce kimse bana cehennemi bu kadar canlı bir Şekilde tarif etmemiőti.

"Peki ya kardeşi, kimse ona söyledi mi?" diyor Justin.

"Kahretsin, Finlay," diyorum. Onu tamamen unutmuştum.

"*Ben de unutmuştum, ama onunla aynı DNA'ya sahibim, bu yüzden endişelenme,*" diyor Susie, o kadar hızlı ve net bir şekilde ki, sesli hayalet diye bir şey var mı diye merak ediyorum.

Susie'nin sözlerini hatırlamak eskiden sokakta kahkahalarla güldürürdü beni, ama artık sanırım beni her zaman ağlatacak. Yanağımdan iri bir gözyaşı süzölür ve onu silerim.

"Hastanede onun iletişim bilgileri yoktu. Amerika'da olduğunu söyledim," diyor Ed. "Hala New York'ta mı?"

"Sanırım," diyorum. "Onun hakkında pek konuşmadı, değil mi?"

Ed başını sallar. Üçümüz, Finlay Hart'ın konuşma konusu olarak kesinlikle yasak bölge olduğunu anlamıştık. Susie, insanlara karşı olumlu ya da olumsuz olsun, şiddetli duygularını ifade eden biri değildi, bu yüzden kardeşi hakkındaki sert sözleri bizi her zaman şaşırtıyordu.

"Telefonu," diyor Justin. "Orada olmalı, değil mi? Cep telefonu sende mi?"

"Evet."

Odamın köşesinde, bakmaya bile dayanamadığım plastik, standart bir hastane çantası var. İçinde şunlar var: Susie'nin kahverengi Radley el çantası, iptal edilmesi gereken banka kartlarıyla dolu, yıpranmış, koyu kırmızı Mulberry cüzdanı (Ya onlara ihtiyacı olursa?! Ya öyleyse? Döndüğünde çok kızacak), anahtarları, gerçek altın olduğunu bildiğim bir çift küpe ("Annemin dediğı gibi, ucuz metallere ve ucuz erkeklere alerjim var," demişti bir keresinde, yirmi yaşında tam bir Raymond Chandler kadını gibi), bir rulo saç bandı ve Charlotte Tilbury ruj, rengi "Pillow Talk."

Ayrıca, ekranı kırık olan beyaz bir iPhone 8 vardı, ama güç düğmesine bastığımızda çalışır durumda görünüyordu. Duvar kağıdı, bir müzik festivalinde çekilmiş, yüzlerimiz Beatles albüm kapağı gibi üst üste ve yan yana poz vermiş dörtümüzün fotoğrafıydı. Bu, benim evime giderken yeni bir ağlama dalgasına neden oldu. Ed'in dediğı gibi: O burada değil, ama bir parça tost büyüklüğünde lanet olası bir *cam bilgisayar* hayatta kaldı.

"Maalesef Apple, bunları CIA'ya bile ulaşamaz hale getiriyor," diyor Justin. "Muhtemelen Suze de böyle olmasını isterdi, adil olmak gerekirse."

"Onun şifresini biliyorum," diyorum.

"Vay canına, ciddi misin?" diyor Justin. "Kadınlar deli!"

"Sadece şans eseri."

Ürkütücü bir his. Sanki daha yüksek bir güç tarafından kasıtlı olarak yapılmış gibi. Bunu en fazla iki haftadır biliyorum. Susie, bir deniz ürünleri restoranında başlangıç olarak kuyruklu karideslerden oluşan bir tabakla fotoğrafını çekmemi istedi. Zaten tabağın kenarını tutmuş ve gülümsemesini prova ederken, masadaki cep telefonuna başıyla işaret etti.

"Bu benim doğum yılım ama tersten," dedi. "Bana çene yapma." "Fotoğraf çekmek için şifreni bilmeme gerek yok, kamera otomatik olarak açılıyor" dedim, ellerimdeki cips yağını silip telefonu aldım ve o da "Oops. Çıplak fotoğraflarımı karıştırma, olur mu?" dedi.

Çıplak fotoğraflar konusunda şaka yapıp yapmadığına bakılmaksızın, onun telefonuna karşı yoğun bir koruma hissediyorum.

"Biri onu aramalı, rehberinde kayıtlı olmalı," diyor Ed ve bu haberi bana ve Justin'e veren Ed olduğu için, kardeşini de aramasının adil olmadığını düşünüyorum.

"Adı neydi? Flynn mi?" diyor Justin. "Finlay," diyorum. "Fin. Ben ararım. İkiniz gittikten sonra."

İkisi de "seni yalnız bırakmayacağız" diye mırıldanıyor, ben de onlara ısrarla iyi olacağımı ve bunu yapmaları gerektiğini söylüyorum. Onların bunu yapmasını istemiyorum, ama yapay olarak yalnız kalmayı ertelemek daha kötü olacaktır.

"Kardeşinle nasıl gittiğini bize anlatır mısın?" diyor Ed, kapının eşiğinde dururken. "Seni sonra ararım."

Bana bakar ve sarılmak için eğilir, ben de bir anlığına onu kucaklar, yüzümü omzuna gömerim. Her zaman yakındık ama bugünkü hastane ziyaretinden sonra, birbirimize daha da bağlandık.

Susie ve benim için "sonra" diye bir şey yok, diye düşünüyorum kapıyı kapatırken. Hâlâ kabullenemedim. O, tepenin hemen ötesinde, köşeyi dönünce görünecek. Ona, başarısız olan tek gecelik ilişkiyi, kel kafalı adamı ve onun kahkahalarını asla anlatmayacağım. O da bana, Hester'ın teklifinin "iğrençliği" hakkında, konuşkan ve hoş karşılanan keskin görüşlerini asla söylemeyecek ve acımı dindirmeyecek.

Onu, benimle omuz omuza dururken, aynı elbiseyi giyerken, aynı çiçek demetini tutarken kaybettim. Birkaç saat önce yaşadığım sorunlar o kadar önemsizdi ki.

Genelde yaşlıların birbirlerine "rahatlık" verdiklerini söylersiniz. Ama Susie ve ben de öyleydik, bunu çok net görebiliyorum, gizli formül: birbirimizin rahatlığı ve neşesi.

Sessizliğin sonsuzluğu beni boğuyor. Aramızdaki hat, monoton bir parazitile uğulduyor, bir daha asla meşgul olmayacak bir hat.
Hislerime en yakın olan tek kelime: ıssızlık.

Google'da aratıyorum: *New York'ta saat kaç?* Öğle vakti. Fin'i aramayı teklif ederek üstlendiğim görevin büyüklüğü karşısında ellerim titriyor ve suçluluk duyuyorum, ancak saat gece yedi ve bugün en iyi arkadaşımı kaybettim, bu yüzden neden suçluluk duyduğumu bilmiyorum, gerginliğimi atmak için kendime bir kadeh beyaz şarap dolduruyorum. Belki de Susie bir kadeh şarap içemediği içindir.

Bundan fazlasını içemem, bunu biliyorum: yarın akşamdan kalma uyanma ihtimali dayanılmaz, çünkü yarın uyanma ihtimali zaten dayanılmaz.

Susie ve kardeşinin birbirlerinden uzaklaşmış olmaları bu konuşmayı daha kolay mı yoksa daha zor mu yapıyor? Daha karmaşık, sanırım, biraz daha kolay. Onun tepkisini tahmin edemiyorum. Hayatımda hiç böyle bir haber vermek zorunda kalmamıştım. Ed'in beni aramaktan neden bu kadar travma yaşadığını anlıyorum.

Buzdolabında soğutulmuş süpermarket Sauvignon'unu birkaç yudum içtikten sonra, Susie'nin telefonunu aldım.

Ya şifresini değiştirmişse? Bunu yapabileceğini tahmin edebiliyorum, bana güvenmediği için değil, titiz olduğu için.

Justin haklı, Susie mahremiyetini özenle koruyordu. Takıntılı bir şekilde değil, ortalamadan biraz daha fazla, ama Susie, her şeyi kamuoyuna açıkça sergilemenin kaba bir davranış olduğu fikrini annesinden miras almıştı. Facebook hesabı, yetmiş kadar kişiye açık, sıkı bir şekilde kilitli bir alandı ve kimse bu forumdan onun kiminle çıktığını bilmiyordu. Uzun süreli erkek arkadaşları, onun profil fotoğraflarını paylaşmayı veya "İlişki Durumu"nu değiştirmeyi reddetmesinden bazen rahatsız oluyorlardı.

Twitter'da gevezelik etmek veya Instagram'da bikini fotoğrafları paylaşmak, finans sektöründe üst düzey ve saygın bir pozisyonda olan kendisiyle uyumsuzdu, bu da haftanın yarısını Londra'da geçirdiği ve bizim iki katımız kadar kazandığı anlamına geliyordu.

Telefonunun tuş takımına abartılı bir özenle basıyorum ve ekran, uygulamaların gökkuşağı renkli küçük kare karolarına dönüşüyor. Tanrım. Başarılı erişimin verdiği heyecanı ve izinsiz girmenin verdiği ürpertiği hissediyorum.

Kendimi sakinleştiriyorum — burada tek bir amaç için bulunuyorum ve o da kardeşinin telefon numarası. Gözetlemeyeceğim. Burada Susie'nin dünyasının koruyucusuyum ve bu sorumluluğu çok ciddiye alıyorum.

Kişiler'e kaydırıp doğrudan "H" harfine gidiyorum. Orada birkaç aile üyesi var, ama Fin yok ve Fin'in takma adı gibi görünen kimse yok. Nedense, onun ona Brenda dediğini sanmıyorum.

"F"yi deniyorum. Orada da yok. "B", kardeşi için mi? Hayır. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Onu o kadar çok mu nefret ediyor ki telefon rehberinden sildi?

Bence o kadar ileri gitmemiştir (tabii büyük bir kavga yaşamadıysa, ama öyle bir şey olsaydı muhtemelen bahsederdi). Nadiren de olsa, Susie'nin bir mesaj gördüğünde dudaklarını kıvrıp "*Ugh Fin, bekleyebilir*" dediğini hatırlıyorum.

Kardeşini ne kadar sevmese de, aradığında onun olduğunu bilmeden cevap vermek onu zor durumda bırakırdı.

Onun nerede saklandığını bilmediğim için, Annie Butler, Aveda Salon ve Andy Wightman'dan başlayarak rehberini elle kaydırıyorum.

Bu haberin yaratacağı dalgalanmaları, haber verilmesi gereken birçok insanı düşünüyorum. Haber vermem gereken tek bir kişi var ve şimdiden bu görevde başarısız oluyorum. A'dan Z'ye kadar kaydıldıktan sonra umudumu kaybetmeye başlamıştım ki, B bölümünde ikinci kez takıldım:

Benim Serseri Kardeşim

Oh. Oh. Belli ki o: ardından uluslararası kodun önünde bir dizi rakamdan oluşan bir cep telefonu numarası var. Not defterine dikkatlice yazıyorum ve Susie'nin telefonunu kapatıyorum. Pilinin sadece yüzde dördü kalmış... ya da *kalmıştı*?

Bu eşyaların sahibinin olmaması, bu gerçeküstü fikir beni sürekli rahatsız ediyor. Telefonun şarjı bitip bir daha açılmayacaksa, içindekileri asla bakmayacak olsam da, onun bir parçasını kaybetmiş olacağımdan endişeleniyorum. Telefonu şarj cihazına takıyorum ve pil simgesinin üzerinde şimşek işareti belirliyor. Keşke diğer şeyleri geri getirmek de bu kadar kolay olsaydı.

Benim pislik kardeşim. Ona adını bile verememesinden kaynaklanan öfke hâlâ içimde yanıp tutuşuyor.

Fin ile anlaşılamadığı benim için yeni bir haber değil, ama bu kadar büyük bir antipati yine de hoş olmayan bir sürpriz. Susie, hayatındaki çoğu konuda üçümüze karşı oldukça açıktı.

Sadece iki konu hakkında ağzını sıkı tutuyordu: babasının hastalığı ve kardeşi ile ilişkisi. Bana temel bilgileri anlatırdı, ama kısa ve mecburiyetten, "böylece durumu bilirsin ve devam edebiliriz" şeklinde, bunun onun için kolay bir şey olmadığını açıkça belli ederdi.

Fin hakkında hiç ayrıntıya girmedim, ama bana onun ebeveynlerine karşı kasıtlı olarak kötü davrandığını, ona karşı duygusal olarak soğuk olduğunu ve aksi takdirde mutlu olan bir yuvaya zararlı bir etki yaptığını ima etti. Kieran göç ettiğinde üzüldüm; o ise Fin'in gittiğine sadece sevindi.

Susie'nin hassas noktaları o kadar azdı ki, o kadar gürültücü ve kendinden emindi ki, sahip olduğu hassas noktalar keskin ve önemli görünüyordu.

Finlay Hart'ı telefon rehberime ekliyorum — bariz nedenlerden dolayı Susie'nin telefonundan onu arayamam ve unvanını içeren bir numara olmadan onu aramak doğru gelmiyor.

Susie, keşke burada olsaydın da bana ne yapmam gerektiğini söyleseydin. Ama içimde rahatsız edici bir şüphe var, bana Fin'in bunu duymayı hak etmediğini söyleyecekti. *Beni gerçekten sevmeyen diğer tüm ikiyüzlüler gibi Facebook'a bir dizi kırık kalp emojişi yapıştırabilir.*

Anneleri öldükten sonra aralarındaki uçurum çok derindi.

Bana şöyle dedi: "Şöyle söyleyeyim, ben dibe vurdum. Birisi annesinin ölümünü umursamıyorsa, neyi umursar ki? Artık hiçbir şeyin düzeleceğini düşünmenin anlamı yok."

Bir yudum şarap içiyorum, derin bir nefes alıyorum ve telefon simgesine basıyorum. Bağlanmak biraz zaman alıyor ve sonra başka bir kıtadaki telefonun hafif tiz, uzak sesiyle çalıyor. Ne söyleyeceğimi prova etmedim. Belki aptalca ama provenin sinirlerimi daha da bozacağından korktum. Atılalım. Ed'in dediği gibi, bunu söylemenin iyi bir yolu yok.

Sonunda bir klik sesi duyulur ve sesli mesaja bağlanırım. Mesajda İngiliz aksanı vardır ve oldukça keskin bir tondadır.

Merhaba, ben Finlay, şu anda cevap veremem, tabii ki. Geri aranmak istiyorsanız, bip sesinden sonra mesajınızı ve numaranızı bırakın.

Sesli mesajlar en iyi durumda bile performans kaygısı yaratır ve ben telaşlanıp terlerim, sonra da gevezelik etmeye başlarım: "Merhaba, ben Eve Harris. Kız kardeşin Susie'nin arkadaşayım. Bu mesajı aldığında lütfen beni bu numaradan ara." (Duraklama.) "Önemli."

Telefonumu sehpaye koyduğumda, Roger yanıma kanepeye yerleşir, burnunu kıvrımlarına kadar kıvrırarak tüylü bir kruvasan şekli alır. Onu okşarım ve sözsüz ve memnun bir arkadaşın verdiği rahatlığı hissederim.

"Susie öldü, Rog," diyorum, sırtına doğru. "Susie *öldü*. İnanabiliyor musun? Ben inanamıyorum. Onu geri istiyorum. Dün olmasını istiyorum, çok istiyorum."

Yorgun gözyaşları tekrar akmaya başlar ve burnum akar, sanki ilkokulda dizimi yaralamış, annemi ağlayarak çağıran bir çocukmuşum gibi hissederim. Annem. Ona söylemeliyim. Ama Fin geri ararsa hattı meşgul etmek istemem. Onun sinirlendiğini hayal edebiliyorum, Doğu Kıyısı'nda meşgul bir iş adamı, bip bip sesini duyuyor ve *arayan kişinin beklediğini biliyor*, ve bağlantı kurulduğunda bana sinirleniyor. Bunların hiçbirisi yardımcı olmaz.

Ne yardımcı olur? Daha fazla şarap değil. Daha fazla şarap alırım.

Zihnimde, "Finlay Hart" olarak işaretlediğim dosyaları çıkarıyorum. Hem tozlu hem de ince, mecazi anlamda.

Susie'yi ilkokuldan beri tanıyorum ve Fin benden iki yaş büyük olmasına rağmen, bana hep çok daha büyük gelirdi. Gençlikte iki yıl büyük bir farktır.

Eğer yatıya kalmaya gidersem, o her zaman nadiren ortalıkta olurdu. İnce yapılydı ama uzundu, dikkatli gözleri ve Susie'nin kıskanılacak kalın saçları vardı, ama saçları babaları gibi çok daha koyu kahverengiydi.

Bana karşı düşmanca davranmazdı, ama dostça da davranmazdı. Kendine ait pek arkadaşı yoktu ve Susie'nin bununla ilgili onunla dalga geçtiğini duyardım. Bir keresinde onun şu cevabı verdiğini duydum: "*Senin sadece O var. O, üzgün gözlü bir oyuncak bebek gibi görünüyor. Tavan arasında bulunan, saç bandı takmış tombul yüzlü bebeklerden biri gibi*. Ondan sonra, üzerinde fiyonk olan saç tokamı attım.

Güzel banliyömüzün uzak köşesindeki dağınık bir mahalleden geliyordum ve kavgalı bir anne ve babayla yaşıyordum. Hart'ların adresi, 1930'lardan kalma, geniş, müstakil bir evdi. Garajı, bakımlı bir ön bahçesi ve botlar ve şemsiyeler için bir sundurması vardı. Sokağında kraliyet düğünleri için bayraklarla süslenmiş partiler düzenlenirdi. Annem kraliyet ailesini parazitler olarak nitelendirirdi.

Çocukların sosyal sınıfların farkında olduğu gibi, on yaşındaki Finlay Hart'ın beni biraz *aşağıda* gördüğünü varsaymıştım.

"SUSIE. SANA GELMİŞ" diye selamladı beni, ben kapıyı çaldığımda iç kapıyı, sonra da dış kapıyı açarak.

Nadiren düşündüğüm bir anı aklıma geliyor.

Hart kardeşlerle birlikte yaptığım tek şey bisiklete binmektir. Çocukların hala iki tekerlekli araçlara binip uzun süre ortadan kaybolmalarına izin verilen bir dönemde, bisikletimizin arkasındaki çantalara piknik malzemelerini koyup banliyöden kırsal bölgeye bisikletle giderdik.

Bazen dördümüz birlikte giderdik, onların sokağında yaşayan, sis düdüğü gibi bir sesi ve kask saç kesimi olan Gloria adında bir kız da bizimle gelirdi. (Şu anda Liberal Demokrat milletvekili.) Susie ve Gloria, dayanıklılık konusunda saçma bir rekabete girmişlerdi; birbirlerini geçme konusundaki takıntılı ihtiyaçları, üniversite ve kariyerlerine de yansımıştı. Ta ki Gloria yirmi beş yaşında evlenip altı ay sonra üçüzleri olana kadar. Susie sonunda kazananın kupasını seve seve teslim etti.

Sıcak bir günde, ikisi de deli gibi pedal çevirirken - nefes nefeseydiler ama öyle değilmiş gibi davranıyorlardı, zoraki sohbetlerle görüşlerini koruyorlardı - ben yavaş yavaş geride kaldım. Fin benimle aynı hızda gidiyordu, muhtemelen en büyük ve erkek olduğu için, üzgün bebek kızı kaybederlerse büyük bir öfkeyle karşılaşacağını tahmin ettiği içindi.

Yol kenarındaki büyük bir ağacın altında, o ve ben dinlenmek için durduk, metalik yeşil bisikletim ve beyaz alışveriş sepeti ağaca yaslanmıştı. Fin'in siyah ve kırmızı renkli, keskin ve hızlı bir şeyi vardı, bu daha çok bir ulaşım aracından ziyade bir çift metal dik açığa benziyordu.

"Bu yoldan geri dönmeleri gerekiyor," dedi Fin. "Onların geçmesini bekleyelim."

Bu fikri beğendim ve ağaç kabuğuna yaslanıp çimlerin yapraklarını kopardık ve uzaktaki çim biçme makinelerinin arı vızıltısı gibi sesini dinledik. Uzandık, gözlerimizi kapattık ve uyuyacak kadar rahat olduğumuzu hayal ettik. Yine oturdum, çünkü zemin engebeliydi ve çimler gıdıklıyordu.

"Öpüşmeyi duydun mu?" diye sordum Fin'e.

Önceki gece bir televizyon programında görmüştüm; kadın ince askılı pembe bir gecelik ve yüksek topuklu gibi görünen terlikler giyyordu. Büyülenmişim. Kardeşim Kieran'a "Annemle babamın bunu yaptığını hiç görmedim" dedim, o da "Çünkü onlar erkek ve kadınların birbirini sevdiği gibi birbirlerini sevmiyorlar" dedi, işte, çocukların ağzından çıkanlar.

"Evet," dedi Fin. "Tabii ki öpüşmenin ne olduğunu biliyorum." "Benimle yapmak ister misin?"

(O zamandan beri karşı cinsten birine hiç bu kadar açık sözlü davrandığımı sanmıyorum.

Sarkık kâkülleri altından bana baktı ve kayıtsızca omuz silkti. "Evet, sanırım."

Karşılıklı olarak yer değiştirdik ve dudaklarımızı birbirine bastırdık. Dudakları bir erkek için yumuşaktı, ama ben ne beklediğimi tam olarak bilmiyordum. Başlarımızı yeniden konumlandırıdık ve tekrar denedik. İyi ya da kötü bir deneyim değildi, sadece yapmak için seçtiğim ilginç bir şeydi, diye düşündüm.

Susie ve Gloria uzaktan tekrar göründüler ve Fin ile ben bisikletlerimizi düzeltip tekrar yola sürdük. Kızlar yine bizden önce gidip ufukta kayboldular. Hart'ların evine vardığımızda, Fin Hart'a veda öpücüğü vermek isteyip istemediğimi düşündüm.

Bunu önermek üzereyken, babası evden fırlayarak Susie'nin neden kardeşi olmadan eve ilk gelen olduğunu sordu. Fin'in kulağına, onun sorumsuzluğuyla ilgili bir dizi acil baba sözleri yağdı ve Fin, annesi arka planda kollarını kavuşturmuş halde dururken, kolundan tutup evin içine sürüklendi.

Babası beni görünce, "Merhaba canım!" dedi. "Bisikletini bagaja koy, seni eve bırakayım." Bay Hart bana karşı her zaman çok sevecen davranırdı.

Evelyn çok sevimli, zeki bir kız, en azından hayatında bir iyi seçim yapmış olmana sevindim Susannah, derdi, Susie ise gözlerini devirip *DA-AD!* diye bağırırdı.

O sıcak yazdan sonra Finlay'i pek görmediğimi hatırlıyorum, o, kızların aptal olduğu, kızların, özellikle de kız kardeşiyle arkadaş olanların, sosyal intihar olduğu çocukluk-ergenlik ayırım çizgisini geçmişti.

Daha sonra, okulda en çok sevilen çocuk olduğunu hatırlıyorum, uzak ve mesafeli tavırlarıyla ulaşılmazlığını pekiştiren, okulda sadece yakışıklı büyük çocuklar ve gerçek rock yıldızlarının sahip olabileceği bir rock yıldızı havası vardı. Kızlar, sanki o hecelerin onları hamile bırakacakmış gibi, "Aman Tanrım, *Finlay Hart*" diye fısıldarlardı.

Sonunda tamamen ortadan kayboldu, önce Londra'ya, sonra Amerika'ya gitti. O, sizinle aynı alanda sadece kısa bir süre için dolaşan ve mümkün olan en kısa sürede jet egzoz dumanı ve dedikoduların arasında kaybolan insanlardan biriydi. Sosyal medya hesapları olmayacak kadar başka dünyadan insanlar, ama Google'da derinlemesine bir araştırma yaparsanız, 2008'de bir sanat galerisinin açılışıyla ilgili toplum günlüğünde onlardan bahsedildiğini görebilirsiniz. Onlar

daha hızlı ve farklı hareket ediyor gibi görünürler ve kendi fizik kuralları vardır. Onları fark ettiğinizde, çoktan gitmişlerdir.

"Evet, Covent Garden'da manken olarak keşfedildi ve ajans onun yol masraflarını karşıladı, o yüzden New York'a gitti," diye alaycı bir şekilde konuşan Susie'yi hatırlıyorum. "Ama bunu *sakin* ona söyleme, sana anlattığımı bilmemeli," dedi, ki bu biraz abartılı bir davranıştı, çünkü onu on yıllardır görmemiştim.

Yirmili yaşlarındaki kulaklarıma, bu utanç verici bir durumdu, "Ne ezik adam, BAFTA ödülünü tuvaletin kapı tamponu olarak kullanıyor" demekle aynı şeydi.

"Modellik mi yaptı? Neden bahsedilemez, penisini mi çıkardı falan?"

"Oh, bilmiyorum, bu çok fazla," dedi Susie, alaycı bir şekilde bayılmış gibi elinin tersini alına koyarak. O zaman, Big Apple'da yaşayan kötü ve seksi bir erkek kardeşin getirdiği teatral tavırları oldukça sevdiğini anladım. "Gördüğüm tek fotoğraflar, Gap iş kıyafeti giymiş bir pislik gibi görünen, balıkçı yaka kazak ve palto giymiş haliydi ve annem onu bunlardan vazgeçirmek için yalvarmak, ikna etmek ve tehdit etmek zorunda kaldı."

"Şu anda mankenlik yapmıyor mu?"

"Hayır, o bir... bekle... psikiyatrist. İğrenç. Kardeşim, herkesin kafasını karıştırıyor. Ne şarlatan ama. Upper East Side'da ona hayran olan nevrotik zengin yaşlı kadınları sömürüyor, şüphesiz."

Sonra anneleri öldü ve uzun zamandır kayıp, uzun zamandır ortalarda olmayan, kimse tarafından özlenmeyen Finlay Hart, sıradan Nottingham'da yeniden ortaya çıkmak zorunda kaldı.

Annesinin cenazesinde, kusursuz lacivert bir palto giymiş, sırtı dik, inanılmaz görünümlü kızıl saçlı kız arkadaşıyla birlikte, frak ceket ve sivri siyah topuklu ayakkabılar giymiş yetişkin Fin'i gördüğümdeki şoku hatırlıyorum. Tören sırasında cep telefonu çaldı, ABD'deki telefonların tanıdık olmayan tıkırtı sesi. Kendini hiç farkında olmadan, yüzünde en ufak bir seğirme bile olmadan *sakin* bir şekilde telefonu kapattı. Fin hiç tepki göstermedi. Sanki Avrupa prensi ve prensesi, bir afet bölgesini incelemek için resmi bir görevdeymiş gibi görünüyordular.

Keşke gelmeseydi, dedi Susie bana fısıldayarak, köy salonundaki cenaze töreninde, sıcak şarap kabının yanında gizlice limonlu aromalı elektronik sigara içiyordu. Hart'ların birbirlerinin etrafında uydu gibi döndüklerini gördüğümde, onun soğukluğunu abartmadığını anladım. Temas halinde bile zoraki bir dostluk bile oluşmamıştı.

Uzaktan izlerken, Bay Hart'ın Finlay'e bir şey söylediğini fark ettim. Finlay kısa bir cevap verdi ve sonra kendi kol düğmesini, kısa başka bir şey söyleyecek bir şey bulmak Ya da belki de sadece

daha fazla söyleyecek bir şey bulmakla ilgilenmiyordu. İkisi de boş boş baktılar, Bay Hart biraz şaşkın görünüyordu ve kısa süre sonra tekrar ayrıldılar. Gülümseme yoktu, gözyaşı yoktu, sözsüz destekleyici kol sıkma yoktu, hiçbir sıcaklık yoktu. Bu beni içten içe ürpertti ve ailem işlevsellik konusunda tam olarak bir el kitabı yazmamıştı.

Susie de bunu görmüştü. "*Oh, baba, zahmet etme, cidden,*" diye mırıldandı. *O değişmeyecek. Bu onu değiştirmede, hiçbir şey değiştirmeyecek.*

Görünüşe göre Fin, anneleri dindar olmadığı için babalarının kilisede tören yapılmasında ısrar etmesinden öfkelenmişti ve işler o andan itibaren kötüye gitti.

"Siz Bay Hart Junior olmalısınız," dedi yaşlı bir adam, elini sıkıca tutup enerjik ve korkusuzca selamlayarak, bizim duyabileceğimiz şekilde.

"Hart, isimsiz doğan biri için ironik bir isim," dedi Susie.

"Merhaba, bana mesaj mı bıraktın? Ben Fin."

FINLAY HART telefonumun ekranında belirdiğinde sanki iğne batmış gibi irkildim.

Bunun beni neden hazırlıksız yakaladığını bilmiyorum. Yarım saatlik bir dalgınlığın ardından, o artık bir efsane gibi gelmeye başlamıştı, cep telefonu olan gerçek bir adam değil.

"Merhaba! Beni geri aradığınız için teşekkürler," diyorum, dikkatini çektiğiniz tamamen yabancı birine karşı otomatik olarak kullandığınız panik dolu neşeli bir ses tonuyla. Sonra, yakın bir aile üyesinin ölümünü duyurmadan önce kullanmak için tamamen uygunsuz bir ses tonu olduğunu fark ediyorum. Küçük yanlış kararların korkunç gaflara yol açtığı aşırı koşullara girmiş durumdayız.

Kulaklarımda kan basıncı yükselirken, aşırı resmi bir şekilde şöyle diyorum: "Bu kadar çabuk geri aradığınız için teşekkürler. Bu haberi veren kişi olduğum için çok, çok üzgünüm Fin..."

"Biliyorum," diyor. "Susie'nin öldürüldüğünü söylemek için mi arıyorsun? Biliyorum."

İki kez şaşkına döndüm: ilk olarak, onun bildiğini, ikinci olarak da sesinin bu kadar soğukkanlı olduğunu.

"Oh. Nasıl?"

"Polis bu sabah benimle iletişime geçti."

"Oh. Üzgünüm, bilmiyordum, hastanenin sana ayrıntıları vermediğini söylemişlerdi."

"Sen onun en iyi arkadaşı mıydın?"

"Evet. En iyi arkadaşıyım," diyorum. Fin Hart'a, ölen kız kardeşi ile olan ilişkimin zamanını yanlış düzeltmek hem saçma hem de gerekli geliyor.

Fin'in beni hatırlamıyormuş gibi davranmadığını düşünüyorum; sanırım kız kardeşinin bir ömür boyu birlikte olduğu küçük kızların isimlerini hatırlama ihtimali

çok azdır.

"Sakıncası yoksa, numaramı nereden aldınız?"

Bu, kibar davranıyormuş gibi gelebilir ama ses tonu hiç de öyle değil.

"Susie'nin telefonu bende."

"İçine girebilir misin?"

Bu bana o kadar tuhaf bir soru gibi geldi ki, kırgın bir şekilde "Evet?" dedim.

"Merak ettim. Beni aradığına sevindim çünkü seninle konuşmak istiyorum. Babam artık cenaze gibi bir şeyi idare edemeyecek durumda..."

Aklıma, babasının bu gelişmeyi hiç yönetemeyeceğini söylemenin uygun olabileceği gelir, ama kendimi emin hissetmiyorum.

"... Ve ben buradayım. Uzun süre İngiltere'de kalamam. Cenaze planlamasına başlar mısın, ben de yardım etmek için mümkün olduğunca çabuk oraya gelirim? Cenazeciyle iletişime geç, falan."

"Evet, tabii," diyorum.

"Zaten onun ne isteyeceğini benden veya babamdan daha iyi bilirsin."

"Tamam," diyorum, genel şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. Fin sanki ona bebek partisi düzenliyormuşuz gibi konuşuyor.

"Soruşturma yapılması gerektiği için işler biraz gecikecek ama otopsi sonuçları yakında çıkacak, sonra soruşturma açılacak ve ceset teslim edilecek."

Ceset.

Yutkunuyorum. Bu konuşmayı uzatmak istemiyorum, ama Fin'in benim bilmediğim bilgilere sahip olduğu açık.

"Sürücünün ona neden çarptığı hakkında başka bir şey biliyor musun?"

"Adam direksiyon başında felç geçirdi, sonra hastaneye kaldırıldı. Alkol testi tamamen temiz çıktı. Polis herhangi bir suçlama yapılmayacağını söylüyor."

"Oh."

Buna hazırlıklı değildim ve ne hissedeceğimi bilmiyorum. Kaldırımda araba süren ve en yakın arkadaşımı öldüren birinin hesap vermesi gerektiğine emindim.

Bir kez daha kendime soruyorum: Kaderden başka bir düşmanın olmaması daha mı iyi, yoksa daha mı kötü?

"Birini öldürdüğünü bilerek yaşamak zorunda kalmak, mahkemenin verebileceği herhangi bir cezadan kesinlikle daha kötüdür," diyor Fin, sakın bir sesle. Mantiğini anlıyorum, ama tavrına inanamıyorum. Çok ilgisiz.

mantığını anlıyorum, onun tavrına inanamıyorum. Çok *soğukkanlı*. "Cenaze için uygun bir tarih belirleyip tekrar arayacağım. Nottingham'dasın, değil mi?"

"Evet."

"Tamam. Hoşça kal."

Ed kısa bir süre sonra arıyor ve ben de şoförle ilgili haberleri ve Finlay Hart'ın açıkça rahatsız edici tavrını ona aktarıyorum.

"Şokta olacaktır. Herkesin aynı tepkiyi vermesini bekleyemezsin."

"Hayır, ama... Susie'nin tarif ettiği kişiyle tamamen uyuyor."

En ufak bir üzüntü belirtisi bile yoktu, hiç."

Kanım kaynıyor. Bir düşman arıyorsam, o tam da aradığım kişi.

"Kulağa çılgınca geliyor. Zengin ve tuhaf aileler, ha?"

"Sanırım benimki gibi oldukça fakir ve tuhaf olmaktan

iyidir." "Hey, dur bakalım! Lütfen yanlış konuşma Connie."

Ed'in annemi tamamen büyülediğini söylemiş miydim? Of.

"Yarın sabah Susie'nin evine gidip bana eşyaları ayırmada yardım etmek ister misin?" diye ekliyor Ed. "Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama bu işin yapılması gerekiyor ve boş boş oturup hiçbir şey yapmamak bana çok zor geliyor. Justin sabah vardiyasında. Zaten yatakta uzanamayacağımı biliyorum."

"Eşyaları düzenlemek mi?"

"Babasının akıl sağlığı ne durumda bilmiyorum, ama o hala en yakın akrabası."

"Kardeşi de öyle," diyorum. Babasını ziyaret etmeliyim.

"Evet, buraya geldiğinde. Evi boşaltma hakları olacak." Evin boşaltılması gerektiği düşüncesi beni ürpertir. Bu kadar çabuk mu? Bu kadar hızlı mı? Onun mülkü ona ait değil. "En yakın arkadaşları olarak, bizim onun için hazırlık amaçlı bir temizlik yapmamızı isteyebileceğini düşünüyorum. Onun için utanç verici olabilecek, ailesinin veya diğer yetkililerin görmesini istemediği şeyleri ortadan kaldırmamızı?"

"Oh. Evet."

Beynim, dev bir dildoya şaşkınlıkla baktığım bir görüntü oynatıyor.

"Mesele şu ki, E... Olayın olduğu köşeyi görmek senin için sorun olur mu?"

"Oh!" Bunu düşünmemiştim. Gün ışığında, olay yerinin hala aynı durumda olduğunu düşünmemiştim. "Evet. Sanırım. O orada değil."

"Evet. Ama yine de haber vereyim dedim. Seni saat on birde alayım mı?" "Evet, tabii."

Ed'in yaşadığı yeri düşünürsek, beni almaya gelmek için Susie'nin evini geçip tekrar şehrin güneyine doğru kilometrelerce yol kat etmesi gerekiyor. O, *sorumluluk sahibi* bir şekilde bana karşı özenli ve şefkatli davranıyor ve ben bunun için ona çok minnettarım. Bana zorluklar çıkarmıyor ya da bakılmak istediğimi söylemek konusunda beni zorlamıyor, sadece bana bakıyor. Ed işte böyle biridir.

Uykusuz bir uykudan uyanmanın, yüzünüzün gözyaşlarıyla o kadar ıslanmış ki köprücük kemikleriniz bile ıslanmış, en yakın arkadaşınızın şiddetli bir şekilde ölmesinin sadece bilinçaltınızın rahatsız edici bir yaratımı olduğunu fark ettiğinizde bir an için çılgınca sevinmenin hissini tavsiye etmiyorum. Dijital alarm saatinizdeki saatin 4:14'ü gösteren bulanık dünya netleşmeden önce, onun öldüğünü hatırlıyorsunuz.

Ed kapıyı çaldığında benim hissettiğim kadar yorgun görünüyor.

"Günaydın," diyor, hüzünlü bir şekilde.

"Merhaba. Kahve ister misin?"

"Ben içmek istiyorum, sen?" "Ben de."

Oraya giderken, tanıdık yolun sakinleştirici etkisiyle uykulu tek heceli kelimelerle konuşuruz. Her şey aynı ve her şey her zaman farklı olacak.

"Sanırım modern dünyada her birimiz bu işi yapacak birini seçmeliyiz," diyor Ed. "Tarama geçmişimizi silmek için. Yatağın altına sakladığımız *gizli ayakkabı kutusunu* ortadan kaldırmak için. Açmadan."

"Hah. Evet."

"Sen benim adayım olursan, ben de senin adayın olurum," diyor Ed gülümseyerek ve ben, "Tamam, anlaştık," diyorum, ama bu bana onun talihsiz mektubunu hatırlattığı için rahatsız oluyorum. Ayrıca, neden onun nişanlısı bu kişi değil?

Neden gerçekten?

"Bu arada, Hester sana sevgilerini iletmemi istedi," diyor Ed, sinyal kolunu çevirerek.

"Çok nazik," diyorum, sıkıcı bir şekilde. "Benim adıma teşekkür et." "Ederim."

"O ve Susie zaman zaman çatışıyorlardı, ama Hester onu çok severdi."

Hadi oradan.

"Evet, tabii ki."

"Telefonda söylemek istemedim, neden bilmiyorum, ama... Susie bazen bazen *eğlence amaçlı ilaç kullanmayı* severdi, değil mi? Kardeş eşleriyle birlikte." "Ha?" diyorum.

Ed bana bir bakış attı. "Lauren? Aisha? *Jennifer-Jane*? Orta Batı dışında iki adı olan kim var ki, bu beni hep şaşırtmıştır, ne snob ama."

"Oh, kokainman aptallar!" diyorum. "Teacup Girls."

Susie'nin iş arkadaşlarının takma isimleri Justin'e ait. İlki kendini açıklıyor (Justin, sinirli babaların sözlerini ironik bir şekilde yeniden canlandırmayı seviyor) ve ikincisi, Teacup Girls (Çay Fincanı Kızları), çünkü Justin, onların o kadar çok botoks yaptırdıklarını, şaşkınlıklarını ifade etmek istediklerinde bir tanesini düşürmek zorunda kalacaklarını söyledi.

Susie bu grubu bizden tamamen ayrı tuttu ve kendisi de sadece ara sıra bu gruba katılıyordu, grubun çekirdek üyesi değil, konuk yıldızdı.

Hepsi estetik ameliyatlar yaptırmış, mutfaklarını genişletmiş, kuaföre giderken beyaz arazi araçları kullanıyor, logolu çantalar taşıyor, zengin kocaları var, Whistler'da kayak tatili yapıyor ve çocukları kreşten roze şarap içiyorlardı. Bazen de payetlerle kaplı kıyafetler giyip şampanya kokteylleriyle sarhoş oluyor, kocaları olmayan erkeklerle kaçıyor ve banyoda kokain çekiyorlardı.

Susie bize onların maceralarını anlatırdı ve biz de hayretle ve tıslayarak eğlenirdik. O, onların aşırılıklarını yüceltir ve bazen de A sınıfı uyuşturuculara katılırdı.

"Evinde var mı, varsa nerede saklıyor, bir fikrin var mı?"

"Başka biri partiye getirmediğe, onunla uğraşacağını sanmıyorum," diyorum. "Eğer evde varsa, açıkçası çok şaşıırım."

"Hmmm."

Ben Susie'nin sırlarının bekçisiydim, o da benim sırlarımın bekçisiydi. Bir tanesi hariç.

Kriket sahasının yanındaki köşeyi dönüp evine yaklaşırken, Ed başını eğip şöyle dedi: "Oradaydı."

Dönüp baktığımda, sıradan bir sokak köşesi, gövdesinde bir yara izi olan bir ağaç ve modern bir tapınak gibi ağacın dibinde duran birkaç selofan karanfil görüyorum. Bunu yapan insanlar kimler? Susie'nin komşularını tanıdığını bile sanmıyorum.

O sahneyi, sesini, lastiklerin çığlığını ve karşıdaki balık ve patates kızartması dükkanının önünde dolaşan insanların şaşkın çığlıklarını hayal ediyorum.

Yanlış yer, yanlış zaman. İnsan vücudunun tampona çarpmasının mide bulandırıcı sesi, Susie'nin hızla sert bir yüzeye çarpmasının sesi. O, öfkeyle odanın diğer ucuna fırlatılmış bir oyuncak gibi yüzüstü yatıyor.

"Neden ana yoldan taksiden indi ki?! Evinin önüne indirilseydi, şimdi burada olurdu. Bu çok anlamsızdı," diyorum, birdenbire yine öfkelenerek, bu sefer ona karşı. *Kafanı tuğla duvara vurmak* deyimi, şimdi hiç istemediğim kadar anlamlı geliyor.

"Elektronik sigara içiyordu," diyor Ed, ki o da benim kadar bu konuyu düşünmüş, ancak farklı açılardan. "O lanet tampon tutucular ve Skittles aromalı buhar uğruna ölmek. Bay Kipling sisi."

"Ohhhhh," diyorum. Tabii ki. Yirmili yaşlarımızın sonlarında Susie'nin e-sigaraya geçmesini alkışlamıştık. Sağlığını daha ciddiye aldığını görmek güzel, diye hemfikir olmuştuk. Yine de onu öldürecekti.

"Keşke elinden alıp atsaydım," diyorum, öfkeli ve umutsuz gözyaşlarını geri tutmaya çalışarak.

"*Viz*'den Bay Mantık olmak istemem ama..." Ed park etmek için kenara çekerken bana bir bakış atar. "Hala *Viz* okuyor musun? Ama gerçek sigaralarla da orada bir baca gibi dururdu."

"Oh. Evet. Tabii ki."

Motoru kapatır.

"Ben de bunu yapmaya başladım," diyor, motor sesinin aniden kesilmesiyle daha da büyük görünen bir sessizliğin içinde. "Değişkenleri oynuyorum, Hester ve ben nişanlanmasaydık, pub'dan daha erken çıkmış olsaydık diye endişeleniyorum. Yapamayız, Eve. Yaparsak delireceğiz. Olan oldu, ve bizim tek görevimiz bununla yaşamak. Açıkçası, bu da yeterince zor bir iş. Kendimizi hırpalamayalım."

"Evet, haklısın."

Ed arabadan inmeden önce omzumu sıkıyor ve en azından bu kaybı onunla ve Justin'le paylaşabildiğim için çok minnettarım. Başka kimse anlayamaz.

Yolu yürürken, Susie olmadan Susie'nin evinde olmanın ne kadar zor olacağını düşünüyorum. Onun evi, eğitimsiz bir göze pek bir şey ifade etmeyebilir, ama size söz veriyorum, bu posta kodundaki sağlam kırmızı tuğlalı Viktorya dönemine ait ikiz evler oldukça pahalıdır.

"İçki içilen barların" bulunduğu, küçük suçların yaygın olduğu ve çöp kutularında *"No. 22s!!!! (DO NOT*

YİNE SOYMAYIN APTALLAR)" uyarısı yazan çöp kutularının bulunduğu bir bölgede başlangıç niteliğinde

"Bir yatırım istiyorum ve babam da gençleşmiyor, onun evine yürüyerek gidebilirim," demişti, yirmili yaşlarımızdayken. Sanırım, Caffè Neros ve Marks and Spencer'ın yakınındaki MacBook'ları ile kendi çevresinde daha rahat hissettiğini rasyonalize ediyordu. Sonuçta, babasının evine yürüyerek gitmedi, yarış yeşili Mini Cooper'ına bindi ve 6 Music'i son ses açtı. (Dışarıdan geçerken gözlerimizi kaçırdığımız Mini'si: O burada değilken, bu araba neden burada? Satılması gerekecek. Geri döndüğünde ve arabanın olmadığını fark ettiğinde çok kızacak.)

Anahtarı kullanarak dar koridora girdik, kapısının arkasında birikmiş küçük bir posta yığınının çarptık. Diğer tarafta, Susie'nin evinin tanıdık kokusu, kullandığı keskin çamaşır deterjanı kokusu beni şaşırttı.

"Bunları mutfak masasına götürüp, iptal edilmesi gerekenler, faturalar vb. var mı diye bakacağım," diyor Ed.

"Bunun için ölüm belgesi gerekir, değil mi?" diyorum.

"Haklı olabilirsiniz."

Bunu nasıl bildiğimi bilmiyorum. Onun evinde durmuş, ölümünün kaydını tartışıyoruz. Susie'nin dekorasyon seçimleri, eşyaları, onunla çıktığımız geceleri giydiğini hatırladığım, kapının arkasına sarkık bir şekilde asılı duran birçok paltosu ile çevriliyim. Yakında Oxfam'ın yerel şubesinde, el yazısı fiyat etiketleri ile plastik askılar üzerinde sergilenecekler.

Boğazım düğümleniyor. Bu, şimdiye kadar yaptığım en zor şey. Hastaneden sonra en zor ikinci şey.

Neden terk edilmiş şeyler bu kadar zor dayanılır? Eskiden böyle değillerdi. Ve kaybettiğiniz canlıya kıyasla, hiçbir değeri yok.

Ben gençken, aile kedimiz Horace öldü. Huysuz, yaşlı bir hayvandı, onu okşayan elleri ısırmaya meyilliydi ve benim "kendini beğenmiş genç" kederim çok büyük değildi. Ancak, ailemin boş bir taşıma çantasıyla döndüğü veteriner ziyaretinden bir süre sonra, televizyon sehpasının yanında kürklü, küflü bir üzüm fark ettim. Horace, haftalarca onu yuvarlayıp kıskançlıkla korumuştur. Horace'ın üzümlere karşı bir takıntısı vardı. Diğer tüm küçük küresel nesneleri görmezden gelirdi, ama üzümler onun fetişiydi.

Koruyucusu olmayan, kürkle kaplı küflü üzümü görünce kalbim parçalandı.

Mektupları elime alıp, "Yatak odasında 'toparlanması' gereken bir şey var mı diye bakacağım" dedim.

Aklımda özel bir şey vardı. KonMari'nin dağınıklığı ortadan kaldırma çılgınlığı sırasında, Susie'ye meraklılar için "kişisel hatıraları sıralama" zor seviyesini tamamladığımı söyledim.

"Ben bunu asla yapamazdım," dedi. "Tüm günlüklerimi ve mektuplarımı sakladım. Her birini. Bu konuda çok titizimdir. Ama bana mektup yazan pek kimse olmadı. Aşk mektupları yazan tiplerden değilim."

"Günlük tutuyor muydun?" dedim. Susie de günlük tutan tiplere benzemiyordu.

"Evet, sonunda vazgeçtim ama gençken ve yirmili yaşlarımda. Çok hassastım. Tabii ki hepsi saçmalıklarla dolu. *Vah vah, çok şişmanım, vah vah, kardeşim bana kötü davranıyor. Vah vah, annem bana kısa bluz almama izin vermiyor.* Her zamanki gibi."

Merdivenleri ağır adımlarla çıkarken ve bu halıyı seçmek için bana bir düzine neredeyse aynı yulaf rengi kumaştan kalın örnekleri ovdurduğu zamanı düşünürken, bildiğim bir şey var: Bu günlükleri asla okumayacağım.

Artık beni durduracak kimse olmadığı için bunu yapmaya hakkım olduğunu, ona bir şekilde "daha yakın hissetmek" için bunu yapabileceğimi söylemek, en büyük ihanet olurdu. Hayattayken bana bunları göstermeye hiç niyetlenmemişse, artık hayatta olmadığına göre bunların içeriğinin paylaşılmasını isteyeceğini düşünmek için bir neden yok.

Ancak onun için yapabileceğim şey, başkalarının bunları okumasını engellemek. Endişeyle yatak odasının kapısını açıyorum. Susie'nin zevki, benim koyu renkli duvarlar, büyük bitkiler ve kitsch biblolar sevgimden çok farklıydı. Yatağı beyaz dört direkli ve tüm oda nötr renkler ve düzenin bir senfonisi gibi. Yatak hiç kullanılmamış, düzgünce yapılmış, yastıklar kabarık. Ona bakıyorum.

Susie, yorgani düzeltirken bir daha asla o yatağa yatmayacağını bilseydi ne olurdu? Bu odaya, komodininin üzerindeki köpük kulak tıkaçları ve sandalyenin üzerinde katlanmış pijamalarıyla geri dönmeyecek, bunun yerine soğuk bedeniyle morga götürülecekti.

Bu uyarı eksikliği, benim kabul edemediğim bir başka yönü. Susie, son gününün son günü olduğunu bilmiyordu. Hiçbir tören, hiçbir özel an yaşamadı. Hayat, hayat, hayat... ve bir anda, ölüm. Bir filmdeki acımasız bir kurgu gibi, bir atlama kesmesi. Bitti. Sona erdi.

Şimdi, genç yaşta sevdiklerini kaybedenlerin neden risk almaya meyilli olduklarını anlıyorum. Onlar pervasız değiller, sadece riskleri bizden farklı görüyorlar.

Daha net bir şekilde. Bizim sahip olduğumuz gibi *yarınlara* aynı neşeyle güvenmiyorlar, her şeyin belirsiz olduğunu biliyorlar. Cehalet mutluluktur.

Hırsız gibi terleyerek, çekinerek gömme dolaplarını açıyorum ve giysileri karıştırıyorum, hiçbir parçaya bakmamaya çalışıyorum, çünkü onların ortaya çıkaracağı anıların tsunamisini kaldıramam. Bir an duruyorum, her tanıdık bir şey gördüğümde, belirli bir paltoya veya elbiseye bağlı belirli bir anı her hatırladığımda felç oluyorum.

Altında çeşitli eşyalar, boş valiz parçaları ve keçe malzemeden yapılmış bir kutu var. Kapağı ve yanlarında tutamak delikleri var. Onu dışarı çıkarıp yatağın üzerine koyuyorum ve açıyorum.

Bu çok kolay oldu. Susie'nin bu kadar düzenli olduğu ve bu kutu dışında hiçbir şeyi biriktirmediği için ona şükrediyorum. İçinde, elastik bantlarla bağlanmış birkaç küçük mektup demeti var, hepsi hala zarfların içinde ve Susie'nin Lace Market'te yaşadığı dönemde kiraladığı dairesine gönderilmiş. Bunların altında ise pastel renkli, desenli, köpük kapaklı, tokalı ama kilitsiz kız çocuklarına ait günlükler var.

Cam kulplu bir şifonyerin çekmecelerini hızlıca karıştırıp yatağın altını süpürdüm, ama hassas hiçbir şey bulamadım.

Kutuyu iki kolumla dengeleyerek dikkatlice merdivenlerden aşağı indim ve mutfakta Ed'i buldum.

"Bunu alıyorum. Annemin hayatı üzerine, içindeki hiçbir şeyi karıştırmayacağım. Ama bunlar eski mektuplar ve günlükler, tam da onun ortadan kaldırılmasını isteyeceği türden şeyler."

"Ben de bunu alıyorum, ama senin aldığın anlamda değil."

Ne demek istediğini anlamak için başımı çeviriyorum ve Ed bana küçük bir paket beyaz toz sallıyor.

"Bu da nereden çıktı?!"

"Yedek çaydanlıkta. Sanki büyükannesinden miras kalmış gibi görünüyordu. Susie şu anda cennette, kendini açıklamak zorunda kalıyor."

Gülüyorum, ama en yakın arkadaşı ve sırlarının bekçisi olarak, onun varlığını tahmin edemeyen kişi olmamdan dolayı biraz rahatsızlık duyuyorum.

"Selam millet," diyor Justin, boynundaki şık bordo ipek fularını çözerek. Ed ve ben selam veriyoruz. "Bugün hava çok güzel. Bar'dan bir şey isteyen var mı?"

Çekiniriz ve Justin kahvesini sipariş etmeye gider.

Alışılmadık bir şekilde, en zor zamanlarda Justin'in şakacı tavırlarından rahatsız oluyorum. Susie'nin ölümünün üzerinden bir hafta geçti ve onun cenaze planlarını tartışmak için toplanıyoruz. Onun iyi niyetli olduğunu biliyorum, genel ikonoklazmını seviyorum. Komedi amacıyla pervasız bir izlenim veriyor, ama duygusal olarak zeki biri.

Altıncı sınıftayken, Justin bir huzurevinde iş deneyimi kazandı. Tekerlekli sandalyedeki bir adamı göle götürdü ve manzaranın tadını çıkarmaları için ev yapımı sandviçler ve KitKatlar hazırladı. Adam ağladı ve ailesinin onu ziyaret etmediği için bunun yıllardır geçirdiği en güzel günlerden biri olduğunu söyledi.

Justin o zamanlar "İşte buydu" demişti. "Başka türlü bir iş yapamayacağımı biliyordum."

Justin işte böyle biridir.

Ancak bugün, tamamen yabancı birinin Justin'in tamamen iyi niyetli olduğunu anlayacağına güvenmiyorum, ve bu durum, o yabancı Finlay Hart olduğunda üç kat daha geçerli. Ayrıca, Justin'in Leonard'ı bugün kız kardeşiyle bıraktığı için alışılmadık bir şekilde rahatladım, çünkü onun geveze müdahalelerinin komik olarak algılanacağını sanmıyorum.

Susie'nin ölümünden bir hafta kadar sonra Fin bizimle görüşmek istediğini söyledi. Ben, Ed ve Justin'in ortak bir karar olduğunu açıkladım ve Fin, "Peki, onları da getirin" dedi.

Ona bir mekan seçmek isteyip istemediğini sordum ve o da "Şehir merkezinde herhangi bir yer herkes için uygun olur mu?" dedi. Ben de bulması kolay olduğu için Brian Clough heykelinin yanındaki Caffè Nero'yu önerdim.

"Bridgford'dan mı geliyorsun?" diye sordum, meraklı olduğumdan değil, gergin olduğum ve sohbeti geleneksel olarak kibar bir uzunlukta sürdürmenin en iyi yolunu bilmediğim için.

"Hayır, şehirdeki bir otelde kalıyorum," dedi Fin.

Buna "Ah" demekten başka ne diyeceğimi bilemedim.

Şimdi cumartesi öğleden sonra buradayız, etrafımızda yirmili yaşlarındaki bir grup gürültü yapıp dizüstü bilgisayarlarında müzik çalıyor, bu seçim aptalca bir seçim gibi geliyor.

Ed ve ben dışarıda karşılaştık ve keskin beyaz güneş ışığında, sadece birkaç gün ayrı kaldıktan sonra ne kadar bitkin ve gölgeli göründüğünü fark ettim. Ed gibi, ama kömürle çizilmiş gibi. Kapıyı açmadan önce bana gözlerini kısarak baktığına bakılırsa, ben de aynı şekilde görünüyorum sanırım.

Bir kez daha kozmetik endüstrisinin, göz altındaki morlukları kapatabileceğine dair yalanlarına inandım ve bir süre bej rengi fondöten sürerek üç kat makyaj yaptım. Sonra bir vitrinde yansımamı gördüm ve çok yorgun, gözlerinin altında kahverengi halkalar olan bir kadın gördüm. Yüzündeki ifade "zor durumda ve hafif bir beyin sarsıntısı geçirmiş" gibiydi.

Yukarıda, sokak sanatçılarını, alışveriş yapanları ve hayatlarına devam eden insanları seyredebildiğimiz bir masa seçtik. Şanslı, aptal, habersiz piçler. Susie'nin hayatta kalması mümkün değilken, onlar nasıl hayatta kalmayı bu kadar kolay gösterebiliyorlar? Bunun ne kadar tehlikeli olduğunu bilmiyorlar mı?

Korkuyorum, o kadar ki, kışlık parkamın fermuarını açarken içimden gizlice terliyorum, ama aslında korkacak bir şey yok. Sanırım artık, yönetmem beklenen bu tamamen değişmiş gerçeklikten sürekli korkuyorum.

Cenaze töreni planlamanın mantığa aykırı bir yanı var: töreni düzenlediğiniz kişi törene katılamıyor. Yaşam Boyu Başarı ödülü veriyorsunuz, ama seyirciler arasında sevinçle izleyen yüzlerini gösteremiyorsunuz.

Bu Susie için değil, herkes için, dedi annem.

Mutfak masasında oturup bana güçlü çaylar yaptı ve ben olanları anlatırken, "Aman Tanrım, ne kadar korkunç" ve "Bu yaşta olmamalı, hiç olmamalı" ve "İkinizin çok yakın olduğunuzu biliyorum" ve "Çok üzgünüm, canım" gibi sözler söyleyerek aralıklarla sırtımı ovuşturdu. Başkalarının hatırı için duygularımı kontrol altında tutmuyordum, annemle birlikte duygularımı dışa vurabilirdim. Susie'nin her zaman Carly Simon'a benzediğini düşündüğünü sevgiyle anlattı ve ben, sadece birkaç gün önce hoş ama sıradan olan tanıdık bir gözlemden dolayı tatlı-acı bir minnettarlık hissettim.

. Susie'nin anılarının değeri, nadir bulunan bir imzanın fiyatı gibi fırlamıştı.

Peki bu tavsiye pratikte nasıl işliyor? Aynı anda hem Susie için hem de Susie için değil mi?

"Herkes nasıl?" Justin geri dönünce, fincanını masaya koyarken, kaşığı fincan tabağında tıkırdadı.

"Berbat," diyorum. "Sen?"

"Winston Churchill'i oynamak için protez takmış gibi görünüyorum, o kadar şişmişim."

Zayıf bir kahkaha atıyorum. Keşke Susie de benimle birlikte

gölseydi. "Notlarını getirdin mi Eve?" diye ekliyor Justin.

Isırılmış gibi görünen kağıt parçasına bakıyorum. "Evet. Daha önce tartıştığımız şeyler."

Aslında, Fin pek bir şey halledemediğimiz için sinirlenirse, ödevimi yapmış gibi görünmek istedim. Otopsi sonrası cesedin teslim edilmesindeki gecikme, henüz cenaze törenini ayarlayamayacağımız anlamına geliyor.

Ceset. Birinin bana söylediği gibi, *kalıntılar*. Bu, Susie'yi -ölmüş olsa da bütün ve güzel olan- ormanda yapılan bir kazıda bulunan bir kemik parçası gibi gösterdi.

"İngiltere'deki kahve zincirleri bile bunu çaldığına göre, Manhattan'daki restoranlar ne tür bir estetik kullanıyor acaba?" diyor Ed.

"Mmm?"

"Edison ampulleri, çıplak tuğla duvarlar ve buradaki yıpranmış kahverengi Chesterfield kanepeler. Yani, bir zamanlar bunlar son derece havalıydı."

"Hah. Evet."

"Bu arada, Teacup Girls benimle iletişime geçti," diyor Ed. "Susie'nin veda törenine katkıda bulunmak istiyorlar. Ayrıca, neden Facebook sayfasını Anma sayfasına çevirmediğimizi bilmek istiyorlar. Sayfasını kilitlemiş."

"Ne?!" diyorum, göğsüm hemen öfkeyle alevleniyor. "Öncelikle, onların fikirlerine yer yok! Ona kafasında tüyler olan atlar, Pamuk Prenses cam tabutu ve Boyzone'un çaldığı 'Wind Beneath My Wings' şarkısı verecekler. Kazoo ile çalacaklar."

"Bu oldukça radikal ve statükoyu bozucu bir fikir, adil olmak gerekirse," diyor Justin. "Şimdi not al: ben de bunu istiyorum."

"Ayrıca, Susie bundan nefret ederdi, bu yüzden sayfasında 'prensesimiz huzur içinde yatsın' gibi mesajlar çok fazla yer almıyor."

Neden öfkeli ve koruyucu olduğumu biliyorum. Onun kim olduğunu yeniden yazmaya çalışırlarsa, ona olan hakımı elinden alırlarsa, onu bir kez daha kaybedeceğim. Benim Susie'm gerçek Susie'dir.

"Neden bana değil de sana gittiler?" diye ekliyorum.

"Senin tepkini görünce, tahmin bile edemiyorum," diyor Ed, küçük parmağını havaya kaldırarak bardağını içmek için eğiyor ve Justin kahkahalarla gülüyor.

Ben homurdanarak şöyle diyorum: "Evet, eğer en yakın kız arkadaşının bunu engelleyeceğini biliyorlarsa, o zaman bunu yapmamaları gerektiğini anlarlar."

"Onlara düşüncelerini bana mesaj atmalarını isteyeceğim ve bunları kullanıp kullanmayacağımıza karar verebiliriz. Zaman geçtikçe ilgilerini kaybedeceklerini hissediyorum. Kimsenin seni aşma hakkı yok, Eve. Bunu herkes biliyor. Siz ikiniz neredeyse evliydiniz."

Başımı sallayıp bininci kez ağlamamaya çalışıyorum. Bir daha onun gibi bir arkadaşım olmayacak. Sadece aramızdaki yakınlık yüzünden değil, zamanın akışı yüzünden de. Yeni eski arkadaşlar edinemezsin. Hayatındaki kapılar açılır ve kapanır.

Ed Americano'sunu yudumlarken merdivenlere doğru bakar. "... Ah, lafin üstüne. Bu Finlay olabilir mi...?"

O tarafa bakarım.

Kesinlikle Finlay. Yüzünü tanımamış olsam bile, mürekkep rengi pahalı kıyafetleri ve bembeyaz Adidas Superstars ayakkabıları para ve farklılığı işaret ediyor. Evet, "şeytan" uygun bir benzetme gibi görünüyor.

Odayı tarar gözleriyle. Sınıfta olduğu gibi elimi kaldırıp "Buradayım" derim.

Odayı üç adımda geçerek Finlay Hart masamıza geldi.

İlk düşüncem: hatırladığımdan daha uzun boylu. İkinci düşüncem: onu bu kadar kolay tanıdığım için şaşırdım. Biri size yıllardır görmediğiniz birini hayal etmenizi istediğinde, bunu yapamadığınız ve bu yüzden onu tanımayacağınızı düşündüğünüz olur mu? Sonra onu görürsünüz ve *birdenbire*, işte oradadır, hiç şüphemiz yoktur. Desen tanıma mı?

Hâlâ aynı ciddi, koyu mavi gözleri ve düz kaşları var. Burnu Susie'nin yukarı doğru kıvrık burnundan farklı — o burun nasıl yok olmuş olabilir ki? — düzgün ve düz, ve o dudaklar da Susie'nin dudakları, sadece daha küçük, belirgin bir aşk tanrısı yayıyla.

Susie'ye olan benzerlikleri, bir yüz kompoziti oluşturmuşçasına izliyorum — aynı zamanda onun belirgin elmacık kemiklerine de sahip. Ama renkleri çok farklıydı.

farklıydılar, bu yüzden onları kardeş olarak düşünemezsiniz. Susie'nin şöyle dediğini hatırlıyorum: *Onun evlatlık olduğunu düşünmek isterdim, ve şüphesiz o da öyle düşünürdü, ama ne yazık ki belgeler düzenli ve babamın babası ona tıpatıp benziyordu.*

Üçüncü düşüncem ise, Finlay kafasından örgü şapkasını çıkarırken ve koyu kahverengi saçlarını geriye doğru tararken: Herhangi bir şekilde çekici olmasa da, korkutucu derecede iyi bir görünümü var. Yüzü, bir sıvacı birkaç hızlı kürek darbesiyle şekillendirebilecek gibi görünüyor: sert geometri.

Bu, onun doğasına uyuyor. Hiç yumuşaklık yok. "Merhaba. Ben Finlay."

Onu son gördüğümde *Brideshead Revisited* dizisindeki karakterler gibi sarkık saçları olduğunu hatırlıyorum; şimdi saçları biraz daha kısa ve düzgün ve sakal gibi görünen *kırmızı uykusuzluk* izlerini *yeni temizlemiş*.

Fin bize gülümsemiyor, ama adil olmak gerekirse, gülümsenecek bir durum da yok.

"Sen Ed olmalısın," diyor ve elini uzatarak tokalaşmak istiyor. "Ve Eve?"

Ona elimi uzattım. Sanki iş görüşmesi için buluşmuşuz gibi. Elimini aşağı doğru hafifçe ve sıkıca çekti.

"Ben Justin," diyor Justin, el sıkışmak için çok uzakta olduğu için el sallıyor.

Fin'in yüz hatlarını Susie'ye benzetmekten kendimi alamıyorum. Onun gölgesinin bana geri dönmüş olması, onun genlerinin daha az vücut yağı ve daha fazla testosteron olan birinde olması, içimi ürpertiyor.

Ama dudakları ona benziyor olsa da, yaşlandıkça karakterin ortaya çıkması ilginç, çünkü dudakları üstünlük taslayan bir tür somurtkanlıkta. Tanımadığı herkese tepeden baktığı *belli*.

Kırk yaşına geldiğinde hak ettiğin yüzü elde edersin derler, değil mi? *Tik tak, orospu çocuğu...*

"Bir şey içmek ister misin?" Ed, Fin'in önündeki masadaki boşluğa bakarak sorar.

"Buradaki kahveyi pek sevmiyorum. İşimiz bittikten sonra başka bir yerden alırım."

Vay canına.

"Şimdi başka bir yere gitmek ister misin? Sorun değil," diyorum, tam anlamıyla olmasa da kıcımlı kaldırarak.

"Hayır, sorun değil."

"Hepimiz kız kardeşini çok seviyorduk ve olanlara çok üzüldük," diyor Ed, kısmen de olsa kalitesiz kavrulmuş kahve çekirdeklerinden dikkatimizi başka yöne çekmek için. "Bu korkunç bir şey. Ama bunu sana söylememe gerek yok."

"Teşekkürler," diyor Fin, sakın bir sesle. Korkutucu bir an için daha fazla bir şey söylemeyeceğini düşünüyorum, sonra ekliyor: "Bunda tamamen anlamsızlık var ve bunu sindirmek zor."

Üçümüz de şiddetle başımızı sallayıp onaylayarak mırıldanıyoruz, sanırım bize üzerinde çalışabileceğimiz bir şey verdiği için rahatlamışız.

"... Ama ölümün ne anlamı var ki, sanırım? Ölümcül bir hastalığın doğası gereği daha fazla önemi olduğu söylenemez," diye bitirir. Fin'in sıradan sözler söylememesine şaşırdığımı söyleyemem.

"Hayır..." diyor Ed ve sanırım, ardından gelen kısa sessizlikte, hepimiz zihnimizde olası yanıtları gözden geçirip birer birer eliyoruz.

Benim için fark, eğer hastalanacaksan, hastalanacaksın. Bu kaçınılmazlık, bir gizem.

Beni işkence eden şey, o akşam Susie'yi o tek saniyede o arabanın önüne çıkmasına neden olan, çok sayıda küçük ama gerekli faktörlerin birikmiş olmasıydı. Ed'in dediği gibi, değişkenler. Taksi daha geç gelseydi, o orada olmazdı. Daha fazla kırmızı ışıktaki durmuş olsaydı. Quiz daha kısa ya da daha uzun olsaydı. Eğer benim evime gidip bir içki içseydik. Eğer arabadaki felç geçiren kişi farklı bir yol seçseydi ya da beynindeki şişkin damar duvarı bir an daha dayanmış olsaydı. Hayatta kalması için birçok şans vardı, ama o bunu başaramadı.

Çevremiz olağanüstü derecede tehlikeli. Bilgisiz gürültüyle dolu odalarda otururken bunu unutamıyorum. Hiçbir şey kesin değildir ve bildiğiniz her şey bir anda elinizden alınabilir.

Yine de, Fin'in hem düşmanca hem de zehirli olduğunu düşünmesem bile, *kız kardeşinin zamansız ölümünden bu kadar kolay kurtulmuş olabileceğini düşünmeden edemiyorum*, bu kimseye söylenebilecek rahatlatıcı veya kabul edilebilir bir şey değil.

"Peki. Cenazeyle ilgili olarak," diyor Fin. Sesinde transatlantik bir iz yok. Midlands da yok, ama Hartlar, herkesin aksanı güneyli kadar şık ve nötr olan bir posta kodundan geliyorlar. "Henüz tarihi kesinleştiremediğini söylemiştin, değil mi?"

"Evet," diyorum, sorumluluğu üstlenmem gerektiğini hissederek. Çok yakında belirleyebileceğimizi açıklıyorum. Okumaları, müzik seçimlerini ve

kaba bir tören sırasını anlatıyorum ve Fin başını sallıyor, tarafsız bir şekilde.

"Okumak ister misin?" diye soruyorum ona.

"Hayır, teşekkürler," diyor Fin. Nedenini bilmeden yargılamamaya çalışıyorum, ama açıkçası onu sert bir şekilde yargılıyorum. Kısa bir onaydan öteye geçmeden nedenini açıklamaması da yardımcı olmuyor.

"Cenaze töreni için, Derby Road'un başında The Waltons adında bir otel var. Biraz gösterişli ve güzel, ama çok sıkıcı değil. Uygun olur diye düşündük. Barı var ve açık büfe yemek servisi yapabiliriz. Çok gençlere yönelik ve parti gibi olmasını istemiyorum, ama Susie böyle bir şeyi hiç sevmezdi... eski kafalı? Daha uygun bir kelime bulamadım."

Fin başını sallar. "Masrafları tabii ki aile karşılayacak. Bize masrafları bildir, ön ödeme yapılması gerekiyorsa hemen sana havale ederim."

Ben de başımı sallarım. Her şeyin tartışmasız geçeceğini düşünürken, (bu düşünceli davranışından dolayı kendimi tebrik ederek, onun da bunu takdir edeceğini umarak) şöyle derim: "Annenizin gömüldüğü kilise mezarlığı hakkında kiliseyi aradık ve Susie için boş bir yer var."

Bu sözleri söylediğime inanamıyorum. O, planlanandan elli yıl önce geliyor.

"Annenizin yanına tam olarak değil, ama çok yakın. Bir ağacın altında, bu... "Güzel" diyecektim, ama bunun hiç de güzel bir şey olmadığını fark ettim. "İyi bir fikir."

"Onun gömülmesini istemiyorum," diyor Fin. "Kesinlikle istemiyorum." Şaşıyorum. "Ne? Neden?"

"Öyle hissediyorum," diyor, bana yoğun bir bakışla. "Onun toprakta çürüyeceğini düşünmekten nefret ediyorum. O da aynı fikirde olurdu. Sadece kremasyon."

"Bence... Susie annesinin yanında olmayı isterdi," diyorum.

Fin'in gözleri bana daha da odaklanır. Boğazını temizler.

"Susie'nin bunların hiçbirini isteyeceğini sanmıyorum. Bu durumda ona 'istemek' gibi bir şey atfetmek biraz delice. Sadece en az kötü olanlar var. Bence onun için en az kötü olanı kremasyon olurdu."

"Biraz delice" denilmesi beni çok incitti, bu her zaman incitici bir şey olurdu, ama bu bağlamda sanki yerde yatarken bana tekme atmış gibi oldu.

Sadece onun kaybının büyüklüğü kadar bir şey beni açıkça kaybetmekten alıkoyabilir.

"Erm, tamam, ama ben de onu iyi tanıyordum ve eminim ki o... gömülmek isterdi."

"Saygısızlık etmek istemem ama..." Fin başlar.

Bu cümle her zaman "hiçbiri" anlamına gelir.

"... Emin olamazsınız. Aniden ölürse, hangi cenaze törenini tercih edeceğini hiç konuştunuz mu?"

"Hayır, *elbette* konuşmadık, ama..."

"Tamam, peki. Susie ve ben de konuşmadık. Ama biz dindar bir aile değiliz ve cenaze töreni yapan bir aile de değiliz. Annem bir istisnaydı."

Tabii ya. Kavga. Tekrar yaşıyor. İnsanlar değişmez.

Piçler piçlik yapmaya devam edecek, Susie'nin dediğini duydum.

Ben ise boş boş ağzımı açıp kapatıyorum. Tamamen tartışma düzeyinde, bana göre Fin bir taraf seçmeliydi — Susie'nin de aynı fikirde olacağını söylerken, onun yakılmasını tercih ettiğini söylüyor. *Hangisi doğru? Özellikle de ikinizin gökyüzünün rengi konusunda anlaşılmadığınızı anladığım kadarıyla.*

Aptalca da olsa, onun otoritesini kullanmasını beklemiyordum. Fin'in galip gelmesine izin vererek Susie'yi hayal kırıklığına uğrattığımı hissediyorum ve bu his çok güçlü.

"Ama..." diye başlıyorum.

"Eğer kremasyon istiyorsan ve onun hayatta kalan akrabasıysan, o zaman öyle olmalı," diye sözümü kesiyor Ed, bana *"bırak gitsin"* diyen keskin bir bakış atarak.

"En azından akli başında olan hayatta kalan akrabası," diyor Fin.

Babasına bakıp bakmadığını ve durumunun nasıl olduğunu sormak üzereyken, Fin'in telefonu çalar ve o şöyle der: "Bunu cevaplamam lazım. Yaptığın her şey için teşekkürler. Başka bir şey olursa beni ara."

Telefonunu alır ve hızlıca "Alo?" der, veda etmek için elini kaldırır ve kafeden uzaklaşır.

Birkaç saniye şaşkın bir sessizlik içinde otururuz. Ed dişlerini sıkmış, ben hafifçe öfkelenmiş, Justin ise şaşkın bir ifadeyle.

"*Vay be.* O, yabancılaştırmanın tuhaflığını ortaya koyuyor," diyor Justin. "Bana mı öyle geldi, yoksa bu dans salonunda bir nefret ve bağırış çağırış mı vardı?"

"Onunla Susie'nin neden anlaşılmadıkları tam bir gizem değil, değil mi?" diyorum. "Bermuda Şeytan Üçgeni ve Stonehenge'i kimin inşa ettiği gibi bir şey değil. Lanet olsun."

"Ah canım... Onun neşeli olmasını beklemiyorum," diyor Ed. "Bu gereksiz bir çatışma gibi görünüyordu." O duraksıyor. "Ama belki o

particular reasons regarding not wanting a burial.”

Yorgun, eyelinerli gözlerimi Ed'e çeviriyorum.

"Hadi ama Ed. Sen bile buna inanmıyorsun. Bu bir güç gösterisiydi. Susie onu durdurmak için burada olmadığında, kendi istediğini yapmanın nasıl bir his olduğunu test ediyordu. Gördüğüm kadarıyla, Susie'nin gitmiş olması onu hiç rahatsız etmiyor. O bir canavar. Lekesiz spor ayakkabılar giyen, yürüyen bir Voight-Kampff testi."

"Bu, *Blade Runner*'da bir replikant olup olmadığını gösteren test," diyor Justin Ed'e ve Ed öfkeyle "Biliyorum!" diyor.

"Gömülmesini ısrar etmeli miydin?" diyorum kederli bir şekilde.

"Bir dakika, ısrar eden sen değildin, değil mi?" diyor Justin, kurnaz bir ifadeyle. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Ed, kesin bir şekilde başını sallar. "Hayır. Gizlice bir robot olsa bile, bu onun kararı. Fin izin verdiği kadar plan yapabiliyoruz. Her ayrıntıyı o belirliyor olabilir."

"Sadece zahmet etmek istemediği ve onu tanımadığı için. Barbie bebekleri oynadığı yaşlardan beri onun nelerden hoşlandığını bildiğini hayal edebiliyor musun?"

"Sebep ne olursa olsun," diyor Ed. "Onu kızdırma. Cenaze töreninin sonuna kadar ona katlanman gerekiyor, sonra bir daha onu görmeyeceksin."

"Düşünsene. Babasının cenazesini tamamen iptal edebilir," diyor Justin.

"Hayır, bunun için geri döner, neden biliyor musun?" diyorum. "Tek tek yaşayan mirasçı olmak gibi bir şey var."

"Tabii babası onu o kadar sevmiyorduysa ve vasiyetinden çıkarmadıysa," diyor Justin.

"... Ve vicdansız, uzun süredir kayıp olan oğlu, babası hasta ve zihinsel olarak sağlıksızken yeniden ortaya çıktı... ve onu vasiyeti değiştirmeye ikna etti mi?"

"Vay canına," diyor Justin ve biz de bunun Fin'in şu anki, eşzamanlı projesi olma ihtimalinin yüksekliği karşısında birbirimize şaşkın şaşkın bakıyoruz.

"Tamam, siz ikiniz, bu *Morse Müfettişi* dizisinin bir bölümü değil," diyor Ed. "Elinizdeki işlere konsantre olun."

Fin'in gösterişli ayrılışından sonra, ben matbaaya gitmeden önce hizmet sırasını belirlemeye karar veririz.

Hayatının Kutlaması (??) . . .

"Kutlama mı yapacağız, yani olumlu tarafa bakacak mıyız?" diyorum, kendi sözlerime şüpheyle bakarak. "Optimist olmak için bir neden göremiyorum." Bir soru işareti daha ekliyorum.

"Bu, olumlu bir yanı olduğu anlamına gelmiyor. Sadece ağlayıp yas tutmayacağımızı, aynı zamanda onun burada olmasının neden bu kadar güzel olduğunu da hatırlayacağımızı söylüyor," diyor Ed.

"Evet, buna katılıyorum," diyor Justin. "Susie'yi kutluyoruz, ölümünü kutlamıyoruz. Bu bir kategori hatası."

"Ama 'Anısına' daha tarafsız görünüyor?" diyorum. "Kutlama kelimesi kullanıldığında, insanlar neşeli renkler giymeleri gerektiğini düşüneceklerinden endişeleniyorum."

"In Memory of" daha çok yaşlılar için uygun gibi geliyor," diyor Ed. "Susie için pek uygun değil."

"Hiçbiri Susie için uygun gelmiyor," diyorum, anında duygusal bir şekilde. "Yani..."

Dikkatlice yazıyorum:

Susannah Carole Octavia
Hart'ın Hayatını Kutlama

"İkinci adını hiç sevmezdi," diyorum. "Kimse bilmesin diye izin vermezdi! Şimdi bile 'Şu saçmalığı sil oradan, beni rezil ediyorsun!' dediğini duyabiliyorum."

"Evet, ona 'Cocktavia' derdim ve o da bana yumruk yüzükleriyle vururdu," diyor Justin ve ben gülüyorum, ve bu seferki sadece zayıf, gözyaşlı bir gülüş değil. İyileşmenin gülüşün içinde bir yerlerde gömülü olabileceğini hissediyorum. Kısmi iyileşme.

"Annesi Carole Lombard'ı çok severdi," diyorum. "Clark Gable ile evli olanı biliyor musun? Susie'nin, Carole'un 1980'lerde bir film yıldızı adı değil, 'müdürle görüşebilir miyim' adı olduğu için öfkelenildiğini hatırlıyorum."

"Octavia nereden geldi?" diyor Ed ve Justin, "Škoda" diyor.

Onlar kahkahalar atarken, onlardan on yıl önde olduğum için Susie'nin kökenleri hakkında onların bilmediği şeyler olduğunu düşünüyorum. Octavia onun büyükannesiydi.

Tören programının kapağı için bir fotoğraf seçtik. Sosyal medya çağının yararlı yanı, Facebook'taki profil resimlerinin, kullanıcının sevdiğinden emin olduğunuz veya en azından kamuya açık hale getirecek kadar memnun olduğu bir dizi görüntü sağlamasıdır. Susie'nin her şey hakkında çok kesin fikirleri vardı; kendi düşüncelerinden çok emindi.

Feribotta çekilmiş, yağmur altında stoik bir şekilde gülümserken yüzünü saran sarı-kahverengi saçları ve soğukta pembeye dönen teniyle çekilmiş bu fotoğrafın, geçmiş yıllarda internette herkesin görebileceği bir yerde olsaydı, bizim için olduğu kadar onun için de çekici olacağına eminiz. Bu fotoğraf yirmili yaşlarının sonlarında çekilmiş, ama hiç değişmemiş gibi görünüyor. Bir düğünde çekilmiş daha genç bir fotoğrafı vardı, onu da düşündük, ama yüzünü iyi tanıyanlar için "25 yaşından önce, çok genç" olduğu sonucuna vardık.

Kendinizi yaparken bulduğunuz hesaplamalar oldukça garip. Fotoğrafın, kişinin vefat ettiği andaki haline çok benzemesi gerektiğine dair bir kural yok, ama sanki varmış gibi geliyor.

Fotoğrafa çok uzun süre bakarsam, başım biraz dönüyor. O tam orada, ama yine de burada değil.

"O zaman resmi belgelerdeki veya banka kartındaki gibi orta adının baş harflerini kullanabiliriz," diyor Ed, pek ciddi değil.

"Ona 'Susannah C. O. Hart' diyemeyiz. Bu onu 1950'lerin film stüdyosu patronu gibi gösterir," diyorum.

"Ya da İrlandalı gibi, *emin olmak için*. Susannah Cee O'Hart, öyle olsun," diyor Justin

diyor

"Peki ya Susannah Hart?" diyorum.

"Eğer ona tam adını veriyor ama ikinci adını vermiyorsan, bu dengesiz geliyor," diyor Ed.

"Susie Hart? Çok mu sıradan?" diyorum. "Herkes onu böyle tanıyordu. Belki yakın ailesi hariç."

"Evet, benim de korkum bu. Babası da Susannah Carole Octavia isimlerini seçmişti," diyor Justin. "Bunu silip, cenaze töreninde 'S Dog, Susiemeister General' takma adlarını kullanmamızın doğru olup olmadığından emin değilim."

"Küstah ya da kötü niyetli olmadan," diyor Ed. "Hart Senior ne kadarını bilecek ki?"

"Hmmm." Hepimiz hüzünlü ve düşünceli bir şekilde ikinci tur kahvelerimizin köpüklerine bakıyoruz — sevdiğiniz ama ihtiyacınız olmadığını bildiğiniz, sizi çok heyecanlandıran kahvelere.

"Bence Susannah Hart olmalı," diyorum. "Bu onun doğum belgesindeki adı ve bizim onu tanıdığımız adı. Arkadaşlarının cenaze törenini düzenlemesinin bir avantajı varsa, o da senin zevklerini anne babanın bilmediği kadar iyi bilmeleridir. Eğer tam adını yazarsak, herkes ilk dakikayı 'Carole Octavia lol?' diye fısıldayarak geçirecek ve onun bundan nefret edeceğini biliyoruz."

"Öneri kabul edildi," diyor Justin. "Bir şey var: ya kardeşi itiraz ederse?"

"Hmmm, öyle bir tip gibi görünmüyordu," diyor Ed ve hepimiz gülüyoruz. eski gibi şakalaşabildiğimiz için mutluyum. Bu bana metanet gibi geliyor.

"... Öyleyse pratik bir noktaya değinebilir miyim?" diyor Ed. "Finlay, cenaze töreninin programını hazırlamamızı onayladı. Seçtiğimiz isimleri beğenmezse, herkesle aynı anda görecektir, çünkü isimler krematoryumda dağıtılacak. *Peki ne yapacak?* Cenazede parmakla işaret edip bağırarak için psikopat olmak gerekir."

"Öyle mi? Kuzeydeki annemin ailesiyle tanışmalısın," diyor Justin.

"Psikopatiyi göz ardı etmezdim," diyorum. "Bu, gördüğüm en pasif amigdala gördüğüm en iyi örnek."

"O sadece öyle oturuyordu," diyor Justin. "Bunu Eve'den çevirebilir misin?" diyor Ed.

"Seri katillerin taramalarında çalışmayan beyin bölümü. Nasıl psikiyatrist olabilir? Harold Shipman gibi, doktor kılığına girmiş."

"Shipman doktordu," diyor Justin.

"Ne kadar insan öldürmüş olursa olsun, eğer ölürse, bu onun suçu. Bizim bir suçumuz yok," diyor Ed, arkasına yaslanarak.

"Edward, seni kurnaz tilki," diyor Justin.

"Bence o, sen ve benim kötü adamlar olarak öne çıkmamıza izin verirken, aslında en kötüsü kendisi," diyorum ve Ed "görünmez bir şapkanın kenarını düzeltir gibi" bir hareket yapıyor.

"Diğer tartışma konusu," diyorum. "Sonunda *Twin Peaks* temasıyla bitireceğiz, değil mi? Fin'e bundan bahsetmedim, şimdi çok memnunum."

"Bayıldım," diyor Justin. "O da bayılmıştı, tam ona göre. O Halloween gecesine Laura Palmer kılığına girerek gitmişti, değil mi?"

"Evet," diyorum. O kostümü hazırlamasına yardım ettim. Plastik sargı, mavi saç boyası, parlak robot yüz boyası ve arkasında "*O Sırlarla Dolu*" yazan bir tabela. Onun Hart ailesinin simgesi olan elmacık kemiklerine, çekici bir ölüm sertliğini simüle etmek için gümüş renkli vurgulayıcı sürdüğüm gerçeği üzerinde durmak istemiyorum. "Eğer bizi herhangi bir yerden görebiliyorsa, bu sahne başladığında, kahkahalarla gülecek

. Ve yumruğunu havaya kaldıracak," diyor Justin.

"Önemli olan da bu," diyor Ed. "Onu onurlandırıyoruz, üçüncü sıradaki alaycı birini değil."

"Amin!" diyor Justin.

"Amin," diye katılıyorum.

"Kardeşine de bir şans ver," diyor Ed bana, şansını deniyor. "Tabii," diyorum. "Bacak mı kol mu, lol?"

Kalp olmaz.

Bir süre durakladıktan sonra Ed'e diyorum: "Ve kesinlikle okumayı sen yapmak istiyorsun?"

Ne yazarsam yazayım?"

"Kesinlikle." Elimi sıkıyor.

Bu, gözyaşları içinde anlaştığımız şeydi. Susie hakkında yazabilirim ama bunu sahnelemeye cesaret edemem. Ed bir şeyler okuyabileceğini söylüyor ama yazmaya cesaret edemiyor.

Justin, sonra hepsini eleştirmek için teklifte bulunur.

Ed elimi tutmaya devam ediyor ve ben de kibarca bırakmak için tekrar sıkıyorum. Parmaklarımı çekince bana anlamlı bir bakış atıyor.

"Bu işte çok başarılı olacaksın. Bunu biliyorsun, değil mi? Korkma."

"Teşekkürler," diyorum. Ed haklı, korkuyorum. Anlaşılmak anlaşılmak çok güzel bir duygu.

"Ooh, er. Az önce ürkütücü bir şey fark ettim," diyorum. "Susie'nin Laura olduğunu hep söylediğini hatırlıyor musun? Fin'in bana kimi hatırlattığını anladım. Ajan Cooper."

Ed ve Justin başlarını eğip düşünürler, sonra başlarını sallarlar.

Justin hayali bir kayıt cihazını tıklatır, eğilir: "Diane. Bugün üç pislik daha tanıdım."

Cenazeye kadar olan geri sayım korkunç. "Korkunç." Bu deneyim için ne kadar zayıf bir kelime. Noel arifesinde süpermarketteki kuyruklar korkunç. Sert bir yüzeye dirseğini çarpmak korkunç. "Korkunç" kelimesinin benim için anlamı tamamen değişti ve bununla başa çıkmak için daha zengin bir kelime dağarcığına ihtiyacım var. Etkisini ifade eden terimleri bulana kadar, kendi neslinizin tutum ve dilinin ne kadar hafif olduğunu fark etmiyorsunuz, ama o terimler yok. Aptalca şakalar ve ironik abartılarla yıpranmışlar.

Öğrendiğim sabahı sürekli, kompulsif bir şekilde yeniden yaşamak, bir tür travma sonrası stres bozukluğu yaşayacak kadar acı verici. Yine de "acı verici" kelimesi yeterli değil.

Zihnimde, Susie ile birlikte onun evinde pijamalarımızla otururken kendimizi görebiliyorum. Susie, pijamalarının üzerine kriket süveteri giymiş, saçları Beetlejuice gibi ve parlak pedikürlü ayakları sehpaye uzatmış, yerel bir barda roze şarap içmenin etkilerini "acı verici" olarak tanımlıyor.

"Bu bir çile," diyor Susie. "Uber Eats KFC'den yemek ve muhtemelen Domino's'tan sos sipariş etmemiz gerekecek. Savaştan çıktık. Zorlu bir süreçten ve çetin bir mücadeleden geçtik."

Bu kelimeleri "hasta oldum" ve "Twitter kullanıcı adı @DoctorPenis olan bir adamı öpmeseydim keşke" anlamında kullandığınızda, sizi sonsuza dek değiştiren sarsıcı, rahatsız edici, en karanlık korkularınıza uygulamak yanlış geliyor.

Susannah Hart için yazdığım anma yazısını yazmak iki buçuk saatimi aldı ve bu süre içinde ağlayıp sızlanarak ara verdim. Yazıyı Ed'e gönderdim ve o da şöyle cevap verdi:

Bu beni paramparça etti. Ve birkaç dakika sonra. Çok güzel. Umarım hakkını verebilirim. Xx

Sonra Pazartesi günü işe geri döndüm, herkesin meraklı acıyarak bakan bakışlarını solgun bir gülümsemeyle kabul ettim, soruları kibar

ama kesin cevaplarla yanıtladım. *Evet, araba çarptı. Hayır, sarhoş sürücü değildi. Cenaze haftaya. Evet, yaşı önemli değil. Hayır, evli değildi ve çocuğu yoktu. Teşekkürler, dayanıyorum.*

Bilgiyi aldıklarına memnun olan Phil, Lucy ve Seth monitörlerine bakmaya geri döndüler.

Normal hayatta giyinmece oynuyormuşum gibi hissediyorum. Sanki bir grup geek arkadaşımın bir tarlada savaş canlandırma oyunu oynarken zırh giymişim gibi. Oh, her zamanki gibi hayatımızı yaşayıp bir web sitesi için yazılar yazdığımız oyunu mu oynuyoruz?

Oturup yazıyorum:

Sosisli sandviçler var, sonra da BU sosisli sandviçler var. İnsanların Who Let the Dogs Out? 'daki kirli sosisli sandviçlere neden deli olduğunu öğrenin.

"Çöpçü sosisleri yazısını mı yazıyorsun?" diye soruyor Phil. Phil benim yanımda çekingen davranıyor, çünkü onun abartılı şakacı hakaretlerinin yeni yas tutan birine işe yaramayacağını düşünüyor.

"Evet," diyorum. Onlara meydan okurcasına "sosis" demek tam Phil'e göre. Kola hala "gazlı içecek".

"Berbatlar, değil mi? Kim hotdog'da kızarmış karides ister ki? Pis herifler. Amerika'da değiliz."

"Hipsterlar," diyorum. "Her şeye her şeyi koyarlar."

"Benim zamanımda sadece sabahın üçünde sarhoşken yediğin şeylerin yüceltilmesi var gibi görünüyor."

"Modern dünya, Phil. Bu bizim için değil," diyorum.

"Ah, kes şunu, sen gençsin!" diyor Phil ve yüzünden, bu iltifatı bile yaparken kendini garip hissettiğini anlayabiliyorum. *Bu, övgü denen şey mi,* diye düşünüyor. *Doğru mu yapıyorum?*

"Peki, teşekkür ederim."

Phil, baktığım sayfaya bakar.

"Onlara 'kirli' diyebilir miyiz? Bu sağlık ve güvenlik kurallarına biraz aykırı değil mi?"

"Artık 'üzerine dökülmüş kalorili şeyler' anlamında kabul ediliyor. Marks and Spencer kirli patates kızartması yapıyor."

"Oh. Haklısın."

Phil monitörüne hayal kırıklığıyla başını sallar.

El Gringo Dog'un resmini (jalapeños, avokado ve ezilmiş tortilla cipsleri ile süslenmiş) sayfaya sürüklerim ve Ed'in çocuklara ders verdiği veya Justin'in yaşlılara baktığı gibi daha yararlı bir iş yapmayı dilerdim.

bölgeye Triple XXX Ringstinger Chili Dog hakkında hayati bilgiler ulaştırmak için kendini devam etmeye ikna etmek oldukça zor.

Susie benden ne yapmamı isterdi? Kendime, kendimi işe yaramaz hissetmemek için bu soruyu soruyorum. Cevabı hemen biliyorum. Babasını kontrol etmemi isterdi, sadece bir telefon görüşmesi ile yetinmeden. Kiminle karşılaşacağımı bilmediğim için bu beni korkutuyor.

Birkaç yıl önce, babasının zorluklar yaşadığını ilk kez söylediği anı hatırlıyorum. Şöyle demişti: *Babamı Wikipedia'da "dondurma" kelimesini ararken yakaladım. Ben de "Baba, emeklilikte kendi dondurmanı mı yapmayı düşünüyorsun?" dedim. O da "Çok tuhaf, dondurmanın ne olduğunu hatırlayamıyorum. Buz ve krema mı?" dedi.*

Susie ona nane çikolata parçacıklı ve vanilya aromalı dondurmaları ve deniz kenarında yenen külahları anlattı, babası da gülererek "Tabii ki!" dedi.

O zamanlar bunu biraz endişe verici ama sonuçta yaşlıların tuhaf unutkanlıklarından biri olarak görmezden geldik.

Kulağa saçma gelebilir, ama Susie'nin babası kendi mühendislik şirketini yönetiyordu ve amatör tenis şampiyonu idi. Iain Hart, yumuşak Caledonian aksanıyla, kendi kendini yetiştirmiş, eski usul, ailenin reisi tipinde, sert bıyıklı bir adamdı. Okulumuzda çok aktif bir yönetici, Masonlar üyesiydi, kendine acımayan, kendi kendini yetiştirmiş bir Tory idi. Onun demans olabileceğini hiç düşünmemiştik. Demansın özür dileyene kadar onu yenebileceğinden emindik.

Yirmili yaşlarımin başında, iki kişiyle birlikte bir evde kısa bir süre kaldım. Kadın ev arkadaşım vardiyalı çalıştığı için hiç evde olmazdı, erkek ev arkadaşım ise deli ve ürkütücü biriydi, mobilyaları fırlatıp atar ve ayrılmaya çalışırsam peşimden geleceğini söylerdi.

Susie babasına anlattı. Benim (İngiltere'de) aynı şeyi yapabilecek bir babam olmadığı için, o BMW 5 Serisi arabasıyla dışarıya park etti, gürültülü bir fren sesiyle durdu ve el frenini o kadar sert çekti ki sanki silahını kuruyormuş gibi ses çıkardı. Kapıyı yumrukladı, içeri girdi ve suçlunun önünde eşyalarımı toplamamı söyledi. Bay Hart sonra sakın bir şekilde, bana bir saç teline bile dokunursa kendini Trent Nehri'nde yüzerken bulacağını söyledi. Ev arkadaşım birdenbire o kadar da zorba değildi ve benim yanlış anladığımı uysalca ısrar etti. Bu müdahale için sonsuza kadar minnettar olacağım.

İşten sonra, şehir dışına giden otobüse biniyorum ve otobüs durağından Harts ailesinin evine kadar kısa bir mesafeyi yürüyerek gidiyorum. Hava çok soğuk

ve Minecraft çağında belki de fazla soğuk. Sokaklar, benim daha ucuz olan mahalleye kıyasla ürkütücü bir sessizlik içinde.

Çocukluğumun uzun yazlarında, bu evlerin cumbalı pencereleri ve düzgünce çizilmiş, duvarlarla çevrili arazileri bana heybetli kaleler gibi görünürdü. Otuzlu yaşlarımda ise, bunlar çok daha sıradan banliyö evleri gibi geliyor. Aslında bu ironik, çünkü yirmili yaşlarımda kariyer fırsatlarımı boşa harcadığım için, bu evlerde yaşama ihtimalim daha da azaldı: bu evler her zamankinden daha ulaşılmaz hale geldi.

Bu bölgenin maliyeti, nüfusun yaş ortalamasının yüksek olmasına neden oluyor. Genç profesyoneller ve aileler için ulaşılamaz bir yer. Bu büyüklükte bir ipotek alacak olsalar bile, muhtemelen daha şık, katlanır kapılar ve mermer mutfak adası olan bir evi tercih ederlerdi.

67 numaralı Harts'a doğru yürürken, *çocukken bu kaldırım taşlarının üzerinde kaç kez durup hiçbir şey düşünmeden durduğumu* düşünüyorum. Yüzme gezisini iple çekerek ya da Susie'nin kocaman yatak odasında neşeyle oynayarak, dedikodu yapıp akıcı bal kıvamındaki dudak parlaticılarını denerken.

Tüm bunların yanlışı bir kez daha beni vuruyor.

Hayat, senaryodan keskin bir şekilde sapmış. Asla olmamamız gereken alternatif bir geleceğin dalında yol alıyoruz. Paralel bir yerde, başka bir Eve şu anda Susie ile iş çıkışı içkisini içiyor. O Eve farklı bir kişi olduğu gibi, pub quizindeki de öyle. O gece Geçmiş'in son gecesi idi ve biz bunun farkında değildik.

Koridorda hafifçe çalan eski moda düğmeli kapı zilini bastığımda kalbim hızla atmaya başladı. Suçluluk duyarak Susie'nin babasının evde olmaması için dua ettim. Ama birkaç saniye içinde iç kapı açıldı ve o ortaya çıktı.

"Merhaba, Eve!" diyor. Hatırladığımdan biraz daha çökmüş görünüyor, üst kısmı biraz daha zayıflamış, ama bunun dışında genel olarak inanılmaz derecede iyi ve değişmemiş.

"Merhaba!" diyorum. Ve "Beni hatırlayacağından emin değildim," diyorum, bu bir nezaket ifadesi ve sanırım Alzheimer hastasına söylenecek bir şey değil.

"Tabii ki hatırlıyorum. Sen Susie'nin sevimli arkadaşısın."

Hem kızıyla olan bağlantımı bilmesi hem de kızından bahsetmesi nedeniyle bir an için o kadar şaşıyorum ki konuşamıyorum.

"Evet!" diyorum. "Umarım sevimliyimdir, haha."

"Girin, girin, sizi görmek ne güzel." Beni içeriye, gerçek bir coşku ve zevkle içeriye itekliyor.

Koridor benim için bir zaman kapsülü gibidir — geniş merdivenlerin yanında aynı yuvarlak masa, krem rengi plastik döner telefon, dantel gibi mini bir masa örtüsünün üzerinde duruyor. Ayaklarımızın altındaki kalın, yumuşak halı hamster rengindedir.

Hart ailesi her türlü modayı es geçmiştir. Susie'nin gösterişli, lüks annesi Dubonnets ve limonata, *Dynasty* fönü ve alt kattaki tuvaletinin karides pembesi bir senfoni olmasını severdi. Ergenlik çağındaki Susie hepsini "kitsch" ilan etmişti; ben ise saf egzotiklik olarak seviyordum.

"Alışveriş yapmak ister misin, nasıl gidiyor?" diyorum.

"Ha, teşekkürler, henüz o kadar işe yaramaz değilim! Arabayı sadece Sainsbury's'e götürüyorum."

Bay Hart ile olan planım basitti: ona bu belirsiz teklifi yap, eğer tamamen akli başında görünür ve böyle bir yardıma ihtiyacı olmadığını söylerse, çok fazla utanmadan geri adım atabilirim. Onun zihinsel durumunun nasıl olacağını bilmediğim için bir strateji planlamanın anlamı yoktu.

Şimdi ne yapacağım?

"Hayır, çok iyiyim, teşekkürler Eve. Ama sen nasılsın? Seni uzun zamandır görmedim! Susie seni hiç getirmiyor."

Onun adının geçmesiyle irkildim. Onun öldüğünü unutmuş olacağını tahmin etmiştim, ama bunu göstermesi yine de benim için şok oldu.

"Meşguldüm," diyorum.

"Emin misin, ikinizin arası bozulmadı mı?" diyor.

"Kesinlikle hayır," diyorum ve sonra, tereddütle: "Her zamanki gibi yakınız." Bu üç kelimeyi söylerken, sesim aniden kalınlaşıyor ve boğazım düğümleniyor, umarım fark etmez.

"Bir fincan çay ister misin?" diyor ve ben kabul ediyorum, *evdeki durumu bir gözden geçireceğim diye* düşünüyorum.

Susie, babasının hangi yıl olduğunu veya buna bağlı olarak hayatının hangi döneminde olduğunu bilmediğini, işten ayrıldığını düşündüğünü, tatillerinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdığını, ancak pratik konularda tamamen kendisi olduğunu ısrarla vurguladı. Babasının banka hesap özetlerini incelemiş, kıyafetlerinin temiz olduğundan emin olmuş, buzdolabını kontrol etmişti. Yapacak hiçbir şey yoktu. Hafızasının büyük bir kısmı duvar örülmüş gibi yıkılmıştı, ama önündeki görevleri gayet iyi yapıyordu.

Onu, güneş sarısı rengindeki, köpüklü beyaz panjurlu mutfığa kadar takip ediyorum — annem bu tarz panjurlara "tart'ın külotu" derdi — ve Bay Hart'ın su ısıtıcısını doldurup dolaptan puantiyeli bir fincan almasını izliyorum.

"Her şey yolunda mı?" diyorum.

"Fena değil," diyor. "Biraz ağrılarım var, ama bu yaştan getirdiği bir şey, değil mi? Hala bahçeyi ben bakıyorum. Eric hala ayda bir kez ağır işler için geliyor."

"Oh evet!" İleri adım atıp pencereden, hatırladığım kadar bakımlı ve broşürlerdeki kadar mükemmel görünen bahçeye bakıyorum. "Harika görünüyor."

"Üniversitede işler nasıl?" diyor. "Sınavların için çok endişeli değil misin?"

Susie'nin gitmiş olması konusundaki anlayışsızlığı dışında, şimdiye kadar açıkça tuhaf bir şey söylemedi ve ben şaşkın görünmemeye çalışıyorum. Justin'in bana, demans hastalarıyla ilgili olarak, hastayı hayal dünyasına sokmak, onunla mücadele edip onu üzmemekten daha iyidir dediğinden eminim.

"Hayır, hayır. Derslerimi çalıştım," diyorum. "Kendime güveniyorum."

On altı yıl önce üç A ve iki B aldığım için ekstra kendime güveniyorum.

Bay Hart çay poşetini demlemeye bitirip bardağı bana uzatmak üzereyken, kapı zili tekrar çalıyor.

O kapıyı açmak için koşarken, fırtına verandasında erkek sesleri duyuyorum. Ses tonlarına bakılırsa, kavga olmasa da, sohbetten daha gergin bir konuşma olduğu belli.

Bir cümle net bir şekilde duyuluyor:

"Bak, sana söyledim. Yanlış eve geldin."

Finlay Hart, babasının arkasında durarak beni gördüğüne çok sevinmiş görünüyor, ben de kararan akşamın karanlığında onun huysuz yüzünü gördüğüme çok seviniyorum.

"Bu genç adama kim olduğumu söyler misin lütfen, Eve?" diyor Bay Hart. "Bir akrabası olduğuma inanıyor. Onu hayatımda hiç görmedim. Oh, bekle, çayın soğuyacak."

Mutfığa geri döner ve Fin içeri girip kapıyı arkasından kapatır.

"Burada ne yapıyorsun?" diyor, alçak ve sert bir sesle. "Onu görmeye geldim."

"Peki ne düşünüyorsun?" der Fin, ama sesinde gerçek bir merak yoktur.

"İyi görünüyor, sence? En azından üzgün değil."

"Şey, o..." Finlay kapı hareket edince durur.

"Buyurun," der Bay Hart, Tetley's ile geri dönerek, ben de kabul ederim. Fin'in kapıda olduğunu görünce bir an şaşırır ve bana "Ah, anlıyorum... Bu adamı tanıyor musun?" der.

"Evet," diye düşünüyorum, yudumlarken. "Busking yapıp oyuna uymak" olayı oldukça hızlı bir şekilde çözülüyor gibi geliyor.

"Erkek arkadaşın mı?" der, ikimizi de sırayla bakarak.

"... Evet," diyorum, dişlerimi sıkarak Finlay'e bakıyorum, çenesi soğuk bir öfkeyle kasılmış durumda. Başka ne yapmamı bekliyordu ki? *Hayır, o zorla içeri girdi, polisi çağır!*

Bay Hart'ın tanıtılmayı beklediğini fark ettim. "Finlay," diyorum.

"Aman Tanrım," diyor Bay Hart ve Fin ile ben birbirimize bakıyoruz, ne olacağını biliyoruz. "Oğlumun adı Finlay. Genelde Fin derler."

Sessizce duruyoruz ve Finlay'in, benim beklenmedik bir şekilde burada olmamdan duyduğu derin rahatsızlığın ötesinde, utanç duyduğunu hissediyorum. Onun babasını bu şekilde görmek, mahremiyetine bir saldırı ve o kendini ifşa edilmiş hissediyor. Fin, demir gibi sert bir cepheye, kendine astığı "GİRİLMEZ" tabelasına sahiptir. Bu, dolaylı da olsa, bir zayıflık ve savunmasızlıktır.

"Bak ne diyeceğim, meyveli çok güzel kurabiyelerim var," diyor Bay Hart. "Onları bulayım, sonra da neler yaptığını konuşalım. Hadi, oraya otur, ben de sana katılayım."

Çayımı oturma odasına götürüyorum, Fin hemen arkamda, arkamızda çiçek desenli emaye kulplu krem rengi parlak kapıyı neredeyse kapatıyor. Hart'ların evi, iç mekan tasarımını tamamen eşinin yaptığı bir döneme ait. Burada televizyon izledikleri bir oturma odası ve misafirlerini ağırladıkları, şık bir ön oda, üzerinde masa örtüsü ve şamdanlar bulunan bir yemek masası olması beni her zaman şaşırtmıştır. (Benim gibi sıradan insanlar değil, akşam yemeği partileri demek istiyorum.)

"Burada olmamalısın," diyor Fin, yüksek sesle fısıldayarak. "Susie'nin hayatındaki yabancıların kapısına gelip onu şaşırtmasına gerek yok."

"O benim kim olduğumu biliyor! Beni Eve olarak karşıladı!"

"Susie'nin on yedi yaşında olduğunu sanıyor. Senin kim olduğunu gerçekten bilmiyor.

."

"Sen buradasın, ama o senin kim olduğunu bilmiyor mu?" diyorum.

"Ben onun oğluyum," diyor Fin, kaşlarını kaldıra r a k . "Benim hakkım var.

Senin

senin hakkın yok."

"Ben olmasaydım kapıdan içeri giremezdin."

"İşte geldik, sanırım bunlar kristalize zencefil parçaları," diyor Bay Hart, kapıyı açarak bir tabakla içeri giriyor ve tabakayı sehpaye koyuyor. "Lezzetli. Bir fincan çay ister misin, genç adam?" diyor Fin'e. "Özür dilerim. Seni unutmuşum."

Gerçekten de öyle.

"... Evet, teşekkürler," diyor Fin, bir süre durakladıktan sonra, ki bu duraklamanın, kalış süresini uzatmak için yararlı bir araç olacağını fark ettiği açıktır. "Sütlü, şekersiz, teşekkürler."

"Susie'nin evine girdin mi?" diyor Fin, babası gittikten sonra. "Sanki biri ortalığı toplamış gibi görünüyordu."

"Evet," derim, daha dik oturarak, korkmuş bir şekilde, "*Tanrı'ya şükür Ed var*. Tanrı'ya şükür, bizim hemen ilgilenmemiz gerektiğini fark eden türden bir insan olduğu için."

Finlay Hart, Heathrow havaalanından transfer aracından iner inmez, kilitçiyle birlikte Susie'nin evine gitmişti.

"Onun odasından kişisel eşyalarını aldın mı?"

Tüylerim diken diken oldu.

"Bir kutu kişisel hatıra, maddi değeri olan hiçbir şey yok." "Değerli olup olmadıklarına ben karar verebilir miyim? Tam olarak ne gibi şeyler?"

Yalan söylemeli miyim, bilmiyorum ve ona karşı açıkça konuşmaya da cesaret edemiyorum.

"Bir kutu mektup ve günlük."

"Tamam. Onu geri alabilir miyim, lütfen?"

"Hayır, bunlar özel." Bir an bile, kardeşinin bunların varlığından haberdar olacağını veya yokluğunu fark edeceğini düşünmemiştim ve hazırlıksız yakalandım.

"Susie için mi özeldi? Onlar senin değil ki." "Onları onun için özel tutuyorum."

"Ama kendinden özel değil."

"Aslında evet. Onları okumayacağım." Fin iki kez baktı.

"Bana veremeyeceğini söylediğin, ama kendin de bakmayacağın bir şey mi var?"

"Evet. Susie'yi korumak için."

"Eh, tamam, bu çok asil bir davranış, ama bana sormadan kendini onun eşyalarının koruyucusu ilan edemezsin."

"Neden onun günlüklerini istiyorsun?" diyorum. "Onunla pek yakın değildin."

"Nedenlerimi açıklamak zorunda değilim. Sen hırsızlık yapmayı nasıl açıklıyorsun?"

"En yakın arkadaşı olarak, onun en son isteyeceği şeyin kardeşi" —boşuna daha diplomatik olmaya çalışıyorum—"ya da başka birinin eski günlüklerini okuması olduğunu biliyorum."

"Bunu sen karar veremezsin."

Finlay Hart ile iyi geçinmeye çalışmak, karar verdim ki, bitti.

"Aslında, öyle. Kutu bende ve bu konunun sonu bu."

"Bu işin çirkinleşmesini mi istiyorsun? Avukat tutmamı mı istiyorsun?"

Çünkü

bana güven, yaparım."

"İsteddiğini yap" diyorum, paniğe kapılıyorum çünkü bunu yaparsa, onun haklarının ne olacağını bilmiyorum. O ısrar ettikçe ve ben paniğe kapıldıkça, kendimi daha savunmacı hissediyorum. Onları yakmalı mıyım? O zaman bana karşı mülk tahribatı davası açabilir mi?

"... Susie ile iyi anlaştığınızı mı iddia ediyorsunuz?"

Fin'in yüzü, kendini tutan bir hor görme ifadesine bürünüyor: "Bizim iyi anlaştığımızdan bahsetmedim. Senin onu etkili bir şekilde hırsızlık yaptığınla ilgisi olmadığını söyledim, çünkü onun eşyalarının sana ait olduğuna karar verdin. Ama öyle değil."

Fin'e, Susie'nin telefonunda onu ağır bir hakaretle kaydettiğini söyleyebilirdim, ama kaybının acısı içinde, eski aile evinde, bir odada zayıflamış babası varken, o kadar acımasız olmaya cesaretim yok. Yine de, eminim ki o da benim hakkımda aynı şeyi bilseydi, bunu kullanırdı.

Bay Hart, Fin'e bir fincan çay getirerek tekrar ortaya çıktı ve kapı zili tekrar çaldı.

"Çok üzgünüm," diyor. "Demek istediğim, temizlikçim bu akşam gelecek. Umarım siz iki aşk kuşu birbirinizi eğlendirebilirsiniz."

Kapı tekrar kapanır ve bir kadın sesi duyarız. Bay Hart'ın zorluklarının çok iyi farkında olduğunu gösteren, açıkça neşeli ve kararlı bir şekilde konuşuyor.

"Cenazeden sonraki gün geri döneceğim," diyor Fin. "O zamana kadar Susie'nin eşyalarını bana geri verin, yoksa kötü bir mektup bekleyin."

"Onun isteklerine saygı duymamaktan çekinmiyorsun, değil mi?" diyorum.

"Onun varsayımsal isteklerini, sana uygun olanı yapmak için kullanmaktan çekinmiyor musun?"

"Bana uygun mu?" diye fısıldarım. "Bunu zevk aldığım için"

"*Bana uygun mu?*" diye tıslarım. "Bunu zevk aldığım için mi yaptığımı sanıyorsun?"

"Sana uygun olduğunu söyledim. Nedenini sadece sen bilirsin."

Birbirimize ateşli bakışlar atıyoruz, bir çıkmaza girmiş durumdayız ve yeni yas tutan bir demans hastasını üzecek bu kavgayı yapmak istemiyorum. (Yas tuttuğunun farkında olmadığında hala yas tutuyor musun?)

Çayımı bitirip, hem tuvalete gitmek hem de keşif yapmak için alt kattaki tuvalete giderim ve tuvaletin tertemiz olduğunu görürüm.

Çıkarken, Bay Hart'ın neşeli vedasını alırken, Fin'in temizlikçiyle konuşmak için ön odaya girdiğini görüyorum.

Savaşan düşmanlarla dolu bir evde savunmasız bir yaşlıyı bırakmak içime sinmiyor, ama başka ne yapabilirim ki?

Belki de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, eve geldiğimde ilk yaptığım şey kutunun hala orada olup olmadığını kontrol etmek.

Bu işin çirkinleşmesini mi istiyorsun? Avukat tutmamı mı istiyorsun? Çünkü inan bana, tutacağım.

Finlay Hart sadece sevimsiz değil, aynı zamanda korkutucu da.

Merdivenleri tırmanıp, kutuyu yatağımın altından çıkarır, kapağını açar ve her şeyin hala yerinde olup olmadığını kontrol ederim. Belki de buradan başka bir yere taşımalıyım? Burası çok sıradan bir saklanma yeri ve Finlay Hart'ın zorla girip çıkabileceğini düşünüyorum. Balaklava ve parlak beyaz spor ayakkabılarla, kilitte anahtarımın sesini duyunca pencereden tırmanıp, Roger'ın şaşkınlığını mırıldanarak. Bunlar ateşli hayaller, ama bu konuda ya da Susie ile ilgili hiçbir konuda mantıklı davranamıyorum.

Kutunun içindekileri ikinci kez karıştırırken fark ettim. Mektupları yeniden düzenlerken, Susie'nin yırttığı zarflardan birinde bir delik olduğunu gördüm.

Susie'nin el yazısı olmayan kadın el yazısı ve oldukça net bir şekilde şu kelimeler görünüyor:

Eve'in etrafında, o belki

Bakıyorum, bakıyorum ve onu düşürüyorum, donuk bir şekilde kapağı geri kapatıyorum. Kalbim hızla atıyor, yüzüm aniden ısınır. Ben. Benim hakkımda yazan bir mektup var.

Benim hakkımda, "o değil." Ne değilim?

Mektubu okuma isteği o kadar büyük ki, beni alt üst ediyor. Gözetlememe konusunda çok kararlı ve samimiydim, ama bu kadar büyük bir cazibe beklemiyordum.

Omzumdaki melek diyor ki: *İlk içgüdüün doğruydu. Dinleyenler kendileri hakkında iyi şeyler duymazlar. Bu hala sadece Susie'ye gönderilmiş bir mektup ve bildiğin kadarıyla, o mektubun içeriğini seninle hiç konuşmadı. Cenazesinden bir gün önce, seni rahatsız edecek veya üzecek bir şeyi gerçekten görmek istiyor musun?*

Şeytan diyor ki: *Bunu görmek istememiştin, ama şimdi gördün, ne olduğunu öğrenene kadar kafana takılacak. Neredeyse kesin bir şey değildir. Ve tarihe bak! On yıl öncesine ait. Sen yirmili yaşlarının başındaydın. Önemsiz bir şey olacaktır. On yıl önce Susie hakkında yazmış olabileceğin ve şimdi büyük önemi olan bir şey hatırlıyor musun? Öyleyse!*

Sonuçları tahmin ediyorum. Eğer anlamsız bir şikayet, kötülük, sadakatsizlik, Susie'nin beni üçüncü bir kişiye kötölemiş olduğunu ima ediyorsa, nasıl hissedeceğim? Evet, canım yanacak.

Ancak Susie ve ben birbirimize ve birbirimiz hakkında şikayet edip tartışabilecek kadar yakındık ve bu hiçbir şey ifade etmiyordu. Aramızdaki hava her zaman açıktı. Bu, bizi bu kadar iyi arkadaş yapan şeylerden biriydi, diğer birçok kadın arkadaşlığın ilişkilerini tıkayan, konuşulmamış şikayetlerin birikmesi gibi bir durum yoktu.

(Bu, örneğin, Hester'ı tanımlar. Yakın saydığı herkes hakkında bir dizi ahlaki itirazı, bıkkın gözlemleri ve tarihi kinleri vardır. Hester'ın bir arkadaşıyla tanışıp "Verity iyi bir arkadaş, değil mi, bir sürü anekdotu var" gibi bir şey söylerseniz, hemen "O çok yorucu ve bilgin olsun, çıktığı tabloid editörüyle ilgili hiçbir şey doğru değil. O çok *renkli* biridir, anlarsın ya" diye karşılık verir. Gelin nedimesi konusunda fikir sıkıntısı çekmesine şaşmamalı.)

Sonra düşünüyorum da, Eve, ne olacak ki, senin yaşadıklarından daha kötü ne olabilir ki? Ona ne zarar verebilir ki?

Aç, Susie'nin sana bir elbisenin sana yakışmadığını nasıl söyleyeceğini bilemediğini söyleyen endişeli mesajına cevap yazılmış saçma sapan bir şeyi oku (o elbisenin sana ait olduğunu bile hatırlamıyorsun, o da burada değil ki hafızanı tazelesin, bu da en az o kadar acı verici) ve hayatına devam et. Gül ve sert bir cin tonik iç. Sonra Finlay Hart'ın bu eşyaları sana yasal olarak teslim ettirebileceğini internette ara.

Kutuyu tekrar açıp mektubu lastik bandın altından çıkarıyorum. Adımı gördüğüm anda okuyacağımı biliyordum.

Kağıdı açtım, sayfaları salladım ve önce Susie'ye yazıldığını kontrol etmek için çevirdim — *Sevgili Suz!* — sonra da kimden geldiğini kontrol etmek için.

Becky. Hmmm. Becky, Susie'nin üniversitedeki muhasebe bölümünden en yakın arkadaşıydı. Onu hiç sevmezdim, bu basit bir rekabetin sonucu gibi gelebilir, ama aslında öyle değildi. Susie ve ben, başka arkadaşları da olan en iyi arkadaşlar olarak o kadar sağlam bir ikiliydik ki, Becky'nin benim yerimi alacağından hiç korkmadım. Aslında, tam tersi oldu. Bence Becky benim ortadan kaybolmamı çok istiyordu, bu da birbirimize karşı duyduğumuz çekingenliğin bir kısmının kaynağıydı. O ve Susie üniversiteden sonra birlikte Avrupa'ya seyahate gittiler ve bu seyahat, her bir fotoğrafın altında "muhteşem bir numaralı süper en iyi arkadaşım" olduğunu ince ama açık bir şekilde belirten bir şekilde belgelendi. Ben Becky'yi biraz yorucu, sahte ve aşırı kız gibi buluyordum. O da muhtemelen beni insanlardan nefret eden, küfürbaz ve hiç ilginç olmayan biri olarak görüyordu.

Bugünlerde Becky ve kocası Cheltenham'da büyük bir malikaneye sahipler ve Becky'nin kocası haber ajansları için çalışan bir fotoğraf ajansında önemli bir pozisyonda. Susie'nin Nottingham'a yaptığı ziyaretlerde karşılaştığımızda, gazetecilikle ilgili olarak, "Declan sana röportaj ayarlayabilir, sadece söylemen yeterli" diyerek fırsatı hiç kaçırmazdı, sanki profesyonel yardım istemeyen birine profesyonel yardım teklif etmek kabalık değilmiş gibi.

Marbella'da aile tatili nedeniyle cenazeye gelemeyecekleri için bana bolca özür mesajları gönderdi: "Mr. and Mrs. Smith aracılığıyla rezervasyon yaptığımız lüks bir villa, ısıtılmalı havuzu ve sürat teknesi var, kelimenin tam anlamıyla binlerce dolar kaybederiz," dedi Becky, Susie'ye olan sevgisini gözyaşları içinde anlattığı şiirlerinin arasında. Evet, tabii ki, endişelenme, dedim. Senin muhteşem bir numaralı en iyi arkadaşın bunu anlayacaktı. Ve mesele şu ki, Susie de anlayacaktı. O, geri ödemesiz depozitoların ve jakuzili küvetlerin duygusallığı her zaman yeneceğini söylledi.

Baştan taramaya başladım.

Cevap yazmam çok uzun sürdüğü için özür dilerim, işler çok yoğun. Vay canına, haberin beni gerçekten çok şaşırttı, sen ve Ed! Yavaş bir aşk değil de, hiç aşk yok mu? Sonra da bir alev. Hahaha. VAY CANINA. Seni kurnaz köpek! Köpekler, çoğul. İkinizin birbirinize ilgi duyduğunuzu bilmiyordum, sen de bilmiyormuşsun gibi görünüyor.

Ne? Ne? Ne? Hayır. Midem bulanıyor. Bu paragrafı yedi kez okuduktan sonra devam edebildim. Ensem soğuk ve ayaklarımın hissini alamıyorum.

Endişelerine cevap vermek gerekirse, neden endişelendiğini anlayabiliyorum. Mesele şu ki, sen ve Ed olanları kimseye anlatmazsanız, kimse bilmeyecek, bu kadar basit. Ed, L/T kız arkadaşına itiraf etmeyecek

*uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşına itiraf etmeyecek, o aptal değil, değil mi? Neden itiraf etsin ki? Eve ile ilgili sorunlarına gelince, o ona aşık olabilir ama onun kız arkadaşı değil. Sana kızmaya hakkı yok, ama evet, eğer onun hakkında söylediğin kadar güçlü hisler besliyorsa, ona *sakın* söyleme. Neden bu kadar gergin olman gerektiğini anlamıyorum. Ama seninle Ed arasında başka bir şey olmadığına emin misin? Çok ateşli bir ilişki gibi geliyordu.*

Bir dahaki sefere geldiğinde margarita ve Doritos eşliğinde tüm detayları anlatman gerekecek. 😊
Benim hayatım buna kıyasla çok sıkıcı, sana bahsettiğim terfi hatırlıyor musun...

Ellerim terden ıslak bir şekilde parıldarken, mektubun geri kalanını hızlıca okudum ve içinde Susie ve Ed'in randevusu ya da benimle ilgili başka bir şey olmadığını doğruladım. Ağır bir şekilde yatağa oturdum ve kelimelerin ya da anlamın değişmesini umarak mektubu tekrar tekrar okudum.

Ed ve Susie. Susie ve Ed. Becky başka bir Ed'den mi bahsediyor olabilir? Bu teoriyi doğrulamak için neredeyse bir dakika harcamam, belki de psikolojik durumumu çok iyi gösteriyor, ama bunun için Susie'nin başka bir Ed'i tanınması ve onun uzun süreli bir kız arkadaşı ve "aşık" bir Eve'i olması gerekiyor. O biliyordu. En gizli, en acı sırrımı, lanet olası Becky Speedboat Villa Holiday bile biliyordu.

İnsanlar "Bütün hayatım bir yalandı" dediklerinde, bu Old Vic'te Christmas *EastEnders*'da haykıracakları bir şey gibi, abartılı bir senaryo gibi geliyor.

Yine de, yatakta şaşkın bir şekilde otururken, gözyaşları yüzümden akarken, hissettiklerimi tarif etmek için daha doğru bir yol bulamıyorum. Ed ve benim birbirimiz için hissettiklerimizle ilgili tüm değerli fikirlerim, acımasız koşullar yüzünden ayrılmış olmamız, Tesco Express versiyonumuzdaki Shakespeare trajedisi... Hepsi yalandı. Ed Cooper'ın kim olduğunu sandığımı... Hepsi yalandı. (Siktir, o zamanlar mektubumu almış olabilir mi, ama Hester çok büyük bir cazibe miydi?)

Benden hiçbir şey saklamadığını sandığımı, her şeyini bildiğimi sandığımı en iyi arkadaşım... Hayır. Onun en büyük sırrı ve Becky bunu paylaşmaya layık biriydi, ben değil.

Çok değer verdiğim arkadaş grubumuzda, uğruna savaşa bile girebileceğim insanlar vardı ama bu grubun içinde, özellikle benden saklayarak seks yapan insanlar vardı. *Justin* biliyor muydu? Ne kadar aptal durumuna düşürülmüştüm? Başım dönüyordu.

Ve son olarak, Ed'e olan hislerimi kimsenin bilmediğine dair kesin inancım, tabii ki Ed hariç. Bu gerçeği kabul etmek, seks olayını kabul etmekten daha zor olabilir. Susie başından beri biliyordu. Neden hiç söylemedi? Ed'i kendisi için mi istiyordu? Bana en yakın kişi, benim için en önemli şeyi

En önemli şey üzerinde beni alt *etmekle meşguldü? Nasıl biliyordu?* Hiçbir şey belli etmediğimi sanıyordum. Ed mi söyledi? Yatakta mı?

Bunu konuşabileceğim kimse yok. Justin'i seviyorum ve o da beni seviyor, ama o hala Ed'in en iyi arkadaşı. Anlatabileceğim tek kişi, en iyi arkadaşım, birincisi beni en çok inciten kişi, ikincisi ise ölü.

Ed Cooper'ı geçerek beni en çok incitenler olimpiyatlarında birinci olmak, burada kesinlikle müthiş bir başarı. Tek şansım, Susie'nin benim hislerimi bilmemesiydi, ama belli ki biliyordu.

Yatağıma uzanıp tavana bakarken, o mektubu okuyarak neden bir bomba patlattığımı kendime soruyorum. Her şeyi mahvettim.

On yıl önce, Ed ve Susie, hiç samimi bir bakış bile paylaşmadıklarını sandığım iki kişi, birlikte yattılar. En iyi arkadaşım ve gizli ruh ikizim olduğunu sandığım adam, tek bir hamlede ikisine olan imajımı ve güvenimi yok etti.

Ve en kötüsü, en kötüsü: Susie, Ed'e aşık olduğumu biliyordu ve yine de bunu yaptı.

Hayır, bu doğru değil. En kötüsü, ona nedenini sorma fırsatım olmaması.

"Nereye gidiyoruz, aşkım?"

"Wilford Krematoryumu."

"Ah, yazık. Senin için güzel bir gün değil mi?" Taksi şoförü omzunun üzerinden bana bakarak, bunu açıkça meraklı değil de sempatik bir şekilde söylemeye çalışıyor.

Hayır, tabii ki değil, seni aptal, bu ne biçim bir soru?

"Hayır."

"Yakınınız mı?" "Evet."

Aslında bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum. O kadar kötü hissediyorum. O kadar aşağılanmış ve ihanete uğramış hissediyorum ki. Bugün Susie'ye veda bile edemiyorum, çünkü tam olarak kime veda ettiğimi bilmiyorum.

"Oh. Üzüldüm."

Taksi, beni almadan hemen önce yaptığı büyük ve turp kokulu geçirmenin kokusuyla doludur, ama ben çok İngilizim, camı açıp "Kokuyorsun" diyemem.

"... Radyoyu açayım mı?" diyor, belki de benim kaybımı daha fazla sorgulamayacağına karar verdikten sonra, ve ben mırıldanıyorum: "Tabii, tamam."

"Radio Two'yu dinler misin hiç?" diyor, radyo çalmaya başladığında. Sanırım konuşkan bir ruh hali içinde. Siyah elbisenin üzerine siyah bir palto giymiş, ağlamaktan ve uykusuzluktan gözleri kızarmış ve şişmiş, ölüleri yakılan bir yere götürülmek isteyen, soluk tenli bir kadını arabasına almış olmasına ve ona tek kelimelik cevaplar vermeme rağmen, beni neşelendirmek için, hoşuna giden şakaları yapmaya devam ediyor.

"Pek yok," diyorum.

"Pop quizde bunlardan kaç tane bulabileceğini bir bak, ben bu konuda berbatım," diyor ve ses düğmesini yukarı doğru çeviriyor.

Başımı araba koltuğuna yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve düşünüyorum: bu can sıkıcı olabilir ama aslında T'Pau'nun mırıldanması, varış noktasını düşünmekten daha iyidir.

"China in Your Hand!" diyor şoför. "O

'Heart and Soul'," diyorum.

"Cevap 'Heart and Soul!'" diyor sunucu. "Çok iyi!" diyor taksi şoförü, görünürde etkilenmiş bir şekilde.

"Sadece iki hit şarkıları vardı," diyorum. "Eleme yöntemi."

Mektubu okuduğumdan beri Ed ile olan tüm konuşmalardan başarıyla kaçındım. "Duşta" olduğum için kazara onun aramalarını kaçırdım, WhatsApp mesajlarına çok fazla cevap vermeyen bir şekilde cevap verdim. Şüphesiz, cenazeden önce heyecanlı olduğumu düşündü ve beni rahat bırakmaya karar verdi.

"Elastica," diyorum şoföre.

"Üzgünüm Dave, bu doğru değil, Sleeper değil. Elastica. *Elastica*," diyor sunucu.

"Bu işte çok iyisin!" diyor şoförüm. "Seni her gün alabilir miyim? Bir yat kazanabiliriz."

Yat kullanmayı bilmiyorum, ama tepenin zirvesine vardığımızda ona iyi bir bahşış veriyorum. Orada, krematoryum şapelinin dışında dolaşan insanları görünce midem bulanıyor.

Kim olduklarını, Susie ile ne tür bir bağlantıları olduğunu merak ediyorum — sanki bir düğünün kasvetli fotoğraf negatifleri gibi. Onlar, Susie'nin hayatının farklı alanlarından geliyorlar ve aralarında görmediğim pek çok kişi var. İhtiyacım olan tek tur rehberi burada değil.

Ve birçok şeyi biliyorum. Justin'i görüyorum.

Onu yakışıklı, yetişkin ve dar kesim, koyu renkli takım elbisesiyle biraz rahatsız görününce, kontrol edilemez bir keder hissediyorum. Sanki bir dramada karakterleri oynuyormuşuz gibi.

Beni görür ve doğruca yanıma gelir. Sarılırız, Justin saçlarıma fısıldayarak: "Sen iyisin, kızım. Bana tutun."

Bu anda, onun ve Ed'in benim durumumla nasıl başa çıktığım hakkında çeşitli konuşmalar yaptıklarını ve onların desteğinden memnun olmam gerektiğini anlıyorum. Ama değilim. Justin'in desteğinden memnunum, onun da "ateşli" (ateşli, *ateşli*) sevişmeye dahil olmadığını varsayarsak.

Justin'in hemen arkasında Ed ve Hester var.

"Eve, canım, nasılsın! Seni görmemiştim," diyor Hester, kollarıyla bana sarılıyor.

Hafif esintiyle dalgalanan saçları, ceketinin lacivert rengiyle kontrast oluşturan altın sarısı dalgaları ve siyah deri eldivenleri var. Gül kokuyor.

"İyi misin?" diyor Ed şefkatle ve ben ifadesiz bir yüzle kucaklaşmaya razı oluyorum, içimden şöyle düşünüyorum: sahte hayranlık dolu dostça saçmalıklarına aldırma. Uzun, çok uzun bir aldatmaca oldu, ama artık bitti.

Hester, Ed'in paltosunun altındaki kravatıyla uğraşmaya başlar ve ben, yeni öğrendiğim garip bir şeyin, onu küfür edebileceğim, ama burada haksızlığa uğrayan kişinin benden çok o olduğu olduğunu düşünürüm. Ed ve Susie sadece bana verdikleri sözleri tutmadılar. O ise onu tamamen aldattı.

Ama ne kadar ikiyüzlüyüm ben — Ed'in Hester'a sadakatsiz olması hiç umurumda değildi, ama benimle olması gerekiyordu. Aşkla ilgili olmalıydı ve birlikte bir gelecek vaat etmeliydi. Diğer sadakatsizlikler aşk ile mi ilgiliydi?

"Vay canına," diyor Justin, alçak bir ısıklıla, arkamıza bakmamızı işaret ediyor.

Tepenin sırtına yaklaşırken, siyah dar elbiseler, kuş kafesi tüylü şapkalar ve 10 cm topuklu ayakkabılar giymiş Teacup Girls'ü görüyorum. İkiisi kırmızı Louboutin tabanlı ve file çoraplı. Soğuk havaya rağmen, kıyafetlerini daha iyi göstermek için paltolarını taşımayı tercih etmişler.

"Ailelerinin isteği dışında katılan metresler gibi görünüyorlar," diyor Justin.

"Biliyor musun, Susie buna bayılırdı," diyorum, onun sevdiği ve sevmediği şeyler hakkında içimde bir sıkıntı hissederek. *Sıcak*. "Neden olmasın."

Uzakta, kusursuz bir takım elbise ve botlarla, tanımadığım yaşlı katılımcılarla sohbet eden Finlay'i görüyorum. Babasını göremiyorum.

Beyaz tabutun bulunduğu cenaze arabası bize doğru yavaşça ilerliyor ve ben nefes alıp veriyorum. Justin, bunun ne kadar zor olduğunu bildiğini göstermek için kolumu sıkıca tutuyor, ama benimle konuşmaya çalışmıyor ve ben onun doğru davranışından dolayı ona inanılmaz derecede minnettarım.

Ciddi yüzlü cenaze görevlileri, arabayı düzenleyerek ritüellerini yerine getiriyorlar ve başka bir korkunç an geliyor, Justin bana tutunduğu eli gevşetiyor ve tabutu taşıyanlara katılmak için öne çıkıyor. Ed, Justin, Finlay ve arkadaşlarından birinin kocasının tabutu taşıyacağına karar vermiştik.

Tabutu taşıyan kişi olmak ve tabutun ağırlığını omuzlarken işleri batırmamaya konsantre olmak, onların yaptıklarını izlemekten daha az zor görünüyor, ki bu benim asla unutamayacağım bir manzara. Ruhumda yanık izleri bırakıyor.

Hayal kırıklığıma uğrayarak, Hester aniden yanıma gelir, elimi tutar ve gözlerini siler.

Hester'ın üzgün olduğuna şüphem yok; üzülmemek için uzaylı bir yaşam formu olmak gerekir. Ayrıca, kısa sürede toparlanacağını da biliyorum, çünkü Susie, Ed sayesinde hayatının tanıdık bir parçasıydı, ama onun için gerçekten önemli veya değerli biri değildi. Birbirlerini sinirlendirirlerdi. Hester, maskarasını bulaştırmayacak şekilde, halka açık bir yerde sahiplenici bir üzüntü sergiliyor. Artık, bu anda, Ed'in zarif nişanlısı olamaz, Susie'nin en iyi arkadaşının tesellisi olmak zorundadır. Onun bu kadar acı çekmemesi umurumda değil, ama beni daha fazla acı çekmem için rahat bırakın.

Seçtiğimiz klasik müzik eşliğinde tabutu takip ediyoruz, başlarımız eğik, birbirlerini tanıyan yas tutanlar selamlaşıyorlar. Törenin sunucusu bize önceden açıkladı, tabut bu odadaki şapel alanında kalacak ve daha sonra başka bir yerde yakılacak. Buna sevindim, çünkü "bir düğmeye basıldığında tabut fırına kayboluyor" kısmı bana her zaman biraz kasvetli bir komiklik gibi gelmiştir.

Kutudan tören programını alıyoruz — *ah, onun yüzü, neşeli, gülümseyen, habersiz yüzü* — ve Ed ile Justin'in benim ve Hester'ın yanına oturacaklarını bilerek koltuğumu dikkatlice seçiyorum.

Finlay ve diğer uzak akrabalarımın tam tersi tarafını ve birkaç sıra gerisini seçiyorum, böylece önemimizi abartmamış oluyoruz.

Teacups'a, Susie'nin ofisinden gelen diğerlerine bakıyorum. Bir şey beni rahatsız ediyor, ama ilk başta ne olduğunu anlayamıyorum. Onların servis kartını karıştırıp, kimlerin burada olduğunu görmek için boyunlarını uzatıp, kürsüye çıkacak biri var mı diye bakarken, birden fark ediyorum: *heyecanlılar*.

Kötü niyetli bir şekilde değil, ya da Susie'ye bunu diledikleri için değil. Ama onunki gibi erken ve dramatik bir veda, bir komplo. Önemli bir hikaye dönüşümü. Sanki ünlü bir kişi ölmüş ve herkesin akıllı telefonları haberle aydınlanmış, insanlar bunu ilk olarak internete koymak için birbirleriyle yarışıyorlar. Onları tanıyorsunuz ama gerçekten umursamıyorsunuz, bu yüzden olayın heyecanını özgürce yaşayabiliyorsunuz.

Sonunda, rahmetli büyükannemin, kendisinin de o sütunda yer alma ihtimali yüksek olmasına rağmen, yerel gazetede ölüm ilanları sütununu neden bu kadar zevkle taradığını anladım.

"Bugün burada toplanan çoğunuzun çok sevdiği bir kişi olan Susannah Hart'ın hayatını anmak için düzenlenen bu törene hoş geldiniz."

Ama bir kişi için pek de sevilen biri değildi.

Finlay Hart'ın düz bir şekilde önüne bakan başının arkasını izliyorum ve ne düşündüğünü merak ediyorum.

Susannah Hart'ın Hayatını Anma Töreni

Bu kelimeler artık İngilizce olmaktan çıkana kadar onlara odaklanıyorum. Sanki içime delikler açmışlar gibi hissediyorum.

Törenin sunucusu, Susie'nin hayatındaki önemli tarihleri ve olayları anlatarak onun hepimiz için ne kadar değerli olduğunu tekrarlıyor, Susie'nin teyzesi Val ise Joyce Grenfell'in "Hayat Devam Ediyor" adlı şiirini okuyor.

"Ben ldğmde de / Pazar günü sesinle konuşma."

Billie Holiday'in "The Very Thought of You" adlı şarkısı. Bu seçimde zorlandık: Vivaldi ve Val Doonican, bir emekli vefat ettiğinde krematoryuma uygun, çok kolay seçilebilecek isimlerdi, ama Susie'nin Pet Shop Boys'a olan sevgisi pek uygun değildi. Onları da çok sevsek de, herkesin "Paninaro"yu dinlerken duygusuz ve düşünceli kalmaya çalışacağını hayal etmek zordu.

"Being Boring?" dedi Justin, ama herkes bunun harika ve uygun olduğu konusunda hemfikir olsa da, bu kadar popler bir parçanın işe yarayacağını hayal edemedik.

Neyse ki, Susie'nin Roma'da bulduğumuz bir barda Billie Holiday'in şarkılarını ne kadar sevdiğini hatırladım. Eve döndüğümüzde bir albüm bulup onu durmadan dinlemişti. Bu bir katalizör gibidir ve başlar başlamaz, jukebox ve mum ışıklarıyla aydınlatılmış bir barda onunla Aperol spritz içip sarhoş olduğum günlere geri dönüyorum, onun neredeyse hiç göremeyeceği bir gelecek için planlar yapıyoruz. Yüzüm bir anda sel gibi doldu.

Sonra sıra Ed'e geliyor, onu sıranın sonunda, elinde notlarıyla ayağa kalkarken görüyorum. Dn geceki keşiften önce, Ed'in Susie'ye yazdığım övgüyü okumasını dinlemek benim için son derece acı verici olacaktı. şimdi ise duygusal tepkimi nasıl sınıflandıracaağımı bilemiyorum.

Krsde, yumruğunu ağzına götürüp öksürüyor ve herkese bakıyor. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımı tutmaya çalışırken, onun görüntüsü bir anlığına bulanıklaşıyor.

"Günaydın," diyor. "Henüz otuz dört yaşındayım, ama sanırım bu, hayatımın en zorlu halka açık konuşması olacak. Bir ğretmen olarak, beşinci sınıfların dönem son gününde bir düzine iki litrelik Magners Cider şişesini okula gizlice soktukları zamanı da buna dahil ediyorum."

İnce bir gülümsemeyle. Cenaze törenindeki dinleyiciler gülerek size çok fazla cesaret veremezler.

"Size okuyacağım metin, Susie'nin en yakın arkadaşı Eve tarafından yazılmıştır." Ed bana bakarken Justin dizimi sıkıca tuttu. Ben de onun elini sıkmak istedim, ama içimden bir çığlık atmak geldi.

Sen kimsin, Ed? Sana hiç bu kadar ihtiyaç duymamıştım. Ayaklarımın altından halı çekildi. Sana bir daha güvenebileceğimi hayal bile edemiyorum.

"Eve, Susie'nin bu dünyada en çok sevdiği kişilerden biri olmakla kalmadı, aynı zamanda kelimelerle de çok iyi idi," diyor. "Arkadaşlarının bakış açısından Susie hakkında biraz konuşmasının uygun olacağını düşündük. Eve yazabilir, ben okuyabilirim, bu yüzden bu bir takım çalışması."

Yine öksürüyor ve ben gerginleşiyorum, Ed'in sesinden benim sözlerimi bekliyorum. Her ne olursa olsun, kendim okumaya çalışmadığım için çok memnunum. Bir cümleyi bile bitiremezdim.

"Eve, Susie ile 1990'larda ilkokulda tanıştı. Birlikte çekilmiş ilk fotoğrafları bir Noel oyununda. Susie, her zaman doğal bir başrol oyuncusu olan Meryem Ana'yı canlandırıyordu ve Eve ise bir devenin arka yarısını. Her zaman bir tek hörgüçlü devenin kışını canlandırmak için doğal bir oyuncu."

Ed başını kaldırıp şöyle diyor: "Tekrar hatırlatmak isterim, bunu Eve yazdı." Gerçekten gülüyorlar.

"Ardından, Saint Peter's C of E İlkokulu'nda kötü şöhretli bir olay yaşandı. Devenin ön kısmı bayıldı ve kostümün başına kustu, arka kısmı ise kostümden çıkmaya çalıştı ve yelek ve pantolon giymiş, üzerine kusmuk sıçramış halde orada durdu. Diğer çocuklar çığlık attı. Her zaman limonatadan limonata yapan Susie Hart, 'Bakın, deve de benim gibi doğum yaptı!' diye bağırdı ve bunu hikayeye dahil etti."

Bu da bir dalga dalga eğlence yaratır.

O günden itibaren, onlar ayrılmaz bir ikili oldular. Görünüşte, Susie ve Eve tamamen zıt karakterlerdi. Susie netbol takımının kaptanıydı, Eve ise beden eğitimi dersinden kaçmak ve *Sweet Valley High* kitaplarını okumak için sahte bandaj takıyordu.

Susie kurallara pek aldırış etmezdi ve arkadaşları için her şeyi yapardı. Susie, hayatın kazananlarından biriydi, ta ki bir anlık korkunç bir talihsizlik onu bizden alana kadar. Yine de o, asla diğer tarafa geçemedi. Her şeyde başarılı olan bir öğrenci olmasına rağmen, zayıf olanlarla güçlü bir bağ kuruyordu. Bu, onun özel büyüsyüdü. Eve, sınıflarındaki bir kızın ucuz ayakkabıları olduğu için zorbalığa uğradığı bir anı hatırlıyor. Susie onu savunmakla kalmadı, aynı ayakkabıyı satın aldı

aynı ayakkabıyı satın aldı ve ertesi hafta okula onlarla geldi. Eve onun kahramanca davrandığını söylediğinde, Susie omuz silkti ve "İğrenç, zorbalardan nefret ediyorum. Zaten gri rugan ayakkabılar bana çok yakışıyor" dedi.

Bir kahkaha daha.

"O Susie'ydi. Alaycı, cüretkar, kendine güvenen, her zaman parıldayan bir insanlık ve mizah anlayışına sahipti. Eve bunu yazmaya başladığında, Susie'nin sekiz yaşındayken onu Tanrı'nın kismukla kaplı bebek devesi olarak adlandırdığı o anda Susie'nin tüm özelliklerinin yer aldığını fark ettiğini söylüyor. Kendine güven, şefkat ve bir ton küstahlık.

"Arkadaş grubumuzun Susie'yi ne kadar özleyeceğini veya bizden ne kadar çok şeyin alındığını nasıl hesaplayabileceğimizi açıklamak imkansız. Herkes için. Gençliğinizden beri tanıdığınız arkadaşlarınızla olan dostlukların olağanüstü bir yanı vardır. Onlar sizin tüm hallerinizi bilirler. Sizi nasıl bir insan olduğunuzu bilirler. Sizin için bir harita çizerler. Aranızda bir kısaltma vardır ve kan bağı kadar güçlü bir sevgi vardır." Ed'in sesi titriyor ve kendini toplamak için bir ara veriyor.

"Eve'in özetini kendi ağzından okuyacağım:

"Susie öldükten sonra beklemediğim şey, bu paniği hissetmektir. Onun unutulacağına dair bir panik. Adı, yüzü veya başarıları değil. Resmi şeyler. Onun sesi, konuşma şekli, tavırları, ona özgü ve kendine has olan her şeyin tarihe karışacağına dair bir panik. Onun burada olmasını, katkılarının ve fikirlerinin hala bizimle olmasını istedim. O kadar canlı ve gerçekken, onun geçmiş zaman olması bana imkansız geliyor. Bu anma yazısını yazarken kendime sordum, Susie bunu okusa ne derdi? Onun fikri, istediğim tek fikir ve sahip olamadığım tek fikirdi.

Onu, çenesini eline dayamış, giydiği o berbat kürek kulübü kapüşonlu sweatshirtinin ipi çiğneyerek yazıyı okurken hayal ettim. Deve anekdotuna gülerek, "Tanrım, o beden eğitimi öğretmenini hatırlıyor musun? Attila the Hun'a 'hun'u koydu" diye bir şey söylerdi. Sonunda, ağzı biraz titreyerek ve gözyaşlarını silerek şöyle derdi: 'Ah, seni duygusal ahmak, bana sarıl. Emin değilim, çok tatlı. Bu beni biraz Mother Teresa ile *Sex and the City*'deki Samantha'nın karışımı gibi gösteriyor mu? Ayakkabı olayını bile hatırlamıyorum, emin misin? Peki, sen öyle diyorsan. Sen benim resmi biyografi yazarım olabilirsin; işi aldın. Başka biri benim "Happy Birthday Mr. President" şarkısını söylediğim ve sonra onunla yattığım skandalını yazabilir."

Ed duraksıyor.

“ . . . Susie'nin sesini duymayı ve onun anısını yaşatmayı asla bırakmamayı umuyorum. Son cümle, Susie Hart'ı tanıdığımız haliyle, tamamen onun ruhuna uygun olarak söyleniyor: Susie, sen her zaman fazlasıyla fazlasın. Ama biz daha fazlasını istedik. Teşekkürler.”

Ed notlarını kapatır ve kürsüden iner.

İnsanlar alkışlar, ki bu genellikle cenazelerde olan bir şey değildir ve ben bunu Susie'ye hak ettiği değeri verdiğimiz anlamına geldiğini düşünüyorum.

Justin elini bacağıma koyar ve boğuk bir sesle şöyle der: "Mükemmel, Eve. Mükemmel."

Törenin kapanış konuşmasını zar zor duyuyorum.

Twin Peaks müziği eşliğinde dışarı çıkarken, aklıma gelen tek şey Susie'nin kostümüydü: *O Sırlarla Dolu*.

"Kiş gerçekten çok lezzetli," diyor Hester ve ben de bunun doğru olduğuna inanıyorum, çünkü o övgülerini gelişigüzel ya da hiç dağıtmaz. "Diğer dilimimi ister misin?"

O, sırf zevkine bir şeyler alıp masaya döndüğünde avcı ganimetini paylaşmak için, büfeye uğrayıp tabağını doldurmuş.

"Hayır, teşekkürler. Ama güzel görünüyor."

"Yiyemiyor musun?" diyor Hester ve ben başımı sallıyorum. "En azından ne kadar zayıflayacağını düşün. Her bulutun bir gümüş astarı vardır."

Bu, klasik Hester tarzı duyarsız bir tavır, umursamaya bile tenezzül edemiyorum.

Susie'ye mesaj atacak kimse yok, cennette 4G yok.

Şiddetli ölümünün bir iyi yanı var, artık o Whistles elbisesine sığıyorum. Hani şu zebra desenli, beli o kadar dar ki adeta dini bir kefareti testi gibi olan elbise.

*Bekle, demek ki bir beden büyük alsaydın, seni kibirli karga, ben de ölmek zorunda kalmazdım
ölmek zorunda kalmaz mıydım?!*

Hester patates salatasını karıştırırken, ben merakla başının üstüne, kusursuz platin rengi saçlarına bakıyorum ve düşünüyorum: Ed'e sahip olduğun için seni çok kıskanıyordum, ama Ed gerçekten senin miydi? Bunca zaman tam olarak neler oldu? Onun seni aldattığını söylersem ne olur? Onu terk eder mi?

Cenaze töreni, başka bir zamanda harika bir "etkinlik" olabilecek, tuhaf, lüks bir butik otelde yapılıyor: avizeler, uyumsuz tabaklar, renkli Chesterfield koltuklar, açık şömineler.

Ama şu anda, tuhaf, enerjisi tükenmiş bir tür alt parti gibi. Samimiyet olmadan bir araya gelmenin tüm özellikleri var. Annemin dediği gibi, bir kişi "zamanı geldiğinde" ölürse, bunda teselli bulabilirsiniz. Ana vedadan sonra

ana vedadan sonra neşelenebilirsin. Ancak, Susie'yi "kutlamamız" gerekse de, açıkçası bunu yapamıyoruz. *Sevgili dostlar, bugün buraya ölüm denen şeyi atlatmak için toplandık.* Sarhoşlukla ses seviyesi yükseliyor, ama yine de yarı yürekli.

Annem gelmek istedi ama arkadaşlarıyla yürüyüşe çıkmayı planlamıştı ve ben onun bunu kaçırmamasını istemedim. Onun tadını çıkarması gereken o kadar çok şey varken, bir cenaze töreni için tatilini feda etmesi adil görünmüyordu.

Vardığımızda, arkamızda duvarlar olan bir köşede bir masa bulduk, böylece daha kolay savunabilirdik. Justin, bir buz kovası içinde bir şişe Veuve satın aldı ve "Chepstow'dan Rod amca onaylamasa da umurumda değil" dedi. (Bu genel bir akrabadır, Susie'nin Chepstow'dan Rod amcası olduğunu sanmıyorum, onaylasa da onaylamasa da.) "Bu Susie'nin en sevdiği içkiydi ve cenazelerde genellikle şampanya içilmediğini umursamıyordu. Aslında, tam da bu onu cezbedecekti."

Mantarın çıkarken çıkardığı o karakteristik "phunk-splut-fizz" sesini duyduğumda, hala dikkatlice odaya sırtımı dönüyorum.

"Susie'ye," diyor Justin, kadehini kaldırarak. "Sevgili kızımıza. Artık aramızda değil, ama bizim için her zaman bizimle birlikte."

Kadehlerimizi kaldırıp mırıldanıyoruz:

"Susie'ye." Onu sedyede yatarken düşünüyorum. Hareketsiz.

"Yola çıkarken 'yol için bir tane' derken söylediği o aptalca şey neydi?" diyor Ed.

"Ren geyiği için bir brendi," diyorum ve Ed gülüyor, ben de onun bunu bir bağlantı anı haline getirmeye çalışmasını diye hızla başka yere bakıyorum.

Sevgili kızımız, burada değil. Onun burada olmaması midemde hafif ama şiddetli bir ağrıya neden oluyor, ikimizin "*boşluk hüznü*" dediği şey. Onunla birlikte bir sözlüğü, sadece ikimizin anladığı ortak bir hazineyi kaybettim.

Ama Susie bana geri dönseydi, arkadaşlığımızı sona erdirecek kadar büyük bir kavga çıkar mıydı? Tamamen atlattığımızdan şüpheli olduğum şeylerin cevaplarını bilmem gerekirdi. O iki kez öldü.

"Ed, biraz kiş ister misin?" diyor Hester.

"Hayır, teşekkürler," diyor Ed gülümseyerek. "Sosisli rulolardan kendimi bayılana kadar yedim."

Tek bir keşifle birine olan algınızın tamamen değişmesi inanılmaz bir şey.

Susie'nin kasvetli kardeşi dışında, cenazeye katılanların çoğu bize saygılarını sunmak için yanımıza geldi. Ed oturmak yerine ayakta durdu ve gelenleri karşıladı, insanları selamladı, okuduğu metin için övgüde bulunanlara teşekkür etti, onlara ücretsiz içecekleri gösterdi, insanları yönlendirdi.

Eskiden şöyle düşünürdüm: Ed ne kadar da iyi, hem bizi tanıtıyor hem de koruyor.

şimdi ise şöyle düşünüyorum: Yine kendini önemli göstermeye çalışıyorsun, bizim elçimiz oluyorsun, bunu sana kim istedi?

Susie bizim sandığımızdan daha mı önemliydi senin için?

"Affedersiniz, siz *Eve Harris* misiniz?"

Otuzlu yaşlarında bir adam omzuma dokunuyor ve adımları sanki menüden sipariş etmek istediği egzotik bir şey gibi telaffuz ediyor. "Ben Andy. Deloitte'da Susie'nin ekibindeydim. Çok güzel bir okuma oldu. Sen mi yazdın?"

Evet diyorum ve teşekkür ediyorum, sonra sıradan mesleki konulardan sohbet ediyoruz ve Andy sık sık başını sallayıp "Korkunç bir şey, çok korkunç bir şey" diyor, sanki bunu yapmazsa benim onu unuttuğumu düşüneneğimden korkuyormuş gibi.

Susie'ye Andy ile tanıştığımı söylemeliyim diye düşünüyorum, ama sonra bunu yapamayacağımı hatırlıyorum. Susie'nin onun hakkında vereceği özet veya içgörü ne olursa olsun, bu sonsuza kadar bilinmeyecek. Hastanedeki makinelerin kesintisiz sesini hayal ediyorum. Eve gidip yalnız kalmak istiyorum.

"Senin hakkında çok konuştu," diyor Andy, ben de "Öyle mi?" diye cevap veriyorum, boş boş, böylece bunu düşünmemek ve çökmemek için.

"Oh evet! Seni durmadan alıntılıdı, okuldan beri ayrılmaz bir ikili olduğunuzu söyledi! Seni, *tamamen birbirine benzeyen tam zıtlıklar* olarak tanımladı." Andy gülümsüyor, niyeti çok iyi. Beni teselli ettiğini düşündüğünü görebiliyorum. Her kelime, bacağıma saplanan bir tornavida gibi.

Ona coşkuyla teşekkür edip tuvalete gitmek için izin istiyorum. Kapıda Finlay Hart'a rastlıyorum, bir şekilde etkileşime girmemiz gerekiyor. O da benim kadar memnun görünüyor. Artık sakalları tıraş olmuş ve Susie'nin genleri yine parılıyor. Onun caydırıcı tavrının her hücresinden sızması ilginç: bariz yakışıklılığına rağmen, Teacup Girls'ün bile ona yan gözle baktığını sanmıyorum. Tamam, belki bakıyorlar, ama karşılığında radyasyon hastalığı dışında bir şey almıyorlar.

Tanrı'nın kız kardeşin ölmesini ve erkek kardeşin yaşamasına karar vermesine karşı içimde korkunç bir kin besliyorum. Elbette Tanrı hiçbir şey seçmedi. Tıpkı

ya da O'nun içtiğim şeyi seçtiği gibi.

Zaten hep böyle düşünmüşümdür, ama şimdi bundan daha da eminim, bu konuda din bulmamın imkanı yok. Bu acımasız anlamsızlığı kabullenmek bu kadar zor olduğunda, kendimize "*senin için ne var, aklından geçmeyecek*" oyunları oynamamız şaşırtıcı değil.

"Bunu organize ettiğin için teşekkürler," diyor Finlay, resmi ve duygusuz bir şekilde. "Her şey yolunda gitti. Beklenebileceği kadar iyi."

Nitelikli övgünün kralı.

Başımı sallayıp "Teşekkürler" diyorum.

Annesinin cenazesindeki kötü tavırlı kızıl saçlı kız arkadaşı ortalarda yok, ama bunun nedeni, İngiliz akrabalarıyla tanışmak için bir kez yeterli olduğuna karar vermiş olması olabilir.

"Baban burada değil mi?" diyorum.

Fin başını sallar. "Susie'nin öldüğünü anlaması mümkün değildi, bu yüzden gelememi."

"Çok yazık," diyorum.

"Öyle ve değil. Acıyı yaşamaktan kurtuldu," diyor Fin.

"Sanırım öyle."

Finlay Hart'a sıkıcı bir şekilde sempati dolu bir şey söylediğinizde, insanlar genellikle söylediği gibi rahatlatıcı ve kibar şeyler söylemek yerine, sanki çocukça bir zekaya sahipmişsiniz gibi karşılık verir. Bu beni sinirlendirir.

"Gelecekte bir noktada anlayıp cenazeyi kaçırdığı için üzülmesi mümkün mü?"

"Onun hastalığı öyle işlemiyor. Salı günü kendinde değilken, Çarşamba günü yine demans hastası olmuyor."

"Hayır, biliyorum, ama hafızasının gelgitler gibi gelip gidebileceğini düşünmüştüm. Susie, tamamen akli başında olabileceğini söylemişti?"

Fin beni değerlendirircesine bakarak, cevabını tartıyor. "Benim onunla ilgili deneyimim öyle değil. Bazı şeyler sabittir. Susie'nin ergen olması da öyle görünüyor."

"Peki ya sen? O senin de aynı yaşta olduğunu mu düşünüyor?"

Bunun meraklıca ve muhtemelen haksızca olduğunu biliyorum. Bu pek de rahat bir konu değil. Kendimi sevmediğim birine yaptığım şeyi yaparken buluyorum: sevmediğimi haklı çıkaran bir şey söylemesi için onu kışkırtıyorum.

"Ben... Susie'den iki yaş büyüğüm, o yaşta Londra'daydım sanırım."

"Tamam."

"Aileme olan ilginizi konuşurken, o mektuplar hakkında bir avukata danıştım. Vasiyetname olmadığı için, Susie'nin evi ve malları bana ve babama ait. Yaptığınız şey yasa dışı. Bu konuyu resmi ve pahalı hale getirmek yerine, onun eşyalarını şimdi bana iade etseniz çok daha iyi olur."

"Bunu gerçekten onun cenazesinde mi yapıyoruz?" diyorum, gösterdiğimden çok daha fazla tedirgin ve korkmuş hissederek.

"Bunu hiç yapmak istemiyorum. Bunu yapmak senin tercihin."

"Finlay? Sensin! Aman Tanrım!" Altmışlı yaşlarında bir arkadaşı ya da akrabası bize katılır ve bu kesintiye çok sevinirim.

Daha fazla bir şey söylemeden uzaklaşıyorum, çünkü bu kesinlikle Pazar günü ses tonumda olmayacak bir şey olurdu.

"O sinir bozucu kardeşle ne hakkında bu kadar gizli konuşuyordun? Ona aşık olmaya başlıyorum, biliyor musun? O Caffè Nero'ya, sanki Drakula saat ikide bakireleri içtikten sonra mezarına döner gibi girdi."

"Ugh, senin zevkin her zaman berbat olmuştur. Francis hariç."

"Doğru."

Justin'in bunu hemen kabul etmesi, onun moralinin bozuk olduğunu gösteriyor. Francis, bir yıl önce, birkaç ay boyunca, Justin'in nadir resmi erkek arkadaşı ve etrafta olmasıyla genel olarak neşe kaynağı olarak kısa bir süre parladı. Ta ki Justin, "*Üzgünüm, bu kadar iyi olmak çok fazla baskı yaratıyor!*" diyene kadar. Susie kararlı bir şekilde anlayışla başını sallarken, Ed ve ben birbirimize şaşkın şaşkın baktık. ("Büyük bir pislik mi *istiyorsun?*" "Kötü ifade ettin, Edward!")

Justin, şampanyadan gözleri kızarmış, ağlıyor ve her zamanki neşeli halini korumakta zorlanıyor. Arada sırada dalgın dalgın koluma dokunuyor: bir kez daha, *ne oldu, bu nasıl oldu?* diye sessizce anlatmak için.

Bu günün ötesindeki hayatı korkuyla bekliyoruz.

Her şeyin bittiği hissi uyandığında, "normallik" geri dönecek. Saygımızı göstermek için, öngörülebilir bir süre için pub quiz geleneğini sürdürmemeye karar verdik. Aslında bundan çekiniyoruz çünkü boş sandalye, asla gelmeyecek olan geri dönüş, almamıza gerek kalmayan cips torbası bizi daha da zayıflatacak. Bu tuhaflık sona erdiğinde, "Burada Olmama" hissi gerçekten yerleşecek.

"Mesele şu ki..." Fin'in kavganın diğer tarafında güvende olup olmadığını kontrol etmek için göz ucuyla bakıyorum. "Susie'nin evinden bir kutu günlükleri geri götürmemi istiyor.

Ed'le temizlik ekibi oynadığımızı hatırlıyor musun? Susie'nin evindeki her şeyin aileye ait olduğunu söylüyor."

"Orada olduğunu nereden biliyor?"

"Bana bir şey alıp almadığımı sordu ve ben aptal gibi ağzımdan kaçırdım. Şimdi, eğer vermezsem avukat tutacağını ve beni zorla vermeye zorlayacağını söylüyor."

"Günlüklerini o kadar mı istiyor? Neden, Tanrı aşkına? Kim üçüncü sınıfta kız kardeşini parmaklayanın kim olduğunu bilmek ister ki?"

Bunu duyunca şarabımı neredeyse tükürecektim.

"... Hepsi bu kadar!" diyor Justin. "Tanrı Sue'yu korusun ama Samuel Pepys'e rakip olamazlar. Bir keresinde bana, Chubby Hubby'nin bir kutusunu yiyip *Steel Magnolias*'ı tekrar izleyebilecekken neden kitap okuyayım ki demişti."

"İçlerinde ne var bilmiyorum. Onları okumayacağım," diyorum tedirgin bir şekilde.

"Ben de burun torbasının tartışmalı bir keşif olduğunu düşünüyordum. Onları ona geri verirdim, E."

"Gerçekten mi?" Direnmek bana ahlaki açıdan çok açık görünüyordu. "Evet. Eğer işler çirkinleşecekse. Buna ihtiyacın yok." "Ama... o, onun bunları almasını istemezdi."

"O bu durumdan çok hoşlanmayacaktır ama bu bizim elimizde olan bir şey değil, değil mi?"

Bu beni şaşırttı. Justin benden çok daha pragmatik biridir. Ayrıca benden çok daha fazla Susie'ye benziyordu, bu da bana onun bile aynı fikirde olabileceğini düşündürüyor.

"O onun kız kardeşi idi, Eve. Ona bu hakkı var." "Evet, haklısın."

Finlay'e ve odanın köşesindeki sıkı sıkıya kapalı çenesine bakıyorum. Eminim buradaki herkesten nefret ediyordur. Eminim buradan kaçıp jet köprüsüne koşarak 747'sine binmek istiyordur, tiksinti ve acıma duygusuyla titreyerek. Biz, onun kaçtığı küçük kasabayız. Şey, şehir.

"Birbirlerinden nefret ediyorlardı," diye ekledim.

"Belki. Ama yargıç ve jüri rolünü oynamak bize düşmez."

"Ama onun itibarını korumamız gerektiğini düşünen Ed'di."

Bu sözleri söylerken, onların tam anlamını ve ironisini fark ediyorum. Ancak, bu bilgiyi gizlemek için Susie'nin kişisel eşyalarına ilgi duymuyor gibiydi. Artık neye inanacağımı bilmiyorum. kim olduğunu, en iyi arkadaşım kim olduğunu, veya neden dünyanın birkaç gün içinde

birkaç gün içinde benim için tanınmaz hale geldi. Bu tüm zaman çizelgesinin gerçekleşmesine izin vererek, büyük ve korkunç bir ihmalde bulunduğum hissini yaşamıyorum.

"Şimdi seni şok etmek için açık sözlü olacağım. Kabul ediyorum, bu sık sık olan bir şey değil, ama Edward Cooper da hata yapabilir."

Justin, sadece benim görebildiğim bir bakışla, el aynasına bakarak yüzündeki saçlarını düzelterken Hester'a doğru kaydırıyor.

"Heh. Biraz hava alacağım," diyorum gülümseyerek, bardağımı ve sonradan aklıma gelen bir düşünceyle, birçok şişeden birini de alıyorum, çünkü arkadaşlarımdan uzaklaşmam gerekiyor.

Otelin kanopili ahşap masaların bulunduğu bir terası var. Kış gökyüzü karardığı için, döşeli alan peri ışıkları ve ısı lambalarıyla aydınlatılıyor. Kapıların kilitli olmadığını biliyorum, çünkü sigara içenlerin, birer ikişer gizlice geçip çıkmaklarını aldıklarını gördüm.

Tanrım, keşke şu anda sigara içiyor olsaydım. Susie bu kötü alışkanlığımı bırakmamı istedi ve sonra onunki onun ölümüne neden oldu.

Dışarı çıkıp, *lütfen benimle konuşmayın demek* için vücut dilimi ayarlıyorum. Bu, kararlı bir kaş çatma, omuzlarımdaki gerginlik ve göz teması kurmamakla ifade ediliyor. En azından kısmen işe yarıyor, çünkü insanlar yalnız bir yas tutan kişiyi rahatsız etmemeleri gerektiğini biliyorlar.

Terasın kenarında bir masa bulup şarabımı koydum. Soğuk hava ayık kalmama yardımcı oluyor ve geceleyin şehrin çatılarının manzarası oldukça güzel. Bir yudum beyaz şarapla içime bir tür iç huzur bulmaya çalışıyorum.

Kısa bir süre, dalış tahtasındaki bir yüzücü gibi duvarda durduğumu ve aşağıdaki mürekkep karanlığında çalılardan içine daldığımı hayal ediyorum. Beni durduracak kadar sert bir şeye çarpana kadar tepeden yuvarlanarak ve zıplayarak yola doğru ilerliyorum. Bu, olması gerekenden daha çekici geliyor.

Arkama bakıp, buğulanmış pencerelerin ötesindeki kalabalığa kızgın bir şekilde bakıyorum. Nefret ettiğim şey, elbette bu olanlar için üzgün olmaları, ama ayrılır ayrılmaz hayatlarının sorunsuz bir şekilde devam edecek olması.

Bizim için hiçbir şey eskisi gibi olmayacak. Bu, bir bacağına kaybetmek ve herkesin hastane yatağının etrafında toplanıp, sana sadece bir bacağın kaldığı için teselli edip, sonra da iki bacakları üzerinde zıplayarak, sekerek ve atlayarak dışarı çıkmaları gibi bir şey. Bu insanları kıskanıyorum.

"Hey sen. Mola mı veriyorsun?" Ed dirseğime dokunarak beni irkitti.

"Oh? Evet."

Keşke bana yaklaşacağını önceden tahmin etseydim, hiçbir şey açığa vurmadan onu soğuk bir şekilde başımdan savacak bir şey söylesem. Ed ile baş başa kaldığımda, incinmiş duygularımın gerektirdiği gibi ondan kaçınamam. Ona karşı sıcak davranıyormuş gibi yapmaya dayanamıyorum.

"Her şey yolunda gitti, sanırım? Onu gururlandırdık," diyor. Siyah kravatı çıkarılmış ve koyu gri takım elbisesi kum rengi tenine yakışıyor. Keşke kuruyup yok olsa.

Omuz silkiyorum.

"Umarım öyledir. Yargılamak zor. Bu olay, onu tanıyan insanlar için değil, değil mi?" Bardakla oteli işaret edip duraksıyorum. "Aslında, daha da kötüsü," diyorum, belirsiz bir şekilde kavga çıkarmak istercesine. "Bu, gerçekten umursamayan insanlar için."

"Umursuyorlar," diyor Ed. "Sadece bizim kadar değil."

"Şu anda senin aşırı mantıklı, dengeli bakış açının sırası değil. Bektan bir şeyin bektan olmasına izin ver."

"Bunun bektan olmadığını söylemiyorum."

Omuzlarımı kamburlaştırıp ondan uzaklaşarak, bulutlarla kaplı mürekkepli gökyüzüne bakıyorum.

"Birbirimize göz kulak olmalıyız. Bunu atlatmanın tek yolu bu," diyor Ed, kalın bir sesle. "Vardığım tek sonuç bu."

Cevap vermiyorum.

"Bana kızgın mısın?" diye sorar Ed tereddütle. "Cenaze konuşmasını mahvettim mi?"

"Hayır."

"İki soruya da hayır mı?"

Bu ana kadar bunu söyleyeceğimi bilmiyordum. Kargaşa ve sarhoşluk içinde, başka ne yapacağımı bilemeden, birdenbire ağzımdan dökülüverdi:

"Susie ile yattın."

Söylediğim kelimeler pürüzlü geliyor. Sanki keskin ve metalik bir şey yutmuşum da, içimden çıkarken içimi parçalıyor gibi.

"... Ne?"

Ed'e bakıyorum, şaşkın ifadesine. Ve bir kez daha bunun doğru olduğunu anlıyorum.

"Ne?" demeden önceki, neredeyse algılanamaz bir saniyelik duraklama bile. Masum bir insan için, bu anında şöyle olurdu:

Bir dakika, ne?!

"Aman Tanrım, nasıl biliyor, zor bir yutkunma, cevap vermem gerekiyor" değil.

Ne?"

"Duydun."

Elbette bunun doğru olmadığına dair hiçbir şüphe yoktu, ama yine de bu doğrulama şok edici ve dramatikti. Susie'nin vefatı gibi bazı gerçekler, tek seferde sindirilemeyecek kadar büyüktür.

Ed'in zaten solgun olan cildi, balık karnı rengini almıştı. Bize en yakın olan insanlar, hala duyulamayacak kadar uzakta olsalar da, sigaralarını bitirip içeri girmişlerdi, bu da sorgulama anını daha da ölümcül bir sessizliğe büründürmüştü.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yatmakla ne demek *istiyorum*?"

"Yani, neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü yattın."

Ed bana bakıyor, çaresizce yüzümdeki ifadeyi okumaya çalışıyor.

"Ne zaman?" diyor, ama sakın değil. Korkusunu görebiliyorum.

"Hangi dönemi belirtmemi istiyorsun? Kaç kez oldu?"

"Hayır," diyor Ed aceleyle, kendini kontrol etmeye çalışarak, bu durumu nasıl ele alacağını düşünmeye çalışıyor.

Alkol ve ruhumu ezip geçen inanılmaz bir sefaletin birleşimi bana kötücül bir süper güç verdi. Hayatımdaki diğer tüm öfke ifadeleri, fark ettim ki, her zaman nasıl görüldüğüm,

ya da diğerk kişiyi nasıl etkileyeceğı ya da işten kovulup kovulmayacağı gibi endişelerle sınırlandırılmıştı. Temel olarak sonuçlar.

"*Umurumda değil!*" sık sık söylenir ama nadiren tam anlamıyla kastedilir. Ama benim umurumda değil. Susie yüzünden Ed'e saldırırken koruyacak veya endişelenecek hiçbir şeyim kalmadı. Benim açımdan, zaten her şeyi kaybettim. Ben tehlikeli bir çizgi roman kötü adamının köken hikayesiyim.

"Tamam," diyor Ed, nefes nefese. "Tamam. Bak. Burası uygun bir yer değil..."

"Hah!" Kötü, sarhoş bir şekilde burnumdan soluyorum. "Seni, rahmetli arkadaşımızı sömüren yalancı bir dolandırıcı olarak ortaya çıkarmak için uygun olan diğerk birçok fırsatı seçmeliydim..."

Sömürdü mü? Bu kavramın nereden çıktığını bilmiyorum, ama madem başladım, devam edeyim. Bir kez daha, stres altında, ağzım hızla konuşmaya başlıyor.

"Maalesef bunu dün gece öğrendim, o yüzden."

Ed, kendini daha fazla suçlu duruma düşürmemek için alnını kırıştırarak ağzının içini çiğniyor. Onun için bir el bombası atmış olmaktan acı bir şekilde memnunum, şimdi o da bununla başa çıkmak zorunda.

Kısa ve gergin bir içsel müzakere sonrasında, küçük bir sesle şöyle der: "*Nasıl öğrendin?*"

"Bir mektup. Onun evinden aldığım kutuda."

"Onlara bakmayacağını sanıyordum?"

"Ben de öyle sanıyordum. Ama biri zaten açılmıştı, en üstte duruyordu ve bingo."

Loş ışıktaki birbirimize bakıyoruz. Hafif bir rüzgar esiyor ama ikimiz de titriyoruz. Ed'in bana iletmeye çalıştığı ortak anlayışın ağır bakışlarına kasten direniyorum. Bu iş bitti artık. Kendini bu durumdan kurtar.

Ağzını açıyor.

"Siz ikiniz donmuyor musunuz?! Burada ne yapıyorsunuz?"

İkimiz de Hester'a dönüyoruz, lacivert wiggle elbisesiyle kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyor.

"Beni boş verin, ne hakkında konuşuyordunuz? Çok ciddi görünüyor." "Sadece okuma...", diyor Ed.

"Ne olmuş ona?" Bir duraklama olur.

"Eve'in tam donanımlı olduğunu görüyorum," diyor Hester, şişemi gözetleyerek. Şimdi olmaz. Burada olmaz. Hayatta olmaz.

"Evet, en iyi arkadaşımın cenazesinden sonra bir içki içiyorum, sorun değilse," diyorum ona.

"Justin orada negroni yaptırıyor. Bletch," diyor Hester, beni görmezden gelerek. "Tadı seyahat hastalığı ilacı gibi."

Ed, haberimi Hester ile paylaşmaya karar verirsem, bir yangın tehlikesi olan durumdan daha da tehlikeli bir duruma girdiğimi fark eder ve aceleyle şöyle der: "İzin verilenden daha fazlası, aslında bir pint daha alabilirim."

"Akşamdan kalma olacaksın," diye azarlar Hester.

"Evet, neyse."

Ortaya çıkan sessizliği sohbetle doldurmak hiç ilgimi çekmiyor, ancak bunun devam etmesi halinde Hester'ın bir şeyi böldüğünü tamamen fark edebileceğinin farkındayım. Ed'in söyleyecek bir şey arıyor olduğunu hissediyorum, ancak bu durumda seçenekleri sınırlı.

"Hey, madem buradasın," diyor Hester bana. "Nedime olarak sana bunu söylemek istedim. Düşündükten ve tartıştıktan sonra, Ed ve ben düğünü planlandığı gibi yapmaya karar verdik."

Ben de "Öyle mi?" diye cevap veriyorum.

"Tüm bu kasvetli ortamda, bizim için heyecanlanacak bir şey olabilir."

"Doğru."

Benim zayıflamam gibi, düğün de dengeleri yeniden kuruyor. Birinin duyarsız olduğunu bilmek başka, en hassas olduğun anda sana ne kadar duyarsız olabileceğini göstermesi başka bir şey.

Ed yere bakıyor.

"Verity'nin Susie'nin yerine nedime olacağını soracağım. Susie'nin provalarda ilk tercih olduğunu ona söyleme, olur mu? Yedek kulübesinde kalacağı için sinirlenmesini istemiyorum. Yani, sen de görürsün, elbise tasarımı her adımda benimle kavga edecek. Çok güzel ama ondan daha kibirli biri yok, haha."

Başımı sallayıp içkimi yudumluyorum ve Ed, eminim ki yeni bir ıstırap derinliğinde, bakışlarımdan kaçınıyor.

Sen onunla nişanlandın.

Sessizlik.

"Gösteri devam etmeli. Susie de bunu isterdi," diyor Hester, kendini toparlayarak, sanırım.

Son darbe olarak, gözleri Disney filmlerindeki gibi yaşlarla doluyor. Titreyerek duran kadına bir adamın koşarak ceketini sardığını hayal edebiliyorum. Ed ise donmuş gibi duruyor.

Hester benim kırılma noktamı buldu. Onu tanıdığım onca yıl boyunca ona karşı hiç bir şey söylemedim. Ama baraj patladı.

"Ne *isterdi*? Şu anda Wilford'daki bir endüstriyel fırında şömine süpürgeliklerinin bir yığını olmak istemezdi."

"Sshhhh, Tanrım, Eve." Hester etrafına bakınıyor, benim zevksizliğime gözleri fal taşı gibi açılmış. "Şu anda senin... kendine özgü ifade tarzını kullanmanın sırası değil."

"Zamanı değil mi? Onun yerine geçecek nedimenin kıyafetlerinden bahseden sensin."

"Durun biraz, siz şaka yapabilirsiniz, ama ben başka bir şeyden bahsettiğim anda zevksiz mi oluyorum? Öyle mi?"

"Benim sorunum, Susie'nin hayali dileklerini bahane olarak kullanman. O, senin düğününün yapıp yapılmamasını umursamaz. Onu bu işin dışında bırak."

"Vay canına, 'bahane' mi?" Hester yüzünü buruşturarak diyor. "Tamam. Teşekkürler. Neden bana saldırdığını anlamıyorum. Yani saygıdan dolayı düğünü iptal etmemiz ve iki bin dolar kaybetmemiz gerektiğini düşünüyorsun..."

"Umurumda değil," diyorum, yeterince sert bir şekilde, o da gerçekten şaşırmış görünüyor. "Kimse bu geceki düğününle ilgilenmiyor, Hester. Bu haberi verdiğim için üzgünüm. Doğru tonu yakalamak açısından, tuba çalarak dolaşsan daha iyi olur."

Ondan korkmadığımı fark ediyorum. Kendimi Bette Davis ile kobranın genleri birleştirilmiş gibi hissediyorum.

Hester, davranışları hakkında eleştirilmeye alışkın değil ve bu belli oluyor. Uygun olmayan bir kişinin aniden bir mil koşması istenmesi gibi, olumsuz geri bildirim almaya hazır değil, öfkeleniyor ve homurdanıyor. Oysa ben yıllardır bu an için hazırlanıyormuşum gibi hissediyorum.

"Benim düğünümden, bizim düğünümüzden bahsetmek," diye Ed'e bir bakış atıyor, aniden onun kendisini desteklemesi gerektiğini fark ediyor, "hayat devam ediyor demek. Sen de devam etmemiz gerektiğine katılıyordun. Ama şimdi aynı fikirde olduğunu duymuyorum?" Ed'e tekrar bakıyor.

Acı verici bir sessizlik olur.

"Kabul ettim. Ama bunu şimdi gündeme getirmen gerekmiyordu. Eve haklı," diyor Ed ve yemin ederim ki Hester öfkeden yerden iki santim havaya kalktığını hissediyorum. "Bırak şunu."

"Bana öyle konuştuktan sonra onun tarafını mı tutuyorsun?" der Hester, jüriye suçluyu göstermek için beni işaret eder.

Ed cevap vermez.

Gözleri kısılır. "Sizin birbirinize davranışlarınız, küçük çeteniz ve... *üstünlük taslamanızdan* bıktım usandım. Sözlerimi çarpıtıp bunu benden çıkarma, çünkü sen üzgün ve acı çekiyorsun," der bana.

Aniden akan gözlerini siler ve otele geri döner. Ed'e "Gel!" demiş gibi, onun onu takip edeceği beklentisi çok açıktır.

Bu tartışmanın sonuçlarından dolayı pişmanlık, zafer ya da endişe duymuyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum. Duyarsızım.

"Üzgünüm," diyor Ed, bana dönerek, birkaç dakika içinde bir yıl yaşlanmış gibi görünüyor.

"Ne için?" diyorum. Genellikle bu, birini aklayan bir özür cevabıdır, ama burada suçlayıcı bir anlam taşıyor.

"Hah." Şakaklarını ovuşturur. "Seni ararım," der, alçak sesle, ve Hester'ı bulmak için içeri girer.

Gözlerim onu takip ederken, Finlay Hart'ı gölgelerin içinde duvara yaslanmış, elinde parlayan bir sigara izmaritiyle görürüm. Onu karanlıkta fark edince neredeyse fiziksel olarak titrerim, kavganın her kelimesini duyacak kadar yakındım.

Ne zamandır oradaydı?

Bana gülümser, sigara izmaritini yere atar ve topuğuyla ezer. Onu ilk kez gülümserken görüyorum. Sadece kötü niyetli zaferlerden hoşlandığını bilmeliydim. Ve Marlboro Gold'dan.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyorum.

"Bundan olumlu olanı çıkar," diyor. Ugh.

". . . Nedir o?"

"Artık nedime olmak zorunda kalmayacakmışsın gibi görünüyor."

Üç hafta sonra

Sıcak Yoga!

Loughborough'da Wendy ile Esnek Olun (evet, gerçekten adı bu)

Şok vardır, keder vardır ve sonrasında hayatın basit, yorucu ve bitmeyen işleri vardır. Bunların hepsi farklı şeyler, bunu öğrendim.

En kötüsü unutkanlık. *Susie'ye mesaj atayım... Susie bilet ister mi acaba... Susie bunun hakkında ne demişti? Ben...*

Her seferinde, hareket halindeki bir nesnenin üzerinde aniden durduğunda hissettiğin mide bulantısı gibi, hatırlamanın şoku gelir. Sonra "artık Susie yok" uçurumu açılır. Bu yokluk değişmez. En bariz olan şeyin en zor kısmı olduğunu kim bilebilirdi?

Aynı zamanda sıkıcı da... Hayatın işlerini ve yükümlülüklerini anlamlı kılan kişi olmadan işleri sürdürmenin acımasız döngüsü. Bana anlam katan kişi.

Ofise gitmenin dikkatimi dağıttığı için minnettarım, ama aynı zamanda işin kendisinin bir tür besin kaynağı olduğunu iddia edemem. Hayat bir pandomimdir. Bir kez daha, kusmakta olan bir devenin arkasında duruyorum.

Bu sabah Susie'nin yakın zamanda "senin tam bir özeti. Kendinin tam bir özeti haline geldin" dediği bir kıyafet giydim: kabarık kollu uzun puantiyeli bir elbise ve Grenson botlar. "Bu, senin kişiliğinin tekstil formunda bir yansıması. Tatlı ve çekici, ama sert bir espriyle."

Susie'ye, etkileyici bir son cümle mi kurduğumu yoksa etkileyici bir son cümle mi olduğumu sormalıydim.

Phil bu sabah bana kahve getirip şöyle diyor: "Arkadaşın. Kremasyon mu yapıldı?"

Başımı salladım. Arkadaşlarım arasında külleri kimin alacağı konusunda bir tartışma olmadı. Ed sessizce gidip almış olabilir. Lanet olası Ed.

"Johnny Depp, arkadaşının küllerinin bir roketle konması için para ödedi. Aptal herif, üç milyon dolara mal oldu."

Lucy ve Seth başlarını kaldırıp nefeslerini tutarak, buna kötü tepki verip vermeyeceğimi bekliyorlar. Klasik Phil.

"Öyle mi?" diyorum, sohbet eder gibi. "O kadar ileri gitmedik."

Lucy ve Seth gözle görülür şekilde rahatlar.

"Bir tarlaya külleri serpmek bana tuhaf geliyor," diyor Phil.

"Sanırım insanlar külleri her türlü manzaralı yere serpiyorlar. Muhtemelen daha dramatik bir teslimat yöntemi?"

"İyi bir noktaya değindin."

Phil'in küstah tavrını garip bir şekilde yatıştırıcı buluyorum. Diğerlerinin çoğunun yeni yas tutanlara karşı gösterdiği özenli davranışları ona yakışmıyor. O hafta biraz durgun davrandı, muhtemelen haberi duyduktan sonra beni bulan ve bunun üzerimdeki etkisini gören kişi olması etkisinde kalmıştı, ama cenaze geçtikten sonra her şeyin normal seyrinde olduğunu düşündü. Sanırım öyle de. Phil, annemin "enerjik" dediği türden biridir.

Şu anda monitöründe Wikipedia'ya gözlerini kısarak bakıyor.

"Oh, benim hatam, topmuş. Zenginler, değil mi? Onlar başka bir ülke."

Ed, hesaplaşmamızdan bu yana telefonumu beni aramak için bombardımana tuttu. Justin'in özel bir şeylerin döndüğünden şüphelenmemesi için, yeni dünya düzenine alışmak için zamana ihtiyacım olduğunu ve şimdilik pub quizini düşünemeyeceğimi söyleyerek onu uzak tutmayı başardım. Hester şüphesiz benim somurduğumu düşünüyor. Oh, ve Ed bir haftalık okul gezisine çıkmak zorunda kaldı, bu da yardımcı oldu — Chichester çevresinde huysuz ergenleri oturtmakla bir hafta kaybetti.

Ama biliyorum ki bu süre yakında dolacak ve onlardan kaçınmam, kendime özen göstermek yerine endişe verici olarak değerlendirilecek.

Ed geziden döndüğünde arıyor, mesaj atıp sohbet edebilir miyiz diye soruyor, tekrar arıyor, WhatsApp'tan mesaj atıp onu sonsuza kadar görmezden gelecek miyim diye soruyor.

Sabahın ortasında, WhatsApp'ım yine Ed'den gelen bir mesajla titrer. Mesajı açarım ve uzun metni kaydırarak okurum.

Tamam, bu WhatsApp için uzun bir mesaj ve bir sonraki ders başlamadan önce sadece yedi dakikam var, ama... Neden çok, çok kızgın ve çok, çok sarsılmış olduğumu anlıyorum, Eve. Ama bunun bir kısmı, ana olgunun ötesinde olanlar hakkında fazla bir şey bilmediğinden kaynaklanıyor olabilir. Bana açıklama şansı vermek istemiyorsan, çünkü bunu hak etmediğimi düşünüyorsan, anlarım. Yine de beni dinledikten sonra daha iyi hissedebileceğini düşünüyorum ve bana sınırsız bir cevap da verebilirsin. Bunun özverili bir davranış olduğunu iddia etmiyorum, burada benim çıkarlarım da var. Benim hakkımda bu kadar kötü düşünmenden nefret ediyorum ve hayatımın en kötü döneminde en iyi arkadaşımın yanımda olmamasından nefret ediyorum. Sen benim en iyi arkadaşımsın. Hester değil, Justin değil. Susie değil. Sen benim en iyi arkadaşımsın ve bu hala bir anlam ifade ediyorsa, en azından bunu konuşalım. Bu muhtemelen utanç verici bir duygusal şantaj, şu anda bunu yargılayacak durumda değilim. Ama bu da gerçek. Ed. X

Bana, onun en sevdiği arkadaş olduğunu söylemesinin, onun düşündüğü gibi kazançlı bir hamle olduğundan emin değilim.

Bir saat boyunca sert içki gibi siyah kahveyi yudumladıktan sonra, kendimi zorlayarak Ed'e mesaj attım.

Ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı defalarca düşündüm ama hala karar veremedim.

Tek kesin sonucum şudur: Ed ile bu konuşmayı yapmak istemeseydim, Susie'nin cenazesinde sesimi yükseltmemeliydim. (*Cenazesi* mi? Cenazeler ölümler içindir.)

Ed'i bunun için sorumlu tutmanın bariz bir sorunu var: Becky'nin mektubu, Susie'nin benim hislerimi bildiğini gösteriyordu. Susie biliyorsa, o ve Ed bunu konuşmuş olmalılar. İkisi de bana söylememiş olması, *bir şeylerin* konuşulduğunu kanıtlıyor. Ed'in bunu açıkça söylemesini sağlamak için ne kadar aşağılanmaya devam etmeliyim? *Sen açıkça aşk acısı çeken bir enkaz olduğun için...*

Yine de onların bilgisi benim ihanetimin merkezinde, birini diğerinden ayrı düşünemem. Bunu nasıl yöneteceğimi bilmiyorum.

Tamamen pratiklikten dolayı kabul ediyorum. Ama onu görmem gerek. Justin'in doğum günü yaklaşıyor.

Tamam, bu akşam saat sekizde bana gelebilirsin. İşten sonra Susie'nin babasını kontrol edeceğim.

Gün, Ed'in bu akşam ne diyeceğini merak ederek, halsiz ve stresli bir sis içinde geçiyor.

Bir şeyi bilmek için can atmak ve aynı zamanda onunla ilgili herhangi bir şey duymaktan korkmak için Almancada bir kelime olmalı.

Ölmek kadar bilmek. Susie öldü. Bu gerçeği yüzüncü kez tekrar ediyorum. Bu gerçek birdenbire ortaya çıkıp beni yine yumrukluyor.

"Neden o güzel elbisenin üzerine o işçi botlarını giydin?" diye soruyor Phil, saat beş buçukta kalkıp çıkarken. "Neye benziyorsun?" Bir süre duruyor ve bunun retorik bir soru olmadığını anlıyorum. "Bana bir şeyi hatırlatıyorsun. Buldum! Art Deco lambalardan birini. Annemin bir kopyası var. Uzun, dalgalı bir elbise giymiş, zarif bir dansçı kadın, büyük, ağır bir kaide üzerinde duruyor."

İsteğim dışında gülüyorum.

Eve giden otobüse binmek için sırada beklerken, telefonum çaldı. Finlay Hart. Nefret ve korku uyandıran bir isim. Sanırım, bir zamanlar rahmetli kız kardeşi için de öyleydi.

Merhaba Eve. Susie'nin evinin satışını halletmek için gelecek hafta yine İngiltere'de olacağım ve hala günlükleri ve mektupları geri almadım. Onları teslim etmen için bir buluşma ayarlayabilir miyiz? Teşekkürler. Finlay

Bunun avukatların da dahil olacağı bir iş olacağımı sanıyordum?

Bu, bunu önlemek için son şansın. Karar senin.

Hmmm, blöf kokusu alıyorum. Eğer bunu yapacaktıysa, şimdiye kadar yapardı, değil mi?

Fin'e karşı taviz vermemem sert bir tavır gibi görünebilir, ama aslında sessizliğimin sebebi ne yapacağımı bilememem. O kutunun yanında kendimden korkuyorum. Ya merakıma yenik düşüp daha fazlasını keşfedersem?

Susie, Finlay'ın onları almasını istemezdi, bu benim tek kesin bildiğim şey. Ama onun onuru gibi soyut bir kavram uğruna gerçek dünyada bir sorun yaratıyor muyum? Ölülerini utandıramazsınız. Yaşayanlar avukatlara para ödemek zorundadır ve ben sürekli parasızım.

Susie'nin sesini duymaya çalışıyorum, ama bu konuda o sessiz.

Iain Hart'ın benim ziyaretlerimi istediğinden veya ihtiyaç duyduğundan tam olarak emin değilim, ama bunu yapmamak için hiçbir nedenim yok, bu yüzden ziyaretlerimi hoşnutlukla karşıladığına seviniyorum, her ne kadar hafif bir nezaketle şaşkınlık da olsa. Ben tuhaf bir işgüzarım, ama şu ana kadar kendisi de bunu umursayacak kadar meşgul değil.

Haftada bir kez, genellikle bisküviyle birlikte kapısına gidiyorum — Bay Hart'ın bisküvi delisi olduğunu keşfetmişim — "buralardaydım" diyorum ve "bir şeye ihtiyacı var mı" diye soruyorum. Bir fincan çay içip, bu konudan şu konudan sohbet ediyoruz ve kendimi, onun güvende ve iyi durumda olduğuna ve bu şekilde devam edebileceğine ikna ediyorum.

Bugün her zamankinden daha gergin görünüyor, sade çikolatalı kurabiyelerini yemeyi unutuyor, uzun zaman önce sattığı şirketindeki mesleki hiyerarşilerden bahsetmek istiyor. Bir şeyleri ihmal ettiği konusunda içini kemiren bir his var gibi geliyor bana, ama neyi ve nasıl ihmal ettiğini ifade edemiyor. Şimdiye kadar, demansı üzücü olsa da oldukça hafif görünüyordu. Dışarıdan çok neşeli ve işlevsel olduğu için çok şaşırtıcı değildi. Şimdi bunun yaşayan bir hapisane olduğunu daha net görüyorum.

"Neyse, sizi sıkmamalıyım," diyor. "Siz gençlerin yapacak daha heyecan verici işleriniz vardır. Ben de bir zamanlar gençtim, haha! Bakın, burada..."

Şömine rafındaki bir fotoğrafı alır, 1980'lerden bir düğün fotoğrafı, bol kollu elbiseler, yapay çiçek taçlar ve emlakçı takım elbiseleriyle dolu, ve bıyığı daha gür olan kendini gösterir. Elini, Finlay olmalı, küçük, somurtkan yüzlü, siyah saçlı bir çocuğun başına koymuştur.

"Bu kardeşim Don'un düğünü. O Edinburgh'da yaşıyor. Güzel bir şehir, benim büyüdüğüm yer. Hiç gittin mi?"

"Çocukken bir kez gitmiştim, ama uzun zamandır gitmedim," diyorum.

"Oh, gitmelisin, gitmelisin! Aslında Don'u ziyaret etmeliyim, çok uzun zaman oldu."

"Eminim seni görmekten memnun olur," diyorum, Don'un cenazede olup olmadığını merak ederek. Onu tanıtabileceğim tek kişi Finlay olurdu, ama onun da pek ilgilenmeyeceğini tahmin ediyorum. Susie amcasına babasının hastalığından bahsetmiş miydi? Aslında, biz çocukken bile geniş ailesinden hiç bahsetmezdi. Keşke teslim notlarına ihtiyacımız olacağını bilseydik. Keşke birçok şeyi bilseydik.

Ed gelmeden yarım saat önce eve varıyorum ve sinirlerden yemek yiyemediğimi fark ediyorum. O zaman akşam yemeğinde şarap içelim.

Saat tam sekizde geldi ve Roger, Ed odaya girerken heyecanla kapıda ağlıyordu, çizgili hain.

Onu yağmurluklu ve yağmurla ıslanmış saçlarıyla gördüğümde, hala bana sarılmasını istememden nefret ediyorum. Görünüşe göre, duyularının arzuladığı şeylere mantıkla yaklaşamazsın. Annemin dediği gibi, *herkes birine aşık olur*.

"Tamam, Rog, yine sana yemek vermedi mi? Edward amcan sana ne getirdi tahmin et!"

Roger'ın en sevdiği sığır eti aromalı çiğneme çubuklarını onun önüne çıkarır ve paketi sallayarak gösterir, bu noktada Roger'ın ses tonu "Bay City Rollers konserindeki kız"dan "gerçek bir nöbet"e geçer.

O, Ed'in yetersiz barış teklifini kemirirken, gözlerimiz tamamen buluşur. Ed egzersizden dolayı parıldıyor.

"İçki?" diyorum, sertçe.

"Bir tane. Bisikletle geldim, düşmek istemem."

"Otur. Bira ister misin?"

"Evet, şerefe."

Buzdolabına gidip kendime büyük bir Sauvignon doldururum, sonra bir kutu Staropramen'in halkasını açıp ona uzatırım.

Sohbet havasında değiliz ve ortamı iyi okuyan Ed, iş gibi konuşur: "Öncelikle, uzun zamandır söylemek istediğim bir şey var, Hester'ın cenazede aptalca davrandığı için özür dilerim. Söylenenlerden dolayı oldukça utanıyor. Küsme yok. En azından onun tarafında."

"Onun uygunsuz davrandığını itiraf ettiğine inanamıyorum."

Hester'ın nişanlısına karşı açıkça kaba davranmayacağım, ama aynı şekilde, bundan sonra onun davranışları hakkındaki düşüncelerimi saklamak için de o kadar titiz davranmayacağım. Bazı gerçekler ortaya çıktı. Bu yeni normal olabilir.

"Evet, öyle," diyor Ed, alnını kırıştıran sert bir kaş çatışıyla, eve döndüklerinde kavgaya hazır olduğunu düşündüren bir ifadeyle.

"Sarhoştı" — bence sarhoş değildi, ama neyse — "... ve düğünle o kadar meşgul ki. En iyi arkadaşına Susie'nin yerinin doldurulacağından neşeyle bahsettiğini söylediğimde, anladı."

"Ah, tamam."

Sanırım bu numaranın nasıl yapıldığını anladım. Ed, her türlü barışı sağlayabilen adam. *Eve'in o gün Susie'nin yanında olmayacağı için ne kadar yıkılacağını görmüyor musun?* Spot ışığını Hester'a, gezegenlerin etrafında döndüğü güneşe çevirerek.

Onun versiyonu da Hester'a, ayıldığımda hatamı anlayıp ona hakaret ettiğim için utanacağımı düşündürmüş olabilir mi? İkimizin de diğerinin teslim olduğunu düşündüğü bir ateşkes.

Ed boğazını temizledi. "Diğerine gelince..."

Şarabımı yudumlarken, ona düz bir şekilde bakıyorum. Kutusunu yere koyup, ellerini dizlerine koyarak öne doğru eğiliyor.

"Bunu öğrendiğin için çok üzgünüm, Eve. İnan bana. O gün zaten yeterince zordu, bir de bu olay eklenince. Ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum."

Empati kartı. Yoksa Susie öldüğü için mi bu durumun iğrenç olduğunu ima ediyor?

"Sır sakladığında, bunların ne zaman ortaya çıkacağını asla bilemezsin, sanırım," diyorum.

Sesim gergin geliyor.

"Neredeyse olanları unutmuştum, biliyor musun? Onları gömmek için çok uğraştık

."

"O zaman yatakta oldukça berbat birisin galiba," diyorum. "Çoğumuz en iyi arkadaşlarımızdan biriyle seviştiğimizi hatırlardık."

Ed irkilir.

Evet, şanssızlık. *Benim ayağım takıldı, üzerine düştüm, o kadar beceriksizim ki penetrasyon gerçekleşti, hafızam çok bulanık.*

"On yıl önceydi, bunu biliyorsun, sanırım." Ed'in bu kadar rahatsız olduğunu hiç görmemiştim.

"... Cuma gecesi idi. Son anda ikimiz de sıkıldığımızı ve dışarı çıkmak istediğimizi karar verdik. Hester İsviçre'de au pair olarak çalışıyordu." Bunu unutmuştum. Hester tam zamanlı çalışıyordu ama yaz tatilinde zengin çocuklara İngilizce öğretmek için izin almıştı. O, yazı tipini büyütme yerine özgeçmişine ekstra sayfalar eklemesi gereken insanlardan biri

Mark bir keresinde benimkinde EVELYN HARRIS yazısının o kadar büyük olduğunu, uçan bayrak gibi olabileceğini söylemişti.

“Justin o hafta sonu Londra'da çılgın partilerinden birindeydi.”

Ed'in nerede olduğunu öğrenmesini bekliyorum. *Sen... biz seni aramadık.*

"Mark'ın ilk günlerinde bir yerlere gitmiştin."

Ah. Bu beni bir an için şaşırttı. O dönem olduğunu fark etmeliydim.

"Tap and Tumbler'a gittik, bılardo oynadık, aç karnına bol bol içtik, kazara sarhoş olduk, her birimiz yarım hap aldık. Sonra Rock City'deki kulübe gittik..."

Bekliyorum. Giysilerimin altında terimin ısındığını hissedebiliyorum. "Her zaman Rage Against the Machine çaldıklarını hatırlıyor musun? 'Killing in the Name' çalmaya başladı ve bir şekilde" — nefesini dışarı üfler — "bir şey diğerine yol açtı..."

“Bana ‘bir şey diğerine yol açtı’ deme, Ed,” onun kadar benim de utanç içindeyken sertçe söylüyorum. “Sınıfındaki çocuklara karının bebek beklediğini söylemeyeceksin.”

Ed kızardı.

Ben kağıt kaplanım. On yıl önce, artık hayatta olmayan başka biriyle yaşadığı seks hakkında, benimle değil, başka biriyle nişanlı olan bir adamı sorguluyorum. Buradaki haklarım hiç de net değil. Ed'in aldattığı kişi ben değildim, ama yine de kıskançlık, ihanet ve içimi parçalayan bir öfke duyuyorum. Öfkeli ve haklıymış gibi davranıyorum, ama aslında kendi utancım ve kafa karışıklığım içinde boğuluyorum.

Bu yüzden, sözü geçmiş insanlarla işlevsiz, konuşulmamış bir aşka kalmamalısınız. Birkaç satranç hamlesi sonra, durum tamamen çılgınca görünüyor. Sanırım her zaman tamamen çılgınca idi.

"Biliyorsun, nakarat sırasında sarhoş bir şekilde havaya yumruk atmak, sarılmaya dönüştü, sonra birdenbire, kim başlattı bilmeden, öpüşmeye başladık," diyor Ed. "Bu, boş mideyle beş bardak bira içtiğinde ve yirmi dört yaşıdaysan sana mantıklı gelen, o anlık tamamen delice bir şeydi."

"Öpüştünüz ve...?" diyorum.

"Daha da sarhoş olmak için Suze'nin evine gittik. Lace Market'te sefahat için kiraladığı daireyi hatırlıyor musun? Bir sonraki şeyi yapmak, sonra bir sonrakini yapmak iyi bir fikir gibi görünüyordu, neredeyse birbirimizi cesaretlendiriyorduk. Kafamız çok güzeldi. O gece ikimiz de evden çıkarken bunu planlamamıştık."

Bu gece için elimden geldiğince hazırlandım ve kendimi zorlayarak sordum (yoksa sonsuza kadar merak etmek zorunda kalacaktım): "Susie bunu 'ateşli' olarak mı tanımladı?" Şey, Becky'nin tanımı. Aynı şey.

Ed'in yüzü karides pembesinden, hastalıklı beyazın karıştığı karides pembesine dönüştü. Umarım hayal gücümün retinasına sonsuza kadar kazınacak bir eylemi itiraf etmek üzere değildir.

"Kulübün tuvaletinde yaptık," diyor, bir süre durakladıktan sonra, ve ben yutkunuyorum.

On yıldır çektiğim şiddetli aşk acısı, ağır bir darbe aldı. İki ağır darbe.

Susie ve Ed'in zihnimdeki görüntüsüne bundan sonra bu da eklenecek: Grafitilerle kaplı tuvalet kabininde çılgınca sevişirken, Arctic Monkeys'in şarkıları duvarlardan yankılanıyor. Ateşli bir tanım olarak, hiç duymadığım, vücut delikleri ve su balonu hayvanlarının dahil olduğu bazı yozlaşmış faaliyetlerden daha iyidir herhalde, sanki dünya benim davet edilmediğim devasa bir grup seks partisiymiş gibi. Bunu, "iki arkadaşın üçüncü bir kişinin kalbini kırarken yapabileceği en iyi ve en kötü sıra dışı cinsel aktivite" ölçeğine yerleştirirsem. Üçüncü kişi. O da benim.

"Susie beni kadınlar tuvaletine götürdü. Onun evinde tekrar yaptık. Bayıldık. Sabah uyandığımızda hayatımızın en kötü akşamdan kalma halini yaşadık, bu durumdan kesinlikle dehşete kapıldık. İnan bana, bunu saklamamızın en büyük nedeni, ikimizin de bunun hiç olmamış olmasını ne kadar çok istediğimizdi. Sana ve Justin'e söylememeye karar verdik..."

"Justin de bilmiyor mu?" Bu önemli.

Yalnız değilim.

"Evet, biliyor. Ona da söyledim. Susie bunu bilmiyordu." "Ne?!"

"Erkek erkeğe, gece geç saatlerde yapılan bir itiraf gibi bir şeydi. Hester konusunda suçluluk duyduğumda içimi rahatlatmak için."

"Harika, demek tek ben bilmiyordum. Susie bana hiç söylemedi."

Aptal yerine konmuş gibi hissediyorum, bu konuyu bilmeyen tek üye olarak orada otururken, bir şekilde bu konuyu öğrenecek kadar olgun olmayan biri olarak, yoğun bir reddedilme hissi duyuyorum. Ed'in on sekiz yaşındayken yaptığı şeyin iki katı gibi.

"O bunu içinden atamadı. Zaman geçtikçe, içini dökmek gittikçe zorlaşıyor. İçindekiler sadece daha da büyüyor. Bu, korkaklığın bedeli. Başlangıçta yanlış seçim yapmanın bedeli."

Ed, sanki bunun bir çift anlamı varmış gibi bana yoğun bir şekilde bakıyor ve Roger'ın aniden ikinci bir çiğneme çubuğu istemesiyle gerginlik bozulduğu için minnettarım. Her zaman becerikli ve çekici olan Ed'in elbette bir tane daha var.

Kedinin hevesli çiğneme sesleri arasında Ed devam eder: "O sabah Susie kusmayı bitirdikten sonra, bir çift aptal olarak neyi mahvedebileceğimizi veya tamamen kaybedebileceğimizi tartıştık. Hester'a sadık davranmamıştım. Potansiyel olarak bunu bozabilirdik..." Ed beni işaret ederek, ama grubumuzu kast ederek konuşur. "Ne için? Heineken ile ön loblarımızı boğduktan sonra yaptığımız hayvani bir şey için. Birbirimizin gözlerine bakamıyorduk bile. Birbirimizden hiç hoşlanmıyorduk ve günün soğuk ışığında bu durumu daha basit hale getiriyordu, ama aynı zamanda çok daha kötüleştiriyordu. Hiç böyle bir nefret duymamıştım."

Mark'ı gördükten sonra geri döndüğümde Susie'nin farklı olduğunu hatırlamaya çalışıyorum. Hatırlayamıyorum. O dairede eğlendiğimizi, Susie'nin kolunu pencereden dışarı uzatarak sigara içtiğini hatırlıyorum. Ara sıra insanlarla görüşüyordu, ama hiçbirisi önemli değildi.

Biraz çaba sarf ederek, bir keresinde bana alışılmadık bir şekilde düşünceli bir şekilde söylediği şeyi hatırlıyorum: "Senin ve erkekler arasındaki sorun, Eve, çok nadiren ve çok derinden aşık olman. Ben sık sık aşık olurum, ama bir hafta içinde geçer."

Ed'i kastetmiş olmalı, yani o da ona aşık olmuş mu? Neden hiç itiraf etmedi? Kuru yapraklar gibi patlayacağımı mı düşündü? Kadehimi kaldırıyorum.

"Hester'ın Susie ile arkadaş olmaya devam etmesine izin verdin, hiç farkında olmadan mı?"

"Evet, bu benim için çok kötüydü. Ama başka seçeneğim yoktu. İtiraf etseydim ve ilişkimiz devam etseydi, Suze ile arkadaş kalmama izin verilmezdi, yani çetemizin sonu gelirdi. Fark etmişsindir, o hep bizim birbirimize bu kadar yakın olmamızdan rahatsızdı. Maliyet-fayda analizi buna değmezdi ve hala da değmez."

"Maliyet-fayda," diyorum, alaycı bir şekilde. "Mesele hesapları dengelemek değildi."

Bu sana fayda sağlamayacaktı."

"Hayır, aynen öyle, kime fayda sağlayacaktı ki? Hester prensipte gerçeği bilmeyi hak ediyor, ama bu ona fayda sağlamazdı, tam tersine. Bu konuyu korkunç gelmeden tartışmanın bir yolu yok, çünkü öyleydi. Yapılması gerçekten iğrenç bir şeydi ve bugüne kadar bundan utanıyorum. Çirkin gerçeği söyledim ve evet, çirkin bir şeydi."

Annemle babamın Bill Clinton'ın azil davası hakkında tartıştıkları aklıma geldi. Babam şöyle diyordu: "Bir erkeğe karısı dışında başka biriyle ilişki yaşayıp yaşamadığını sorarsan, hayır diye cevap verecektir, değil mi?"

"Beni yakaladın" der ki? Onun yerinde olan herhangi biri yalan söyleseydi, bunun neden bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum." Annem cevap veriyor: "O, aldatmamalıydı!" Babam: "Evet, ama bu, biri yol tarifi sorduğunda 'Buradan başlamazdım' demek gibi bir şey, değil mi Connie?"

Ed'den bir başkan olmaktan daha iyi olmasını istemek mantıksız mı? Ed'in yalanları sadece eksikliklerden ibaret.

Roger, sahne arkasında, kedi kum kabının kapısını tokatladı.

"... Alkol dışında, bunu neden yaptığımı kendime sordum," diyor Ed. "Bunun için 'yapabildiğim için'den daha iyi bir cevap bulamadım. Alkolün etkisi altında kendi karakterinden vazgeçemezsin. Suze, ciddi olduğum için beni sık sık alay ederdi. Sanırım gösteriş yapma da işin içindeydi. Onun niyetini anladığımda, bu meydan okumaya cevap vermem ve benim de çılgın olabileceğimi göstermem gerektiğini hissettim. İronik, çünkü olanlarda gurur duyulacak bir şey yoktu, tam tersi. Kendimi daha gülünç gösteremezdim."

"Oh, onu zorlayan oydu, değil mi?" diyorum, gözlerimi devirerek.

"Hatırladığım kadarıyla, evet," diyor Ed, birdenbire yorgun düşmüş gibi görünüyor. "Ne kadar sarhoş olduğumuzu düşünürsek emin olamıyorum. Ama onu kadınlar tuvaletine sürüklemeye cesaret edemezdim."

Bu açıklamanın ve özürün özünde -eğer öyleyse- bir sorun var. Bütün bunlar doğru olabilir, ama Ed ile aramızda olduğunu sandığım bağ -olamaz. Ya da en azından benim sandığım şekilde olamaz, eğer o bunu yapabiliyorsa. Bana en yakın insan olan o hariç, herkes. Hester'ın ihanetini atlattım, çünkü nasıl olduğunu anlayabiliyordum. Ama bunu değil.

"Senin böyle biri olduğunu düşünmemiştim," diyorum, kasvetli bir şekilde. Ve kafamda bu öldürücü bir cümle olmasa da, ağzımdan çıkmasına engel olamadığım bir acı spazmı olsa da, Ed bu sözlerim karşısında gözle görülür şekilde çöküyor.

"Evet, biliyorum," diyor. Derin bir nefes alıyor. "Ben de kendimi öyle sanmıyordum. Senin düşüncen benim için her şey demek."

Benim için en zor kısmı geldi çattı ve çıplak oturuyormuşum gibi hissetmeme rağmen bununla başa çıkmam gerekiyor.

"Susie mektubunda özellikle benim bilmemi istemediğini mi söyledi?" Nefesimi tuttum.

Ed bir an için göz teması kurmayı bırakıp şöyle diyor: "O, aramızda bir şey olduğunu fark etmişti. Bu yüzden seni hayal kırıklığına uğrattığını düşünüyordu."

Kıvranıyorum ve sahte bir soğukkanlılık sergiliyorum. "Susie'ye bana gönderdiğin mektubu anlattın mı? Üniversitede?"

"Hayır! Neden öyle bir şey yapayım ki?" Ed, gözlerini kocaman açarak, burada bir puan kazandığını, benim güvenimi koruduğunu düşünüyor. Ama ben bunun ne anlama geldiğini biliyorum: her şeyi bana yükledi.

"O zaman neden aramızda bir şey olduğunu düşünsün ki?"

Bu, ancak aşırı baskı altında ve şu anda Ed'in kadar büyük bir nedeni olan birine sorabileceğim bir soru. *Gerçekten bu kadar belli miydin?* Bu, dünyanın en acı verici sorularından biri.

Ed, *bilmiyorum* anlamına gelen bir hareketle ellerini dizlerinden kaldırır. "Emin değilim."

"Ne dedi?" diye soruyorum.

"Gerçekten bu konuyu konuşmamı mı istiyorsun?" diyor.

"Hayır, Ed, istemiyorum!" derim, sinirlenerek, yüzüm kızarır. Komik bir kombinasyon. "Tek kelimesini bile duymak istemiyorum, ama senin sayende bu oldu, öğrendim ve Susie öldü. Aksi takdirde, hayatımın geri kalanını neden bunu benden sakladığını merak ederek geçirmek zorunda kalacağım. Bu 'ihtiyaç', 'istek' değil. Bunun oldukça açık olduğunu düşünürdüm."

"Senin bana aşık olduğunu ve bunun seni mahvedeceğini düşündüğünü söyledi," diyor Ed aceleyle ve dizlerine bakıyor.

Terden sıırıslıklam olmuşum. Yüzümdeki ifadeyi değiştirmiyorum.

"Erm, tamam. Vay canına." Bu iyi ve belirsiz bir tepki, diye düşünüyorum.

Anlamı şunlar olabilir

Vay, biliyor muydu? Ya da Vay, öyle mi düşünüyordu? "Sonra sen ne dedin...?" "Sana söylemenin iyi bir fikir olmadığını kabul ettim."

"Ama birkaç yıl önce Eve'e *ona* deli gibi aşık olduğumu söylediğini söylemedin mi?"

"Hayır," diyor Ed, kaşlarını çatarak. "O an uygun değildi ve zaten o zaman Susie'ye bunu anlatmış olacağımı düşündüm."

Bunu düşüneceği aklıma gelmemiştir. Kızların sohbetleri ve dedikoduları yüzünden böyle düşünmüş olabileceğini tahmin ediyorum. Gerçek şu ki, bu konu önce çok değerliydi, sonra da çok acı vericiydi, kimseye açığa çıkaramazdım. Ve her zamanki gibi, grup ne pahasına olursa olsun korunmalıydı.

Sadece "Hayır" diyorum.

Neden Susie'ye söylemediğimi düşündüğünü merak ediyorum.

"Eve," diyor Ed. "Susie adına konuşmak bizi sürekli yanıltıyor, biliyorum, ama bunu senden saklayarak seni incittiğini düşünmek onu çok üzecektir. Senin için hiçbir şey onun için senin kadar önemli değildi. *Hiçbir şey.*"

Bu, benim duygularımın ona kesinlikle önemli olmadığı bir geceden bahsettikten sonra boş geliyor. Benim aşık olduğumu ve bunun beni mahvedeceğini biliyordu, ama yine de yaptı. "Mahvetmek" — bu onun sözü, benim değil.

Sadece beceriksiz, özensiz bir tek gecelik ilişki için. O Susie Hart'tı, isteseydi o kulüpteki herhangi bir erkekle eve gidebilirdi.

Burada olsaydı ne derdi? Ed'in "Sarhoştuk, aptaldık" sözünün bir versiyonunu hayal edebiliyorum. *Çok aptalca, çok pişmanlık*. Başka ne mazeret olabilir ki? O, benim sandığım kişi değildi.

"Hester bunu bilseydi yine de seninle evlenir miydi?" diyorum, Ed'in daha fazla yatıştırıcı konuşmalar yapmasının bir anlamı olmadığını açıkça belirtmek için.

"Bilmiyorum. Kıyamet gibi bir kavga olurdu. Susie olması, tabii ki, isimsiz bir kadına kıyasla durumu bin kat daha kötüleştirirdi. Susie'yi küçümsemesini istemiyorum." Ed, ağzımın açık kaldığını görünce elini kaldırdı. "Evet, bunu gerçekten iğrenç bir şey olarak nitelendirebilirsin, öyle, ama doğru. Sence Susie, anılarında bunu ister miydi? On yıl önceki utanç verici bir hatadan dolayı ayrılmamızı mı? Ya da Hester'ın bu düşünceyle işkence çekmesini mi? Sen de bunu yeterince korkunç buldun."

"Şey, artık ben de bu işin içindeyim," diye sözünü kesiyorum, Hester'ın hissedeceklerini benim hissettiklerimle karşılaştırmaya başlamadan önce. "Çünkü yeminlerinde, *bu ikisinin birleşmemesi için herhangi bir neden bilen varsa...* diye bir bölüm olacak."

"Törenin o kısmını dinleyen ve gelin ya da damat hakkında ikisinin de bilmediği bir şey bilen ilk kişi sen olmayacaksın."

Ed küçük, pişmanlık dolu bir gülümseme dener, ben de ona dik dik bakarım. "Bu komik değil."

"Değil. Vicdanın sana öyle yapmanı söylüyorsa Hester'a söyleyemezsin demiyorum. O bir keresi dışında Hester'ı hiç aldatmadım."

"Oh, Pride of Britain ödülleri aranıyor."

"Hayır! Demek istediğim, bu alışkanlık değil, bu buzdağının görünen kısmı değil. Başka bir kadının King Rat ile evliliğe bilmeden girmesine izin vermiyorsun."

"Hmmm."

Hester'a söylemeyeceğim. Onu pek sevmediğim için, bu sadece Ed'e karşı bir intikam olur ve annemin dediği gibi, intikam rüzgarda işlemek gibidir. O bunu iyi bilir.

"Beni dinlediğin için teşekkürler. Bunların hiçbirinin kolay olmadığını biliyorum."

Kolay olmadığını kabul ediyorum ve bu yalvarışın öbür tarafında bekleyen boşluğu hissediyorum. Şimdi ne olacak? Kabul et ve devam et.

Ed, ayak bileklerine dolanan ve açıkça Chew Stick 3: The Enfattening için bir teklif düşünmekte olan Roger'ı okşamak için eğilir.

"Cenazeden beri biraz ortalarda yoktun... İyi misin? Tamam olmayan devasa şeyler dışında?"

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Evet ve hayır."

Ed başını sallar. Geçici olarak yumuşak başlı Ed olma hakkını kaybetmiştir ve bunun farkındadır. Boş tenekesinin kenarlarını buruşturur ve küçük bir çıtırtı sesi çıkarır.

Giderken şöyle diyor: "Justin'in doğum gününe geleceksin, değil mi?" "Oh? Evet. Bir plan yaptı mı?"

"Bildiğim kadarıyla yok. Tabii ki sade bir parti olacak. Justin'in dahil olduğu her şey gibi sade."

Ed, statükonun geri dönmesinden açıkça rahatlamış bir şekilde gülümsüyor. Patlayıcı cihaz etkisiz hale getirildi. Ben gülümsemiyorum. Hester'a söylemeyeceğimi biliyor, bu yüzden her şey eskisi gibi, ama aslında öyle değil ve asla da olmayacak.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Justin'e bu konuşmamızı söylemez misin? Umarım ona bu konudan bahsetmemişsindir," diyorum. "Hiç bahsetmedim," diyor Ed.

Bana bakar ve dostça bir omuz sıkma bile riskli olduğunu anlar.

"Hoşça kal," diyorum.

Kapıyı kapattıktan sonra, hem kendime hem de ona karşı büyük bir hayal kırıklığı hissediyorum ve bunun nedenini biliyorum.

Sormaya cesaretim yoktu: Benim sana aşık olduğumu mu düşündün?

Koyu kırmızı bir ruh hali içinde beyaz şarabın kalanını bitiriyorum.

Daha önce Ed'e yağan yağmur, şimdi sağanak haline geldi. Nick Cave albümü, yaktığım mum ve kan dolaşımdaki alkolün yanı sıra, takdir edebileceğim tek şey bu. Pencerenin camlarına vuran yağmurun ısrarı neredeyse yatıştırıcı.

Susie'nin normalde beni bu tür tuzaklardan kurtaran kişi olduğunu biliyorum. O, sahneyi inceler, gözlerini Diptyque tubéreuse mumunun titrek ışığına odaklar (daha az travmatik durumlarda yakmak için çok pahalıdır) ve şöyle der:

Ne oldu sana? İğrenç, o sefil şarkıcıya dayanamıyorum, Annesley Woodhouse Working Men's Club'da "My Way"i söylemesi gereken gür bir sesi var. "ADAM NEDİR / NEYİ VARDIR / KENDİSİ DEĞİLSE / O ZAMAN ÇOK AZ ŞEY . . ." Bir dakika, az önce "abattoir blues"u olduğunu mu söyledi?

Evet.

Kim mezbahada mutlu olabilir ki?! Bu mecazi bir mezbaha.

O zaman oradan ayrılabilir, değil mi? Babamın dediği gibi, o bir mızımız Minnie. Oh, hayali domuz çiftliklerindeyim, zavallı ben.

Hayali Domuz Çiftliklerinde kahkahalara boğulurdum ve o da "yalan nerede" derdi ve "beni aptal mı sanıyorsun, ben aptal değilim sincap suratlı" derdi, dudaklarını parodik bir surat asarak, huysuz çocuk Susie gibi. Beni eğlendirdiği için ne kadar mutlu olduğunu hissedirdim.

Ancak, burada olsa bile, bunu düzeltemezdi. Neden yaptı bunu? Sarhoş olduğunu biliyorum ama... Tanıdığı biri onu durdurmuş olsaydı, eli Ed'in elindeyken, Rock City'deki kalabalığın içinde dolaşırken,

"Aman Tanrım, siz ikiniz, birlikte misiniz, Eve'e söyleyebilir miyim?" dediğinde, *hayır, hayır, hayır, sakın yapma, derdi.*

Pantolonunun fermuarını açıp kapayamayan biri, en iyi arkadaşının kim olduğunu hatırlayabilir. Alkol kim olduğunu silmez, sana izin verir.

Birbirimizi bilerek incitmedik. Asla aynı erkek için rekabet etmezdik. Becky, saçları güzel ya da çirkin, aramıza giremezdi. Birkaç sözsüz kutsal kural vardı, bunlar bizim temel taşlarımızdı.

Peki Ed, "korkaklığın bedeli" sözleriyle bana yatmaya davet eden bakışlar atarken ne yapıyordu?

Eğer öyle yaptıysa? Ben mi hayal görüyorum? Kin dolu bir deliliğe mi sürüklendim?

Sorun şu ki, aşkı, romantizmi aktif bir terim olarak, bir arayış olarak görüyoruz. Eski modellere göre çalışıyoruz. Modern saçmalıklar için yeni kavramlara ihtiyacımız var. Ed hiçbir şekilde beni aramıyor, ben de onu aramıyorum. Yine de o her zaman *orada*. Romantik olarak sonsuza kadar birbirimize yakınız. Ama en iyi arkadaşlarından biri olduğunda duygusal olarak nasıl uzaklaşırsın? Bu konuda hiçbir danışmanlık tavsiyesi hatırlamıyorum.

Ben kanepenin koluna asılı duran "docker botlarımı" izlerken, Roger karnımın üzerinde pozisyonunu değiştiriyor.

Neden geçmişe tutunan tek kişi benim? Tek umursayan kişi? Diğer herkes istediğini alıp yoluna devam ediyor. Susie bile, öbür dünyaya uçup gidiyor.

O burada değil, hiçbir şey için endişelenmiyor. Eski ve yeni sorunları: Ed'in sırrı, düşman kardeşi, hatta savunmasız babası, hepsi bana kaldı. Vasiyet ve miras uzmanı bize söylediği gibi, "vasiyet bırakmadan" öldü, ama bu sadece mülk ve parayı kimin miras alacağıyla ilgiliydi. Belki de bu yükleri istemiyorum, Susie? Belki de bunları hak etmedim? Hepinizin yaptığı gibi, bu sorumluluğu bir kenara itemez miyim?

Bu düşüncelerimi bir tür kendine zarar verme biçimi olarak görüyorum, kasıtlı zulümden acımasız bir rahatlık duyuyorum. Susie'ye kızgınım, farkındayım, ve sadece Ed yüzünden değil. Karanlık bir sokakta doğruca yukarıya bakmadığı, yeterince hızlı hareket etmediği ve bana bu kadar acı bıraktığı için. Beni terk ettiği için.

Bununla boğuştuktan sonra kendimden nefret ediyorum.

Hayatım bir dizi olsaydı, sanırım bu, izleyicilerin bir kısmının şöyle diyeceği an olurdu: *İzlemeye çalıştım ama o kadar kendine acıyordu ki, anlarsın ya? Arkadaşın öldürüldü ama şanssız olan sensin mi?*

(Ya da belki HasPubesGate olayından sonra vazgeçmişlerdir. "Utanç verici komediye tahammül edemiyorum, beş üzerinden iki yıldız.")

Yıkıcı ve kesin bir şey yapma dürtüsü beni ele geçiriyor... Mektuplar ve günlükler mi? Yüzde 85'im diyor ki: Evet, yap, onlardan kurtul. Yüzde 15'im ise gergin bir şekilde fısıldıyor: Bu kararı asla geri alamazsın.

Yüzde 85'lik kısmım ise şöyle bağılıyor: Evet, geri alınamayacak çok şey var, fark etmedin mi? En azından bu bir hataysa, bu benim kendi seçimim ve kontrolümdü. Kaderin pinata'sı olmak yerine.

Senin bana aşık olduğunu ve bunun seni mahvedeceğini düşündüğünü söyledi.

İşte bu, *beni* mahvetmeye hazırdı, benim çocukça karalamalarım umurunda bile değildi.

Fikrimi değiştirmeden önce, Rog'u bir kenara bırakıp, yukarı koşarak kutuyu aldım. Aşağı indiğimde, kutuyu tutarken, içindekileri yakmanın bir sorun olduğunu fark ettim. İnsanlar sadece Amerikan filmlerinde, açık havada bir şeyleri yakmak için metal çöp kutuları kullanırlar. Bizim plastik pedallı çöp kutularımız bu amaç için uygun değildir.

Bekle, ateş yerine suya ne dersin? Bristol lavabosunun derin bir çukuru var ve bana bir servete mal oldu. Annem kurulumunu izlerken şöyle dedi: "Büyükbabalarımızın sahip olduğu sıradan şeyleri fetişleştirmeye başlamamız ne tuhaf, değil mi? Ama yine de onların dış tuvaletini hiç istemedim."

Kutuyu lavaboya ters çeviriyorum, lanetli mektubun üstte olduğu ve dolayısıyla en altta kalacağı için minnettarım. Şimdi, tombala gibi karışık zarflara bakarken, yaptığım şeyin gerçek olduğunu anlıyorum. Susie'nin sözleri, düşünceleri: sonsuza dek kaybolmak üzere. İçim sızlıyor, burada oturup içeriğini okuyup hafızama kazıyamam gerekip gerekmediğini merak ediyorum.

Sonra Finlay beni garajda bir sandalyeye bağlayıp elime bir benzin bidonu tuttuğunda, ağızımdaki kanı tükürüp şöyle diyebilirim: *Beni öldürürsen asla öğrenemeyeceksin.*

Günlükler, koruyucu süngerimsi kapaklarıyla farklı bir sorun yaratıyor. Onları açıp sayfaları ciltteki yapıştırıcıdan acımasızca koparmam gerekiyor, bu yüzden Susie'nin mavi kalemle yazdığı kız gibi eğimli el yazısını görmekten kaçınmıyorum, beynim istemese de dağınık kelimeleri yakalıyorum. Çoğunlukla heyecanlı, bağlamdan kopuk zarflar ve "*çay için tavuk nuggetları!*" (Justin'in teorisini ve Susie'nin iddiasını destekleyen, burada dünyanın yaratıcı bir kaybı olmadığı). Yırtık bir parçada "FINLAY!!" kelimesinin büyük harflerle yazılmış, altı çizili ve ☹ yüzü olduğu gördüğümde, sadece bir an duruyorum.

Beni ilgilendirmez. Onu da ilgilendirmez — Susie, onun bunu karıştırdığını düşünse kıvranırdı.

Bu yapılmalı. Cazibe ortadan kaldırılmalı, mahremiyet korunmalı. *Bunu gerçekten bu yüzden mi yapıyorsun?* diye soran bir ses duyulur. *Yoksa intikam mı, Evelyn Harris?*

Musluğu açıyorum ve suyun kağıda akmasını izliyorum, mürekkep eriyor ve bulanıklaşıyor, kağıt şeffaflaşıyor, parçalanıyor, kahverengi bir çorba haline geliyor. Musluğu kapattığımda, kalanlar garip, ıslak bir kar manzarasına dönüşüyor.

Artık okunamaz hale gelen mektupları avuçlarımla alıp, ıslak bir sesle çöp kutusuna atıyorum.

Roger içeri girer ve kafası karışmış bir şekilde miyavlar, ben bunu şöyle yorumlarım: *ama bu tartışmalı eserleri yok etmenin hukuki sonuçları ne olacak?*

"Bilmiyorum," diyorum ona, şarap, zafer ve yenilginin etkisiyle.

Aklıma bir anı geliyor: Birkaç yıl önce, Susie bana nostaljik şaka hediyeleri almıştı, Vogue Superslim Menthols sigaraları, bir şişe Dolly Girl parfümü ve bir torba mini Daim çikolatası. Kitsch "biz nasıldık!" geçmiş zamanların tılsımları, sadece eski dostların sahip olduğu içgörüler.

Onları yatak odamdaki şapka kutusunda buluyorum, anı beni vurmadan önce onları alıyorum — Yunan restoranında paketlerini açarken onun umut dolu yüzünü hatırlıyorum, o baş döndürücü geçmişte, doğduğumuzu ve onun öleceğini bilmediğimiz zamanlarda.

Aşağıya iniyorum, ganimetleri tezgahın üzerine döküyorum ve parfümü köprücük kemiklerime sıkıyorum, bir Dime açıp onu kemiriyorum. Tanrım, bu yüzümü buruşturacak kadar tatlı. Susie ve ben eskiden Dime'ları kaşık olarak kullanarak vanilyalı dondurma yerdik. Dişlerimizin kalmış olması bir mucize.

Dişlerimin kalmış olması. Yangında ölenleri diş kayıtlarından tespit ediyorsanız, krematoryumlar dişleri ne yapıyor?

Sigara paketini açıp mutfak kibritiyle bir tane yakıyorum, çekiyorum, içime çekiyorum, üflüyorum ve öksürüyorum. Of, bu korkunç, gerçekten bunu yapar mıydım?

Kötü, Susie'nin dediğini duyuyorum.

Yağmur dinmiş, ben de arka kapıyı açıp küçük bahçemdeki ıslak beton basamakta kambur oturuyorum, elbisenin oturağına su sızıyor, nemli havaya duman bulutları üflüyorum.

Bir an için kendimi bir kovboy kız gibi hissediyorum, sanki bir filmdeki tablo gibi.

Farkında olmadan ağlamaya başlamışım, çenemden bir damla gözyaşı
süzülüyor.

Her zamanki gibi, keyfi olarak belirlediğim bir hafta bekleyip Bay Hart'ı tekrar ziyaret edebilirdim, ama karton kutuda pahalı bir marka Florentines var ve onun çok seveceğini düşünüyorum.

Dört gün sonra, Hart'ların evine doğru yürürken, Amerika'nın ortasında küçük bir kasabayı sonsuza dek değiştiren çözülmemiş bir cinayetle ilgili gerçek bir suç podcast'i dinliyorum. Bu sadece iyi bir samaritan olmakla ilgili değil, ama bunu yapmaktan memnunum. Bay Hart'ı görmek beni Susie'ye bağlı hissettiriyor, aniden çok fazla zamanım olduğu halde pek bir şey yapamadığım bu zamanı doldurmama yardımcı oluyor.

Podcast'imi duraklatıp zili çaldım. Dakikalar geçerken midem altüst oluyor ve iç kapı Bay Hart tarafından açılıyor. Junior. Kahretsin. Finlay'in burada olabileceğini tahmin etmeliydim — cevaplamadığım mesajlarında şöyle yazıyordu: *Gelecek hafta*. Gelecek hafta geldi ve maalesef o da burada. Mektuplar. Aceleci hareketim. Midem sanki içinde kek karıştırılıyormuş gibi hissediyorum.

Jet lag'ın etkisiyle gözleri çökmüş, sakalları uzamış ve yüzü hafif şişmiş görünüyor, ancak kemik yapısı sayesinde dağınık hali onu daha da çekici kılıyor. Tıpkı yeni kesilmiş saçların rüzgarda dalgalandığında daha güzel görünmesi gibi. Tişörtü ve kapüşonlu fermuarlı üstü "uçaktan indiği gibi" olduğunu gösteriyor.

"Garip, az önce sana telefon etmeye çalıştım ama ulaşamadım," diyor Fin, merhaba demeden. İfadesi: alaycı *bir suçlama*.

"Oh," diyorum, AirPods'larımı *Dynasty'deki* klipsli küpeleri çıkarır gibi gösterişli bir hareketle çıkarıyorum, "duymadım, bunları takmıştım, üzgünüm."

Bundan sonra benim için hiçbir şeyin daha iyiye gitmeyeceği kesin olsa da, bunun doğru olduğu için suçluluk duyarak minnettarım. *Mektuplar bende yok, lanet olsun. Onlar bende YOK...* Onları sakladığım için ne kadar kızdığını hatırlıyorum.

Justin'in şöyle dediğini duyuyorum: *Yargıç ve jüri rolünü oynamak bize düşmez.* Ben yargıç, jüri ve cellat rolünü oynadım.

Yutkunuyorum.

"Girin," diyor Fin, geri çekilerek. "Babam burada değil."

"Oh, o zaman sizi rahatsız etmeyeyim..., " diyorum.

"Konuşmamız gereken şeyler var," diyor Fin.

Sanırım mektuplar konusunda bana yüklenecek ve korkutucu New York hukuk firmalarının isimlerini kullanmaya başlayacak. *Tabii Carver, Cutthroat & Strank'tan haber almak istemiyorsan.*

Ne söylemeliyim? Gerçeği mi söylemeliyim? Onunla oyalanmalı mıyım, ta ki onun karşısına çıkmayacağım bir an gelene kadar?

Bunun yerine Finlay mutfağa gidip bir kağıt parçasıyla geri geliyor. Kağıdı bana uzatıyor, ağzı düz ve sert bir çizgi halinde. Kağıdı alıp okuyorum:

Ann, bu hafta seni göremediğim için üzgünüm, ama eskiden dediğimiz gibi, eğleniyorum.

Susie'nin siyah saçlı o hoş arkadaşı — adı aklıma gelmiyor — bana memleketimdeki kardeşim Don'u ziyaret etmemi önerdi ve ben de neden olmasın dedim! Sanırım önce turistik yerleri gezeceğim, sonra eski aile evini göreceğim ve sonra onu ziyaret edeceğim. İşte paran, yedek odadaki ütüleri dert etme, bekleyebilecek şeyler. Haftaya görüşürüz.

Iain

"Oh hayır..." diyorum, güçsüz bir sesle.

"Babamı başka bir ülkeye seyahat etmeye mi teşvik ettin? Nedenini sorabilir miyim?" diyor Fin. Kontrolünü kaybetmiş bir öfke içinde değil ama siyah Converse botlarıyla savaşa hazır gibi.

"Onu teşvik etmedim," diyorum, somut kanıtlar karşısında faydasız bir şekilde. "Bana kardeşinin düğün fotoğrafını gösterdi ve ben de onu son zamanlarda görüp görmediğini sordum... ve baban hayır dedi, ben de, şey, dedim." Finlay'ın bakışları beni delip geçiyor. "... Eminim seni görmek ister."

Koridorun sessizliğinde yüksek sesle söylediğimde, ne kadar aptalca konuştuğumu duyabiliyorum.

"Onu daha fazla karıştırmamak için ziyaret etmemeni istemiştim," diyor Fin, özel okullu, yakışıklı çocuk saçlarının altından tehditkar bir şekilde bakarak. (Özel okulda okumamış olmasına rağmen. Beni gerçekten bu yüzden mi nefret ediyor, nereden geldiğimi bildiğim için mi?)

"Beni kelime kelime algılayacağını düşünmemiştim," diyorum, ceketimin altında terden yapış yapış hissederek, gevezelik ederek. "Bu bir mecazdı, mesela, oh belki de güzel olurdu... Hayır, kesinlikle, evet, hemen İskoçya'ya git."

"Babam Alzheimer hastası. Sosyal nezaket kurallarına aynı şekilde tepki vermiyor."

Dürüst olmak gerekirse, sen de öyle.

"Edinburgh'a güvenli bir şekilde ulaşırsa, orada olması gerçekten kötü bir şey mi? Don amcanı arayıp onun bakıma ihtiyacı olduğunu açıklayabilirsin..."

"O ve Don amca birbirleriyle konuşmuyorlardı," diyor Fin.

"Oh... tamam. Belki baban nedenini unutmuştur ve Don onun kendinde olmadığını hissediyor..."

"Don amca öldü," diyor Fin. "Bu yüzden uzlaşma konusunda pek umutlu değilim."

"Ne?! Kahretsin..."

"Babam bunu ikinci kez öğrendiğinde orada olacak mısın? Ya da onun için ilk kez."

Tanrım.

"Üzgünüm," diyorum ve Fin başını sallıyor.

O, ters düşmek isteyeceğiniz türden bir insan değil.

"Ne kadar zaman önce öldü?" Sesim kısık, ev sessiz. Fin kollarını kavuşturur.

"Yaklaşık beş yıl önce."

"Baban nasıl tepki verecek sence?"

"Bilmiyorum. Bu karışıklığa nasıl tepki vereceğini bilmiyorum. Buradaki çevresini kendine mantıklı bir şekilde açıklayıp anlamlandırdı. Bu, yaşadığı ve değişmemiş bulmayı beklediği geçmişe geri dönmek gibi bir şey. Bu onun şimdiki zamanı."

"Polise haber verdin mi?"

"Evet, onlar da oradaki polise haber verdiler, ama gerçekçi olmak gerekirse, babamın akli başında olmadığı pek belli olmadığı için, muhtemelen bir karakola girerse onu tanıyacaklardır. Şimdiye kadar babamda gördüğüm hiçbir şey - ve buna yaşlılık öncesi hayatını da dahil ediyorum - onun üniformalı bir yabancıya durumun kontrolünün kendisinde olmadığını söyleyeceğini düşündürmüyor."

Finlay Hart'ın çok zeki olduğunu kabul ediyorum. Bu özelliği, onun doğasıyla birleştğinde, beni etkilemekten çok temkinli hale getiriyor.

"... Kafası karışık olduğu için onu gözaltına alsalar bile, onu sakinleştirip beni uyarmak dışında yapabilecekleri pek bir şey yok," diye devam ediyor Fin. "O hastaneye yatırılmadı. İsterseniz gitmekte özgür."

Finlay duraksıyor ve koyu mavi, opak gözlerini bana doğru kırıştırıyor.

"Bu hafta bir bakım görevlisinin gelip ona zihinsel yetenek testi yapması gerekiyordu. Artık bunun olması pek olası değil."

"Gerçekten onun burada olmasının uygun olmadığını mı düşünüyorsun?" diyerek evi işaret ettim.

"Emin değilim. Bu yüzden testler yapılmasını istiyorum. Temizlikçi bir keresinde banyoda bir su ısıtıcısı bulmuş."

"Ne? Suyun içinde mi?"

"Hayır, banyo boştu. Temizlikçi, babamın alt kattaki musluk çalışmadığı için su doldurmaya gittiğini ve unuttuğunu söylediğini aktardı. Bence babam bir şeyler olduğunu biliyor ve kendini korumak için çok uğraşıyor. Demans hakkında araştırma yapıyorum ve bu bir olasılık olabilir. Sözel olarak yetenekli hastalar, olduklarından daha "ayık" görünürler, hızlı düşünürler, iyi konuşurlar. Bir noktada bakım evine veya yardımlı yaşama ihtiyacı olacak, bu yüzden şimdi harekete geçmeliyim. Temizlikçinin benim gözüm ve kulağım olması adil değil."

Başımı sallıyorum.

"Onu aramak için Edinburgh'a gideceğim. Bir barda bir yabancıyla konuşurken, onun aklının başında olmadığını fark edebilirler. Kişisel güvenliğinin yanı sıra, babamın bir evi, arabası, birikimleri, çalışan bir kredi kartı var ve Patek Philippe saat takıyor. Çok şey çalınabilir."

Hmm evet, ayrıca, bu senin mirasın, diye düşünüyorum, cimri bir şekilde. "Ama cep telefonu yok mu?"

"Hayır. Bir yıl önce bir tane vardı ama hiç açmadı ve şimdi tamamen kayboldu, muhtemelen on beş tane kullanılmaz kablo ile birlikte bir çekmecede duruyordur."

"Ah."

"Ancak, onu bulursam geri getirmek söz konusu olduğunda, o benim kim olduğumu bilmiyor. Beni başka biriyle karıştırmış bir komşusu olduğumu sanıyor."

"Evet..."

"Ve bu sinir bozucu komşu Royal Mile'da ortaya çıkıp, 'hey, benimle eve gelmeye ne dersin' derse, bunun hiç de iyi sonuçlanacağını sanmıyorum. Hatta düşmanlıkların patlak vermesine kadar varabilir."

"Evet..." diyorum, anlayışlı bir tonla.

"Tüm masraflarını, otel odanı ben ödersem, Edinburgh'a gelip onu aramama yardım eder misin?"

"Ne?" dedim, yüzüm kızardı. Bunu beklemiyordum. "Nasıl yardım edebilirim?"

"Sana karşı çok iyi tepki veriyor. O not, sen gittikten sonra bile konuşmalarınızı hatırladığını gösteriyor. Bu, neredeyse hiç kimsenin sahip olmadığı bir güç."

"Bilmiyorum..." diyorum. Bundan kurtulmam gerektiğini biliyorum, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum. "Bunu düşünebilir miyim?"

Finlay'ın gözleri kısılır. *"Bunu düşünebilir miyim?"* taktiklerine.

"Tamam, bak. Bu sorunun ortaya çıkmasına sen de katkıda bulundun. Sana, hiçbir maddi masraf yapmadan bu sorunu çözmene yardım etmeni istiyorum. Bu mantıksız mı? Ben sana karışmamamı söylediğim halde sen bu işe karıştın. Bu noktada karışmamak oldukça bencilce olur."

"Bencil" kelimesini duyunca öfkeyle nefesimi tuttum, ancak bu kelime durumu oldukça iyi özetliyordu.

"Ayrıca, bunu yaparsan..." diyor Fin. "Günlükleri ve mektupları unuturum."

"Gerçekten mi?"

Beni ikna etti. Değerli eşyaları yok ettiğimde, bu dramadan kurtulmanın cazibesi yadsınamaz.

"Evet. Bu konuda üzgünüm ama bana yardım edersen, bunu unutmaya hazırım." Kuru dudaklarımı yalarım.

"Ne zaman gitmemiz gerekiyor? Ne kadar süreliğine?" diyorum.

"Yarın. Bir araba kiralayacağım, bizi oraya götüreceğim, birkaç günlüğüne merkezde bir yerlerde oda ayırtacağım. Temizlikçi Ann, bu arada o buraya geri gelirse beni araması için numaramı aldı."

"Yarın mı?! Benim işim var."

"İzin alamaz mısın?"

"Hmmm. Belki?"

Aslında, bölge müdürümüz Kirsty bu ay tatil rezervasyonu yapmamız konusunda bize sıkı talimatlar verdi. Kimse partilerle dolu Aralık ayını kaçırıp berbat bir Kasım ayı geçirmek istemez ve biz de birbirimize bakarak kimin ilk pes edeceğini merak ediyorduk.

Komşum Greta, bir şişe Prosecco ve bir kutu çikolata karşılığında Roger'a yemek vermekten her zaman büyük zevk alır.

Dudaklarımı ısıırıyorum.

Arkamızda eski moda bir büyükbaba saati tik tak ediyor.

"Sanırım yardımcı olabilirim. Birkaç günlüğüne ise."

"Yarın seni alırım. En uygun yeri mesajla bana bildir."

Düşüncelere dalmış ve muhtemelen tereddütler içinde otobüse geri dönüyorum.

Kalbi olmayan Finlay Hart, annesinin ölümünü umursamayan ve cenazesinde babası ve kız kardeşi ile birkaç kısa kelime dışında konuşamayan bir adamken, neden Bay Hart'ı bulmak için bu kadar çaba sarf ediyor? New York'ta yaşıyor, bu konuyu saygılı bir şekilde bir kenara bırakıp babasının dönüşü için talimatlar bırakabilir. Kendisinin de dediği gibi, babası onun kim olduğunu bilmiyor.

Otobüsün köşeyi dönmesi için geçen birkaç dakika içinde düşünüyorum: Eğer aşk değilse, para olabilir mi?

Mirasından mahrum bırakılmışsa, vasiyeti değiştirmek için mi? Babasını hızlıca bir eve yerleştirmek, evi hemen satmak ve Susie'nin itiraz etmemesi veya müdahale etmemesi için mi? Ya da gerçekten de mirasın yarısını talep etmek için. Bu mümkün görünüyor.

Eğer durum böyleyse, babasını geri getirerek suç ortağı mı oluyorum? Komploya gülümseyen dostça bir yüz mü katıyorum? Mantıklı bir açıklama yapıyorum: eğer durum böyleyse, bunu kanıtlamak ve engellemek istiyorsam, onun yanında olmak daha iyidir. Bay Hart şimdilik evde mutlu ve güvendeysen, Fin onu bakıma sokmak için kimi kullanacak?

Hayalet Susie'nin sesi aniden ve istemeden kafamın içine giriyor.

Ne derler bilirsin, Eve. Hırsız yakalamak için, onun kiraladığı Mercedes Benz S-Class'a binmelisin.

İş yerimin değişmez kuralı, bir şekilde her zaman hatalı olmandır. Zorla almaya zorlandığımız tatil ödeneğini talep ettiğimde, hala sorun çıkaran biri olduğum ortaya çıktı.

"Evet, mucizevi bir şekilde kurallara uyman *harika*, Eve, ama bunun *bugün* olması şart mı?" Kirsty, önceki akşam e-posta göndererek talepte bulunduğumda, ağır ağır konuştu. "*Brad Pitt Gulfstream*'iyle uğrayıp 'Bin, ezik, alışverişe gidiyoruz' mu dedi?"

Kirsty, sahte bir züppe. Kahire'den de, Kettering'den de gelmiş olabilir.

"Evet, ideal olarak bugün olur mu lütfen?" diyorum, alaycı tavrını görmezden gelerek. Kirsty uzun bir nefes alır ve beni, sanki çok önemli bir hesap tablosunu açıyormuş gibi, klavyesinde mocha rengi Shellacs tırnaklarının tıkırtılarını dinlerken bırakır, oysa neredeyse kesin olarak bir arkadaşına e-posta yazmaya devam ediyordur. "Hmmm..." Diye uzatır. "Hmmmm... Yarım gün çalışıp öğleden sonra izin alabilirsen, bunu halledebilirim. Beni iyilik perin olarak gör," diyor.

Onunla telefon görüşmesini bitirdikten sonra, ofisteki diğerlerine bu olağanüstü şanslı durumumu anlattım.

"Lanet olsun, izin konusunda ne kadar da abartıyorlar. Sen Obama değilsin, değil mi?" diyor Phil. "Saygısız başlıklı tıklama tuzağı siteleri kaosa sürüklenecek ve sen dönene kadar finans piyasaları belirsizlikle boğuşacak değil ya. Neoliberal efendilerimize ölüm."

"Bir hikaye uydurmak zorundalar, Phil," diyorum, onun izleyicilerine oynayarak. "Biz özgürlüklerimizi kullanırken, onlar sonsuz sabırlı ve anlayışlı davranıyorlar. Böylelikle, cezai önlemleri her zaman taciz edilmiş, yorgun ve sonunda çileden çıkan ebeveynler bağlamında kalıyor."

"Bence onlar sadece pislikler," diyor Seth.

Ed, pub quizini yeniden başlatmaya hazır olup olmadığını sormak için mesaj atıyor ve ben hayır diyorum. Nasıl hissettiğimi sormak için tekrar mesaj atmaya çalıştığında, bunun için kuzeye gittiğimi söylüyorum.

Telefonum çalıyor.

"Edinburgh,
neden?" diye
soruyorum.

"Ne?! Onunla İskoçya'ya mı gidiyorsun?"

"Evet?" Ed'in tepkisinin şiddeti beni rahatsız etti.

Bunu, iyi adam rolünü oynayarak puan toplamak için numara yapamazdı; gerçekten şaşırmış görünüyor.

"Bu adamı hiç tanıımıyorsun ve bildiğimiz şeyler de hiç hoş değil. Bu nasıl güvenli olabilir ki?"

Bunu tam olarak düşünmemiştim ve bunu itiraf etmek istemiyorum.

"Yakında New York'a dönecek, onun... " Sözümü yarım bırakıyorum. "Onu suçlamaktan iade etmek anlamına gelecek herhangi bir suç işleyeceğini mi düşünüyorsun?"

Sağlam mantık, beş üzerinden beş.

"Ne demek istiyorsun? Onun asla Yılın Kişiliği ödülünü kazanamayacağını biliyorum ama onu bir tür seks düşkünü olarak görmemişim."

"Hayır, doğru hatırlıyorsam, onu seri katil olduğu için daha çok seviyordun. Ayrıca yaşlı babasını kandırıp servetini elinden aldığı için."

"Eğer öyle yapıyorsa, bu şekilde, olayların tam ortasında bir koltuğum var..."

"Ne?! Şimdi Jessica Fletcher mı oldun?"

Ed dehşete kapılmış bir şekilde durakladı.

"... Kendinde değilsin ve mantıklı düşünemiyorsun."

"Centilmenliğini takdir ediyorum, ama ne yaptığımı biliyorum. Hayat risksiz değildir ve ben onların babasının kaçmasına neden oldum. Yardım etmeliyim, yoksa geceleri uyuyamam."

Ed, "Hmmm. Seni suçlamaktan kesinlikle mutluydu, değil mi? Bu sana ne anlatıyor?"

Ben belirsiz şeyler mırıldanırım. O benim kolumu bükmişti, ama itiraf etmeliyim ki, o bunu yapmasaydı, hayır derdim.

"Bunu yapacaksan, senden bir şey isteyebilir miyim? Benim için?" diyor Ed. "Neymiş o...?"

"Her gün saat 21:00'de, kesinlikle senin olduğunu anlayabileceğim şekilde bana mesaj at ve iyi olduğunu bildir, tamam mı? Bunun önceden kararlaştırılmış bir kontrol olduğunu açıkça söyleme. Böylece, telefonunu başka biri ele geçirirse, senin adına bunu yapacağını bilemez. Mesajı almazsam, polisi arayacağım

ve ilk trenle oraya gelirim. Arabanın plaka numarasının fotoğrafını da gönder. Seni fotoğraf çekerken görmesine izin verme."

Gülüyorum. "Ciddi misin? Beyaz kesilmen gerekmez..."

"Evet, ciddiylim!" Ed şiddetle söyler. "Tanımadığın şüpheli bir adamla başka bir ülkeye kaçmak üzeresin, onun yönettiği ve masrafları karşıladığı boş bir arayışın peşinde. Bu çok ürkütücü bir ara sahne gibi."

Hayatta olduğumu kanıtlayacağımı kabul ediyorum ve Ed biraz sakinleşiyor. Ancak telefonu kapattığımda, kaygısızlığım buharlaşıyor.

Öğleden sonra saat ikiyi gösteriyor, ben de evimin önünde hazırladığım çantamla Finlay Hart'ın bekleyen arabasına binmeye hazır bir şekilde bekliyorum. Koyu renkli bir Audi, yanılmışsın Susie.

O arabadan iner, bagajı açar ve çantamı alır. Lacivert trençkotunun altında ince örgü bir kazak giymektedir, omuzlarından çıkarır ve arka koltuğa atar. Giysilerinin gösterişsiz ama mükemmel duran, sessizce pahalı bir kaliteye sahip olduğunu fark ederim. Ben siyah bir kazak ve mavi bir ceket alsam, öyle görünmezlerdi.

Plakaları gizlice fotoğraflamak için fırsat yok. İlk başarısızlık.

"Akşam yemeği vaktinde orada oluruz," diyor selam verdikten sonra. "Beş saat sürer, sanırım. Aşağı yukarı."

"Akşam yemeği, herhangi bir yere varmak için en iyi zamandır," diyorum, umarım dostane bir tonla, yolcu koltuğuna otururken. "... Neden daha Amerikan gibi konuşmuyorsun? Sadece çok az bir iz var."

Dostça bir saygısızlık göstermeye çalışıyorum. Tehlikenin önemi bir yana, Nazi muhafızı rolünü oynayan tahta bir aktörün konuşma becerisine sahip biriyle saatlerce sıkıcı bir yolculuk yapacağımın farkına geç de olsa vardım.

"Öyle olduğunu sanıyordum," diyor Finlay, ne kırılmış ne de özellikle heyecanlı bir ses tonuyla. "Yirmi yaşında Amerika'ya taşındım, o yaşta aksanın ve kelime dağarcığının oldukça sabitlenmiştir. Ayrıca, birçok arkadaşım da göçmen."

Birçok arkadaş. Onları hayal etmekte zorlanıyorum, ama belki de o, orada hayatın ve ruhun merkezinde olan kişidir.

Sürücü koltuğuna oturduktan sonra radyoyla oynuyor. "Müzik istiy

or "Tabii," diyorum.

mus "Sen seç," diyor.

un?" 6 Music çalmaya başlayana kadar radyoyu kurcalarım.

"Ne alıyor? Bu aralar müzikten çok uzak kaldım," diyor Fin, trafiğe girerken yan aynayı kontrol ediyor.

"Dexys Midnight Runners'ın 'This Is What She's Like' şarkısı," diyorum, tamamen tesadüfen bildiğim için memnunum çünkü ben de bu aralar pek haberim yok. Justin Dexys'i sever. "Biliyorsun, 'Come On Eileen'i onlar yaptı."

"Evet, onu biliyorum," diyor Fin gülümseyerek.

O, güçlü bir erkek GPS sesinin talimatlarını haykırarak, şehirden çıkıp otoyola oldukça kolay bir şekilde giriyor.

"Sadece otoyola çıkana kadar, sonra kapatacağım," diyor Fin ve ben de küçük bir robot gibi yine "Tabii" diyorum. Araba rahat ve temizlenmiş deri kokuyor. Ayaklarımı ayak boşluğuna uzatıyorum ve en azından Wendy ile eğlenmekten bahsetmediğim için minnettarım.

Her yolculuğun bu kısmını, kaçış hissini her zaman sevmişimdir. Uak her kalkışında, gezegenin ne kadar küçük bir parçasında yaşadığımı, ufkumun ne kadar sınırlı olduğunu düşünürüm.

Mark'ın kafamın içinde "Yine de seni Stoke Newington'a g t remedim" dediğini duyabiliyorum. Ve ayrılık kavgamızdaki sözleri: "Beni en çok ne sinirlendiriyor biliyor musun? Susie ve çete için buraya taşınman."

Muhtemelen haklıydı.

"Otomatik vites için beni yargılama, dedikleri gibi, manuel vites kullanmayalı yıllar oldu," diyor Fin, evre yolunu çevreleyen savaş sonrası evlerin önünden hızla geçerken.

Finlay Hart'ı yargılayabileceğim şeylerden birinin, manuel vites kullanmaması olacağı düşüncesi beni gülümsetiyor. Bir artısı da, birbirinizin yüzüne bakmak zorunda kalmadığınızda rahat sessizlikler daha kolay oluyor.

Direksiyondaki Fin'e gizlice bir bakış atıyorum, sert, başrol oyuncusu çenesini - yine temiz tıraşlı - kıvrılmış gömlek kollu kollarını ve gösterişli değil, şık deri kayışlı vintage saatini isteksizce hayranlıkla izliyorum.

Kimse kötülüğün çekici olamayacağını söylemedi. Aslında kötülük, iş yükünün çoğunu bu şekilde halleder.

Onun, Ajan Cooper gibi bir kayıt cihazına konuşması fikri beni eğlendiriyor. Bu, kusurlu bir karşılaştırma: Cooper, bebek yüzlü bir FBI ajanı gibi görünüyordu. Finlay Hart ise, kimse daha sonra net olarak hatırlayamadığı, temiz kesimli bir suikastçı gibi görünüyor.

"New York'ta nerede yaşıyorsun?" diye soruyorum.

"Park Slope. Bilmiyorsan, Brooklyn'in gentrifikasyon geçirmiş ama hala neredeyse uygun fiyatlı bir bölgesi."

"Orayı seviyor musun? Yani New York'u genel olarak?"

"Evet... çoğunlukla. Kalıcı olarak burada kalmak istediğimden emin değilim. Şöyle söyleyeyim, arkadaşlarımla bir araya geldiğimizde tek yaptığımız şey buranın ne kadar berbat olduğundan şikayet etmek, ki bu da senin bir yerli olduğunu anladığın noktadır. Peki ya sen? Nottingham'ı seviyor musun?"

Bir kez olsun, Fin'in kararlı bir şekilde tarafsız tonu, zarafete yakın bir şey gibi geliyor.

"Hahaha. New York... Nottingham'a. Büyük Elma... küçük portakallara.

Büyük kedilerden çöp

kutusu rakunlarına."

Fin gülümser.

"Hoşuma gitti."

Tabii ki seviyor, kanıtlayacak hiçbir şeyi olmayan havalı insanların, havalı olmayan şeyleri onaylıyormuş gibi davranan nazıkçe küçümseyici tavrıyla.

"Bunu unuttun," diyorum, ben de gülümsüyorum.

Yaka düğmesini gevşetir ve yol işaretine bakar. "Bazen insanlar sevdikleri yerleri terk ederler. Bazen insanlar sevdikleri insanları terk ederler."

"Sen bir terapistsin, değil mi... Şimdi terapiye mi başladık? Bunun için ücret alabilir misin?" diyorum.

"Bu işi kaç yıldır yaparsam yapayım, bana söylenen bu söz hiç eskimiyor," diyor, hala gülümsüyor, ama gülümsemesi daha zayıf, ve ben zihnimde not alıyorum, işini tartışmak istemiyor.

"Nottingham'ı seviyor muyum? Evet, bazı yönlerden, hayır, diğer yönlerden," diye sonuca varıyorum. "Bu, her uyum sağlamış insanın herhangi bir yer hakkındaki görüşüdür, değil mi?" Fin

diyor. "Ben, 'Evet, yaşadığım yer *en iyi yer*, mükemmel' diyen herkese güvenmezdim. Bunun daha çok, kendi seçimlerinin en iyi seçimler olması gerektiği ile ilgili olduğunu düşünürdüm."

Ona yan gözle bakıyorum. Bu tür bir alaycılıkla başa çıkabilirim.

"Öyle diyorsun ama babam Avustralya'da bir koyun çiftliğinde yaşıyor ve bence orası tam anlamıyla yeryüzündeki cennet."

"Ona güvenmiyor musun?"

"... Evet," diyorum ve karşılıklı şaşkınlıkla gülüyorum, Fin de isteksizce gülümsüyor. Yüzü eğlenceden tamamen değişmiş gibi görünüyor, sanki başından beri başka bir kişiymiş gibi. Bu beni biraz korkutuyor.

Tanrım, aklıma geldi: Susie, onun muhtemelen iyi bir model olduğunu kabul ediyordu çünkü "her fotoğrafta farklı görünüyor. Aynı kişinin farklı bir fotoğrafı ya da başka bir açıdan çekilmiş fotoğrafı gibi değil, farklı bir kişi gibi. Brrrr."

Ona bunların hiçbirini söyleyemeyeceğim gerçeği, artık tanıdık gelen o sert acı. Bir de onunla asla yapamayacağım kavganın eklediği psikolojik engel.

Bir saatten fazla süren aralıklı, düşük profilli küçük sohbetin ardından Fin, tutucusunda bulunan cep telefonunda bir yanıp sönme görür ve şöyle der: "Ah. Romilly beni arıyor."

"Romilly mi?"

Daha fazla açıklama için zaman yok, çünkü "Aramayı Kabul Et" düğmesine basıyor.

"Merhaba Rom." Fin kaşlarını çatar. "Hoparlördeyim, arabadayım. Yanımda biri var."

Cızırtı. "Kim?"

"Eve. Kız kardeşimin arkadaşıydı. Babamı bulmama yardım ediyor. Kaçtığını hatırlıyor musun?"

"Oh. Merhaba, Eve?" diyor, net, Doğu Kıyısı, *Sex and the City* sesiyle. Charlotte'un sesi, ya da aslında Miranda'nın.

"Merhaba!" derim.

"Ethan'ın randevusu iyi geçtiğini bilmeni istedim. Üç ay sonra tekrar muayeneye gelmesini istiyorlar, ama işitme duyusunda herhangi bir hasar olduğunu düşünmüyorlar."

"Bu harika. Mutlu mu?"

"Oh evet, yine küçük bir pislik oldu. Kutlamak için onu Balthazar'a götürdüm ve kahvaltı menüsünün yarısını yedi. Garson inanmadı."

"Güzel! Ona buradan bir şeyler getireceğimi söyle."

Bir duraklama. Transatlantik bağlantı duraklaması mı yoksa anlam yüklü bir duraklama mı olduğunu söylemek zor.

"İskoçya'ya vardığında beni ara. Özel bir hattan," diyor Romilly sonunda, ben bunu bana açıkça bir gönderme olarak alıyorum. Ya da belki de bu sadece Big Apple'ın doğrudanlığıdır?

"Kız arkadaşın mı?" Fin görüşmeyi sonlandırmak için tuşa bastıktan sonra soruyorum. "Eski," diyor Fin.

"Ah."

Bana karşı soğuk davranışından, Fin'in ilişkiyi bitirdiğini ve onun bunu henüz atlatamadığını seziyorum, ama kim bilir.

"Önceki ilişkisinden bir oğlu var. Onun nasıl olduğunu bilmek istiyorum," diyor Fin. "Onun hakkında iletişim halinde kalıyoruz."

"Annenin cenazesinde miydi? Kızıl saçlı mıydı?" Fin şaşırmış görünüyor. "Evet. Sen de orada mıydın?"

"Evet."

"Seni görmedim."

Bu bana tuhaf bir soru gibi geldi. Yetişkinlikte beni tanıımıyorsa, beni görerek tanıyamazdı, o zaman beni gördüğünü nereden bilecekti? Ancak bu olay, daha fazla kurcalanacak bir konu gibi gelmedi bana.

"Romilly," diyorum. "Sıra dışı bir isim."

"Ailesi Fransız Kanadalı. Neden öyle bir yüz yaptın?" "Ne tür bir yüz?"

"Bir tür 'huh tipik' yüz ifadesi."

Bunu yaptığımı fark ettim. "Sadece... 'Romilly'. Çok havalı. Doris ile asla çıkmazdın."

"Doris'ler seksen yaşın üzerinde olduğu için, hayır, muhtemelen çıkmazdım."

"Sen öyle diyorsun ama bu isimler yeniden moda oluyor. Orta sınıf kreşler Doris ve Maud'larla dolu."

"Beş yaşındaki biriyle çıkmayı da planlamıyordum."

"Artık herkes çocuklarına büyükanne isimleri veya sinema yıldızlarının isimlerini veriyor."

"Eve eski bir film ismi değil mi? *All About Eve*."

"Aslında benim adım Evelyn."

"Evelyn. Çok güzel."

Fin'in hoşgörülü davranmasının samimi bir davranış mı, yoksa benim anlayamayacağım bir tür taktik mi olduğunu anlayamıyorum.

"Teşekkürler. Çok güzel. *The Archers* dinliyormuşum gibi görünse de ve pantolon çekmecemde kurutulmuş lavanta keseleri saklıyormuşum gibi gelse de."

"Aklından geçen her şeyi söylemeyi seviyorsun, değil mi?" diyor Fin, suçlamayı hafifletmek için bana eşlik eden bir gülümseme atarak.

"Sen kafandakileri asla söylememeyi seviyorsun," diye karşılık veriyorum, gülümsemeyle.

Saatte 82 mil hızla araba kullanmasına rağmen, Fin bana hafif bir şaşkınlıkla bakmayı başarır. Psikolog, psikoloğa danışmaya alışık değil mi?

Bu an, çok tuhaf ve alışılmadık bir hisle kesintiye uğrar. Aniden, araba yol boyunca sarsılır ve zıplar, sanki alt kısmı asfaltta çarpıyormuş gibi kötü bir çınlama hissi verir. "Alt kısmı" benim otomotiv uzmanlığımın sınırlarıdır.

"Siktir, sanırım lastiğimiz patladı," diyor Fin. O sinyal verip hızla yolun karşısına geçerken, ben önümdeki torpido gözüne ellerimi dayıyorum, aynayı kontrol ederken yüzündeki ifade hiç değişmiyor.

Onun direksiyonda olmasına seviniyorum, çünkü ben sürseydim ve bu mide bulandırıcı sallantı başlasaydı, muhtemelen yüksek sesle çığlık atardım.

Yavaş şeritten, bağlantı yoluna ve servis alanına doğru gürültüyle ilerliyoruz, araba sanki bir çizgi filmdeymişiz gibi davranıyor. Fin, Burger King'in girişine yakın bir yerde durduğunda, derin bir nefes alıyorum ve saç çizgimde yoğun bir nem hissediyorum.

"Genel olarak, bundan hoşlanmadım," diyor Fin, her zamanki gibi sakin bir sesle, ama ona baktığımda, ay yüzeyi kadar solgun olduğunu görüyorum. Şimdiye kadar onun da benim kadar korktuğunu fark etmediğim için mutluyum.

"Her an gelebilirler, bana söz verdiler," diyor Fin, ceketinin cebine cep telefonunu koyarak bana yaklaşırken. "Ama bu muhtemelen taksi şirketinin 'Hemen köşede' demesi gibi bir şey."

BreakdownGate doksanıncı dakikasına girerken, ben benzin pompaları yanındaki soğuk ve sert kaldırımında, "bagajı koruyorum" bahanesiyle Haribo Sour Cherries yiyerek oturuyorum. Torbayı buruşturup ayağā kalkıyorum, ellerimdeki şekeri silerek geç de olsa verimli ve ilgili görünmeye çalışıyorum.

"Aracın üzücü bir şekilde incelenmesi" ve "telefonun diğē ucundaki kişilerle uzun teknik konuşmalar" aşaması tamamen Fin tarafından yürütüldü. Başlangıçta arabada oturup kendimi işē yaramaz hissettim, sonra bagajımızın yanında durup kendimi işē yaramaz hissettim, sonra da şeker almaya gittim.

Anladığım kadarıyla bu, lastik patlamasından daha kötü bir durumdu ve Audi'miz, bize ücretsiz olarak görüşünü bildiren bir tamircinin sözleriyle, "mahvolmuştu".

"Mini tatil miydi? Umarım yıldönümü değildir," diye ekledi neşeyle, Finlay ve ben boş boş bakarken, bunun ne olduğunu tarif edecek kabul edilebilir bir sosyal kısaltma olmadığı için. *Yaşlı bir vatandaşı avlamak için geçici ve rahatsız edici bir ittifak kurduk.*

Araba utanç içinde çekildi. "Ah, bekle, bu olabilir mi...?"

Başka bir parlak araba, bu sefer gümüş rengi, ön avluya girdi. Fin büyük adımlarla yürüdü ve sürücüyle kısa bir görüşme yaptı. Anahtarları ve bir kağıt parçası aldı ve kiralık araba görevlisi başını sallayarak, avuçlarını yukarı doğru kaldırarak ve Fin omuz silkerek, muhtemelen sonuncusunun kaderini tartışarak tepki *gösterdi*.

Bir elimle Fin'in spor çantasını, diğē elimle valizimin sapını alıp, beton zeminde gürültüyle yuvarlayarak, fark ettiğim

Mercedes-Benz'e doğru yuvarlarım.

"Bu... S-Serisi mi?" diyorum, ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "... Sanırım öyle?" diyor Fin. "Neden?"

Biraz daha baktım. Yani... önemli bir şey değil, değil mi? Aptalca bir tesadüf. "Önemli bir şey yok."

"Seni hiç araba meraklısı olarak görmemiştim," diyor Fin gülümseyerek, çantamı benden alıyor. "Bizi Edinburgh'a tek parça halinde götürürse, benim için yeter."

Elbette Susie'yi doğaüstü olaylarla ilgili olarak asla bahsetmem, ama Susie'den bahsetmenin ne kadar nazik ya da zekice olduğunu merak ederek tırmanıyorum, nokta. Finlay'ın içinde neler olup bittiğini, bu tavrının arkasında ne olduğunu hiç bilmiyorum.

Kafamda Susie'nin sesi yankılanıyor:

Düşündüğünden daha az. Bütün erkekler böyledir. Onların iç dünyalarını bu kadar canlı bir şekilde betimlemek tam da Eve'e yakışır.

"Alışmam gereken başka bir araba," diyor Fin, biz yan yola girerken. Ben başımı koltuğun arkasına yaslıyorum ve Fin radyoyu açıyor.

"Tekerlekler iyi ve sağlam," diyorum.

"Bizi öldürmeye çalışırken bedava yolculuk yapıyoruz," diyor Fin. "Bilgin olsun. Kazandığımız parayı hayvanat bahçesinde çikolatalı dondurma almak için harcayacağım."

Kahkahayla gülüyorum. "Dur, ciddi misin? Hayvanat bahçesine mi gidiyoruz?"

"Babam notunda önce turistik yerleri gezeceğini yazmış, o yüzden sanırım öyle olacak."

"Doğru." Bir turist kalabalığı içinde tek bir adamı nasıl bulacağımızı hayal etmek zor

ama belki de *Indiana Jones ve Son Haçlı Seferi*'nde panama şapkasıyla göze çarpan Denholm Elliott gibi olacaktır.

"Çikolatalı dondurma," diyorum. "İngiliz İngilizcesi."

"Ah evet. Amerikan İngilizcesinde *Popsicle* denir."

Gülümsüyorum ve New Order'ın "Regret" şarkısı ortamı doldururken nazik bir sessizliğe bürünüyoruz.

Finlay'ın sözde psikopatlığını yakından gözlemlemek kafa karıştırıcı bir iş. Tehdit hissetmiyorum, ama Finlay'ın beni yanında tutmak için bir nedeni var.

Güzel dağları geçip İskoçya'ya doğru uçarken, Fin hiçbir şeyden bahsetmeden şöyle diyor:

"Bunu yaptığın için minnettarım. Biliyorum, çok şey istiyorum. Teşekkür ederim." "Oh... sorun değil," diyorum, hazırlıksız yakalanmışım.

"Başlangıçta biraz zorluk yaşadık diye düşman olmak zorunda olduğumuzu hissetmeni istemiyorum," diyor. "Trafik haberlerini açsam olur mu?" Elini uzatıp radyoyu kurcalıyor, ben de başımı sallıyorum.

Güvende hissediyorum, ama aynı zamanda korkuyorum da. Ya bu bir tuzaksa? Ya bu, Finlay'ın özel tehdidinin anahtarıysa? Bir süreliğine iyi, uyumlu, nazik bir insan gibi davranıp, sonra işine geldiğinde altınızdaki halıyı çekerse? Böylece, o size acımasızca davranınca, ona güvendiğiniz için kendinizi aptal gibi hissedersiniz. Ya Finlay Hart ile iyi geçinmeye çalışmak, martini içip yürüyen merdivende topuklu ayakkabılarla geriye doğru yürümek gibi bir şeyse? Ya da plastik bir bitki sulamak gibi?

Öyleyse Susie bana bunu anlatmazdı.

Bir keresinde Becky Fucking Villa Holiday'in, Bath'ta kızlar hafta sonu için kaldıkları lüks konaklamanın tüm masraflarını Susie'ye ödetmesini hatırlıyorum. Susie, Becky'nin verdiği karmaşık nedenlerle, kiraladıkları yerin ücretini peşin olarak ödemişti. Susie, daha sonra Becky'den, özellikle de yaklaşan Nil gezisi nedeniyle parasının bittiği için, otuzuncu yaş gününde ona bu kadar güzel bir sürpriz yaptığı için ne kadar minnettar olduğunu belirten bir teşekkür kartı aldığında çok şaşırmıştı. Kartı okudum ve burnumdan soludum.

"Çeviri: Doğum günü yükümlülüğümü, 'zaten sana ödeme yapacak param yok' imasıyla karıştırarak, benden para istemek için maksimum engelleme ve cesaret kırma yaratmaya çalıştım. Merhaba, ben Becky Bramley, kocaman çelikten toplarım var."

Susie kahkahalarla güldü ama onu kararlılıkla savundu ve hesabı bölüşme anlaşmasının aklından çıkmış olabileceğini ısrarla savundu. Bu kadar alaycı olan Susie'nin, bariz bir soygun karşısında bu kadar saf olabileceğine inanmadım ve onun Becky'ye karşı yumuşak davrandığı sonucuna vardım. Geriye dönüp baktığımda, Susie'nin Becky'yi iyi görmekten çok, kimsenin onu kandırdığını kabul etmek istemediğini anlıyorum. "Kandırılmak" Susie'nin başına gelen bir şey değildi; bu onun karakterine hiç uymuyordu.

Finlay ile olan yoğunluğu sadece onun kardeşi olması değil, bir noktada onun tarafından tamamen gafil avlanmış olması mıydı?

Çok kısa bir süre içinde, Edinburgh'un alacakaranlık saatlerine giriyoruz, araba daha yoğun nüfuslu yollarda yavaşça ilerliyor, beyaz çerçeveli pencereleri olan Gürcü tarzı kumtaşı evlerin önünden geçiyoruz. GPS, otoyolda uzun bir uykudan sonra şimdi her otuz saniyede bir komutlar veriyor.

Princes Street'te yavaşça ilerliyor ve The Caledonian'ın önünde duruyoruz. Otel, Korint sütunları, beyaz eldivenli kapıcıları ve altın yaldızlı logolu tenteleriyle kırmızı kumtaşından yapılmış Viktorya dönemine ait bir cepheye sahip.

beyaz eldivenli kapıcıları ve altın yaldızlı logolu tenteleriyle dikkat çekiyor. Union Jack ve İskoç bayrağı direklerle asılı, düzenli çitler ve döner kapılar var.

Fin'in arabayı geçip, rezervasyon yaptırdığımız makul fiyatlı, isimsiz otele doğru sürmesini sabırla beklerken, GPS "Hedefinize ulaştınız" diyor. Fin'in arabanın kapısı, üniformalı bir uşak tarafından açılıyor. Benimki de öyle.

"Burası kalacağımız yer mi?" diye soruyorum, arabadan inerken Fin arabanın anahtarlarını uzatıyor.

"Evet?" diyor.

"Burası *Waldorf*," diyorum, tabelaya gözlerimi kısarak. Her şey aydınlatılmış, bu yüzden bina mavi-siyah gökyüzüne karşı bal sarısı renkte parlıyor.

"Salata gibi, evet."

"Ama... Vay canına.

Tamam."

"The Waldorf, çocukken geldiğimiz yer. Dürüst olmak gerekirse, daha çok annemin zevkine uygun bir yerdi, ama babamın buraya geri dönmek isteyebileceğini düşündüm."

"Bu, benim alıştığımından oldukça iyi bir adım," diyorum, arabaya bakarak, bizim müdahil olmadan, park edilmek üzere götürülmeden önce bagajları çıkarılan arabaya bakarak.

"İsterseniz, TripAdvisor'da en yüksek puanı alan, yatakta Minion oyuncakları ve duş duvarında kanla yazılmış gizemli grafiti olduğu yazan East Lothian'daki konuk evini rezerve edebilirim," diyor Fin.

Gülerek döner kapıdan içeri giriyorum.

Tanrım, şıklığa dayanabilirim ama şıklık ve zeka bir arada fazla geliyor.

Beyaz masa örtüleri ile parıldayan kavisli mermer lobide, Nikon fotoğraf makineleri ve cırt cırtlı sandaletleri ile gürültücü tişörtlü turistlerin arkasında beklemek zorunda kalıyoruz. Fin saatine bakar.

"Restoran bulmak için oldukça geç oldu," diyor. "Bu gece oda servisi sipariş edip yarın gezmeye çıkalım mı? Saat dokuzda burada buluşalım mı?"

"Tabii."

"Her biri" demek "birlikte değil" anlamına geliyor. Fin'in benimle daha fazla zaman geçirmek istememesine kızabilirdim, ama Amerikalıların "waffle robe" dedikleri şeyin içinde yatakta hamburger yemek çok cazip geliyor.

"Buradayken istediğin her şeyi hesaba yaz," diyor Fin, sonra tereddüt ediyor, yüzü daha önce hiç görmediğim bir şekilde kızarıyor. "Yani, bununla ilgili herhangi bir garip durum ya da karışıklık olmasını istemiyorum.

bununla ilgili herhangi bir garip durum ya da karışıklık olmasını istemiyorum. Buraya gelmeni ben istedim. Bu benim sorumluluğum ve dolayısıyla benim hesabım. Açıkçası."

"Teşekkür ederim," diyorum. Sonra, başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek, etrafa bakınıp gerginliği azaltmaya çalışıyorum: "Ama burası ne yer ama! Ben en fazla Radisson Blu'da pahalı bir hafta sonu geçiririm."

Muhtemelen "*Senin bu kadar zengin olduğunu bilmiyordum!*" şeklinde çok bariz bir alt metin var.

Fin beni zaten gerginleştiriyor, bu yüzden şakacı bir saygısızlık ile oldukça kaba davranış arasındaki çizgiyi çok iyi ayırt edemiyorum.

"Susie paralı olduğum için bana laf yapmadı mı?" Finlay, tahmin ettiğim gibi bunu okuduktan sonra diyor. Biraz içim sızlıyor.

Lobinin sessizliğinde, seslerin yankıları arasında, bana bunu sorması potansiyel olarak önemli hissettiriyor. Artık Susie'nin mirasının koruyucusuyum, kelimenin tam anlamıyla olmasa da entelektüel olarak.

"Hayır," diyorum, en azından dürüst olabildiğim için mutluyum. "O hiç bundan bahsetmedi

Hiç bahsetmedi."

"Onun bu fırsatı kaçıracağını tahmin edemezdim, ama belki de düşündüm de, tahmin etmeliydim." "Neden?"

"Çünkü bana her şey için başımın etini yedi, değil mi?" Fin'in tavrı neşeli ama bunun arkasında beni tehditkar hissettiren bir ağırlık var. Geçmişten bahsetmiyorum bile.

"Hayır, demek istediğim: düşündükten sonra neden bunu tahmin etmelisin?"

Gözleri merakla kısıılır. "Efsaneye göre benim korkunç biri olduğumu biliyorum. 'Parası var' ifadesi sadece kovuşturma davasında bir açı varsa kullanılır. Bildiğim kadarıyla, böyle bir açı yoktu. Ben silah tüccarı değilim, Ed Sheeran konserlerinde kurumsal loca satın almam."

Gülüyorum. Fin'in mizahı keskin bir hassasiyetle ve o kadar ciddi bir yüz ifadesiyle sunuluyor ki, onun mizah yaptığını ancak konuşmasını bitirdikten bir iki saniye sonra anlıyorum.

Birdenbire Fin'in savaşla ilgili görüşleri hakkında meraklanıyorum, ama aynı zamanda bunun oldukça önyargılı bir kurgu olacağından da eminim.

Kimse tesadüfen ün kazanmaz, bu Justin'in en sevdiği gerçeklerden biridir. (Genel bir adaletsizlik hissinden dolayı bir keresinde buna karşı çıktığımı hatırlıyorum ve Justin şöyle cevap vermişti: "Bana bir istisna gösterebilirsen, istisnalar yapmaya başlarım." Ona henüz bir istisna gösteremedim.)

Fin resepsiyon masasına doğru ilerlerken, ben de o check-in yaparken yerinde duramadan, bu ortamda kendimi çok dağınık hissediyorum.

"Babanın burada kaldığını biliyor musun?" diyorum, Finlay bana kağıt kılıf içinde, üzerinde oda numarası yazılı anahtar kartımı verirken.

"Hayır, ama sormak da anlamsız. Veri Koruma'yı çağırırlar, falan filan."

"Hmm." Çenemi ovuşturuyorum. "Burada olup olmadığını sana söylemezler, ama biraz ikna edersen, burada olmadığını söylerler."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bir deneyeyim," diyorum. Resepsiyonun arkasındaki müsait kişiye doğru ilerliyorum. Muhtemelen yardımcı olmak isteyen, Fin'in babası yaşlarında bir adam.

"Merhaba, bana yardım edebilir misiniz? Ben ve kardeşim" — Fin'e başımı sallayarak işaret ettim, o da şaşkın bir ifadeyle bizi dinliyordu — "babamın yetmişinci doğum gününe sürpriz yapmak için buradayız. Onun odasını arayıp, aşağıda onu görmek isteyenlerin olduğunu söyleyebilir misiniz? Lütfen kim olduğumuzu söylemeyin!" İkimizi işaret ederek ellerimi nerd gibi salladım ve ağzımı kapatma hareketi yaptım.

"Adı ne?" diye sorar adam, hoşgörülü bir gülümsemeyle.

"Iain Hart," derim. "Iain, I-A-I-N olarak yazılır."

Adam klavyeye basar ve ekranına bakar. "Maalesef şu anda o isimde bir misafirimiz yok."

"Oh! Sorun değil, belki bu gece geç saatlerde gelir?" Dönüp Finlay'e sesleniyorum, o da mırıldanıyor: "Evet, öyle olmalı."

"Yine de teşekkür ederim," diyorum.

"Aslında bunu yapmamam gerekir" — adam bana doğru eğilir — "ama oda numaranızı verirseniz, o isimde biri gelirse size haber verebilirim. Oda numarasını size söyleyemem ama o yerleştğinde sizin adınıza onunla iletişime geçebilirim."

"Tabii ki, kesinlikle," diyorum. "Teşekkürler! Ben Evelyn Harris, 166 numaralı odadayım ve bu da Finlay Hart. Oda numarası...?"

"312," diye cevaplar Fin.

"Anladım." Adam gülümseyerek not defterine yazıyor. "İyi konaklamalar."

Asansörlere doğru yürürken Finlay şöyle diyor: "Bu gerçekten etkileyiciydi. Etkilendim."

"Eskiden yerel bir gazetede muhabirlik yapıyordum. Temel entrikalar ve pis cesaret insanı asla terk etmez."

"Muhtemelen çekiciliğin de yardımı vardır," diyor Finlay.

"Oh..." Beklenmedik bir iltifattan biraz şaşırıyorum. Beni küstah ve sinir bozucu biri olarak görüyor, değil mi? "Hepsi... rutinin bir parçası."

Asansöre binerken, dudaklarını kıvrarak, "Eğer bu bir sanatsa, ben onu hiç öğrenemedim," diyor. Birinci ve üçüncü kat düğmelerine sırasıyla basıyor.

"Mesele şu ki," diyor Fin, kısa b i r sessizlikten sonra, "yöntemlerini eleştirmiyorum. Bana göre bu, olayı daha da etkileyici hale getiriyor. Ama neden babanın yetmişinci yaş gününe sürpriz olarak gelip, resepsiyoniste lobide olduğunu söylemesini istersin ki? Bu sürprizi mahveder, değil mi? Büyük sürprizi

Bir restoranda, şampanya kadehini çatalla tıkırdatarak, değil mi?

"Aha, herhangi bir kart hilebazı bu soruyu cevaplayabilir. Dolandırıcılar zeki oldukları için başarılı olmazlar, hızlı oldukları için başarılı olurlar."

Asansör kapıları benim katımda açılır.

"Sürprizlerle dolusun, Evelyn Harris," diyor Fin, ben dışarı çıkarken, ve ben diğerlerinin ne olduğunu merak ediyorum.

ODAM, Londra'daki bir dairenin büyüklüğünde, mavi kantaron çiçeği renginde halı ve sütlü kahve renginde pahalı kumaşlarla kaplı, İtalya büyüklüğünde bir yatak ve dik sıralar halinde, nişastalı, kırışksız, kar beyazı yastıklar var. Perdeleri çekince, aydınlatılmış kalenin muhteşem manzarası gözüme çarptı. Bu, Instagram'da övünmek için ideal bir manzara, ancak bunu internette paylaşıp neden burada olduğumu sorulmasını istemiyorum.

Maliyet üzerinde durarak kaba davranmamaya çalışıyorum, ama burada geçireceğim iki gece, iki ile çarpıldığında, altı aylık mortgage ödememe denk geliyor gibi bir his var içimde.

Ed'e mesaj atmayı unutmamalıyım. Ama... düşününce, Ed'in iyi niyetli görünerek, sanki benim üzerinde bir tür mülkiyet hakkı varmış gibi, beni ince bir şekilde de olsa böyle hissettirmeye ne hakkı var? Uzun süredir birlikte olduğu korkunç kızla nişanlı ve benim rahmetli en iyi arkadaşımınla yatmış.

Geçen en iyi arkadaşım. Ceviz ağacından yapılmış sehpa dizili uzaktan kumandalara bakıyorum ve bir kez olsun bu sözlere şaşıyorum, çünkü bunlar beni şaşırtıyor değil, aksine şaşırtmadığı için.

Susie'nin ölümü görünmez bir çizgiyi aştı, zihinsel donanımımın bir parçası olarak ezberleyebileceğim sıradan bir gerçeğe dönüştü, tıpkı şuradaki mini buzdolabı ve değerli eşyalar için kullanılan kasa gibi sıradan bir manzara.

Bunun sadece şu anda, bu özel anda geçerli olduğunu biliyorum. Yakın gelecekte başka bir zamanda beni yine şaşırtacak. Ama yavaş yavaş bu daha az olacak ve bu daha çok olacak, ta ki her zaman sıradan hale gelene kadar.

Bir gün, şu anda pek olası olmayan çocuklarımla fotoğrafları incelerken, onlar "Bu kim?" diye soracaklar ve ben de "Oh, bu benim sevgili arkadaşım Susie, bir araba çarptı ve çok genç yaşta öldü" diye cevap vereceğim. Bu ürkütücü hikaye nedeniyle yeniden ilgiyle bakacaklar ve sonra, Susie Teyze hiç olmadıkları ve onu hiç tanımadıkları için, albümün sayfasını çevirecekler. Bu olasılık karşısında neredeyse öfkeye varan bir kızgınlık duyuyorum. O ölüm ilanı bir yalan. Susie hüzünlü bir kısa hikaye değil. Susie bir trajedi değil. O, doğal olmayan bir şekilde kısa kesilmiş, uzun ve canlı bir hikayeydi.

Benim görmediğim bazı gizli bölümleri olan. Kurgu odasında kalan görüntüler.

Valizimin fermuarını açıp tuvalet çantamı çıkarırım ve daha önce duş alamadığım için bunu telafi edecek kadar uzun ve sıcak bir duş alırım. Ücretsiz tuvalet malzemelerini kullanır ve geniş bir aynanın önünde büyük yuvarlak bir fırça ile saçımı bölüm bölüm kuruturum, sanki kuafördeymişim gibi bileğimi döndürürüm. Aylardır görünüşümü hiç düşünmemiştim. Birdenbire güzel görünmek istiyorum. Sanırım bunun nedeni çevrem ve sahte babamın sahte yetmişinci yaş günü için sahte kardeşimle burada olmam. Keşke onun hayatı yaşayabilseydim, şapşal, zengin, kaygısız bir yalancı.

Kapı çalınır ve akşam yemeğim, heyecan verici bir şekilde gümüş bir çorba kasesi içinde gelir.

Son patates kızartmasını ketçap dolu zarif ramekine batırırken, telefonum Ed'den gelen bir mesajla yanıyor... Tanrım, saat dokuz buçuk olmuş!

Selam! Beni hatırladın mı? Konuştuğumuz şeyi hatırladın mı?

Yağlı ellerimi kalın keten peçeteyle aceleyle sildim.

Ah, üzgünüm, üzgünüm, çok çılgın bir gün oldu—araba bozuldu ve otele geç vardık geç vardık, ama iyi haber şu ki, otel The Waldorf

Vay canına, endişelerim yersizmiş! Büyük bir süit mi? ☹️ Michael Bublé Bose'da ve Laurent

Perrier'de Alka Seltzer gibi köpüren roofie 🙌

Onun bu harcamayı Finlay Hart'ın beni yatırmak için yaptığı planla eşdeğer tutacağını bilmeliydim. Finlay ile tanışmış, nasıl ciddi ciddi "arzunun" rol oynadığını düşünebilir?

Hayır, ayrı odalar. 😊 Merhaba demeyi unuttuğum için özür dilerim, yarın

hatırlarım. Unutma. İyi geceler, Harris x

Telefonum yine yanıp sönüyor.

PS: Eminim biliyorsundur, ama. Acil bir durumda gelip seni almamı istersen, beni ara. Hiç soru sormadan hemen oraya gelirim. Gururun yardım almanı engellemesine izin verme. X

Tabii ki, teşekkürler. (yine de soru sorardın) x

Tamam, evet, yaparım.

Lambanın ışığında, yatağa uzanıp fildişi tavanın kornişine bakıyorum, tertemiz ve kusursuz, marzipan şekerlemesi gibi.

Ed kışkanç. Bu bariz gerçeği kendime tekrar ediyorum. Onun önceki tiradında bunu hissetmiştim, ama şimdiye kadar bu kadar net olarak fark etmemiştim. Bununla ne yapacağımı düşünmeye çalışıyorum.

Bir kruvasan açıp, Finlay Hart'ın olmadığı metro fayanslı kahvaltı salonunda kahvenin nasıl olması gerektiğini hatırlatan siyah kahveyi yudumladıktan sonra, odama geri dönüp dişlerimi fırçaladım ve saat dokuzda aşağı indim.

Finlay, düğün pastası beyazı arka plana karşı heybetli, mürekkep mavisi bir figür; gülümsemiyor, elleri trençkotunun ceplerinde. Tam olarak düşmanca değil, ama biraz gergin, telaşlı, bir an önce yola çıkmak istiyor gibi. Otelimizin ihtişamını, onun bundan zevk aldığı şeklinde yanlış yorumlamamalıyım.

"Turist tuzakları, sonra aile adresleri, plan bu," diyor Fin, Princes Street'in soğuk havasına çıktığımızda, sert ve biraz hayal kırıklığına uğramış bir sesle. "Babamın notunda belirtilen plana göre."

"Anladım. Peki ya gezi otobüsü?" diyorum, bir tanesi dışarıdan geçerken. "Daha fazla yeri görebiliriz."

Finlay, Coca-Cola kırmızısı, logolu araca şüpheyile bakar. Sabahın kış güneşi altında profili bir an için Susie'yi anımsatır ve onun kaybını hatırlayarak keskin bir acı, o sersemlik hissi duyarım. Yine şok olduğum için garip bir şekilde mutluyum.

"Hmm, gerçekten mi? Bir güvercinin bakış açısından kalabalığın içinde babamı tanıyabilir miyiz?" diyor Finlay.

"Duraklarda inerdik," diyorum. "Yürüyerek nasıl daha hızlı dolaşabiliriz ki?"

Fin isteksizce omuz silkiyor ve boyun askılı adamdan iki bilet alıyor, tur broşürlerini kabul ediyor ve biz de otobüse biniyoruz.

"Yukarı mı?" diyorum, omzuna.

"İstersen," diyor Fin, arkasına bakarak, ziyaretine gelen çocuğuna hoşgörölü bir hafta sonu babası gibi bakıyor. Önde koltuklar seçiyor.

Yağmurlu bir ülkede, yılın soğuk zamanında, çatısız bir gezi otobüsünün üst katında bekleneyeği gibi, neredeyse boştur.

Neyse ki, sesli anlatım için takabileceğiniz isteğe bağlı kulaklıklar var, böylece köşeleri dönerken Greyfriars Bobby hakkında mikrofonuna neşeyle bağırın birinin sesini dinlemek zorunda kalmadan şehri deneyimleyebiliyoruz.

Güvertede bulunan herkes, telefonlarını portre modunda iki eliyle havaya kaldırarak fotoğraf çekiyor veya video çekiyor.

"Sence tatilde çekilen videolar hiç izlenir mi?" diye Fin'e fısıldıyorum. "İnsanlar *her şeyi* çekiyor. Bu nasıl oluyor, eve gidip sıkıcı bir Salı günü "bira getirin, Royal Mile'ın üç dakikalık titrek görüntülerini izleyelim" mi diyorsunuz? Yoksa arkadaşlarınıza ve ailenize mi izletiyorsunuz?"

"Bilmiyorum," diyor Fin. "Teknolojinin herkesi amatör belgesel yapımcısına dönüştürmesinden hoşlanmıyorum. Geçen ay The Bagel Hole'da bir tartışma gördüm ve başka bir müşteri sanki kendi çocuğunun Noel oyununu izliyormuş gibi orada duruyordu." Finlay, telefonu elinde tutup ona dikkatle bakıyormuş gibi mimik yapıyor.

"Evet, insanlar telefonu ellerine aldıklarında görünmez olmuşlar gibi davranmaları da çok saçma."

Sessizliğe bürünürüz ve Fin hala gergin görünür. Babasını bulursak, karışık bir durumun yaşanacağını mı tahmin ediyor?

Sırt çantalarıyla otobüse akın eden bir grup Fransız genç, otobüsün korkuluklarından bakarak, sanki bakmakta oldukları şehrin kimliği değişecekmiş gibi heyecanla "Edinburgh, Edinburgh!" diye bağırıyor. Sonra, kafa karıştırıcı bir şekilde: "Skiffle! Skiffle!"

"Skiffle?" diye fısıldıyorum, şaşkın bir ifadeyle.

"*Skyfall*," diye düzeltir Fin. "Bond filmi mi? İskoçya'da çekilmiş bir dizi vardı."

"Oh, hahaha. Bu, The Quarrymen'e olan sevgiden daha mantıklı."

Fin gülümsüyor, ama bana iltifat ediyor ve gülümsemesi gözlerine kadar ulaşmıyor.

Kulaklıkları takarak, küçük plastik paketinden çıkarmak için uğraşarak, onu küçük konuşma yükünden kurtarmaya karar veriyorum.

Grassmarket, şehrin en ikonik manzaralarından biridir. Pazar yeri, kale'nin hemen altında, çevredeki zemin seviyesinin oldukça altında, bir çukurda yer alır.

Otobüs sarsılarak durur ve biz ineriz.

Lolipop gibi parlak dükkan kapılarının önünden geçip, yıpranmış parlak kaldırımların üzerinde yürüyerek, yoldan geçenleri gözlemliyoruz. Dolaşıyoruz, ama gizli bir amacımız var ve ben bu tuhaflıktan zevk alıyorum. Genellikle bu tür etkinliklerden zevk almak zorundasınız; bugün ise neredeyse zevk almamak zorundayız, bu da bir nevi özgürlük gibi. İnsanlar mantıksızdır.

"Burası çok güzel bir yer, değil mi?" diyorum, sıkıcı bir şekilde, kötü bir randevudaki sohbeti taklit ediyor muyum diye merak ederek.

"Burada yaşamak ister miydin?" Fin, bir süre durduktan sonra soruyor.

"Evet... Bilmiyorum. Evde, değer verdiğim şeyleri bırakmaya dayanabilirsem."

"Onlar ne?"

"Arkadaşlarım, annem. Gerçekten iyi bir balık ve patates kızartması dükkanı."

Bunu söyler söylemez, özellikle Susie'den sonra, bunun yeterli bir neden olup olmadığını veya yerinde saymak için bir mazeret olup olmadığını hemen merak ediyorum. Eski sevgilim Mark'ın ne diyeceğini biliyorum.

"İskoçya'nın patates kızartması konusunda oldukça güçlü olduğunu düşünüyorum," diyor Fin.

Etrafıma bakıyorum, nemli havayı soluyorum ve kendimi muhteşem yeni bir ortamda hayal etmeye çalışıyorum. Heyecan verici olurdu. Korkutucu, ama heyecan verici.

Kaçışı hayal eder etmez, Susie'nin artık seçim yapma şansı olmadığını düşünüyorum. Onu son pub quizinde hatırlıyorum, atkısının üzerinden parlak bakışları, aramızda uçan, sonsuza kadar söylenmeyecek olduğunu bilmediğimiz tüm o sözsüz acil iletişimi. Gözlerim doluyor. Ne değişirse değişsin, ne körelirse körelsin, hayatımın geri kalanında da onun düşüncesi bir anda beni gözyaşlarına boğacak, bunu biliyorum. Cenaze konuşmalarında bunu söylemezler, değil mi? *"Onlar kalplerinizde yaşayacaklar" derler, ama siz Birds Baker'da bir ucube gibi ağlarken bulursunuz kendinizi, çünkü onun Elephant's Foot pastasını ne kadar sevdiğini farkında olmadan hatırlamışsınızdır.*

Kontrolü yeniden ele geçirmek için hızla gözlerimi kırpıyorum ve Finlay'ın tüm bunları fark ettiğini görüyorum. "Sorun değil," diyor sessizce. "Buna hakkın var."

"Neye izin verilir?"

"... Yaşa. Devam et."

Cevap vermek için sesime güvenemiyorum, bu yüzden sadece başımı sallıyorum. Beni bu kadar kolay okumasından korkuyorum, ama aynı zamanda rahatlamış da hissediyorum. O kadar kendinden emin ki. Kız kardeşinin kaybı hakkında ne hissediyor acaba?

"Ah, kale," diyorum rahatlamış bir şekilde, etkileyici bir manzaraya sahip bir açıklıkta bulduğumuzda. "Bu fotoğraf çekmeye değer."

Cebimden telefonumu çıkarıp kamerayı doğrultuyorum. Finlay'ın kadrajın en sağında olduğunu fark ediyorum. İlk başta, kaleye bakan onu gizlice çekiyorum.

Sonra benim bitirmemi beklerkenki halini çekiyorum: başka yere bakıyor, yere bakıyor, dalgın, sıkılmış bir şekilde saçlarını elleriyle karıştırıyor, sonra bana bakıyor. Çerçevenin merkezini değiştiriyorum, böylece daha fazla kadrāja giriyor ve hızlıca, sessizce, tıklad tıklad tıklad, fazladan fotoğraflar çekiyorum. Neden bu gizli hatıraları topladığımı bilmiyorum ve kamera telefonlarının getirdiği sınır tanımayan meraklılığı eleştirdikten sonra kendi ikiyüzlülüğümden eğleniyorum. Kendime bunun modellikle ilgili olduğunu söylüyorum: İş dışında da para için olduğu kadar rahatça fotojenik olup olmadığını merak ediyorum.

Gözlerimin "tarihi kale"ye odaklanmadığını fark etme tehlikesi olduğunda, duruyorum. Hah, Finlay Hart başlı başına tarihi bir kale.

Sıkılmış okul öğrencilerine, Ulusal Müze'yi gezme konusundaki işçi gibi verimliliğimizle, ışıkla dolu, tonozlu merkezi avluda dinozor kemiklerini inceleyerek, farklı galerileri gezmek için ayrılmak suretiyle, paralarının karşılığını vermeliyiz.

Finlay'e mesaj atıyorum:

Hayvanlar bölümünde sadece ben ve dev panda Ching Ching var. 1985'te mumyalanmış ve hala benden daha iyi görünüyor.

Evet, Sanat, Tasarım ve Moda bölümünde hiçbir şey bulamadım, ama dürüst olmak gerekirse, 18. yüzyıl korse modasının babamın ilgi alanı olduğunu sanmıyorum. Dışarıda görüşürüz

"Antika sergisini es geçmekten orta sınıf suçluluğu duymamak garip, değil mi?" diyorum, hava tehditkar görüldüğü için bu sefer otobüsün alt katına geçip gürültüyle geri dönerken. "Babam dehşete düşerdi."

John Knox House'da, odadan odaya saygılı bir şekilde hızla dolaşmanın ve iç mekanların küflü, odunsu kokusunun birleşiminden nostaljik bir duyguya kapılıyorum. Sonrasında on altıncı yüzyıl Protestan reformcuları hakkında doldurmam gereken bir çalışma kağıdı olmaması beni şaşırtıyor. Tek eksik olan, otobüse binmeden önce tualeti kullanmak isteyen olup olmadığını soran ve hediyelik eşya dükkanında en fazla on beş dakika kalabileceğimizi söyleyen öğretmen. Neredeyse kesilmemiş kalemler ve gökkuşağı silgisi almaya canım çekiyor.

Finlay'ın ruh hali, otobüse her bindiğimizde daha da kötüye gidiyor gibi hissediyorum.
otobüse bindiğimizde Finlay'ın ruh hali daha

"Babanın özellikle ilginç bulacağı şeylere öncelik vermek değer mi?" diye soruyorum. "O bir devrim meraklısı mı, İskoç Parlamentosu binalarını görmek ister mi? Ya da... J.K. Rowling'in Harry Potter'ı yazdığı kafeyi?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum, uzak olduğum ve hasta olan birini tahmin etmeye çalışıyorum," diyor Fin. "Sanırım eski binalar onun zevkine uygun."

"O zaman Holyrood Sarayı'na devam edelim mi?" "Evet."

Finlay beni okuyabiliyor, ama ben onu okuyamıyorum. Onu rahatsız eden bir şey var ve ben ne olduğunu anlayamıyorum. Bu onun fikriydi. Ben buradayım çünkü o burada olmamı istedi. Bizi izleyen biri tam tersini düşünür.

Holyrood'da iniyoruz ve Finlay giriş biletlerini alıyor.

"Tanrım," diyorum, sarayın muazzam ihtişamını ve genişliğini inceleyerek. "Sen batı kanadını al, ben doğu kanadını alayım mı?" Dişlerimi sıkarak yüzümü buruşturuyorum.

Kötüye işaret eden bir gök gürültüsü duyulur ve gökyüzü açılır, buna paralel olarak Finlay'in keyfi tamamen kaçır.

"Tam da ihtiyacımız olan şey!" diye bağırır, ikimiz de paltolarımızın kapüşonlarını tutarak bakımlı çimlerin üzerinden koşarak sığınacak bir yer ararız.

"Harabe manastıra sığınalım!" diyorum. "Biraz daha uzak ama *tam* da onu takdir etmek için *uygun* bir an."

"Bunu nereden biliyorsun?" diyor Fin ve ben de bildiğim için kendimle oldukça gurur duyuyorum.

"Bir Gotik gibi, her zaman etkileyici harabe manastırları araştırırım."

Bizi oraya koşar adımlarla götürdüm ve vardığımızda Fin şöyle dedi: "Titiz davranmak istemem ama bizi getirdiğin yerin çatısı yok."

Hava ve koşullar sana saldırdığında yaptığın gibi, biraz çaresizce gülmeye başlıyorum.

"Ama güzel bir cephesi var. Bak, bu kısmın çatısı hala duruyor."

Bir kemer altında toplanıp, yağmurun eski yosunlu taşlara, artık dış mekan haline gelmiş iç mekanlara vurmasını izliyoruz. Tuhaf bir şekilde unutulmaz birkaç dakikaya tanık oluyoruz.

"O zaman üç saatliğine buraya yerleşelim," diyor Fin sonunda. "Burayı seviyorum. Keşke sıcak termos getirseydik."

Ed bunu "Çok Ürkütücü Bir Ara" olarak nitelendirdiğinde, benim ürkütücü araları ne kadar sevdiğimi hafife almış olabilir.

"Nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun? Hatta... iğrenç bir coşkuya varan bir neşeyle."

Finlay bunu duygusuzca, her zamanki keskin tavrıyla, yüzü suyla ıslanmış halde söylüyor. Bu alaycı sözlere midemde bir zevk dalgası hissediyorum, onun kapüşonunu geri çekip saçındaki suyu silmeye çalışmasını izlerken, bu sadece suyu etrafa yayıyor. Sadece benim yanımda rahat hissediyorsa bu kadar samimi davranmaya cesaret edebilir.

"Neşeli miyim?" diyorum.

"Evet. Tanımadığın bir adam tarafından, istemediğin halde başka bir ülkeye sürüklenmişsin, aklını kaçırmış başka bir adamı aramak için. *Game of Thrones* setine benzeyen bir yerde sırlıklam olmuşsun. Ve sanki yüzme havuzundaki barda sana *Coco Loco* verilmiş gibi."

"Derin insanlar için üzüntü mutluluktur," diyorum ve Finlay'ın samimi kahkahasıyla ödüllendiriliyorum. Onunla Susie gibi konuştuğumu fark ediyorum ve bunu kasten mi yapıyorum, yoksa değil mi, bir türlü anlayamıyorum.

"Bu orijinal mi?"

"Hayır, *Doctor Who*'dan çaldım."

"Beni ne zaman kandırdığını bile bilmiyorum."

"Kişisel konulara girmişken, neden huysuzluk yapıyorsun?"

"*Huysuz* mu?" Finlay, sanki kokuşmuş bir yerel peynir kokluyormuş gibi konuşuyor.

"Bu huysuz demek..."

"Hatırlıyorum," diyor. "... Ah, bu çok boş ve aptalca geliyor. Ondan bir gün, hatta birkaç gün gerideyiz, onu aptalca tur otobüslerinde bulamayacağız. Benim daha iyi bir fikrim olduğu da yok," diye ekliyor, bunun benim önerim olduğunu hatırlayarak.

"Evet. Yeni bir yerde, eski referans noktalarına bağlı kalacağını düşünüyorum," diyorum. "Ailesi nerede yaşıyordu? Nerede büyüdü?"

"Portobello, deniz kenarında. Bunun için harika bir gün."

"Otele geri dönelim, kurulanıp öğle yemeği yiyelim ve öğleden sonra bunu deneyelim."

Finlay başını sallar. "Aslında hava tahmini öğleden sonra yağmurlu değil."

"Gitmeden önce bunun bir fotoğrafını çekebilirim," diyorum, yağın yağmura bakarak.

Telefonumu çıkarıp kilidini açıyorum ve mide bulandırıcı bir kaçınılmazlıkla, en son açtığım şey, kamera rulom beliriyor. Finlay Hart, benim fotoğrafımın konusu olduğunun farkında olmadan bana kızgın bir şekilde bakıyor.

Fin ekranı tam olarak görebilecek kadar yakın değil, ama yine de kendini yeterince iyi görebiliyor.

"Bu... ben miyim?"

"Evet," diyorum, telefonumu yeniden açılıp, kapüşonumun yüzümü kısmen gizlediğine ve onun gözlerine bakmamak için meşru bir nedenim olduğuna seviniyorum, kürkün içine çekiliyorum. "Sen benim kale kompozisyonlarıma girmişsin."

"Hareketsiz dururken mi?" diyor Fin, sinir bozucu keskin zekâsıyla. Bir an için cevap veremiyorum, utançtan kızarıyorum, bir kemere odaklanıyormuş gibi yapıyorum, parmağımla ve başparmağımla ekrana baskı yapıyorum.

"Seyahatin genel hatlarını hatırlamak istedim," diyorum, içimdeki hoş bir kıpırdanma şimdi içimde kıvranıyor.

"Fotoğraflandıklarını bilmeyen insanların hatıralarını," diyor Fin. "Uyuyan kurbanlarından saç telleri de alıyor musun?"

Ona utançla bakıyorum ve yüzü eğlenceyle parlıyor.

"Oh, *şimdi* de kötü niyetli sevincinle somurtmayı bırak!" diye haykırıyorum, sahte bir öfkeyle, ama beni doğrudan kötü niyetli olarak nitelemediği için mutluyum. "Eğer bu kadar rahatsız oluyorsan sileceğim."

"Hayır, silme. Bunun tek bir saniyesini bile hatırlamak istemen beni çok duygulandırdı," diyor diplomatik bir tonla.

Yağmur damlalarıyla ıslanmış telefonumu cebime koyuyorum.

"Ama çift çenem olduğu fotoğrafları silebilir misin?" diyor Finlay, çift çeneden hiç rahatsız olmamış ve fotoğrafların çoğul olduğunu kurnazca doğru tahmin etmiş birinin kaygısız flörtçülüğüyle.

"Anlaştık. Ama sana hatırlatayım, kibir gûnahtır." "Ben de *sana* hatırlatayım, gizlice fotoğraf çekmek etik değildir."

Fırtına etrafımızda kükrerken, kapüşonlarımızın altında birbirimize gülümsüyoruz ve ben açıklayamadığım bir şekilde... Ne denir? Sakinleşmiş hissediyorum. Sakinleşmiş hissediyorum.

Otele geri döndüğümde, mavi paltolu, koyu saçlı bir adamın beklenmedik şekilde parlak ve somurtkan bir dizi fotoğrafını kaydırırken, tam olarak *rahatlamış* diyemeyeceğim bir şey hissediyorum.

İlk olmak umuduyla saat 1'e 10 kala oraya varıyorum, ama Finlay çoktan barda oturmuş. 1920'lerin kostümleri giymiş, neşeli ve öğle vakti alkolün etkisiyle coşkulu gençlerin arasında, çay fincanının tabağındaki kaşıkla oynuyor.

Onlar, "*Mutlu yıllar sevgili BOBBY!*" diye coşkulu bir şarkı söylerken, beyaz smokin giymiş, yanları ayırık saçları ve eğri papyonlu, kendinden memnun görünen melek yüzlü bir delikanlı onlara kadehini kaldırıyor. Tüy baş bantları, düşük bel ve bukleli saçları olan kadınların "East Egg" yazan rozetleri olduğunu, şık erkeklerin ise "West Egg" yazan rozetleri olduğunu fark ediyorum.

Fin'e selam verdikten ve bir Diet Coke sipariş ettikten sonra sessizce "Zamanın ironilerinden biri, değil mi?" diyorum. "*The Great Gatsby*, zenginlik, ihtişam ve sosyal statü yükselmesi insanın içini boşaltıp onu yok eder, hayatının aşkını elinden alırdı. *Bu* yüzden doğal olarak bunu, bu şeyleri ironik olmayan bir şekilde kutlayan partiler için *yıkıcı* kostümler *giymek için* kullanıyoruz."

"Haha. Jay Gatsby'yi boş ver, onlara New York'ta gizemli bir hiç kimse olarak zenginlik ve sosyal statü kazanmanın iyi bir yere varmayacağını söyleyebilirim. Benim kültürüm senin balo elbisesi değil, Bobby," diyor Finlay, kaşlarının altından bakarak, bilmiş bir gülümsemeyle. Onun olağanüstü hızlı ve öz farkındalığı olan cevabı ve lanet olası bir film yıldızı gibi görünmesi beni bir an için şaşkına çeviriyor. Arkasında havai fişeklerin patladığını neredeyse görebiliyorum.

"Zamanın ironisi... iyi bir ifade. Ben yürüyen bir 'zamanın ironisi'yim," diyor.

Hayranlıkla gülüyorum ve Fin ile gizli bir bakışlaşıyoruz. Benimle bir bağ kurmaya çalıştığına dair net bir izlenim ediniyorum, ama bunu neden yaptığını bilmiyorum. Yönümü kaybettim ve hızla geri kazanmam gerekiyor.

"Psikolojinin kazançlı ve sosyal statü yükselten bir meslek olduğunu bilmiyordum," diyorum, dikkatlice, kendimi toparlayarak. "Ama psikolog tanıdığım olmadığı için, bu yargıya neye dayanarak vardığımı bilmiyorum. Ayrıca, filmlerdeki psikiyatristler büyücü gibi yaşlı görünüyorlar. Bir dakika, sen hangisisin ve aralarındaki fark nedir?"

"Ben danışman psikoloğuyum. Esasen, aradaki fark psikiyatristlerin ilaç yazmasıdır. Ben ilaç yazmıyorum. Kazançlı mı, duruma göre değişir," diyor Fin. "Özel muayenehane açarsan ve başarılı olursan. Ben erken bir şans yakaladım."

"Ne tür bir şanslı fırsat?" diye soruyorum, içkimi yudumlarken.

"Hmmm...," diyor Fin, beni değerlendirircesine. "Susie'ye geri dönmek istediğimi düşünüyorum, sonra bunun mümkün olmadığını anlıyorum."

"Ben de," diyorum.

"Ne, onunla konuşacağımdan mı endişelendin?" diyor, kaşını kaldırarak.

"Hayır, genel olarak. Ona geri dönme dürtüsü ve artık bunun mümkün olmadığını fark etme."

"Tamam. Lütfen bunu kimseye söyleme, ama... İhtisasımı bitirdikten sonra kendi muayenehanemde insanları tedavi etmeye başladığımda, bir arkadaşım bana bir profil gönderen birini gönderdi."

"Profil mi?" diye tekrar ediyorum, boş boş.

Finlay'ın benimle aynı kelime dağarcığını paylaştığını düşünüyorum ve sık sık *NYT* Long Read'deki gibi konuşuyor. Sanki "tarihi", "edat" ve "lezzetli erik" gibi kelimeler kullanmaya başlayacakmış gibi.

"Büyük bütçeli bir film üzerinde çalışıyorlardı ve devam edemiyorlardı, terapiye, konuşacak birine ihtiyaçları vardı."

"Tanrım, yani onlar *ünlü* müydü?"

"Onlarla seanslar yaptım, işe dönebileceklerini hissettiler, stüdyo çok para tasarruf etti ve film Oscar kazandı."

"Vay canına!"

"Sonra yardım ettiğim kişi arkadaşlarına benden bahsetti. Bu, çok güçlü bir müşteri listesinin temelini oluşturdu."

Fin kahvesinin son yudumunu içti.

"Bir grup nevrotik A listesi aktörün başhekimisin, yani fiyatlarını 'tamamen çılgın dolandırıcılık' seviyesinde belirleyebilirsin? Ve onların tüm sırlarını biliyorsun?!"

"İşimde iyiyim, müşterilerim de senin ve benim gibi insanlar ve fiyatlarım rekabetçi, teşekkürler," diyor Fin, gözlerini devirerek, ama gerçek bir öfke duymadan. "Hasta gizliliği ihlal edilemez."

"Bu işe girmeye neyin seni itti?"

"Ben de terapi gördüm," diyor Fin ve onun geçmişi ve Amerikalı olması nedeniyle bunu tahmin etmem gerektiğini hissediyorum. "Neden böyle davrandığımızı çözmek benim için gerçekten ilginçti. Ben de aynı şekilde insanlara yardım etmek istedim. *Miss Universe* gibi konuşmak istemem ama."

"Susie, 'yıldızların doktoru' olduğunuzu hiç bilmiyor muydu? Ona gerçekten söylemediniz mi?"

"Aileme mümkün olduğunca az şey anlatmaya çalıştım," diyor Fin ve yüzündeki gergin ifadeyle göz kapakları belirgin bir şekilde kapanıyor.

Finlay'e şansımı zorluyorum, ama artık şaka yapmayacak ve onu kışkırtmayacak kadar tehlikeyi hissedebiliyorum.

"Bir şey sorabilir miyim?" diyor, kaşığı bardağa koyarken. "Susie'nin cenaze töreninin sonunda çalan *Twin Peaks* müziği neydi?"

"Beğenmedin mi?"

"Beğenmedim değil, sadece ilginç bir seçim olduğunu düşündüm, hepsi bu."

"Neden? O diziyi çok severdi ve atmosferi de bir şekilde uyuyordu, sanırım. Laura Palmer olduğunu söylemeyi severdi."

Öldüremedikleri Laura Palmer. Bu çok kötü yaşlanmış.

"Şeytani bir tarafı olan ve trajik bir şekilde genç yaşta ölen sarışın bir mezuniyet balosu kraliçesi hakkında bir dizi mi?" diyor Fin. "Hayatı, elmalı turta ve hayır amaçlı kek satışı gibi görünüşünün ardında seks, uyuşturucu ve işlevsizlikle dolu mu? Açıkçası bunun bir tür... yorum gibi görünebileceği hiç aklıma gelmemişti."

Ağzımı açıyorum ve bir kez olsun ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

"Yorum yapabilmek için, bunların herhangi birinin Susie'ye benzemesi gerekmez mi?"

diy

oru Fin arkasına yaslanıp beni düşünür.

m. "Gitmeye hazır mısınız?" diyor sonunda, bardağıma başını sallayarak, ve ben evet derim ve içkimi bir dikişte içerim.

Ne oluyor yahu... ? Susie'nin birkaç gram kokainini biliyor muydu, ne?

"Edinburgh'un deniz kenarı olduğunu Hiç DÜŞÜNMEMİŞTİM," derim on beş dakikalık yolculuk sırasında ve Finlay'in beni tam bir aptal sanmaması için "Tabii ki bir liman olmasına rağmen" diye eklerim.

Fin, bizi Portobello'ya götürmesi için bir Uber çağırdı ve şimdilik "yanlış tarafta" sürüş yapmaktan hoşlanmadığını söyledi, ki bu bana da mantıklı geldi.

"Görünüşe göre Sean Connery burada yüzme havuzunda cankurtaran olarak çalışmış," diyor Fin, arabadan inip kışın dondurucu soğuğundaki gri sahil şeridine çıktığımızda.

"İskoçya'da bunu yapmak için balina yağıyla kaplanmak gerekir, değil mi?" dedim, ellerimi parkamın ceplerine daha da sokarak.

"Ben bir aptalım, değil mi?" diyor Finlay, caddede dolaşırken, parmaklıkları ve yazın kalabalık olan soluk, ıssız kum şeridini geçerek. Dışarıda pek kimse yok, arada sırada rollerblade'lerle yanımızdan hızla geçenler, havada hoş bir balık ve patates kızartması kokusu, ara sıra martıların cıvıltıları.

"Neden aptalsın?" Finlay'in kendini eleştirmesi alışılmadık bir durumdu.

"Senin dediğin gibi. Yarım milyonluk bir şehre, hiçbir mantığı ve sebebi olmayan, kafası karışık bir adamla karşılaşacağım diye geldim. Beni görse bile kim olduğumu bilecek biri değil. Bunun penguen kafesinden daha mantıklı olduğunu sanmıyorum."

"Hah. Bir ebeveynin sana yabancı gibi davranması inanılmaz zor olmalı," diyorum, bunu ilk kez düşünerek. "Sanki... terk edilmiş gibi. Öyle olmasa da, bu açıkça bir hastalık."

Finlay bana bakar ve hissediyorum ki, gerçekten bana odaklanıyor. Cevap vermeden önce birkaç saniye duraksar.

"... Susie'nin senin gibi bir arkadaşı olacağını beklemiyordum," diyor. "Olduğuna sevindim."

"Teşekkür ederim," diyorum, ama bu iki olayın birbirini takip etmesinin nedenini henüz tam olarak anlayamadığımı hissediyorum. Belki de öyle değildi, belki de babasının demansını konuşmamak için bir yoldu.

"Cenazede benim beklediğim gibi görünen kadınlar vardı," diyor Fin tereddütle. "Vampir gibi giyinenler mi?"

"Oh... Teacup Girls!" diye haykırıyorum. "Justin onlara öyle diyordu... Boş ver, başka zaman konuşuruz. Evet, onlar bizden oldukça farklılar. Ama bu Susie'yi gerçekten iyi gösteriyor. Hayatının farklı dönemlerinde farklı arkadaşları vardı, ama snob değildi. Susie sosyal açıdan hareketliydi. Ama kariyerist değildi."

Yürümeye devam ediyoruz.

Fin, benim hakkımdaki görüşünü "korkunç"tan "kabul edilebilir"e değiştirmiş gibi görünüyor, bu da beni sessizce şaşırtıyor.

"Umudunu kaybetme," diyorum, dikkatimi başka yöne çekerek. "Bunlar babanın gidebileceği yerlerse, bir şansımız var demektir. Burası çok büyük bir yer, ama aradığımız yerler muhtemelen

aradığımız yerler o kadar da büyük değil."

"Ama Waldorf'ta kalmıyor, bu kesin," diyor Fin. "Onun hareketlerini tahmin edebildiğim için bir puan."

"IRA gibi, sadece bir kez şanslı olman yeter," diyorum ve Finlay kahkahalara boğuluyor.

"New York'ta seninle nasıl başa çıkacaklarını bilemezlerdi, biliyorsun," diyor. "Bunu, uzaklara gidip geri döndüğüm için anlayabiliyorum —sen çok İngiliz tarzı bir kötü zevke sahipsin."

"Kötü zevk!" diye alaycı bir şekilde öfkeleniyorum.

"Kötü zevk, ama eğlenceli," diyor Fin. Yapay liflerimin altında parlıyorum. Bu iltifatlar bir araç olsa bile. Bir işi yapmak için kullanılan araçlar. "Ciddiyetsiz dış giyim."

Parkamın kapüşonunda, şeytanın yemeği kekinin rengine, koyu kırmızı suni kürkten yapılmış dev bir halka var. Yüksek elmacık kemikleri ve daha da yüksek IQ'su olan erkeklerin alayları, onu sevmemi engelleyemez.

"Tamam, tarihi aile konağını bulalım." iPhone'unu çıkarır ve haritayı inceler. "Oldukça etkileyici. Gürültücü hayaletleriyle bile olsa, onu miras alsam hiç sorun olmazdı."

Soğuktan değil, ürperiyorum. Rüzgar saçlarını dağıtır ve yanıımızdan geçen otuzlu yaşlarındaki iki kadın Finlay'e kurt gibi bir bakış atar, sonra da bana temkinli bir bakış.

Oh, buyurun kızlar. Hiçbir fikriniz yok. Kendinize bir kardan adam yapın, daha sıcak olur ve beslenmek için havuç burnunuz da olur.

Denize bakıp derin bir nefes alıyorum. Viktoryalılar hastalara deniz havası reçete etmiyor muydu? Kendimi iyileşiyormuş gibi hissediyorum.

"Tamam, bu yönde on bir dakika, söz verildi," dedik ve yola çıktık. "Biraz sahil boyunca yürümek ister misin?" dedi Fin. Kabul ettim, ancak betonlu sığ yoldan sahile indikten ve kumda yürümeye başladıktan sonra pişman oldum. Bu botlar sahil yürüyüşü için yapılmamıştı

"İyi misin?" diyor Fin, ben de "İyiyim, iyiyim" diyorum, ama zorlukla yürüdüğümü gizliyorum, çünkü Kaprisli Paltolu Kız olmak başka, Yanlış Ayakkabıları Giymiş Kız olmak başka bir şey.

"Benim deliliğimin bir yöntemi var," diyor Fin. "Buradan daha iyi bir manzara göreceğiz."

"Daha iyi bir manzara mı?" diyorum.

"İşte orada. Hart ailesinin orijinal konutu," diyor Finlay, durarak yolun karşısındaki muhteşem bir kumtaşı villayı işaret ediyor. Ana gövdesi, çatısı sivri bir spiral olan devasa yuvarlak bir kuleye benziyor, yanlarında devasa cumbalı pencereler ve metal menteşeli devasa kavisli bir ön kapı var, tıpkı fantastik dizilerde olduğu gibi. Mini bir kale gibi devasa bir yapı. Bunun birinin evi olduğu söylenmeseydi, cesur füzyon yemekleri sunan, adını öne çıkarmak için fazla zarif olan yeni bir Michelin yıldızlı restoran ya da cazip bir kilise olduğunu düşünürdüm.

"Muhteşem," diyorum. "*Burası* babanızın ailesinin evi miydi?" "Evet. Harika, değil mi?"

"Güzel kelimesi yetmez."

Fin'in elleri ceketinin ceplerinde, omuzları rüzgara karşı kamburlaşmış, yüzü soğuk rüzgarda çok solgun.

"Şimdi bakınca çok garip geliyor. Biliyorsun, en son burada durduğumda, babam mimariyle ilgili şu ve bu şeyleri gösterip, 66 Dünya Kupası sırasında amcam Don'la birlikte alt kattaki pencereyi futbol topuyla kırdıklarını anlatırdı. Annem rüzgârın saçlarını bozduğundan şikayet ederdi. Susie plastik taç ve tütüsünü giyerdi."

"Peki sen ne yapardın?" diyorum.

"Babamı dinliyor olurdum herhalde, yoksa kimse dinlemezdi. Pipet gibi bacaklarımla garip görünürdüm."

Neredeyse "*O yaştaki halini hatırlıyorum*" diyecek oldum, ama o zamanlar birbirimizle olan karşılaşmalarımızı hiç konuşmadığımız için -ki bunların gerçekten önemi yok- şimdi başlamak tuhaf olurdu. Öpücüğün anısını zihnimden siliyorum ve umarım o da silmiştir. O zamandan beri pek çok kadınla birlikte olmuştur.

"Oda da olan bir gastropub," diyor. Soldaki geniş cumbalı pencereye doğru başını sallıyor. "Bar orası."

"Gerçekten mi? Birinin evi olmak için çok büyük ve görkemli görünüyor."

"Bir içki ister misin? Iain bizden önce davranmış olabilir."

"Evet, neden olmasın?" Omuz silkiyorum, babasının orada olma ihtimalinden dolayı hafif bir tedirginlikle. Bana olumlu yanıt vereceği varsayımıyla, masrafları karşılanacak şekilde beş yıldızlı bir otelde oda ayarlandı. Fin, olumlu yanıt vermezse beni suçlamayacaktır, eminim, ama yine de kendimi bedavacı bir sahtekar gibi hissedirim.

Bir dakika, kendime soruyorum: Artık sana ihtiyacı kalmadığında, Finlay Hart'ın ne yapıp ne yapmayacağından nasıl bu kadar emin olabilirsin? *Kimse tesadüfen ün kazanmaz.* Aniden güçlü, kafa karıştırıcı bir hisse kapılıyorum

Susie'nin, Finlay'in peşinden itaatkar bir şekilde koşarken, şimdi bizi ayıran cama vurup "*Dur*" diye bağırdığını görüyorum.

"Bunu karşılayabilseydim, burayı tekrar eve çevirirdim ama bu odayı pub olarak bıraktırdım" diyorum. Burası çok çekici ve rahat, sade ama ev gibi, ferforje standlarda yarı erimiş sütun mumlar ve cam kapakların altında gümüş top süslemeli parlak buzlu kek dilimleri ve cips paketleri satan kalabalık bir bar alanı var.

Her birimiz birer pint gerçek fıçı bira seçip, denizi görebileceğimiz pencere kenarında bir masa buluyoruz. Dışarıdaki ışıklar sönükleşirken, içerideki lambalar daha sıcak görünüyor. Odayı gözden geçirdim ama Iain Hart'ı göremedim.

Fin'in fark edilmeden dolaşmayı sevdiğini fark ettim; dikkat çekecek şekilde davranmıyor: ince, neredeyse gizli. Güzel olmak bir rahatsızlık olmalı.

"Buranın bir zamanlar birinin oturma odası olduğuna inanabiliyor musun?" diyorum, etrafa bakarak.

"Dürüst olmak gerekirse, Hart hanedanı yeterince çılgın..." Finlay duraksıyor. "Profesyonel terim, beni alıntılamayın." Gülümsüyorum ve bir kez daha, benim için özel bir çaba gösterdiğini anlayabiliyorum. "Evlerinin o kadar büyük olması ve şimdi ticari amaçla kullanılması en azından önemli değil."

"Nasıl deliydiler?"

"Dedem bir dükkan açtı, sonra da başarılı bir eczane zinciri kurdu. Dükkanları sattı, kırk sekiz yaşında emekli oldu ve içki, kumar ve kadınlara düşkün bir hayat sürmeye başladı. O ve büyükannem, 1950'lerin zehirli evliliklerinde olduğu gibi birbirlerinden nefret ediyorlardı, ama bir an bile ayrılmayı düşünmediler. Ya da zehirlerinin çocuklara da bulaşabileceğini. Büyükbabam evdeyken o kadar çok sigara içerdi ki, koltuğunun üzerindeki tavanda nikotin bandı vardı."

"Vay canına!"

Finlay tavana doğru bir bakış attı. "Babam o yeri gösterebilirdi."

Bu alanı, televizyondaki "yıldız silme" efekti gibi hayal etmeye çalışıyorum, Hart ailesinin reisi öfkeyle bitmek bilmeyen sigaralarını içiyor, anne sahne arkasında tencere ve tavaları vuruyor, küçük Iain ve küçük Don tren setiyle oynuyor.

Fin birasını içiyor, ben de benimkini içiyorum ve dışarıdaki gökyüzü koyu maviden soluk mora dönerken, beni buraya getiren tamamen korkunç ve tuhaf koşulları düşünüyorum. Susie benim burada olmamı nasıl değerlendirirdi? Finlay ile iyi geçindiğim için bana çok kızardı, bundan eminim. Sanki ona bunun mümkün olduğunu göstererek onu küçük düşürüyormuşum gibi. Ve tuhaf bir hisse kapılıyorum — birbirimizden hiçbir şeyi saklamadığımızı düşünürsek (en azından ben öyle düşünüyordum) — benim meraklı davranışlarımdan rahatsız olacağımı hissediyorum.

"Ailenin hikayesi nedir? Baban Avustralya'da mı?" diyor Fin diyor

"Evet, ben on altı yaşındayken göç etti," diyorum.

"Babanın seni terk etmesi için zor bir yaş değil mi?"

"Evet, öyle, ve bunu ayrılmak olarak adlandırdığın için teşekkür ederim, çünkü o zamanlar bu

çok tartışmalı bir kelimeydi. *Ben ayrılmıyorum, Evelyn. Sadece yirmi dört saat uzaklıkta olacağım ve internet ve telefon var ve birçok yönden eskisinden daha fazla yanında olacağımı düşünüyorum.*" Gözlerimi devirmek için bir ara verdim.

"Aynı evdeyken olduğumdan daha fazla gezegenin diğer tarafında olacağım" demek, kendini haklı çıkarmak için uydurulmuş bir saçmalık, değil mi? Eğer evlenirsem, ona beni mihraba götürmesi için bir video bağlantısı sunacağım ve ona bunun orada olmak gibi bir şey olduğunu söyleyeceğim. Dizüstü bilgisayarın ekranını öpeceğim. Teşekkürler, baba!"

"Neden gitti?"

"İnternette üniversiteden çıktığı bir kadınla tanıştı. Friends Reunited popülerdi, hatırlıyor musun? Annemle babam zaten mutsuzdu, ama babam Relate'e gitmek yerine, gece geç saatlerde 'kaçan kadın'la e-postalaşmaya başladı ve sonra annemi onun için terk etti. Kadın Adelaide'deydi."

"Bu... şey, ah," diyor Fin.

"Aynen öyle. Daha da iyiye gidiyor, yani daha da kötüye, tabii ki. Kardeşim Kieran yirmi yaşında oraya gidiyor, babam ona bir barda iş buluyor. Kieran bir kızla tanışıyor, üniversiteyi bırakıyor ve orada kalıyor. O telefon görüşmesinden sonra annemin halini hayal edebiliyor musun?"

Finlay kaşlarını çatmış, ifadesiz. Profesyonel moduna geçtiği izlenimini ediniyorum. *Peki bu seni nasıl hissettirdi, Evelyn?*

Daha fazla bira içiyorum. Daha fazla bira isteyeceğim, bunu hissedebiliyorum.

"Sadece iki kez ziyarete gittim," diyorum. "Çok rahat değil. Babam tüm zamanını satış elemanı modunda geçiriyor, ne kadar harika bir hayatı olduğunu gösteriyor. Sanki turizm kurulu reklamı yapıyor gibi. İkinci eşi Amelia'nın yirmili yaşlarında iki oğlu var ve babam onlara çok ilgili bir baba gibi davranıyor. Bu güzel bir şey, değil mi? Onun deneme tahtası olduğum için mutluyum."

"Senin için ne kadar zor olduğunu hiç kabul etmedi mi?"

Kafamı sallıyorum. "O zamanlar ağladığımda veya bağırdığımda, onun için de çok zor olduğunu, ama mutlu olmadığını ve onun mutlu olmasını istemediğini söylerdi. Babam duygularını ön plana çıkarmakta oldukça beceriklidir."

"Annen nasıl başa çıktı?"

"Nigel ile kısa süreli ikinci bir evliliğe atıldı, onu ancak insan geçirgesi olarak tanımlayabilirim."

"Ne?!" diyor Finlay.

"Yumurta geçirmesinin kişileştirilmesi gibi. Anlamak için Nige ile tanışman gerekir. Ama bunu tavsiye etmem. Beş yıllık evlilikleri boyunca anne-kız ilişkileri gergindi. Sonunda benimle aynı fikirde oldu, ama bu bir şekilde durumu telafi etmedi. 'Eşimin berbat olduğunu belirttiğin için teşekkürler, görünüşe göre bu konuda haklıydın' — asla duymayacağın türden sözler."

Fin, hüznü gözlerle gülümsüyor.

"Sadece kavga ederek kaybettiğimiz zaman. Düğün fotoğraflarındaki halimi görmelisin. Siyah dantelli kuş kafesi duvak takmıştım. Sanki Babadook'u davet etmişler gibi."

Kıkırdarak gülerim.

"O zamandan beri kardeşini pek görmedin mi?"

"Hayır. Arada sırada Skype'ta görüşüyoruz. Onun için üzülüyorum. Gittiği için sürekli suçluluk duyuyor. Onun suçu değildi. Hiçbir zaman çok akademik bir öğrenci olmadı, diplomasını almak için çok uğraştı, babamı ziyarete gitti ve birdenbire güneş, bira, barda çalışarak kazandığı maaş, bir kız arkadaşı oldu. Tabii ki kaldı. Şimdi hayatı orada ve durum bu. Annem, onun babamı seçtiğini düşünüyor. Ve babamın onu sadece aldatmakla kalmayıp, oğlunu da çaldığını düşünüyor. Onun için böyle görmek iyi değil, ama aynı zamanda onu suçlayamam, çünkü aslında olan tam olarak bu."

Hmmm, anneme bir keresinde, değiştirmeyeceği şeyler hakkında haklı olan acılarını bırakması gerektiğini, aksi takdirde "içindeki şeytanlar onu yiyip bitireceğini" söylememiş miydim? (Her zaman dramatik bir Gotik.) Acaba şimdi bu tavsiyeye kimin ihtiyacı var? Yirmi beş yaşında bilge olmaya çalışmayın, daha sonra bunun bedelini ağır ödersiniz.

"Boşanma, çatışan çıkarların bir karmaşasıdır," diyor Finley, "Çocuklar genellikle arabulucu olurlar."

"Anlat bana."

"Ailenin tüm üyeleri seni birer birer terk etmiş gibi hissetmiş olmalısın," diyor Finlay. "Annen de dahil. O evliliğe."

Bir saniye boyunca ona şaşkınlıkla bakıyorum. "Evet. *Evet*. Aynen öyle hissettim... Artık senin psikiyatrist değil, psikolog olarak rağbet görmene şaşırmıyorum."

Finlay gülümser ve elini saçlarında gezdirir. Onun duygularını düzelttikten sonra, kaç kadın ona tanrı gibi tapan bir doktor aşkı yaşıyor? Ya da duygularını hissediyor, bu nasıl işliyorsa.

"Bu sadece temel empatiydi," diyor. "Bu çok ilginç bir hikaye."

Başımı sallarım. "Teşekkürler, bunu bir süredir anlatmamıştım. Öyle olduğunu unutmuştum. Hasarlı bir ezik olmaya *hakkım var*."

Fin gülümser, ama bunu görmezden gelir. "Sence bu seni nasıl etkiledi? Bunun biraz terapi seansı sorusu olduğunu kabul ediyorum. Ama ücretsiz. Bunlardan bir tane daha hariç." İçeceklerimizi işaret eder ve moralim düzelir, çünkü kalmamızı umuyordum.

"Anlaştık! Hmmm, beni nasıl etkiledi." Aslında kendime bunu hiç sormamıştım. "Sanırım..." Birdenbire kaburgalarımın altında bir ağrı hissedince duraksıyorum. "Sanırım ondan sonra başıma iyi şeyler gelmesini beklemeyi bıraktım."

Finlay bana dikkatle bakar. "Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum." "Öyle mi?"

Birbirimize bakıyoruz.

"Biraz daha bira içelim. Kahretsin, Uber'i çağırarak iyi bir fikirdi," diyor Fin ve o an sona eriyor.

İkinci içkilerimizi içerken popöler kültürle ilgili trivia sohbeti yapıyoruz ve ben rahatlıyorum.

Ayrılırken Fin, bar personeline babasının fotoğrafını gösterir. Pompaları çeken adam fotoğrafa bakar, başını sallar ve eşini çağırarak tekrar kontrol ettirir.

Fin'den parmağıyla fotoğrafı alır. Evet, dün oradaydı! Ona burada yaşadığı zamanları uzun uzun anlatmak istemişti. Bir fincan Earl Grey ve bir dilim cevizli kahveli pasta yemişti. Hayır, nerede kaldığını hiç söylemedi.

İzler ısınmaya başlayınca umutlanarak oradan ayrılırsınız, ama heyecan geçince dönüş yolunda gerginleşiriz.

Bay Hart kesinlikle buradaysa, bu görevde kesinlikle başarısız oluyoruz demektir.

"Bu arada, enerjiniz varsa, bu akşam yemek için Café St. Honoré adlı bir yer ayırttım. Yıllardır orada, eskiden her ziyaretimizde oraya giderdik. Babam da orada olabilir, Stornoway siyah pudingi yiyip, garsonlara İskoçya'nın bağımsızlığı hakkında ne düşündüğünü anlatıyor olabilir. Yemek yememiz gerektiği için, ziyareti yemekle birleştirmek en kolay olur diye düşündüm."

Daha sıcak akşam yemeği davetleri de olmuştu, ama kabul ediyorum.

"Yedi buçukta lobide buluşalım mı?" diyor Fin, Waldorf'un asansöründe ayrılmaya hazırlanırken.

"Çok lüks bir yer mi?" diye soruyorum temkinli bir şekilde.

"Hayır, daha çok hareketli bir bistro gibi."

"Güzel. Bu, O.J. Simpson'ın karısının katilini aramasına benziyor, değil mi?" diyorum. "Hiçbir golf sahasını veya sahil beldesini araştırmadan bırakmayacağım!"

Fin bana şaşkın şaşkın bakar ve sonra kahkahayı patlatır. "Aman Tanrım," der, kendine gelirken.

"Ne?"

"Sen..." Fin başını sallar. "Sen sürekli çılgınlık yapıyorsun, ama bir şekilde paçayı kurtarıyorsun. Senin yaptıklarının yarısını ben yapsaydım, hapiste olurdum."

"Teşekkürler," diyorum.

"Bu tam olarak bir iltifat sayılmaz," diyor Fin, asansör kapıları kapanırken, ben de "Biliyorum," diyorum.

Odamda, nedenini bilmeden, yanıma aldığım tek şık elbiseyi çıkarırım. Elbette siyah renktedir, göğüs kısmı dar kesimdir, balconette sütyen gerektirir ve eteği genişler. En son giydiğimde, Justin beni "babasıyla evlenip mirasını çalmak"la suçlamıştı.

Fin hakkında şüphelerim olduğunu hatırlıyorum, o da o zamandan beri varlıklı bir adam oldu. Bu, babasının vasiyetindeki herhangi bir değişikliği kovalamasını daha az olası hale getirir, değil mi?

Bir tür kozmik düzenlemeyle, elbiseyi giyip, ulaşılması zor olan sırtımdaki fermuarı zorlukla çekip iterek kapattıktan sonra, telefonum Justin'den gelen bir arama ile çaldı.

"Merhaba, Ed senin kaçırılıp seks ticareti yapıldığını söylüyor. Bu doğru mu? Eğer öyleyse, Finlay Hart'a beni seks ticareti yapıp yapmayacağını sorabilir misin?"

Kornaya basarım.

"Merhaba! Sesini duymak güzel. Öyle bir şey yok, üzgünüm. Tanrım, Ed nasıl biri?"

"Bu gidişle kırk yaşında Tory milletvekili olacak. Yozlaşma, beleşçiler ve tanga külotların uygun iç çamaşırı olmadığı hakkında konuşmaya başlayacak," diyor Justin. "Cidden, bence o da bizim gibi hiperaktif ve dağınık. Ama evet, endişeleniyor."

Edinburgh'daki durumu anlatıyorum ve Justin iç geçiriyor. "Bunun uygunsuz geldiğini biliyorum, ama ben uygunsuz biriyim, o yüzden böyle olacak, ama seni kıskanıyorum."

"Neden?"

"Hiçbir anının olmadığı farklı bir yerde olmak kulağa çok hoş geliyor. Sürekli düşünüyorum, bunu Suze'ye anlatacağım, quizde arkadaşlarla görüşeceğim, ona WhatsApp'tan mesaj atacağım. Dur bir dakika, hayır, yapmayacağım. Şu anki hayatım korkunç. Ed'den o telefonu almadan önceki dakikalara geri dönmek istiyorum."

Kaçışımın değerini hiç düşünmemiştim, ama Justin'in ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.

"Evet!" diyorum, minnetle telefon ahizesini sıkıca tutarak. "Tanrım, evet. Unutup sonra tekrar hatırlamak çok korkunç. Sanki her rahatladığında seni tekmelemek için birini tutmuşsun gibi."

"Kardeşin nasıl biri? Üzgün mü görünüyor, yoksa kuzeyde, gezegeninden daha da uzak mı? Uzun boylu, seksi, kaba erkeklerin gezegeninde mi?"

"Üzgün mü, bilmiyorum. Sanırım zaten üzgündü. Sanırım onda düşündüğümüzden daha fazlası var."

"Oy oy! Aptal olduğunu biliyordum, ama kör olduğunu hiç düşünmemiştim. Kesinlikle o gizli derinlikleri araştır."

"Evet, evet." Justin'e gülümseyerek derin bir nefes aldım.

"Dinle, seni müstehcen şeyler ima etmek için aramadım, ama bu da eğlenceli. Önümüzdeki hafta sonu benim doğum günüm olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Bunu tamamen unutmaya, evde kalıp kendimi sarhoş etmeye niyetliydim. Ama başka bir yol seçmeye karar verdim ve kendimi başka bir yerde sarhoş etmeye karar verdim. Sence, sen, Bay ve Bayan Ed ile birlikte Derbyshire'daki bir kulübede bir hafta sonu geçirmek nasıl olur? Perşembe, cuma ve cumartesi geceleri? Bu, evden çıkıp insanlarla birlikte olma ihtiyacımı karşılıyor, ama evden çıkıp insanlarla birlikte olma ihtiyacımı değil, anlarsın ya."

"Oh. Hester ve ben birbirimize yakın mı olacağız?"

Susie'nin cenazesinde neler olduğunu muhtemelen bilmediğini düşünmeden bunu ağzımdan kaçırdım. Neyse ki, Justin bunu standart bir antipatiye atıf olarak algıladı.

"Evet, biliyorum, her zamanki gibi. Ama içki içerek unut. Ed, ona Bridezilla olduğu konusunda sert bir konuşma yapmış olmalı, çünkü artık bahar buketlerinde pembe ranunculus ile şeftali rengi şakayıkların avantajları hakkında çok daha az şey duyuyoruz."

"Tamam, peki. Ama bu kadar kısa sürede bir gün daha izin alabileceğimi sanmıyorum. Cuma gecesi oraya gitmem gerek, değil mi?"

"Güzel. Böylece market alışverişini boşaltmış, buz küplerini hazırlamış ve ateş yakıcıları bulmuş oluruz."

Justin ne yaptığımı soruyor ve ben ona akşam yemeğinden bahsediyorum. "Ne giyeceksin? Görebilir miyim?"

Aramadan kameraya geçip bir selfie çekip ona gönderiyorum.

"Bence ülkenin ruh halini doğru değerlendirmişsin," diyor Justin, fotoğrafı aldıktan sonra. "Saçını topla, belki? Onu baştan çıkar. Susie'den sonra bu ifadeyi kullanmamıza hala izin veriliyorsa tabii. O buna çok kızardı!"

"O yapardı." Gülümsüyorum ve mutlu-üzgün, şekerli limon suyu gibi bir hisle güneş pleksusuna yumruk yiyorum.

Telefonu kapattıktan sonra, parlak mermer banyoda aynanın önünde vakit geçiriyorum, hafifçe kabarttığım saçlarıma iğneler batırarak, dumanlı bir gizli barda Fransız şarkıcı gibi görüldüğümü *düşündüğüm* kabul edilebilir bir kuş yuvası elde edene kadar uğraşıyorum.

Yarım saat ve bir Kir Royale sonra, bu saç modeli şüphesiz daha çok "Bulunmak istemiyorsa sorun değil, ailesi sadece onun iyi olduğunu bilmek istiyor."

LOBİDE, ilk başta Finlay'i göremiyorum. Tehlikeli ayakkabılarımla buz pateni pistini andıran mermer zeminde çok dikkatli bir şekilde yürüyorum.

Sinir bozucu bir şekilde, konsantre olmak için dilimi dışarı çıkarmış ve kimse beni görmediğini düşünerek dengemi sağlamak için paltomun kenarlarını tutarken,

Finlay'i duvara yaslanmış, hoşgörülü bir eğlence ifadesiyle ilerleyişimi izlerken görüyorum.

"Hâlâ o botlardan vazgeçmedin, ha?" diyor.

Ben de sahilde topallayarak yürüdüğümün fark edilmediğini sanıyordum. "Ben çok sadık biriyim," diyorum.

Buz gibi bir alacakaranlıkta Café St. Honoré'ye doğru yürüdük, ben de New Town'ın dik yokuşlarında iki kalça protezi takılmış gibi yürümediğimi göstermeye çalışıyordum.

Kanatlı pencerelerin şık, boş perdelerinin arkasında nasıl bir hayat yaşandığını merak ediyorum.

Bir ara kayıp tökezlerim ve Finlay dirseğimi tutar ve "Anladın mı?" der. Ben de "Hmm mmm, evet" derim ve Bambi gibi bacakları olan sersem bir klişeyi taklit ettiğim için kendime çok kızarım. Arkadaşlarının yanında kış üstü düşmek sorun değildir (tabii seyirci olması gerekiyorsa) ama Finlay Hart'ın yanında kontrolümü kaybetmek istemiyorum.

Restorana vardığımızda ayaklarım ağrıyor ama kalbim hafifliyor.

"Evelyn'in Gerçek Sevdiği Şey" adını taşısa bile, bundan daha fazla benim sevdiğim bir şey olamazdı, diye fısıldayarak, oturduğumuzda etrafa bakınıyorum. Garsonlar, Fin'in Iain Hart'ın fotoğrafını nazikçe gösterdiği halde, tanımadıkları için kibarca başlarını sallamışlar.

Zemin siyah beyaz kare fayanslarla kaplı, duvarlar ustaca karartılmış aynalarla dolu. Parlak siyah kavisli sandalyeler var, sarkıt lambalar herkesi karanlık, sersemletici bir yarı karanlığa boğan parlak küreler. Burası 1940'ların Paris'inin bir pastişi, sanki romantik bir romandaki bir randevuya düşmüşüm gibi hissettiriyor.

"Dışarıdaki saksılarda lolipop defne ağaçları, şarap duvarının üzerindeki peri ışıkları... Burası benim restoranlar arasında Moon Under Water'ım," diyorum, menüleri açarken.

"Umarım yemekleri beğenirsiniz," diyor Fin. "Beklentileri karşılayacak çok şey var."

."

"Morrisons tavuk ciğeri pate'sini bir tabak biraz Ritz kraker koyabilirlerdi, ben de mutlu olurdum," diyorum ve Finlay hafifçe gülümsüyor ve sipariş ettiği kırmızı şarabı onaylamamı istiyor.

"Seni Amerika'ya götüren şey neydi, psikoloji okumak için mi gittin?" diyorum, ekmeği bitirirken.

Finlay bana bir bakış atar. "Susie sana bunu söylemiş olmalı."

"Söyledi."

"O zaman neden soruyorsun?" diyor, sakın bir sesle.

"Çünkü" — Finlay'den artık eskisi kadar korkmadığımı hissediyorum; bunun ne kadarı aşinalık, ne kadarı Côtes du Rhône'dan kaynaklanıyor, bilmiyorum — "kibar olan şey sormaktır. Zaten bildiğin bir şeyi karşındakine söylemek zorunda bırakarak onunla yüzleşmek değildir."

"Bu sadece aynı sonuca ulaşmak için daha uzun bir yol. Sanırım buna balık tutmak diyoruz."

"Tanrı aşkına!" diyorum, sinirlenerek. "Sohbet ediyorum. Bana ne cevap verirseniz verin, kabul ederim. 'Seni ilgilendirmez' cevabını da dahil. Her yerde mayınlar ve tuzaklar varmış gibi davranıyorsunuz, ama yoklar."

Fin arkasına yaslanıp şarap kadehinin sapıyla oynayarak beni süzer ve bir karara varmış gibi görünür.

"Özür dilerim. Burada çok kötü şeyler yaşadım, ringe boks eldivenlerimle çıkıyorum. Ne zaman indireceğimi her zaman bilmiyorum."

"Tamam."

"Londra'da mankenlik ajansı tarafından keşfedildim ve New York'ta da ofisleri olan bir ajansın kayıtlarına alındım. Sadece birkaç yıl yaptım, nefret ediyordum ama üniversite eğitimimi ödeyecek kadar para kazandım. Bu çok utanç verici." Omuzlarını silkiyor.

"Neden?! Ben model olsaydım, bu konuyu hiç kapatmazdın. Torunlarım bile "Cidden büyükanne, sen yaban domuzu gibi görünüyorsun" deselerdi bile.

"İnsanlar kollarımın çok ince olup olmadığını ya da profilimin sol taraftan da iyi fotoğraflandığını tartışırken, ben orada sanki yokmuşum gibi durmak zorundaydım." Fin yüzünü buna göre eğdi ve mide kaslarım gerildi, çünkü mum ışığında gördüğüm tek şey hafifçe gergin çenesi oldu. Eminim onun güzel bir fotoğrafını çekebilirdim.

"... Ya da görünüşümün çok 'katalog geneli' olup olmadığı vb. Tartışılıyordu. Kullanılan tek yeteneğim, hareketsiz durmak ya da rampadan yürümekti. Bu, egomu şişirmenin tam tersiydi."

"Vay canına. Kim bilebilirdi ki?"

"Ne kadar yakışıklı olduğunu duymak istiyorsan, bir barda bütün gece birinin içkilerini ısmarla. Model ajansları ve müşteriler sana ne kadar yakışıklı olmadığını söyleyeceklerdir. Dürüst olmak gerekirse, oraya geri dönmektense hamburger çevirmeyi tercih ederim. Burada otuz altı yaşındaki Dumbledore'u bulacaklarını sanmıyorum."

"Ailen ne dedi de beni azarladın?" diye soruyorum, güvenli olması için gülümserim.

"Susie ile konuştun, değil mi?"

"Evet. Senin bu konuda çok hassas olduğunu söyledi."

"Hahaha. Onların davranışlarının etkilerini nasıl benim sorunum haline getirdiklerini mükemmel bir şekilde özetlemek istersen, bundan daha iyisini yapamazsın. Babam bunun benim eşcinsel olduğumu açıklamamla eşanlamlı olduğunu düşündü, annem ve kız kardeşim ise bunun gösterişli bir kibir kanıtı olduğunu düşündü. 'Sen mi? Model mi?!' Evet, ben 'duyarlıyım'. Tıpkı birine çivi çakarsan onun ses çıkarması gibi." Bir süre durur. "İspanyol gribinin neden İspanyol gribi olarak adlandırıldığını biliyor musun?"

"İspanya'da başladığı için mi?"

"Herkes öyle düşünüyor. Aslında, Birinci Dünya Savaşı'nda askerlerin moralini korumak için, burada bu hastalıktan ölenlerin sayısını eksik bildirmişler. İspanya tarafsızdı ve bunu yayınlamakta özgürdü, bu da İspanya'nın diğer yerlerden daha kötü etkilendiği inancına yol açtı. Bu yüzden bu isim verildi. Sadece daha dürüst oldukları için, grip salgınının merkezi olarak tanındılar. Hart ailesinde ben de öyleyim. Şikayet eden bendim ve bu yüzden kaynağı olduğum için suçlandım. Finlay gribi."

"Neden şikayet ettin?"

"Uzun hikaye," diyor Fin, bir süre durakladıktan sonra, *şimdi değil* der gibi. Başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

"Üzgünüm, *Zoolander* yıllarını sordun ve işte buradayız. Bu yüzden genellikle kendim hakkında konuşmak istemiyorum," diyor, yüzü yine asılıyor.

Başlangıçlar gelir.

İlk kez Finlay Hart'ın hikayesinin, kendisine yapılan haksızlıkların hikayesi olup olmadığını ciddi olarak merak ediyorum. Bu düşünce çekici, özellikle de karşımda oturmuş, kolları sıvamış ve bu ışıktaki ön kolları görünür haldeyken, ama içgüdülerim hala buna karşı çıkıyor. Üç oy ona karşı bir oydu ve onun ne kadar soğuk olabileceğini kendi gözlerimle gördüm.

"Haklısın. Susie, gençken senin çok fazla olduğunu söylerdi." Bunu suçlayıcı bir şekilde değil, önemsiz bir şekilde söylüyorum. "Hepsi bu. Ama tabii ki sana kıyasla bu konuda bilgisizim. Sadece onun tarafını dinledim."

"Çok zorluydum," diyor Fin, donuk bir sesle, çatalla bir kornişon parçalarken. "Ya da öyle oldum. Her şeyi uyduruyor değildi. Daha çok, anlatmadıkları vardı. Terrine'in nasıl, güzel mi?"

Ağzım dolu olduğu için tek elle başparmağımı kaldırıyorum.

"Ne söylemedi?" diye soruyorum, yutkunarak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Fin, beni duymamış gibi soruyor. "Kız kardeşimi çok iyi tanıyordun, değil mi? En iyi tanıyan kişi olduğunu söyleyebilirim."

Başımı sallıyorum.

"Sence ben ölseydim nasıl davranırdı? Sence... cenaze işlerini halletmek için Manhattan'a uçup, düşmanca olmasa da, aramızdaki kötü ilişkiler nedeniyle ona karşı olumsuz önyargıları olan arkadaşlarımın bulunduğu bir odaya girseydi, bu durumu nasıl idare ederdi?"

"Şey..." Şarap içtiğim için mutluyum. Sert bir yudum alıyorum. "O... Susie gibi davranırdı herhalde. Saygısız ve sert. O..." Oh, bu zor bir soru, gerçeği söylemek istiyorum ama kırıcı olmak istemiyorum. "Muhtemelen, ikiniz daha yakın olsaydınız durum farklı olurdu derdi."

Hafifçe söylemek gerekirse.

Finlay başını sallar. "Evet. Aynen öyle. Arkadaşlarımı düşman olarak görür, onlara haklarını bildirir, benim için birkaç damla gözyaşı döker ve oradan defolup giderdi. Arkadaşlarım da onu nasıl demiştin? Çok fazla bulurlardı." Rillettes'ine geri döner. Fikrini kesin ama zahmetsizce ifade etmiştir.

Söz bulmakta zorlanmak benim tarzım değildir.

Bunu nasıl görmemişim? Kendini derin düşüncelere dalan ve karakterleri keskin bir şekilde yargılayan biri olarak, Finlay ve Susie'nin aslında birbirlerine çok benzediğini nasıl fark etmemişim?

İşlerin istediğimizden daha ağır bir hal aldığıının farkında olarak, Park Slope'daki hayatın keyiflerini tartışmaya geri dönmeyi başarırız ve bunu benim kısıtlı turistik bilgimle eşleştiririz. Daha uluslararası bir insan gibi görünmek için Mark'ın San Francisco'daki işinden bahsederim, eski erkek arkadaşımın başarılarını kullanarak konuştuğumu fark etmemesi için yeterince ikna edici olmayı umarım.

Tatlı yerine peynir tabağı almaya karar verdiğimizde, başka bir müşteri bizi keser.

"Affedersiniz..." diyor, saçlarını topuz yapmış gri saçlı bir kadın.

"Beverley, yapma!" arkasında duran, konuşması düzgün bir adam diyor. "Onları rahat bırak."

"Sizin, gördüğüm en sevimli çift olduğunuzu bilmenizi isterim." Tiyatral bir bayılma hareketi yaparak avucunu göğsüne koyar. Aniden okuldaki kızları ve kitaplarında bulunan mürekkeple yazılmış "FH" harflerini hatırlarım.

"Gerçekten mi...?" diye aynı anda söyleriz ve şaşkınlıkla birbirimize bakarız.

Ama eminim ki en çok şaşırmış olan benim. Tüm sahte alçakgönüllülüğü bir kenara bırakırsak, estetik açıdan Fin'e hiç benzemiyorum. Karşısında oturmanın ne kadar etkili olduğunu gösteriyor. Film ekibinin reflektörleri tutması gibi.

"Seni izlemekten keyif aldım." Eğilip masaya yaslanarak kolumu sıkıyor. "Uzun ve mutlu bir hayat sürün, olur mu? Benim için."

Sol elimi tuttu, yüzük parmağında yüzük olmadığını gördü.

"Ona sor, aptal!" diye Fin'e sahte bir tıslama attı.

"Karımı affedin, çok fazla Bordeaux içti," diyor adam ve biz gülüyoruz, sonra onlar ayrılıyor.

Garip bir sessizlik olur.

"Tamam, Bev konuyu açtığına göre, artık bundan kaçınamayız. Benimle evlenir misin?" diyor Fin. "Birbirimizi tanımıyoruz ama birbirini tanıyan çoğu insan kadar kötü bir karışıklık yaratamayız, değil mi?"

"Madem öyle diyorsun."

Minnettarlıkla gülümserim ve kadehlerimizi tokuştururuz. Başlangıçta onun sözlerini gerginliği kırmak için zarif bir yol olarak algılamıştım, ama bana bakışı, belki de flört ediyor gibi yorumlanabilecek bir bakış. Şimdiye kadar hiçbir şey beni Finlay Hart'ın flört etmesine hazırlamamıştı. Bana onun asla yapmayacağı tek şeyi sorsaydınız, flört etmek derdim.

Bu ortamda, beyaz gömleği ve kemik yapısıyla, İsa beni hayatın gol direklerinin arasından tekmeledikten sonra, bu hiç adil değil.

"Sana tuhaf bir şey söyleyebilir miyim, tuhaf olduğumu düşünmeden?" diyor Fin
diyor.

"Muhtemelen çok tuhaf olmamasına bağlıdır?" diyorum, biraz küstahlık göstermeye çalışıyorum, çünkü kendimi savunmasız ve biraz... annem buna ne derdi? *Sarhoş*.

"Yıllar önce, belki beş yıl önce, East Village'da bir barda

"Jöle mi?"

"*Reçel* kavanozları, üzgünüm. Bak, artık içimde biraz Amerikan var. Ve The Cure'un 'Catch' şarkısı çalmaya başladı, biliyor musun?"

"Evet, bu benim uzmanlık alanım! Bir tür şarkı... ? '*Günler soğuduğunda onu görürdüm*' - o mu?"

"Evet!" Fin, onu hiç bu kadar canlı görmemiştim.

"O şarkı çalmaya başladı ve birdenbire, hiçbir yerde yokken, Susie'yi çağırmak için kapıda durduğun halini net bir şekilde gözümün önüne getirdim. Saçında büyük bir fiyonk. Ciddi bakışların."

Nefesim kesildi. "Beni hatırladığını sanmıyordum! Ya da o günleri. Yoksa bahsederdim."

Finlay kaşlarını çattı. "Tabii ki hatırlıyorum. Bir süredir uzaktaydım ama hafıza kaybım yok. O şarkıyı dinlerken, binlerce kilometre uzakta, yıllar sonra: Senin hakkında bu kadar sıra dışı olan şeyin ne olduğunu anladım."

"Edward dönemine ait hayalet saç aksesuarı mıydı?" "Her zaman çok endişeli görünürdün. Bir çocuk için."

"Öyle miydin?"

Yine şarap kadehinin sapıyla oynuyor ve bana bakıyor, nedenini tam olarak bilmesem de, kendimi anlaşılmış hissediyorum.

"Evet. En azından bana öyle geliyordu. Belki de aynı türden biri ancak bir başkasını anlayabilir." Kafam karışır.

"Hesabı alalım mı?" diyor Fin.

"BİR KAPAK İSTER MİSİN?" The Caley'e döndüğümüzde diyorum. "Benim hesabımdan! Hiçbir şey ödememekten hoşlanmıyorum."

"Neden olmasın," diyor Fin.

Bar dar ve mutfak gibi bir yer, bu yüzden tezgâhın yüksek taburelerine yana yana oturmak zorundayız, ki bunu her zaman severim.

İki adet fûme old-fashioned sipariş ettikten sonra, barmenin buzları maraca gibi çalkaladığını izliyorum.

Birkaç dakika sonra, saat 9'da Ed'e rapor vermem gerektiğini hatırladım ve ne olduğunu açıklamadan "HER ŞEY YOLUNDA, DURUM NORMAL" mesajını göndererek özür diledim.

"Üzgünüm, arkadaşım Ed'e bir şey hakkında cevap vermem gerekiyordu," diyorum. "Ed, cenazede okuma yapan sarışın adam mı?" "Evet!"

"O senin eski sevgilin, değil mi?"

"Ed mi? Hayır, hayır, hayır, eski sevgilim değil. Hayır." "Ah."

"Buna... balık tutmak mı deniyor?" diyorum ve Fin gülümsüyor.

"Hayır, bu sohbet etmek, kibarca bir soru sorduğunda ve karşındaki kişi 'Seni ilgilendirmez' diye cevap verme özgürlüğüne sahip olduğunda," diyor Finlay, ses tonunda alıntı işaretleri açıkça belli oluyor.

İçkisini yudumlarken ben gözlerimi yukarıya çeviriyorum.

"Oh, çok zekice. Cenazede tartışmamızı duydun mu?"

"Oldukça hararetliydi ama ne olduğunu tam olarak anlamadım. Bir mektup mu okudun? Bakmayacağın kişisel eşyaların bulunduğu kutudan bir mektup, ama, hey, şu anda bu önemli değil..."

Fin, *bardağı dudaklarına götürürken* komik bir *şekilde orta mesafeye bakar* ve ben, suçluluk duygusuyla midem kasılarak kahkahalar atarım. Onun repertuarında böyle bir hafiflik olması beni hala biraz şaşırtıyor: sanki arkadaşın sokak piyanosuna oturup akıcı bir *Ayıışığı Sonatı* çalıyor gibi.

"O tek zayıf an dışında," diyorum aceleyle. "Ki, senin de açıkça şahit olduğun gibi, karmik olarak bana tam olarak geri ödendi, bu yüzden beni utandırmaya gerek yok."

"Doğru. Madem o senin eski sevgilin değil, neden kız kardeşimle yatması sorun oluyor?"

İstemiyorsan söyleme."

Hem onun bildiği kadar çok şey hem de bana büyük bir utanç veren bir soruyu sorması nedeniyle zorlukla yutkunuyorum.

"Bu karmaşık bir durum..."

"Birkaç gün boyunca her gün birbirimizi görüp sonra hayatımızda bir daha hiç görüşmeyeceğimiz türden yoğun bir durumdayız, bu yüzden normalde uygunsuz olan bir şey, bu durumda uygunsuz değil, değil mi?" diyor Finlay.

"Evet! Bu, tatil ve romantizm olmayan bir tatil romantizmi gibi," diyorum, portakal aromalı parafinin yarım santimetre derinliğinde bir kadının cesaretiyle.

Üniversitedeki Ed'e giden mektubun kaybolmasını, Hester'ı, nişanı, aramızdaki anlayış duygusunu ve Susie ile ilgili keşfimi bağlam içinde anlatıyorum. Ed geldiğinde Rog'a çiğneme çubukları verirken söylediği her şeyi özetliyorum. Birine anlatarak içimi dökmek o kadar iyi geliyor ki, tereddütlerimi ve utangaçlığımı gölgede bırakıyor.

Fin dinliyor ve sonunda şöyle diyor: "Neden üzüldüğünü anlıyorum." Nefes veriyorum. "Teşekkürler."

"Benim görüşümü ister misin?"

"Evet," diyorum ve hazırlanıyorum, çünkü Finlay o kadar zeki ki, yanlış anlasa bile doğruymuş gibi konuşacaktır.

"Senin Edward denen çocuk pastasını aldı ve hepsini yedi." Kaşlarım yükselir.

"Her birinizden tam olarak istediğini aldı, değil mi? Senden hayranlık, nişanlısından istikrarlı bir bağlılık, Susie'den gündelik seks. Bu, hepinizi farklı şekillerde incitti. Susie'yi, bildiğimiz kadarıyla, sadece hafızası açısından incitti. Ama kim bilir? Senden bunu saklamak onu çok üzmüş olmalı."

"Evet, sanırım öyle?"

"Seninle bir ilişki kurmayı o seçti, onu bitirmeyi o seçti, başka biriyle çıkmaya başlamayı ve senin bunu bu şekilde öğrenmeni o seçti. Ve aldatmayı o seçti. Yine de bunları kendi seçimleri olarak değil, kötü şans olarak görüyor. Başarısızlıklarının herkesinkiyle aynı olmadığını düşünen, odadaki en iyi adamdan sakının."

Fin'in "odadaki en iyi adam" olmakla suçlanma riskini kesinlikle almadığını görünce gülümsemeyi zorla bastırıyorum.

"Hmmm. Yani, eminim ki bunu *kasıtlı* yapmamıştır... benimle, Susie ile. Hester ile bile, benim cevap yazmadığımı düşündüğü için..."

Tanrım, kendi sesimi duyabiliyorum. Bırak gitsin, Eve.

"Bu, düşmanlarınızı ölçmek için pek de yararlı bir yöntem değil, motif. Eğer öğrendiğim bir şey varsa, o da bir başkasına zarar verme niyetiyle yapılan zararların, tüm zararların yaklaşık yüzde ikisini oluşturduğudur. Bu tanımlama, muz cumhuriyetlerindeki diktatörler, seri katiller ve beden eğitimi öğretmenleri için geçerlidir."

Finlay, benim vızıldayan beynimin rahatlaması için bir ara verir. Tarih A seviyesinde yoğun ders çalışmaktan bu yana, bir seferde bu kadar çok şey düşünmem gerektiğini hatırlamıyorum.

"Bunlar iyi, değil mi? Güçlü ama iyi." Old-fashioned'dan bir yudum daha alır. "Kız kardeşimle olanlar hakkında hiçbir fikrin yok mu?" der.

"Hayır. Beni üzen şey, benim hislerimi bildiği halde neden bunu yaptığını asla soramayacak olmam. Kızgın olduğunu söylerdi herhalde? Başka ne diyebilirdi ki? Bu tam bir cevap gibi gelmiyor. İsteddiği herkesi elde edebilirdi. Ona gitti."

"Neden yaptığını biliyorum galiba."

"Neden?"

"Kıskançlık."

"Gerçekten mi? Ama o Ed'i hiç sevmezdi."

"Ona değil, sana kıskançlık duyuyordu. Aranızdaki duygulara kıskançlık duyuyordu. Kıskançlık ve haset birçok şekilde ortaya çıkar. Ayrıca, etrafta herhangi bir hareketlilik varsa, kardeşim de payını almak isterdi." Fin gülümsüyor. "Onunla oyuncak kutusunu paylaşan biri olarak söylüyorum."

Fin'i dinleyicim olarak kullanarak ve bu şekilde analiz edilerek sadakatsizliğimi hissediyorum; bu çok etkili ve rahatsız edici.

O pislik kardeşim beni kötöleyen sözlerini dinlediğine inanamıyorum!

Ugh... Lütfen bana ondan hoşlanmadığını söyle! Yeter artık, kusacağım.

Ed, tuvalette mi? Ona sert bir şekilde soruyorum. Sessiz kalıyor.

Bir bardak altlığını kurcalıyorum. "O, Ed'e olan trajik aşkımın tam da trajik olduğunu düşünürdü. Neden kıskansın ki?"

"Sakıncası yoksa, çok kısa bir tanışıklığa dayanarak söylüyorum, insanları sözlerine göre değerlendiriyorsun, bu gerçekten iyi bir özellik, ama bazen

bazen cevap bulmakta zorlanıyorsun. Susie pek çok şeyi alay ediyordu, ama bu onun içten içe hissettiklerini yansıtmıyordu. Bildiğim kadarıyla, o hiç kimseye aşık olmadı. Sen aşıktın ve bu onu büyülemiş olmalı. Ed ile olanlar... Muhtemelen nedenini anlamaya çalışıyordu. Keşfediyordu, senin hissettiklerini hissetmeye çalışıyordu. Sen yokken dolaplarını karıştırıyordu.”

İçkimi yudumlarken, burada bir amatörün, tam bir balo salonu profesyoneliyle tango yaptığını düşünüyorum. Onun analizi, bir dizi kontrollü patlama gibi.

"O, seni gözetliyor muydu?"

"Evet, duygusal olarak, deneyimsel olarak, gözetliyordu. Ed olayı sırasında eski sevgilinle miydin? Şu anda Batı Kıyısı'nda olanla mı? Senin takıntını düşünürsek, bu nasıl oldu?" diyor Fin.

Yutkunup omuz silkiyorum ve eski bir suçluluk duygusu hissediyorum.

"Sanırım, uzun süre taşıdığın herhangi bir meşale gibi. Meşaleyi bir süre dolaba koydum ama hala hafif bir ışık yayıyordu. Mark ve ben ayrıldığımızda da hala oradaydı. Mark, grubu bırakıp onunla Londra'ya taşınmak istemediğimi söyledi. Aslında Susie'yi kastetmişti ama Ed'in de bu konuda etkisi olup olmadığını hep merak edeceğim. Sanırım etkisi olmuştur."

"O zaman gitmeme nedenin neydi?"

"Şey... Mark, laconic, komik, süper yetenekli ve hırslı bir tipti. Ona karşı hissettiğim duygulardan çok, ona hayranlık duyuyordum. Ofisteki şakalaşmaları pub'a gitmeye, pub'ı tek gecelik ilişkiye, tek gecelik ilişkiyi kaçamağa, kaçamağı da ilişkiye dönüştürdüm. Her şey, hayatımın aşkının gelmesini dilemek ve umut etmekle besleniyordu. Ama o, benim hayatımı onunla bir hayat için feda etmemi istediğinde, bu bana fazla geldi. Oyun bitti. Önce kendimi, sonra Mark'ı kandırıştım. Bu benim hatamdı. Ama niyetim bu değildi..." Sözlerim kesilir ve gülümserim. "Hah. Senin dediğin gibi. Tanrım. Şimdi baktığımda her şey çok net."

Fin de gülümsedi. "Evet, ilişkiler. Geriye dönüp bakınca olanlar çok açık. Özellikle de otel barlarında, dört birim alkol ve meyve kabuğu rendesi içeren klasik bir içki eşliğinde üçüncü şahıslara anlatıldığında."

Telefonum Ed'den gelen bir WhatsApp mesajıyla yanıp sönüyor. Kaydırarak açıyorum.

Senden haber almak güzel, Harris. Justin, şık akşam yemeği randevularına çıktığını söyledi! Kardeşinin fikri, babasını ipek çorapların paçasında bulabileceğin mi? X

Siyah beyaz konuşma baloncuğundaki metin, çok kaba bir manipölasyon. Bu, erkek arkadaşın sahiplenici tavrı ve ben bunu ona söylersem, endişeli en iyi arkadaşın inandırıcı inkârı. Aşağılama hissine yakın bir şey hissediyorum.

Ed, düşününden ve çocuklarından sonra benim için ne tür bir yer ayırmayı düşünüyor? Sanki beni *Will They Won't They?* dizisinde Janeane Garofalo rolünü oynamaya mahkum etmiş gibi, ama o da kalbinin derinliklerinde bunun zaten *They Never Did* olduğunu biliyor. O Uma Thurman ile evlenecek. Seni öldüren şey umuttur.

"Peki ya sen?" diyorum, artık meraklı davranabileceğimi düşünerek. "Sen ve... Rowena? Romilly!"

"Ah." Fin, gözleri kırışan, utangaç bir gülümsemeyle gülümser ve saçları biraz öne düşerken içkisine bakar ve hoşuma gitse de gitmese de kalbim güm güm atmaya başlar. "Dediğim gibi, o benim eski sevgilim."

"Onun telefonundan, yarı ayrılmış bir eski sevgili olduğu izlenimini edindim."

"Evet, hissin doğru. İlkbaharda ayrıldık ama o, fikrimi değiştireceğime inanıyor."

"Öyle mi?"

"Oof. Bunu yapmadan önce bunlardan biraz daha alabilir miyim? Aynısından lütfen," Fin, başımı sallamama karşılık barmen'e işaret eder. "Hayır, değiştirmeyeceğim, ama onun beş yaşındaki çocuğuyla bir ilişkim var ve ondan uzaklaşmak çok zor geliyor. Ayrıca, son kavgamızda unutmadığım bir şey söyledi. Karanlıkta uyanık kalıp bunu düşündüm."

"*Hayat, birbiri ardına gelen iğrenç görevlerden mi ibaretti?* Al Swearengen, *Deadwood*."

Fin gülüyor, tamamen ölü gibi, ve onunla aramızdaki sert kabuğu kesin olarak kırdığımı biliyorum. Susie de bunu komik bulurdu.

"O dedi ki... ah, teşekkürler." Yeni içkiler gelir. Fin barmenin uzaklaşmasını bekler. "O dedi ki... beni istemiyorsun çünkü sana kendini çok hatırlatıyorum."

"... Oh."

"Mmm."

"Ne demek istedi?"

"Demek istediği... şey, öyle dedi... Ben sertim, alaycıyım ve insanlara olan inancım yıkılmış. Ama tüm bunları düzeltmek için iyimser, nazık, daha yumuşak birini istiyorum. Eğer böyle birini bulursam, onu canlı canlı yerim ve kemikleriyle dişlerimi temizlerim, dedi."

"Oh." Bildiğim kadarıyla, Romilly onu çözmüş gibi görünüyor.

"Ayrıca, 'O tatlı ve neşeli kızın *sohbeti yok*' dedi," diye gülümsüyor.

"Sohbeti yok mu?"

"Zekası yok, karşılık veremiyor, kıvılcımı yok. Beni güldüremez." "Aklında biri mi vardı?"

"Hayır. Romilly, benim çıkabileceğim bir sonraki kişiyi düşünmekten bile tiksiniyordu."

"Neden bu seni uykusuz bırakıyor?"

"Çünkü dört yıl sonra kırk yaşında olacağım ve onun haklı olduğundan endişeleniyorum. İyi yanları olan ama yeterince iyi olmayan bir şeyi reddettiğinde, bir gün daha iyi bir şeyin geleceğini umuyorsun, değil mi? Ya kal ya da git. Artık yaşlandım ve şunu söyleyebilirim: Bu konuda yanılıyor olabilirim."

Bir an duruyorum. "Siktir, annem gibi konuşuyorsun! Sakın bana annemin Mark konusunda haklı olduğunu söyleme!"

"Eh. O bir 'insan geçirgesi' ile yeniden evlendi. Aynı şekilde sen de fazla uzlaşmacı olabilirsin."

Barmen bakacak kadar yüksek sesle kornaya basarım.

Fin'in barın üzerinde duran telefonu ışıkla parlar. Sadece bir arama değil, tam ekran bir resim, bir FaceTime. Önce kızıl saçlı bir kadın, sonra küçük kızıl saçlı bir çocuk görünüyor. Düşünüyorum: çocuğu uyandırmak için biraz geç değil mi? Sonra New York'un saatlerin gerisinde olduğunu hatırlıyorum.

"Ah, şeytandan bahsetmişken," diyor Fin, Romilly'nin yüz hatlarına şaşıarak. "Bunu cevaplasam iyi olur."

"Tabii," derim, içkimin son yudumunu yudumlayıp tabureden inirim.

"Leith'in büyük turu için saat dokuzda lobide buluşalım mı?" diyor

Fin. "Tamamdır!"

Yukarıda odama girer, pijamalarımı giyer, saçımı tokalarından çıkarır ve banyo ışığı altında düzgünce tararım.

Yatak odasına doğru yürürken, komodinin üzerinde telefonumun yanıp söndüğünü görüyorum. Telefonu alıyorum — bilinmeyen bir numaradan, gizemli rakamlardan oluşan uluslararası bir arama.

Sırf merakımdan cevap veriyorum.

Yüzümü sıcak gözyaşları kaplarken, cep telefonum son aramadan dolayı hala elimde sıcak bir cam parçası gibi duruyor. Yatağımın yanındaki sabit telefonun yeşil ışığı beklenmedik bir şekilde yanıp sönüyor. Bu gece yirmi dakika içinde ikinci kez kendi kurallarımı çiğneyip, körü körüne telefonu açıyorum.

"Alo?" diyorum, uykulu bir sesle.

"Merhaba, benim," diyor Fin. "Seni uyandırmadım, değil mi?" "Hayır."

"Yedek iPhone şarjın yok, değil mi? Benimki yıpranmış ve pilim yarım saatte yüzde bir artıyor."

"Oh," oturup açık çantama bakıyorum. "Aslında var. Sanırım var." "Gelip alabilir miyim?"

Hıçkırıklarımı bastırıp "Tabii" diyorum, ama sesim cırtlak çıkıyor.

"İyi misin?" diyor. "Pek sayılmaz," diye nefes nefese cevap veriyorum.

Fin durakladı.

"Yola çıkıyorum."

Birkaç saniye sonra kapı hafifçe çalındı ve o, tişörtü ve eşofmanıyla dışarıda duruyordu. Yürüyüş çorapları giymiş olsa bile, ona çok yakışıyordu.

"Ne oldu?" diyor, ben ona şarj aletini uzatırken. Konuşmaya çalışıyorum ama bunun yerine yeniden gözyaşlarına boğuluyorum, yüzümü avuçlarımla kapatıyorum. Fin odaya giriyor, kapıyı sessizce kapatıyor.

"Mark aradı," derim, konuşma gücümü geri kazandığımda. "Eski sevgilim mi? Amerika'da. Bugün Facebook'ta Susie ile ilgili bir şey görmüş ve nasıl olduğumu sormak için beni aradı. Çok şok olmuştu ve onun şoku beni de yeniden şok etti."

Fin ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Evet. İnsanlara anlatmak, bunun hakkında konuşmak, bir dizi artçı şok gibidir."

"Evet! Çok anlayışlıydı, bu beni gerçekten çok etkiledi."

Konuşmamız sırasında, arka planda bir yenidoğanın hıçkırıklarını ve ara sıra kesik kesik ağlamalarını duyabiliyordum, bilinmeyen bir kadın sesi onu susturmaya çalışıyordu. Bağlantı, uzun mesafeli telefon görüşmelerinde olduğu gibi hafif yankılı ve rüzgarlıydı.

Bu büyük otelin isimsiz ortamında dururken, Susie ve benim "hapishane avlusundaki projektör ışığı" olarak adlandırdığımız anı yaşıyorduk. Hazırlıklı olmadığınız bir denetimin parlak, acımasız ışığı altında yakalandığınız an.

Mark ile birlikte olmak istemiyordum. Yine de, onun güneşli iklimlerde bu kadar uzak olması ve benim bu soğuk, yalnız ve karanlık iklimlerde, böylesine büyük bir kederin ortasında olmam

—hayatımın tamamen parçalandığını hissettim, çünkü onun hayatını paylaşmayı reddetmiştim. Sanki daha yüksek bir güç tarafından yargılanıyormuşum gibi hissettim.

"Mark'ın Susie ile ilgili anıları, hepimizin nasıl olduğumuzu, daha önce hiç düşünmediğim bir şekilde düşünmeme neden oldu." Gürültü geçirmez, lüks bir otel odasının sessizliğinde titrek sesimi duyuyorum. "Geçmiş bir zaman hakkında. Her şeyin umut dolu olduğu, seçimlerin yapılmadığı ve Susie'nin bizimle olduğu yirmili yaşlarımızda koşturup durduğumuz zamanlar. Ona taksiden erken inip sigara içmemesi için uyarıda bulunabileceğim zamanlar. Hepsi gitti," diyorum, Fin'e gözlerim yaşlı bakarak, pijama kolumla yüzümü etkisiz bir şekilde silerek. "Hiçbir şeyin işe yaramadığı ortaya çıktı. Arkadaşlarım hayatımın doğru giden kısmıydı ve şimdi her şey hasta, garip ve sonsuza kadar mahvolmuş durumda."

Finlay endişeyle kaşlarını çatıyor ama konuşmama izin veriyor.

"Bir gecede yaşlandığımı hissediyorum. Susie sadece otuz dört yaşında öldüğü için bunun ne kadar hoşgörülü bir söz olduğunu biliyorum. Tek sahip olduğum şey acı, pişmanlık ve kutulara aptalca şeyler yazdığım boktan bir iş."

"Her zaman böyle olmayacak, Eve," diyor Fin sessizce. "Hayatın zorlu yanları vardır."

"Benim için ne değişecek?"

Fin üzgün bir şekilde gülümsüyor. "Bu büyük ölçüde sana bağlı."

"Evet. Gelecekteki bana pek güvenmiyorum. Geçmişteki ben tam bir aptal." Nefesimi tutarak bir süre duruyorum. "Susie'yi çok özlüyorum," diyorum. "Onu çok özlüyorum ve bu zamana kadar ona gereksiz yere kızgınlık duydum... Ve haklıydın, o da Ed'i gözetliyordu, tıpkı benim onun mektubunu okuduğunu gözetlediğim gibi. Tanrım... Keşke burada olsaydı da özür dileyebilseydim, ben de ona özür dileyebilseydim. Her şey için

Her şey için. Ve onu çok, çok sevdiğimi ve bunun dışında hiçbir şeyin önemi olmadığını. Yapamam, onunla bir daha asla konuşmayacağım, Finlay. Oyun bitti."

Açıkça ağlıyorum ve Finlay bana sarılıyor.

Kucaklamada, buna teslim olmaya karar veriyorum. Utançtan gözyaşlarımı tutmayacağım. Durup bunu kadınsı ve resimsel bir şeye dönüştürmeyeceğim. Onun tişörtüne, cildine yapışacak kadar ıslanana kadar çirkin bir şekilde hıçkırarak ağlıyorum. Kumaşın altında sert ve zayıf bir vücudu var, benim göğsümün yumuşaklığıyla tam bir tezat oluşturuyor. Daha önce hiç bu kadar atletik birine fiziksel olarak bu kadar yakın olmamıştım. Partnerlerim, giyinikken ne kadar zayıf görünseler de, bira ve köri yemeklerinden dolayı her zaman yumuşak İngiliz şişmanlığına sahiptiler. Benim gibi.

"Ben de onu özlüyorum," diyor, saçlarıma doğru.

"Gerçekten mi?" Ona bakıyorum. Gözlerimi kırpıp odaklanıyorum ve gözlerinde yaşlar olduğunu görüyorum. "Öyle olup olmadığını emin değildim."

"Evet," diyor, sesi çok alçak. "Çok özlüyorum. Senin özlediğin gibi değil, hiç yaşamadığım bir ilişkiyi özleyemem. Onu uzun zamandır özlüyorum. Ama sanki kendimin bir parçasını, geçmişimi kaybetmişim gibi. Susie'nin benimle paylaştığı o kadar çok şey vardı ki. Zaten oldukça yalnızdım, ama şimdi fark ediyorum ki, öyle değildim. Şu anki gibi değildim. Ve senin gibi, aramızda da her zaman bitmeyecek şeyler var. Polis aradıktan sonra, gözyaşları akmadan önce sessizce oturdum. Hazır değildim. Böyle bitmeyecekti. Sen sadece öfkeyi gördün, biliyorum. Ama bence altında hala biraz sevgi vardı. Ya da en azından bir bağ, ne dersen de. Benim tarafımda vardı, biliyorum. Her zaman, gelecekte barışabileceğimiz bir anın hayalini kurduğumu fark ettim. Aramızdaki durumun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordun, değil mi? Ama öyle oldu.

Finlay'ın ya da başka birinin bu kadar samimi konuştuğunu hiç duymamıştım.

"Böyle davrandığım için özür dilerim," diyorum, ardından gelen derin sessizlikte. "Neden?"

"Kaybımın daha büyük olduğunu ima etmek istemedim."

"Öyle demek istemedin, biliyorum. Gel, otur," diyor Finlay ve beni yatağın kenarına götürüyor. "Büyük bir şekerli sütlü çay ister misin? Annem böyle önerirdi."

"Harika olur," diyorum gülümseyerek. Gerçekten de öyle. Fin'in banyoda su ısıtıcısını doldurmasını, poşet çay ve UHT sütlü plastik kapları karıştırmasını, porselen fincanları tıkırdatmasını izliyorum.

"Neden televizyonu sessize almışsın?" diyor, karanlıkta dans eden görüntüyü fark ederek.

"Açtım ama nasıl kapatacağımı bilemedim."

"Twickenham'da sessiz rugby izlemek garip bir şekilde hipnotik."

Fin bana bir fincan uzattı ve kulp kısmı bana yakın olacak şekilde çevirerek iyi davranışlarını gösterdi. Davranışlarından, kesinlikle benim okulumdan değil, lüks bir okuldan mezun olduğunu düşünürsünüz. Biraz Gatsby'ye benziyor.

"Teşekkürler."

"Yalnız kalmak ister misin, yoksa bir süre kalayım mı?"

diyor Fin. "Kal! Sorun yoksa."

"Tabii ki."

Fin, çay poşetine sıcak su döker, onu batırır ve bir kenara atar, sonra yatağa doğru yürür. Yatak o kadar büyük ki, üzerinde uzanıp kanal gezinebilir ve sanki yatakta birlikte yatıyormuşuz gibi hissetmez.

İçerken, duygusal olarak dengesiz olmanın yanı sıra, yarı sarhoş ve susuz kaldığımı fark ettim. Fincanın yarısını içtikten sonra, kendimi çok daha dengeli hissettim.

Finlay uzaktan kumandayı havaya kaldırır ve kanalları hızla değiştirir. Birkaç saniye boyunca, keçi sakalı ve topuz saçlı, kocaman pantolonlu bir erkek manken podyumda yürür, omzundan bir ceketini indirir, sonra onu yukarı çeker, dönüp ilerlemeye devam eder.

"Siktir lan. Bu şeyin kapatma düğmesi nerede?!" Finlay, ciddi bir öfkeyle uzaktan kumandayı vuruyormuş gibi yaparken, ben hem bu olaya hem de Fin'in bu konuda mizah anlayışına sahip olmasına sevinçle gülüyorum.

Küçük bir keşif yapıyorum: Onu seviyorum. Ona güvendiğimden emin değilim, ama onu seviyorum

"Aman Tanrım, bunu yapabilir misin?"

diyorum. "Ne, yürümek mi? Evet.

Teşekkürler."

"Modellik fotoğraflarını görebilir miyim? İnternette var mı?"

"Hayır, çok eski, korkarım. Arşiv malzemesi. Hala Box Brownie kameralar kullanıyorlardı."

Biraz daha gırgır yapıyorum. İhtiyacım olan neşe kaynağı buydu.

"Sanırım 'kampanya' denilen şeylerden ünlü olanlarından yaptın mı?"

Gülerek, istemeden Finlay'e daha da yaklaştım. Kollarımız neredeyse birbirine değiyor ve ikimiz de tekrar uzaklaşmıyoruz.

"Hmmm, sana söylemeyeceğim. Sen araştırm."

"Hiçbir yerde senin fotoğrafın yok demiştin!"

"Yalan söyledim, çünkü insanlar sorunlu kadınların bazı şeyleri bilmesini istemediklerinde böyle yaparlar."

"Sorunlu, haha."

Kalçalarını yataktan kaldırır, eşofmanının cebinden telefonunu çıkarır, açar ve birkaç tuşa basar, ekranı benden uzak tutmaya özen gösterir. "*Mad Men'e* benzeyen bir viski markası vardı, onu sevmiştim..."

Kalbim biraz hızla atmaya başlar, çünkü bunun sadece bana bir iyilik yapmak için değil, beni etkilemek için yaptığını anlarım. Onu taklit ederken, bana gerçekten bir şey göstereceğini hiç düşünmemiştim. Ama sandığımdan daha fazla gücüm varmış.

Fin telefonu ekranı göğsüne doğru tutar.

"Tamam, sana bunu göstereceğim, ama arama terimi *bir nedenden dolayı gizlendi!*"

Bunu "zil çaldığında öğretmen" gibi alaycı bir sesle bağırır ve o telefonu bana doğru çevirirken, ben de elimi onun elinin üzerine koyarak telefonu sabit tutar ve görüntüyü incelerken kıkırdamaktan kendimi alamam. Bu görüntü beni o kadar etkiler ki, keşke bunu başlatmasaydım diye düşünürüm.

Finlay Hart, dar kesim, koyu kahverengi, altmışlı yılların tarzında bir takım elbise giymiş, bir kolunu deri koltuğun arkasına atmış, diğer elinde buzlu bir lowball bardağı tutmuş, gözlerinde "*gel beni becer, sonra da şımarık bir meydan okuma*" bakışıyla doğrudan objektife bakıyor. Saçları kömür siyahı ve kısa; cildi içten aydınlanıyor gibi görünüyor.

"*Harika* görünüyorsun," diyorum. "Cidden. Neden utandığını anlamıyorum. Ben olsam bunu çerçevelerirdim."

"Eğer bu seni neşelendirdiyse, belki de buna değmiştir," diyor, çekici bir şekilde, telefonunu cebine geri koyup çayını yudumlarken.

"Sen bir muamelasın, Finlay Hart," diyorum.

Fin fincanını masaya koyar ve yüzünü bana çevirir, televizyonun titrek ay ışığında birbirimize bakarız.

"Bir bilmece olmak istemiyorum."

"Ne olmak istiyorsun?"

"Bu her zaman büyük bir soru değil mi?"

İkimiz de, ragbi maçından sonra oynayan filmde, gece vakti Los Angeles sokaklarında polis arabası kovalamacasında, camları indirilmiş arabalardan sarkan ve silah ateşleyen insanları izliyormuş gibi yapıyoruz. İkimiz de bunu düşünmüyoruz sanırım.

"Hiç, tüm bunları biriyle birlikte bırakmanın nasıl bir şey olacağını merak ettin mi?" diye soruyor Fin sonunda. Yüzünden omuzlarına ve beline kadar yukarı aşağı bir hareket yapıyor

yüzünden omuzlarına ve beline doğru bir hareket yapar ve bu beni şaşkına çevirir. "Savunmalar, aldatmacalar ve insanları etkilemek için kullandığımız yöntemler. Tamamen kendin olmak, hiçbir şeyden korkmadan... Sanırım? Nasıl görüldüğünden korkmadan. Yarattığın izlenimi kontrol etmeden. Tamamen dürüst olmak."

Zack'in üzerine çıkıp, onu memnun edecek biri gibi davranmaya hazırlandığım hoş olmayan bir anı aklıma geliyor.

"Hayır," diyorum. "Belki de yapmalıyım."

"Ne olursa olsun, kendini benim gözümünden görebilseydin, bu 'yaşam'da başarısız olduğunu düşünmezdin, Evelyn."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Her şeye sahip bir insan görüyorum. Tek eksik olan şey kendine güvenin."

"Teşekkür ederim," diyorum. Bu inanılmaz iltifatı zihnimde paketliyorum, o gittikten sonra açıp tam anlamıyla tadını çıkarmak için. "Sen de fena değilsin."

"Hah. Ben de kendime öyle dedim. Buraya geri dönmek çok garip. Bir parçamı burada bıraktığımı fark ettim. Sanki bir ayı tuzağından kurtulmuşsun da bacağının yarısı kalmış gibi. Özgürsün, ama topallıyorsun."

"Neden ayı tuzağıydı?"

"Bunu bırakmayı hiç düşündün mü demiştim." Tekrar kendini işaret ederek gülümsüyor. "Buna hazır olduğumdan değil."

"Haha. Şifreli konuşan adam, '*Gizemli biri olmak istemiyorum*' dedi."

"Sanırım asıl demek istediğim şuydu: Senin için gizemli biri olmak istemiyorum." "Neden?"

Yatağın üzerinde yan yana yatıyoruz ve o bana sabit bir şekilde bakıyor. Onun tişörtünü yukarı çekme dürtüsü beni ele geçiriyor. Dur, dur, dur... Öpüşecek miyiz... Hayır, olamaz! Çok gerginim, ama yine de bu gelişmeye açık olduğumu fark ediyorum, yarı karanlıkta onun silüetine bakarken ve duş jelinin kokusunu alabilecek kadar yakınken. Yan yana gelmek için daha da yaklaşıyorum, sağ göğsüm onun koluna değiyor. Onu yakalamadan, sinir uçlarımı kullanarak olabildiğince cesaret verici davranıyorum. O hala benim için çok korkutucu, bu riski alamam.

"Yatmalıyım," diyor Fin, geri çekilip daha dik oturarak, sesi bir ton yükseliyor.

"... Tamam."

Finlay duraksıyor, bacaklarını yatağın kenarına sallıyor ve ayağa kalkıyor. "Sabah görüşürüz, Eve."

Halı üzerinde yürüyerek kapıya doğru gider ve kapı arkasında bir tıklama sesiyle kapanır. Eh. Durum çabucak yatıştı.

Yatağın başındaki lambayı kapatıp hareketsizce yatarken, gece geç saatlerde Edinburgh şehir merkezinden gelen ortam seslerini dinliyorum.

Bu neydi böyle? Yoğun bakışlar, Don Draper rolündeki fotoğrafları, *sana bir gizem olmak istemiyorum*, ve sonra, gitti.

Belki de isterse beni elde edebileceğini bilmek istedi.

Çocukken ilk öpüşmemizi hatırlıyorum, benim sorduğum, "*Benimle yapmak ister misin?*"

O zamanlar doğrudan olumlu bir cevap almıştım.

Aradan geçen yirmi beş yılda erkeklerle olan becerilerim nasıl bu kadar bozuldu?

Uykuya dalarken düşünüyorum: Gerçek Waldorf'ta, resepsiyonda yedek bir iPhone şarj cihazı olurdu herhalde? Bu gece beni tekrar görmek mi istedi? Buraya aşk dolu niyetlerle mi geliyordu, ki elbette hayır, ve sonra ben gözyaşlarına boğuldum? Öyleyse, neden sonra öylece kalkıp gitti? Hayır. Kokteyller bana övgü dolu yalanlar söylüyor.

Susie'ye, uzlaşmanın asla söz konusu olmayacağına dair söylediklerini aktardığımı hayal ediyorum. Onun, kolunu çekiştirirken, yüzünde huysuz bir şaşkınlık ifadesiyle durduğunu hayal ediyorum, ancak bu sefer dudak bükmesi ve kaşlarını çatması komik bir etki yaratmak için değil. Öfke dışında bir şey hissetmesi istenmesine kızacağını düşünüyorum. Acı ve üzüntü geçici bir şekilde ortaya çıkacaktır.

Gördüğümde inanırım, Eve.

Sonra konuyu değiştirdi.

Önceki gecenin ertesi sabahı, Finlay'i görmekten endişe duyuyorum. Herhangi bir garip karşılaşmanın ardından, merhaba demeden önce gözlerinizin buluştuğu an kadar zor bir şey yoktur ve rahatsız edici ifadenizle her şeyi ele verirsiniz.

Acaba "Amerikalı terapist" gibi davranıp bunu konuşacak mı? Umarım konuşmaz. Ben İngiliz versiyonunu istiyorum: bunu torpido gözüne sıkıştırıp, bir daha asla bahsetmemek. Finlay Hart'ın bana neden öpmek istediği biri olmadığımı hüznle açıklaması - muhteşem bir ihtişam içinde, eski moda sigaralar içtikten sonra, hiçbir bağ olmadan, başka biri çarşafı yıkarken ve bir hafta içinde farklı kıtalarda olacağımız halde - gerçekten istediğim veya ihtiyaç duyduğum bir açıklama değil.

Lobide zaman geçiyor ve benim gerginliğim artıyor: Beni bekleterek alfa erkek olduğunu mu kanıtlamaya çalışıyor? Saat neredeyse dokuz buçuk olduğunda, bir şeylerin ters gittiğine karar verip cep telefonunu arıyorum. Çalışıyor. Resepsiyondan odasına ulaşmalarını istiyorum.

"Üzgünüm hanımefendi, cevap vermiyor," diyor parlak rujlu, fiyonklu bluzlu kadın.

Saatime bakıyorum. 9.35. Saati yanlış mı anlamışım? Bu yine de cevap vermemesini açıklamıyor. Kayıp babası hakkında bir ipucu mu aldı ve şafak vakti aceleyle çıktı? Ama öyleyse neden cep telefonuna cevap vermiyor? Ya da bana mesaj atmıyor? Sonuç olarak, oraya kendim çıkıp kapıyı çalmak ve uykuya dalmış mı diye bakmaktan başka çare yok.

Lobiye geçip boş asansöre biniyorum. Birkaç saniye sonra, kapılar üçüncü katta bir ping sesiyle açılıyor ve ben okları takip ederek labirent gibi koridorların doğru bölümüne gidip 312 numarayı buluyorum.

Köşeyi döndüğümde, karşımda gördüğüm manzara karşısında neredeyse yüksek sesle bağıırıyordum. Fin Hart, odasının kapısına sırtını dayamış, mahremiyetini korumak için kasıklarına gergin bir şekilde tutturulmuş bir havlu parçası dışında çıplak duruyordu.

kaba bir havluyla örtülmüş. Pamuklu havlu gerekli yerleri örtüyor ama çıplak kalçasının hemen üstünde duruyor, başka bir şey giymediğini açıkça belli ediyor. Havlunun geri kalanının kapının diğer tarafında olduğunu ve Finlay'ın bu yarım önlemlerle kaldığını anlıyorum.

"Eve!" diye bağıyor ve trafiği durdurur gibi avucunu kaldırıyor.

"Ne oluyor?!" Gözlerimi yukarı çevirip elimle gölgeliyorum. "Size de günaydın, efendim!"

"Duştan çıktığımda biri kapıyı çaldı, ben de kapıyı açtım ama kimse yoktu. Havlum kapıya sıkıştı ve kapı kilitlendi!"

"Buna 'knock down ginger' denir," diyorum. "Knock down kesinlikle ginger değil gibi görünüyor, hahaha."

"Har har lanet olsun. Lütfen resepsiyondan başka bir anahtar kartı alabilir misin, böylece bu lanet kapıyı açabileyim?"

"Tamam, hallederim. Önce söylemek istediğim bir şey var ve göz teması kuracağım — bakışlarım yine kesinlikle baş hizasında kalacak. Hazır mısınız?"

"Baş hizasından başka nereye göz teması kuracaksın ki, lanet olsun?"

"Hahaha. Şimdi soruyorsun."

Finlay'ın öfkeli, kızaran yüzüne bir bakış atmaya cesaret ediyorum. Hala spor salonuna gidiyor olmalı, çünkü Justin'in aldığı dergiler dışında böyle bir göğüs görmedim.

"Ne söylemek istiyordun?"

"Ceketimi ister misin?" diyorum, kırmızı kürklü kapüşonu çekiştirerek.

"Hayır, istemiyorum! Anahtar kartı, hemen!" diyor Fin ve ben kahkahayı basıyorum. O ne kadar öfkelenirse, bu *Carry On and Don't Try to Glimpse My Willy* skeci o kadar komik oluyor.

"Sen öyle diyorsan, cömert bir teklifti. Eğer pantolonunu ona sürtersen, kuru temizleme faturasını ben öderim," derim, dönüp geldiğim yoldan geri çekilirken gülerek.

Asansörde, lobide ve hatta başka bir anahtar kartı isterken ve bu talihsiz durumu açıklarken bile kıkırdamaya devam ediyorum.

"Bir personel gönderip açtırabiliriz," diyor rujlu kadın, yedek oda anahtar kartlarını öylesine vermekten şüphe duyarak.

"Bence ben gitsem daha iyi olur, yoksa mahremiyetiyle ilgili bir şeyler söylemeye başlar.

Cidden, lütfen beni bu kadar zor durumda bırakmayın," diye yalvarırım.

Fin ve benim birlikte check-in yaptığımızı klavyeye dokunarak ve kayıtları arayarak doğruladıktan ve onun odasına girmemin güvenli olduğunu anladıktan sonra, kısa bir pazarlığın ardından, içinde bir kart bulunan bir zarf çıkarır.

Hâlâ gülümseyerek tekrar yukarı çıkıyorum.

"Nereye gittin, lanet Delhi'ye mi?!" Fin, köşeyi döndüğümde çığlık atar ve ben gülmekten ikiye katlanarak yere yığılım.

"Çıplakken kızmayı bırak, çok komik, ahahahhaa." Kartı ona uzatıyorum ve Fin boş eliyle onu kapıyor.

"Bu bir peçe dansı olacak, ha," diyorum, Fin'in havluyla örtülü kalarak kartı kullanmak için bir şekilde dönmesi gerektiğini fark edince. Ve kapıyı açtığı anda havlu düşecek mi?

"Evet, bu yüzden lütfen arkayı dön," diyor Fin.

"Hepimiz giysilerimizin altında çıplakız, utanılacak bir şey yok." Sırtımı dönerken alaycı bir şekilde iç çekiyorum.

Bir an sonra, arkamda küçük bir kargaşa, küfürler ve bir kadın çığlığı duyuyorum ve dönüp baktığımda, altmışlı yaşlarında iki kadının birbirine sarıldığını görüyorum. Çıplak Fin odaya girip kapıyı arkasında kapatırken, bir anlığına pembe bir bulanıklık oluyor.

"Bu beklenmedik bir sürprizdi!" diye bağırır kadınlardan biri. "*Mamma Mia*'daki loca koltuklarından bile daha iyi!"

"Ne şanslı bir kızsın," diyor diğeri.

Radyoda Pulp çalan, çoğunlukla sessiz bir ortamda Leith'e doğru yola çıktık. Ne yazık ki çalan şarkı "Do You Remember the First Time?" idi, çünkü bu şarkı hemen rahatsız edici bir yorum gibi geldi. Yine de Fin ve benim, "Hi Ho Silver Lining" dışında her şeyin alt metinlerle dolu gibi görüneceği bir atmosferde olduğumuzu düşünüyorum. Muhtemelen o şarkı bile.

Park ediyoruz ve Finlay'ın telefonu bizi amcasının eski evine yönlendiriyor, beş dakikalık yürüme mesafesinde. Aile evinden çok daha küçük, basit, kutu gibi ama çekici bir taştan yapılmış iki yatak odalı bir teras ev. Bana evimi hatırlatıyor.

Son mülkle arasındaki farkı yorumluyorum.

"Evet. Büyükbabamın bağımlılık yapıcı kişiliğini hatırlıyor musun? Don amcamınki daha kötüydü ve harcayacak daha az parası vardı," diyor Fin. "Atlar onun tutkusu idi. Leith burayı satın aldığından beri buradan ayrıldı, bu yüzden evinin değeri muhtemelen yükselmiştir."

"Evlenmedi mi? Ya da çocuğu yok mu?"

"Hayır, bunu karşılamayacağını söylediler. Muhtemelen haklıydı."

Nane yeşili, boyası dökülmüş kapının pirinç kapı tokmağına vurduğum ama Don Amca'nın eski evinin sakinleri ya evde değiller ya da bizimle konuşmak istemiyorlar.

"O ve babanız ne yüzünden kavga ettiler?" diye soruyorum, ana caddeye geri dönerken.

"Para yüzünden. Büyükbabam büyükannemden önce vefat etti ve kardeşler arasında büyükannemin hangi bakım evine gitmesi gerektiği ve bakım evine gitmesi gerekip gerekmediği konusunda büyük bir tartışma çıktı. Don, büyükbabamın mirasından ne beklediğini çok iyi biliyordu ve büyükannemin daha ucuz bir yere gitmesini istiyordu. Dürüst olmak gerekirse, kardeşler her zaman bir barut fıçısı gibiydi. Okul tatillerinde Edinburgh'a gelmeyi bıraktığımızda şaşırdığımı hatırlamıyorum."

Rıhtım boyunca dolaşıyoruz ve ilginç görünümlü bağımsız dükkanlara ve moda restoran ve barlara hayranlıkla bakıyorum. Finlay ellerini ceketinin ceplerine sokmuş yürüyor ve sadece sorulduğunda benimle konuşuyor. Yağmur çiselemeye başlıyor ve ben kapüşonumu takıyorum.

"Bana kızgın mısın?" diye soruyorum, kan kırmızısı tüylerin oluşturduğu bir hale altında, sohbeti başlatmak için yaptığım beşinci ya da altıncı denememin başarısız olmasının ardından.

"Hayır."

"Çok sessizsin?"

"Belki de, bugün olan biten her şeyi düşününce, gürültücü hissetmiyorum." "Bugün olan biten her şeyi mi?"

"Oh, bilmiyorum, Eve, bugün ne demek istediğimi bilmiyorum. Merak ediyorum?"

"Havlu Skandalı mı?!"

diyorum. Finlay bana kızgın bir bakış atıyor.

"Bu kadar somurtmaya değmez!" diyorum.

O bunu gerçekten önemsiyor mu? O bir mankendi, mankenler her zaman herkese ve herkese el sallamazlar mı?

"Somurtmuyorum, sadece neşeli ve konuşkan bir ruh halinde değilim. Bu sabah bana göğüslerini göstermiş olsaydın, nasıl hissederdin?"

"Şey..." Duraklıyorum. "Utanırdım herhalde... ama ben..."

"İşte bu. Utanırdın."

"Tamam. Utanacağını düşünmemiştim."

"Tabii ki tabii utandın , çünkü sen bilmiyordun düşünüyorsun ben normal duygularım"

"Benim var." Kaşlarımı çattım.

"Öyle değil. Beni, kız kardeşime saldırmak için geçmişten gönderilmiş bir tür cyborg savaş makinesi sanıyorsun."

"Bu *Terminator*'e bir gönderme mi?"

"Elbette."

"O gelecekte gönderilmişti. Ama geldiğinde çıplaktı, yani..."

Gülümserim ve Fin deri eldivenli elleriyle yavaşça alkışlar.

"Teşekkürler." "Ama neden umursuyorsun ki?"

"Ben UTANGAÇIM," diye bağırır Fin. "Ben utangaç biriyim, tamam mı? Birçok konuda. Bunu anlamak sana neden bu kadar zor geliyor?"

"Farkında

değildim." "Belli

ki."

Dün gece oldukça açık bir şekilde reddedildiğim halde, ben de utangaç olamaz mıyım?

"Utangaçtan bahsedelim mi?" diyorum, kendimi haklı çıkarmak ama aynı zamanda utandırmak üzereyim, ama mecburum, yumurtayı kırmadan omlet yapamazsın. "Bunu çok büyük bir meseleymiş gibi davranıyorsun, ben senin aletini bile görmedim, sadece biraz kasık bölgeni gördüm..."

Bunu çok yüksek sesle mi söyledim diye merak ederken, şaşkın şaşkın bakan birkaç yoldan geçen kişi bu sorunun cevabını veriyor. Fin, sessizce öfkeyle orta mesafeyi inceliyor.

"Senin çok önemli VIP kalçanın yaklaşık 5 santimlik bir kısmını gördüm..."

"VIP 'çok önemli kişi' anlamına gelir, bu yüzden bu hiç mantıklı değil," diye mırıldanıyor Fin, ama ben onu görmezden geliyorum.

"Ve bunların hiçbirisi benim hatam değildi. Dün gece olanlara ne demeli, biz..." Finlay'ın telefonunun çalmasıyla, şükürler olsun ki sözüm kesildi.

"Merhaba, Ann?" dedi. Konuşmayı sürdürmek için, duyamayacağımız kadar uzağa, birkaç adım attı.

konuşmaya devam etmek için.

Fin telefonu kapatana kadar topuklarımı tekmeliyorum.

"Arayan Ann'di, babamın temizlikçisi. Babam onunla görüşmüş. Babamın nerede kaldığını tam olarak öğrenememiş ama babam Tricia teyzemi görmeye gittiğini söylemiş."

"Teyzen mi? Burada teyzen olduğunu hiç söylememiştin?"

"Çünkü aslında yok."

"Bu ne demek?"

Hart ailesinin gizemlerinden gerçekten sıkılmaya başlıyorum.

"Yıllar önce babamla kavga etti. Susie ve ben gençken. Amcamın ölmesinden birkaç yıl önce."

"Aileniz bir dizi kavga ve tartışmadan ibaret, değil mi?"

"Bana mı söylüyorsun."

"Ama baban buralarda mı?"

"Öyle görünüyor. Bu da demek oluyor ki, hala aynı evde yaşıyor olmalı."

"Neden bunun, *bizi dışarı çıkaran*

"diyorum.

Fin yüzünü buruşturur. "Yaşla birlikte yumuşamış olabilir. Babamı kapısından içeri almış gibi görünüyor. Ve babam ona nerede kaldığını söylemiş olabilir. Yani..."

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum.

"Gidip onu görmeliyiz galiba," derim, yüzümü buruşturarak.

"Bak, sana dürüst olacağım, evet, Trish teyze oldukça korkutucu biridir. Ama bence seni sevecektir. Susie'yi sevmiştii. Senin de onda 'moxie' dediği bir şey olduğunu düşünecektir. En çekici halinle karşısına çıkarsan, babamın yerini sana söyleyebilir. Bana ne derse desin, seni kendi tarafına çektiğine inandır onu."

"Benden yanardöner bir canavar olmamı istiyorsun," diyorum düşünmeden. "Ne?" diyor Fin.

"Oh, pardon. Susie ile aramızdaki özel bir şaka. Altıncı sınıftayken F. Scott Fitzgerald'ın karısı Zelda'ya takıntılıydım. Zelda'nın bir partide asi bir Güneyli sosyetik kadın olduğu hakkında bir hikaye okumuştum. Hikayede onun "en renkli hali" olduğu yazıyordu ve ben bunu "renkli canavar" olarak yanlış okudum. Susie ve ben, bir durumda etkileyici olmak için elimizden geleni yaptığımızda, renkli canavarlar olacağımızı söyledik."

Fin, "*sen öyle diyorsan öyle*" der gibi başını salladı.

"Tabii tabii. Evet, lütfen yanardöner bir canavar ol, Evelyn."

Finlay, arabanın sensörleri bip bip bip sesleri çıkarırken, boynunu koltuk başlığının üzerinden uzatarak geriye park ediyor. Yağmurla ıslanmış, gür ve olgun ağaçlarıyla Georgian Crescent'in geniş kıvrımı, çarpıcı bir zarafet sergiliyor ve ben de girdiğimiz yerle ilgili buna uygun bir önsezi duyuyorum. Bu parlak kapıların arkasında, devasa vergi dilimlerinde yaşayan türden insanları, palavra ve palavra ile geçebileceğinizi sanmıyorum.

Buraya gelirken yaptığımız konuşma, korkularımı yatıştırmaya hiç yardımcı olmadı. "Aralarındaki anlaşmazlık *ne kadar* şiddetliydi?"

"Şöyle söyleyeyim. En son duyduğumuzda kalp pili taktırıyordu. Babam, 'Umarım cerrahının elleri titrer' dedi."

"Oof. Ne zaman birisi hakkında 'En kötü düşmanıma bile bunu dilemem' desem, Susie 'Ben dilerdim, bu yüzden onlar benim en kötü düşmanlarım' derdi."

"Hah. Susie'ye benziyor. O ve babamın bakış açıları oldukça benzerdi."

"Baban, kendisiyle kız kardeşi arasında bir kavga olduğunu hatırlıyor mu sence?" "Hiçbir fikrim yok. Birazdan öğreneceğiz."

Fin, şehir evinin kanarya sarısı kapısının zilini çalıyor. Bu kapı, daha önce durduğumuz kapının aksine, mükemmel durumda. Uzun bina, Tricia teyzenin kişileştirilmiş hali gibi, üzerime çöküyor. İçeriden ayak sesleri duyulur ve kapı, kısa kesilmiş gümüş saçlı bir kadın tarafından açılır. Kadın, altmış yaşın üzerindeki orta sınıf, "liberal sanatlar üniversitesi" mezunu kadınların yarı resmi üniformasını giymektedir: büyük boy mercan ve turkuaz Tibet tarzı kolye, nötr renkli, dökümlü jarse hırka ile birlikte dökümlü jarse bluz, geniş keten pantolon.

"Vay vay," diyor, gümüş kaşık İngiliz aksanıyla, kollarını kavuşturarak. "Après the father, le déluge! Neden beni aramaya karar verdin

"Evet. Merhaba, Tricia Teyze," diyor. "Açıklayacağım. Bu benim arkadaşım Eve."

"Evet. Merhaba, Tricia Teyze," diyor. "Açıklayacağım. Bu benim arkadaşım Eve."

Tam olarak söylemek gerekirse, Susie'nin en iyi arkadaşı."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi sert bir şekilde, bana hızlıca değerlendirici bir bakış atarak, okuma gözlüklerini burnunun köprüsüne itti. "Bunun benimle ne ilgisi var?"

"Babamı arıyoruz. Seni görmeye geldiğini duymuştuk ve Edinburgh'da nerede kaldığını söyledi mi diye merak ettik."

"Yani, şeyden sonra kapıma gelmeye karar verdiniz... Bir bakalım. Kaç yıl oldu?"

"Yirmi mi?"

"Yirmi iki, ama kim sayıyor ki? Ben hariç. Neden önce aramadın?"

"Numaran yoktu."

"Eminim telefon rehberindeyimdir."

"Üzgünüm, bu telefonda konuşulacak bir konu gibi gelmedi." Bir an, hoş geldin selamlamamızın belirsiz kaldığı bir an.

"Girin o zaman," der, sinirli bir iç çekişle, ve ben, onunla görüşeceğimiz için hayal kırıklığına uğrarım. Onun düşmanlığını gördükten sonra, bunun kanlı ama kısa süreli olacağını ummuştum.

Onu, modern bir sanat galerisine girmiş gibi hissettiren, parlak beyaz boyalı bir koridorda takip ediyoruz. Zemin koyu kahverengi ve karanlık bir sehpa çakıl taşları ile cam kavanozlarda kelebek orkideleri var. Yüksek tavanlı oturma odasında, her şey yine beyaz, iki adet yumuşak keten kaplı kanepe ve kraliyet moru hariç. Odada, açık şömine için odunlarla dolu bir hasır sepet ve parlak kromdan yapılmış kase şeklindeki abajuru olan devasa bir zemin lambası dışında neredeyse hiçbir şey yok.

Tricia teyzeyi sadece kırk saniyedir tanıyorum, ama ev şimdiden sahibini ikna edici bir şekilde yansıtıyor gibi görünüyor. Göz kamaştırıcı, migreni tetikleyen boşluk, size bağırırçasına duran mobilyalarla vurgulanıyor. Bize içki ikram edilmiyor.

"Kız kardeşine olanlar çok kötü," diyor Tricia, ama pek sempati duymadan.

"Korkunç."

"Birkaç yıl önce Susie ile konuştum. Annen öldükten sonra."

"Tamam."

"Annen hasta olduğunda onu ziyarete gitmediğini söyledi."

Endieyle Finlay'e bakıyorum, ama o hiç kıpırdamıyor. "Bu tam olarak doğru değil."

Tricia burun kıvrıyor. "Hadi ama Finlay. Susie, cenazeye kadar hiç gitmediğini söyledi."

"Ziyaret etmedim diye bir ŗey yok, onun hasta olduğunu bilmiyordum. Belki Susie, ailemin bana ne söylediğini ya da söylemediğini bilmiyordu, ama annemin ölümcül teŗhisini, teŗhis konulduktan iki ay sonra öğrendim. Neden yalan söyleyeyim ki?"

"Oh, ŗey... bir dŗuneyim. Güzel bir kızın önünde kalpsiz bir canavar gibi görünmemek için mi?" Bana iŗaret eder. "Annen ölürken kız kardeŗin telefonu açıp seninle konuŗmaz mıydı diyorsun?"

"Dediğim gibi, Susie'nin benim ne bildiğimi dŗndėn bilmiyorum," diyor Fin. "Belki de onu görmezden geldiğimi dŗnd. Ama hayır, yapmazdı. O ve ben yakın değildik."

"Gerçekten. Ŗimdi de benzer ŗekilde uzaklaŗtıėın babanın peŗine dŗyorsun. Neden?"

"Tek baŗına seyahat etmesinin güvenli olduğunu dŗnmyorum ve Amerika'ya dönmeden önce bakım evinde kalması için değerlendirilmesini istiyorum."

"yle mi?" diyor Tricia, bacak bacak üstüne atarak. "*yle mi?* Bu durumda ev satılacak, değil mi?"

Koltuğumda kıpırdanıyorum.

"Sanırım yle. Seni görmeye geldiğinde durumu nasıldı?"

"İlk birkaç dakika normal görünüyordu, ama yavaş yavaş oldukça bunak olduğu anlaŗılıyor. O ve benim hala geç olduğumuzu dŗnyor."

"Evet, aynen öyle. nndeki pratik konularda aklı baŗında, ama genel olarak... zihinsel yapısı açısından sanki yirmi yıl kaybetmiŗ gibi."

Fin duraksıyor. "Nerede kaldığını söyledi mi?"

"Keŗke senin niyetine gvenebilseydim, Fin. Gerçekten isterdim," der Tricia, dizlerindeki hayali tüyleri alırken.

"Bana yönelik bu yargı tam olarak nasıl iŗliyor?" Fin kaŗlarını çatarak sorar. "Babamla aranız bozuktu, ailemi hayatından çıkardın. Ama yine de onlarla geinemediğim için beni mi suçluyorsun? Ben de seninle aynı suçu iŗledim mi?"

"Babanı tahammül edemiyordum. Annen ve kız kardeŗinle bir sorunum yoktu. Ama ne yazık ki senin için, anne babana ve kız kardeŗine yaŗattıklarını hala çok iyi biliyorum."

Fin elini saçlarında gezdirir ve öfkesini kontrol etmeye çalışır gibi görünür.

"Ailenizi umursamadınız. Korkarım bu bir gerçek. Artık tek kalan siz olduğunuz için, babanızın hayatını düzenlemede ısrarcıysanız, bunun babanızın vasiyetiyle ilgili olup olmadığını merak ediyorum."

Fin ölümcül bir şekilde solgunlaşır. "Öyle değil, ama benim sözümün hiçbir değeri yok gibi görünüyor."

Görevimi hatırlıyorum. "Lütfen beni affedin, tarihi aile çatışmalarının ayrıntılarını bilmiyorum, Susie bana hiç bahsetmedi... o da bahsetmedi..." Fin'e belirsiz bir şekilde işaret ediyorum. "Kesinlikle vasiyette yokum, olmak da istemiyorum. Ama Bay Hart'ı bulup iyi olduğundan emin olmazsak, bu durumda büyük bir şehirde dolaşırken başına her türlü zarar gelebilir. Susie'nin onu eve götürmemi isteyeceğini biliyorum. Burada olmamın tek nedeni bu."

"İyi polis, kötü polis, öyle mi?" diyor Trish.

"Ben polis değilim," diyorum, biraz aptalca. *Ve ben metaforları anlamıyorum!* "Hiçbir türden. Söylediğim her kelime doğru. Ben sadece Bay Hart'ın iyiliği için en iyisini istiyorum."

Tricia dudaklarını büzerek bana bakar ve ben de onun da beni küçümseyeceğini düşünürüm. O isteksizce mırıldanarak, "Bir otelde kaldığını söyledi, adı aklıma gelmiyor, bu doğru. Bana numaranı ver, hatırlarsam sana haber veririm" dediğinde şaşırıyorum.

Özellikle bana sesleniyor. Ayağa kalkıyor, çekmecedeki bir şeyler arıyor ve bana bir kalem ve not defteri uzatıyor.

Finlay kalkıp gitmek üzereyken, numarayı dikkatlice yazıyorum. Onu takip etmek için harekete geçerken, Tricia dikkatlice kolumu tutuyor. Finlay koridora çıkıp kayboluyor, ama o hala beni demir gibi bir tutuşla geri çekiyor.

"Ona güvenme," diye fısıldayarak elini bırakıyor. "Ciddiyim. Eğer biraz aklın varsa, o çocuktan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaş."

"Neden?" diyorum, biraz titreyerek.

"O aileyi mahvetti. Ne olduğunu gördüm. O bir zehir. Ailesi bile öyle diyor. *Zehir.*"

"Tamam... Neden? Yani, neden onlara öyle davranıyor?"

"Bazı insanlar doğuştan kötüdür," diyor Tricia. "Sana güzel sözler söylediğine ve yakışıklı olduğuna şüphem yok. Ama görünüş aldatıcı olabilir."

"Doğru."

Bana ekşi bir ifadeyle başını sallar. Ben bunu, "*Beni dinlemeyeceksin, eminim*" olarak yorumlarım.

Aklım karışık ve kalbim çarpıyor, park yerinde motoru çalışan arabama doğru yürüyorum. Ed ve endişelerini çok önemsememiştim, ama şu anda, sözlerimi geri alıyorum. Buraya Finlay'ın konuğu olarak geldim ve bunu yaparak gücümün büyük bir kısmını verdim. Bu gücü kime verdiğimi bilmeden yaptım. Ya gerçekten kötü niyetli bir şeyle ya da biriyle işbirliği yapmışsam? Öyle görünmüyor, ama belki de hissettiğim şey, kendi algılama gücünün aşılamayacağını düşünen herkesin kibiridir. Hepimiz iç güvenlik sistemlerimizin kusursuz olduğunu düşünürüz, ta ki öyle olmadıkları ortaya çıkana kadar. Herkes yalan söylendiğini anladığını düşünür. Susie fark ettiğinde ben fark etmedim. Finlay'de de bunu gözden kaçırdım mı?

"Teyzem sana ne dedi?" Fin, bacaklarımı ayak boşluğuna sallarken sorar.

"Sana güvenmemek için," diyorum, emniyet kemerimi takarken, ellerimin vücudumu saran adrenalin miktarını ele vermediğini umarak.

"Sana onun zehirli olduğunu söylemiştim."

"Öyle mi?" diyorum, Fin'e dönerek, sinirlerim yüzeye çıkıyor. "Annenle ilgili olan şey neydi?"

"Saçmalık mı?"

"Bu kadar saçmalıkla takip edilen başka kimseyi tanımıyorum."

"Ne şanslılar."

"Ya da en yakınları ve sevdikleri tarafından suçlanan." "O ne yakınım ne de sevgilim."

"*Kim* sevilen biri?"

Otuz altı yıl boyunca tek bir iyi karakter referansı almadan kim yaşayabilir ki?

Fin'in çenesi gerilir.

"Dediğim gibi. Benim ailemde, ben İspanyol gribiyim."

"İspanyol gribi hakkında şunu söyleyeyim, Fin: O hala milyonlarca insanı öldürdü."

"Şunu bir netleştirelim, orada tanıştığımız kadın sana güvenilir bir anlatıcı olarak mı geldi? Savunman için tanıklık etmesini isteyeceğin biri mi?"

"Hayır, tabii ki. Ama..."

"Ama ne?"

"Bana seninle birlikte olmamam konusunda en sert şekilde uyardı." "Artık çok uzun süre birlikte olmayacaksın."

Finlay ön cama bakıyor ve ben onun duygularını incittiğimi hissediyorum. Öfke, hor görme, hatta tehdit bekliyordum, onu incitmeyi değil. Onun incinebileceğini düşünmemiştim. Yoksa bu bir numara mı?

Sürücü tarafındaki camda yüksek bir vuruş sesi duyulur ve ikimiz de irkiliriz.

Trish teyze. Fin, camı elektronik olarak indirir ve bir *zeeeeep* sesi çıkar.

"Waldorf," diyor. "Hatırladım. Princes Caddesi'ndeki Waldorf."

"Teşekkürler," diyor Fin, ama Tricia çoktan dönüp eve girmeye başlamış.

En azından Bay Hart'ın bizimle aynı otelde nasıl kaldığını merak etmek, Tricia teyzenin sözlü bombalarından uzaklaşmak için bir kaçış yolu.

Susie'nin The Gladdy'de bira içerken daha fazla küfür kullanarak zaten söylemediği bir şey olmadığı halde, neden beni bu kadar korkuttuğunu tam olarak bilmiyorum. Sanırım bunun nedeni Fin'e yakınlaşmamdır. Önceden o, bir halk efsanesi, bir değişken, beşikteki gerçek bebekle değiştirilen ve sonra yanlışlıkla büyütülen bir goblin idi. Şu anda kiralık bir Mercedes'in direksiyonundaki adam değil, aptalca sevmeye başladığım, hatta aşık olduğum bir adam. Eski Finlay'ın yeniden ortaya çıkmasının rahatsız edici olacağını tahmin etmiştim. Bu mu?

Ama Tricia teyze çok emindi. Kimse sebepsiz yere yeğenini bu kadar sert bir şekilde eleştirmez, değil mi? Annesinin ona öleceğini söylemediği ve Susie'nin de onunla iletişime geçmediği doğru muydu? Bu çok büyük bir suçlama ve bunu yalanlayabilecek veya açıklayabilecek kadınlar öldü. Babası ise bunu yapabilecek durumda değil.

Hafızamı Susie'nin Tricia'ya yaptığı bir atıf için taradım ve sadece "doğru bir pterodaktil" hakkında bir şey hatırlayabildim, ama teyzesi de babasıyla kavga etmişti, bu yüzden Fin'in görüşünü mutlaka desteklediği söylenemez.

"Babam Waldorf'ta kalıyorsa, tabii ki," diyor Fin, ben tekrar dikkatimi ona verirken, ışıklarda aynasını kontrol ediyor, "ayrıntılar konusunda biraz kararsız olabilir."

"Yön duygusu tamamen sağlam görünüyor ama." "Doğru."

"Resepsiyondaki adamım, babam görünürse beni uyaracaktı!" diye söylüyorum, sırf bir şey söylemek için.

"Ama arkadaşın, o vardiyada resepsiyonda çalışan en az beş kişiden biriydi. Beşte bir şansımız vardı. Vardiyaya bağlı olarak."

"Doğru."

Arabayı durdurduk ve Fin anahtarları uzattı, döner kapıya başıyla işaret ederek *önce senin girmeni* işaret etti. Bu yolculukta ilk kez, gerginlik artık hedefimizle ilgili değil, aramızda gibi hissediliyordu.

"Nereden başlayalım?" diye Fin'e soruyorum, lobiyi incelerken, Fin de "Tam orada" diyor.

Bay Hart, paltosuyla on adım ötede, ayaklarının dibinde dolu bir çanta duruyor.

Kendimi tanıtip tanıtmayacağımı ve nasıl tanıtacağımı düşünmeye vaktim yok, çünkü yüzünde anında tanıdığımı gösteren sıcak bir ifade belirliyor.

"Eve?! Tanrım, burada ne işin var?" diyor, yüzü gülümsemeyle doluyor.

Aklını yitiriyor olması ama fiziksel olarak çok iyi görünmesi üzücü bir ironi. Central Casting'den çok az değişmiş, uzun boylu, sorumluluk sahibi, çocukluk anılarımdaki Mary Poppins'in babası gibi. "Ve genç arkadaşın," der, sessiz Finlay'i selamlayarak.

"Şey... Noel alışverişi yapıyorum!" diye cevap verdim, aklıma gelen ilk şey buydu. "Ya sen?"

"Ailemi görmeye gelmiştim, ama şimdi ayrılıyorum."

"Kardeşini gördün mü?" diye soruyorum aptalca.

"Evet, kardeşim ve kız kardeşim burada. Kardeşimi hiç bulamadım, galiba dışarıda."

"Ah... Kız kardeşin nasıldı?"

"Oh, her zamanki gibi. *Frasier'daki* o replik neydi? Düğün büfesindeki buz heykelinden daha fazla sıcaklık alırsın. Patricia karidesleri kesinlikle soğuk tutabilirdi."

Hem şaşkınlıktan hem de neşeden gülüyorum — Tricia'nın numarasını bilip eski sitcomlardan replikler hatırlaması. Bu da benim hatırladığım Bay Hart — gazetesini sallayıp, Susie ve bana kapıdan çıkarken, kötü bir şey yapmaya giderken sevgiyle sert sözler söyleyen Bay Hart.

"Şimdi Nottingham'a geri döndün mü?" diyorum.

"Evet, evet, döndüm..." Saatine bakar. "Trafik yoğun değilse, çay saatine kadar dönebilirim."

"Oh. Ne tesadüf, biz de öyle yapacağız," diyorum Finlay'e, o da başını sallıyor. Biraz ikna etmek zorunda kalacağımızı düşünmüştük; Edinburgh'daki bu karşılaşma planında Bay Hart'ın önünden gideceğimizi sanmıştık, ama durumun tersine dönmesi ikimizi de şaşkına çevirdi.

"Yarışalım!" Bay Hart neşeyle diyor. "Ah, teşekkürler!" Waldorf personeli görünce ekliyor.

"Dikkatli sürün!" diyorum ve beyaz eldivenli kapıcı araba anahtarlarını aldığıını işaret ederken boşuna izliyorum. Finlay'e itiraz veya onay için bakıyorum ve o omuzlarını kaldırıp indiriyor.

"Peki, 'İskoçya'yı Ziyaret Et, Iain Hart'ı Kurtarma Operasyonu' büyük bir başarıydı, değil mi?" Fin, babasının döner kapıya doğru ilerlemesini izlerken diyor. "Biz burada olmasaydık ne olurdu düşünmek bile istemiyorum."

"Onu durdurmaya çalışmalı mıyız?" diyorum.

Finlay omuz silkiyor. "Geçerli bir ehliyeti ve gitme isteği var, ayrıca arabasını nasıl geri alacağız ki? Asıl amaç onu tek parça halinde eve geri getirmek ve herhangi bir piramit şemasına kaydolmamış olmasını sağlamaktır. Bildiğimiz kadarıyla, durum böyle olacak."

Sesindeki mesafe, bana istediğim takdirde hayatımın patronu olabileceğimi söyleyen ve telefonundaki eski fotoğrafları gösteren Finlay Hart'ın, en azından şimdilik ortadan kaybolduğunu gösteriyor. Perdeler tekrar indi. Görünüşe göre, ona şüpheyile yaklaşarak Tricia'nın tarafını tutmuşum.

"Sanırım öyle."

Hissettiğim şeyin edebi bir karşılığı var: bathos. Antiklimaks. Bu, arayışımızın sonu, ama olması gerektiği gibi hissettirmiyor. Bir mücadele mi istedim, Bay Hart'ı tehlikeden kurtardığım hissini mi? Hayır, iyice düşündüğümde, elbette istemedim.

"Çabuk toparlanıp on beş dakika sonra burada buluşabilir misin?"

"Evet," diyorum.

"Tamam, sen git, ben çıkış işlemlerini halledeceğim."

Asansörle odama çıkarken, kendimi daha hafif hissetmem gerekirdi.

Ama bunun yerine midemde bir taş var, bir kaya, sanki sürükleyen bir ağırlık gibi.

O kelimeyi tekrar tekrar duyuyorum. Sanki alay ediyormuş gibi, buna inanıp inanmayacağımı soruyor. Bununla ne yapacağımı soruyor.

Birinci kat düğmesine basıyorum.

Hiçbir şey. Bununla hiçbir şey yapmayacağım, çünkü Finlay Hart'ı hayatım boyunca bir daha görmemem için birkaç saatim kaldı ve bu, asla çözemeyeceğim bir bilmece. Susie'nin son parçaları mezarına götürdüğünden eminim. Asansör, birinci katta ping sesi çıkarır.

Zehir.

İngiltere'ye dönüş yolculuğunda ortam oldukça sakin. Birbirimizin gözlerine bakmamıza gerek yok ve en azından ortak bir amacımız var. Ben radyoyu veya klimayı kurcalarken, Finlay ara sıra trafikle ilgili sıradan yorumlar yapıyor ve genel olarak, navigasyon cihazı muhtemelen ikimizden de daha fazla konuşuyor.

Leicester'ı geçerken Finlay aniden, "Babamla iki dakikalık bir sohbet için seni bu kadar uzağa sürüklediğim için kendimi gülünç hissediyorum," diyor ve ben onun aslında şunu da kastettiğini biliyorum: O kirli çamaşırları gördün, peki ne için?

Susie'nin cenazesinden önceki hafta, benim aile evinde kalmamdan ne kadar nefret ettiğini hatırlıyorum. Güzel restoranlara gitmek, zorunluluktan gelen bir erdem haline gelmişti.

"Gerçekten, sorun değil," diyorum. "Zaten City Nights'tan aldığım tatil hakkımı kullanacak pek bir yerim yok. Değişiklik dinlenmek kadar iyidir, derler."

"Değişim dediklerinde, bunun anlamının benim işlevsiz ailemle tam bir patlama yaşamayı da kapsayacak kadar esnek olduğunu sanmıyorum," diyor, yüzünü buruşturarak.

Oh, o da benim gibi hala teyzemle olan karşılaşmayı düşünüyor. Bu, hayatımın en garip on beş dakikası olarak değerlendirilmeli.

"Sanırım... neydi adı? City Nights'ta kalacaksın?" diyor Fin.

"Şimdilik kalacağım, ipotek ödemem ve bakmam gereken bir kedim var. Asıl soru, City Nights'ın beni kabul edip etmeyeceği. Bu günlerde esprili şeyler yazarak geçimini sağlamak için pek fazla yol yok, değil mi?"

"Ne yapmak istersin? Hayalindeki iş nedir? Yazmak, muhtemelen?"

"Evet, *NYT'deki* Long Reads'i ya da *Vanity Fair'de* eskiden yayınlananları biliyor musun? Binlerce kelimededen oluşan, gerçekten harika yazılmış ve gazetecinin konuyu araştırmak için aylarca zaman harcadığı yazılar. Pickfair Malikanesi'ni içeren eski Hollywood skandalları ya da bazı gerçek suç soruşturmaları gibi. Sonunda kitaba dönüştürülen türden. Golden State Katili hakkındaki gibi."

"Senin mizacın neşeli, değil mi?" diyor Finlay.

"Cure'un benimle ilgili şarkıları var," diyorum ve sonra pişman oluyorum.

Fin memnun görünüyor, ama yüzü hafifçe kızarıyor. Bana bunu söylememiş olmayı dilediğini merak ediyorum. Spontane olarak ne söylediğini ve ne yaptığını merak ediyorum. "*Hiç rol yapmayı bırakmak istediğin oldu mu?*" sorusunun nereden çıktığını merak ediyorum.

"Cidden, evet, ne demek istediğini anlıyorum," diyor. "Yazma konusunda. Kulağa çok iyi geliyor. Peki, bu işe nasıl başladın?"

"Hiçbir fikrim yok," diyorum. "Ayrıca, basılı medyanın altın çağı ve uygun bütçeler için bir zaman makinesine ihtiyacın olur."

"O zaman makinesini kullanabileceğim şeyler var," diyor Fin. "İki kişi oturabilir mi?"

"Onunla ne yapacağına güvenebileceğimden emin değilim," diyorum ve herhangi bir hakaretin etkisini azaltmak için gülümsüyorum.

"Ben de onunla ne yapacağıma güvenebileceğimden emin değilim."

Anlamalı bir sessizlik başlar. Bu sessizliği bozmam gerektiğini hissediyorum, özellikle de Susie'nin kardeşini muhtemelen son kez göreceğim için.

"İkimiz de geri dönüp Susie'ye başka tarafa bakmasını söyleriz, değil mi?" diyorum, bu düşüncenin acısı beni kaba yapıyor.

"Evet," diyor Finlay, bana bir bakış atarak. "İkimiz de öyle yapardık." Kısa bir sessizliğin ardından şöyle diyor: "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Kız kardeşimin ölmesini istemediğimi varsayarsak." "Bu... çok açık, değil mi?"

"Babamdan önce tanıştığımız akrabam aynı fikirde değil," diyor Fin, direksiyonu tutuşunu düzelterip gözlerini yola dikerek. O fotoğrafta çok iyi bir modeldi çünkü sert ve ifadesiz birine dönüşebilme yeteneği vardı. Ne düşündüğünü asla bilemezsiniz.

"Seni ihmale suçladı ama Susie'nin... olmasını istediğini düşünmezdi, değil mi?" Bu o kadar grotesk bir fikir ki, cümleyi bitiremiyorum.

"Evet, çıtası gerçekten o kadar düşük," diyor Fin, sesi kalınlaşmış. "Bunun, daha sonra yapacağımız konuşmanın temeli olduğunu sanıyordum. *İspanyol gribi hala milyonlarca insanı öldürüyor.*" Bunu söylerken, yolun üzerinden gözlerini ayırıp alaycı bir gülümseme atıyor.

Bağlam dışı olarak bana tekrarlanan sözlerime duygusal olarak tepki vermeye başlıyorum.

"Bu senin benzetmendi, senin gerçekten cinayet işleyebileceğini kastetmedim! Susie'ye zarar vermek istediğini bir an bile düşünmedim," diyorum, en azından bu doğru olduğu için mutluyum, kahve dükkanlarında, sadece yarı şaka olarak, birkaç hafta önce yapılan "Finlay Hart bir katil" imaları hariç. Buraya gelirken arabada onu bir suikastçıya benzetiyordum. "Bu delilik."

Fin bana bakıp hüzünle gülümser. "Dediğim gibi, seni ailemle tanıştırdığım için üzgünüm," der ve şerit değiştirirken diplomatik bir şekilde bir sınır çizer.

Karmaşık bir sevgi ve belirgin bir pişmanlık hissediyorum.

"Kişisel bir şey sorabilir miyim?" diye sessizce soruyorum. "Beni ilgilendirmez, her zamanki kurallar geçerli."

"Evet," diyor Fin, gözleri hala yolda.

"Annen neden sana öleceğini söylemedi?"

Korkunç bir sessizlik olur ve bu soruyu sormamın çok kötü bir şey olduğunu düşünürüm.

"... Sanırım, kalan zamanında görmek istediği son kişi bendim," diyor Fin. "Kelimenin tam anlamıyla, çünkü ona sadece hospise kaldırıldığında haber verildi. Çok kızgın ve incinmişim, bir hafta bekledikten sonra uçağa bindim. Ve sonra o ölmüştü. Teyzem haklıydı. Susie'nin söylediği doğrudu. Sadece cenazeye geldim."

Ona hızlıca bir bakış atıyorum ve bir an için gözlerinde gözyaşı olduğunu düşündüğüm bir parıltı görüyorum, ama bir göz kırpma içinde yok oluyor.

"Üzgünüm," diyorum sessizce ve yetersiz bir şekilde. "Peki *ama o neden seni umursamadı?*" diye sormak istiyorum, ama bir açıklama yapılmayacaksa bu çok büyük bir soru.

Artık Bay Hart'ın ortaya çıkmasının neden bu kadar boşluk yarattığını anlıyorum — o bizim görevimizin amacıydı, ama sonunda bir engel gibi hissettirdi. Bir şeyi çözmeye çalışıyordum ve bu süreç aniden durdu. Hayatımın geri kalanını Finlay ile ekranların arkasında ne olduğunu merak ederek geçireceğim.

O zaman kendini şanslı say.

İlk kez, hayali Susie'nin araya girmesinden rahatsız oldum. Ona meydan okumak istiyorum — onun Fin'ini bu Fin ile birleştiremiyorum. Bu hikayede eksik bir şey var ve bir görüş bildireceğim: Bence bu onun kalbi değil.

"Bu sen misin?" Fin, arabayla benim sokağında, evime doğru ilerlerken sorar. "Evet, benim," derim, pes etmiş bir şekilde. Arabayı durdurur, motoru kapatır

ve bir an için bir şey söyleyeceğini düşünürüm, ama arabadan inebilmek için kemerini kilitten çıkarır ve bagajdan çantamı bana uzatır.

"Yardımanın için teşekkürler," diyor Fin, bagaj kapağını tekrar kapatıp.

"Yapmadım, değil mi? Kusura bakma."

"Gerçekten yaptın."

"Teşekkürler."

"Kendine iyi bak, Eve. Ve eğer Brooklyn'e gelirsen ve kalacak bir yere ihtiyacın olursa..."

"Aynı şekilde, Carrington," diyorum, evimi işaret ederek, ve ikimiz de gülüyoruz.

"Dikkat et, teklifini kabul edebilirim," diyor Fin ve ben, o kaşlarının altından bana bakarken yüzümün ifadesinin sabit ve tarafsız kalmasını umuyorum.

Elimi uzatıp elini sıkmak için uzattım, daha çok bitirmek için bir an bulmak için. Fin elime baktı, elimi tuttu ve beni hızlı ve sıkı bir kucaklamaya çekti. Bagajım olduğu için diğer kolumu ona dolayamadım, bu yüzden yüzümü gömleğine bastırarak boyun eğdim. Beş saat araba sürmüş biri için aşırı derecede güzel kokuyor, diye düşündüm. Bana neden minnettar? Görünüşte bu iyi bir davranış, ama içimden ve kemiklerimden bunun daha fazlası olduğunu biliyorum. Susie'nin en iyi arkadaşıyla iyi geçinmek, kız kardeşiyle barışmaya en yakın olacağı şey olduğu için mi?

Tek kelime etmeden, arkasını dönmeden ayrılıyor ve ben cevabı asla öğrenemeyeceğim.

Edinburgh'un garip zamanlaması nedeniyle, hiç kimse gibi Çarşamba günü işe dönüyorum ve "plan"ın ne olabileceğini tartışmadan, sanki plan buymuş gibi davranmak zorundayım.

"Haftaya dönmeyeceğini sanıyordum!" diyor Lucy, masumca ve uygunsuz bir şekilde. Neyse ki, "Wowcher'da otel indirimi vardı, bu yüzden tarihleri seçemedik" diye mırıldanmam işe yarıyor gibi görünüyor.

"Hangi otel?" diyor Lucy.

"... Waldorf."

"Hay sıçayım, Waldorf'ta indirimli fiyatlar mı var?" diyor Phil.

Phil, tinsel ile süslenmiş monitörünün üzerinden bana keskin bir bakış atıyor ve büyük beden pantolon kemerinden yukarısı, bir şaka dükkanından alınmış elf kostümüyle kaplı. Takvim Aralık ayına girer girmez, Phil — normalde aşırı huysuz kişiliğine aykırı bir şekilde — mevsimsel komedi saçmalıklarını kucaklıyor ve her zaman yanında bir kutu Quality Street şekerlemesi bulundurmakta ısrar ediyor.

"Airbnb sektör üzerinde gerçekten büyük bir etki yaratmış olmalı," diyorum, sahte bilge profesör gibi başımı sallayarak.

"Erkek arkadaşınla mı gidiyorsun?"

diyor Phil. "Hayır, bir arkadaşım."

"Noel'de Waldorf'u bir kız arkadaş için harcayacağımı sanmıyorum," diyor Lucy. "Travelodge'da kalıp sinirlenebilirim ve parayı ayakkabıya harcayabilirim."

"Kız arkadaş değildi, Lucy," diyor Seth, bana sırtarak. "O sadece erkek arkadaş değil, değil mi?"

"Oh, iyi dedin," diyor Phil, ikimizden birine bakarak. "Bizi aptal yerine koyma, Harris!"

"Phil, ucunda çan olan çizgili bir şapka, büyük sivri lastik kulaklar ve üzerinde 'I'm SHINNY UPPATREE' yazan bir tişört giyiyorsun."

Bugünün ekranını açıyorum.

TEQUILA! Seni mutlu eder. Ya da çok hasta eder. Tequila'da ortası yoktur, değil mi?

"Marg Masters" ile yeni margarita yapma dersleri

Tanrım, bu çok sıkıcı. Öyle ki, öğle arasında Google'da *yaratıcı yazma kurslarını* aratıyorum ve geceleri hala tatildeymiş gibi davranmaya çalışıyorum, Hint yemeği sipariş ediyorum ve Roger'ın burnunu folyo tepsilerdeki körili nohutlardan uzak tutmak için boşuna mücadele ediyorum.

Fin'e babasının durumunu mesajla bildirme konusunda tereddüt ediyorum, ama yazdığım her şey garip, yapmacık ve beni pek ilgilendirmiyor gibi geliyor.

Garip bir durum: sanki kuzeye yaptığım yolculuk hayatıma taze bir soluk getirmiş ve şimdi odaların ne kadar havasız olduğunu daha iyi fark ediyorum. Finlay Hart'ın pek çok kusuru olabilir, ama ilerleyememek bunlardan biri değil. Evimin tavanları bile daha alçakmış gibi geliyor. Belki de bu, The Waldorf'un kaçınılmaz etkisidir.

Cuma günü işim bittiğinde, ofisten tren istasyonuna doğru tepeyi iniyorum, valizimi sürükleyip, şişkin bir alışveriş çantasıyla uğraşıyorum, çünkü öğleden sonra Justin'den WhatsApp'ta doğum günü kulübesinin lojistiği ile ilgili bir mesaj aldım:

EEEEEEV! Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Mümkünse büyük bir mısırla beslenmiş tavuk, uzun kibritler, slimline tonik (düğün diyeti yapan kim tahmin et? İpucu: gelin değil) ve iki pint çift krema getirir misin? SENİ SEVİYORUM VB. xxx

Derby'ye giden bir trenle acele etmem gerekiyor ve sonra titreyerek, beni ıssız bir yerdeki kulübeye götürecek taksiyi bekliyorum. Mesafeyi tahmin etmekte kötüyüm ve Uber'i düşünmedim, bu yüzden yerel minicab bana bir ton paraya mal oluyor ve kırk beş dakika sürüyor.

At çitinin kapısının önündeki çamurlu bir yerde durduğumuzda, açlıktan ölüyorum ve normal bir insan gibi doğum gününde Pizza Express'e gitmediği için Justin'i içimden lanetliyorum. Şu anda evin beyaz şarabıyla keyifli bir şekilde sarhoş ve hamur toplarıyla dolu olabilirdim. Justin, varışımın nispeten geç olması nedeniyle muhtemelen ben gelmeden önce yemek yiyeceklerini söylemişti, ki bu da iyi oldu, çünkü sonunda felaket bir şekilde geç kaldım.

Justin'e göre kulübe dört yüz yıllık ve kapıyı açıp tekrar kilitledikten sonra tehlikeli bir yokuş aşağı inerek ulaşıyor —ve neden dışarıda ışık yok lan?!

"Lanet olası aptallar!" diye bağıyorum, ayağım takılıp çamurda kayarak kapıya doğru kırımın üstüne kayıyorum.

"Dinle! Cheltenham Kadın Koleji mezunlarının sesini duyduğumda tanırım..." Zifiri karanlıkta bir ışık parlaması göründü (kırsalın ne kadar karanlık olduğunu hep unutuyorum) ve Justin, ponponlu şapka takmış ve elinde büyük bir kadeh kırmızı şarapla ışığın içinde duruyordu. "Biraz *Withnail and I* gibi, değil mi? Crow Crag'a hoş geldin! Sakin ol Leonard, sadece Eve!" diyor, henüz görünmeyen ama sesinden heyecanlı olduğu anlaşılan bir köpeğe.

"Şimdi bana da bir bardak doldursan iyi olur," diyorum.

Kapıda zorlanıyorum, kirli ayakkabılarımı çıkarıyorum, paltomu çıkarıyorum ve ağır alışveriş çantasını Justin'e veriyorum.

"Ah, canım. Charles ve Diana şurada, giderken mutfakta şarap şişesi ve kadeh göreceksin. El çantası büyüklüğündeki köpeği takip et."

Zıplayan Leonard'ı okşamak için eğiliyorum. Kulübenin kirisleri o kadar alçak ki, kapılardan geçmek için eğilmem gerekiyor. Ön odada Ed ve Hester bana bakıyorlar, kalın kazakları ve çıtır çıtır yanan şömine ışığıyla, yan yana duran Boden resmine benziyorlar.

Leonard yakındaki bir sandalyeye oturduğunda, "İyi akşamlar, Eve!" diye şarkı söylerler. Ben de kadehimle onlara kadeh kaldırıyorum. Cenaze törenindeki kavga çok uzun zaman önce olduğu için, sanki hiç olmamış gibi davranabileceğimiz için rahatlamışımdır. Ed bana biraz rahatsız bir bakış atar ve ben de ona her şeyin normal olduğunu göstermek için gülümserim. Olabildiğince normal.

Justin bana bir tabak güveç ve püre getirir ve ben de lokmalarımı yerken Edinburgh'daki olayların özetini anlatmam istenir.

Kısa ve olumlu bir özet yapıyorum.

"Kardeşin nasıldı, Nosferatu'nun sevimliliğini korudu mu?" diyor Ed.

"Bana daha çok Yes-feratu gibi geldi," diyor Justin.

Bu çok bariz soruyu nasıl yanıtlayacağımı düşünmemiştim. Aklım daha önemli konulardaydı. Finlay Hart'ın karanlık bir otel odasında bana nasıl baktığını hatırlamak gibi.

"Aslında... iyiydi. Sonunda onu oldukça sevdim. Sanırım tanıştığımızda savunmacı bir tavır sergiledi, çünkü onun hakkında kötü düşüneceğimizi biliyordu."

"Susie bize onun tam bir pislik olduğunu söylediği için onun hakkında kötü düşünmüştük. Şah mat."

"Kimi mat ediyorsun, beni mi?" diyorum Ed'e. "Esas olarak onu."

"Onu daha iyi tanıyorum."

"Ne, birkaç gün Arthur's Seat'e çıktığın için onu kendi kız kardeşi kadar iyi tanıdığını mı söylüyorsun?" Ed alaycı bir şekilde sorar.

"Belki bir bakıma, evet, tanıyorum," diyorum, Ed'in inanamama ifadesinin derinleştiğini izleyerek.

"Ne?!" diye bağırır.

"Susie onunla hiç yatmadığı için mi onu daha iyi tanıyorsun?" Justin ellerini dua eder gibi birleştirerek bana sorar. "Gerçekten 'Arthur's Seat'e çıktın mı? Lütfen çıktığını söyle ve bana vahşi erotik sınırlardan haberler getir. Burada aşk hayatım tuğla duvar gibi."

"Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama hayır," diyorum ve Ed'e bakmaktan kaçınıyorum, böylece onun tepkisini veya rahatlamasını ölçüyorum. Bu bir değişiklik. Ed'in umursaması umurumda değil mi? Ed'in umursaması uzun zamandır benim yol göstericim olmuştur. Bu konudaki duygularımı tekrar test ediyorum... *O kısıkanıyor, umursamıyor musun?* Hayır, hiçbir şey.

"Hahaha, olsaydı bize söylerdi, Justin," diyor Hester.

Hester'a bakıyorum, kulağının yanında altın rengi bir saç telini çeviriyor, siyah skinny jean pantolonuyla düzgün bacaklarını çaprazlamış, canlı dudaklarına en sevdiği Mac Lady Danger rujunu sürmüştü. Hester çok dekoratif.

Kızıl dudaklarının alaycı seğirmesinden, Hester'ın Susie'nin cenazesindeki tartışmamızı affetmediğini ve bunun yerine farklı bir düşmanlık seviyesine geçtiğini kolayca anlayabiliyorum. *Meydan okuma kabul edildi.* Kadın kavgalarında, erkeklerin hayali yorumlarına asla güvenmeyin.

Ed kaşlarını çatmış, şarabını yudumluyor.

"Sana söyledim. Neden söylemeyeyim ki?" diyorum.

"Çünkü herkes onun berbat olduğunu düşünüyor." Hester, kablo örgülü omzunu silkiyor, gevşiyor ve bardağına biraz daha şarap döküyor.

"Onunla yatmak isteseydim, senin onu berbat bulman umurumda olmazdı," diyorum ve konuşurken, havanın kaygısız sohbetten her yöne uçan, yüklü alt metinlere dönüştüğünü duyabiliyorum.

"Sen öyle diyorsan öyledir," diye mırıldanır Hester, bir eliyle kanepenin minderlerini düzelterek yeniden oturur.

"Evet, öyle diyorum," derim. "Karar verme sürecimi senden daha iyi bildiğim için."

"Haklısın," diye mırıldanır Hester, sesini alçaltarak.

Justin, bu ani savaşa girilmesinden rahatsız görünür.

Ed hâlâ öfkeyle ateşe bakıyor ve şarabını yudumluyor. Finlay ile yattığını düşündüğünü sanmıyorum, bu da bana sadece onu onayladığım için bu kadar kızgın olduğu anlamına geliyor olmalı. Bana ne kadar kontrol hakkı olduğunu düşünüyor?

"Susie ondan nefret ediyordu," diyor Ed.

"Bana onun hakkındaki fikrimi sordun, onun fikrini değil," diyorum, sesim bıçak gibi keskin.

"Neden onun hakkında yanlış düşündüğünü düşünüyorsun?"

"Her konuda haklı değildi," diyorum, Ed'e düz bir bakışla bakarak, o da tehlikeyi sezerek cevap vermiyor.

"Eskiden mankenlik yaptığını söylememiş miydi?" diyor Justin, aceleyle, çaresizce. "Onun psikiyatrist olduğunu sanıyordum?" diyor Hester.

"*Neymiş o?!*" diyor Ed, yeni bir saldırı fırsatı bulduğu için sevinçle, gözleri şeytani bir zevkle parıldayarak. "O bir manken-psikiyatrist. Bana senin... ile olan ilişkiden bahset." Ed başını çeviriyor, sonra abartılı bir suratla geri dönüyor. "...*baban.*"

"O bir psikolog ve dürüst olmak gerekirse, bu işte çok başarılı görünüyor. Parası da bol," diyorum ve boş tabağımı Justin'e veriyorum. "Gerçekten çok ünlü kişileri tedavi ediyor, o kadar ünlü ki bana kim olduklarını söyleyemedi."

"Ne kadar da *uygun*. Zengin çocuklar her zaman başarılı olur." "Bu mantığa göre Susie de zengin bir çocuktü."

"Öyleydi, ama bunu inkar ettiğini sanmıyorum," diyor Ed. "Finlay bunu nasıl inkar etti?"

"Babam öldüğünde daha da zengin olacak. Vasiyetini değiştirirken bir oyun oynandığını hiç öğrendin mi?" diye soruyor Justin.

"Hayır," diyorum. Bu konuda kararsızım. Fin'in bunak Bay Hart'ın başında durup ona noktalı çizgiye adını yazmasını söylediğini hayal edemiyorum, ama aynı şekilde, olan birçok şeyi de hayal edemezdim.

"Tanrım, zavallı yaşlı adam," diyor Ed. "Karısını, kızını ve aklını kaybetti, ve bir gün makinelerini kapatıp kapatmama kararı o adam tarafından verilecek."

"Tatlı ister misin, Eve?" diyor Justin, *havayı hafifletmek için* neşeli ev hanımı ses tonuyla. "Pembe kremalı spotted dick var."

"Dalga mı geçiyorsun?" diyorum.

Leonard sandalyesinden atlar ve havlamaya başlar. "Şaka yapmıyorum, açgözlü oğlum da yapmıyor."

ED VE HESTER ilk olarak, kulübenin ön tarafındaki ebeveyn yatak odasına girerler. Oda, bizim kalktığımızda onları rahatsız etmeyecek kadar uzaktadır.

Justin, sigara içebilmek için dondurucu karanlıkta dışarıdaki piknik masasına bir fırtına feneri götürür. Bana bir palto giymemi söyler ve bardağımı yeniden doldurur. "En fazla on dakika. Bu benim *doğum günü hafta sonum*."

"Bu karşılama, Ed ve Hester'ın bana yaptığı kadar sıcak," diyorum dişlerim takırdayarak, Leonard'ı okşayarak. Leonard, hüzünlü sesler çıkarır ve sonra tekrar içeri girer.

"O ikisi arasında bir gerginlik var," diyor Justin, sesi alçak, ağzının kenarından duman üfleyerek. "Dün gece sürekli '*tuzu uzatır mısın, LÜTFEN*' diyorlardı. Birkaç ay içinde düğün planlamak onları çok yoruyor gibi geliyor bana. Neden bu kadar aceleci davranıyorlar ki? Hester çok içiyor, ama *sorun o* değil."

"Hester ile cenazede kavga ettiğimi biliyor musun?" Justin başını sallar. "Kendini hazırla..." Justin'e her şeyi anlatırım, üniversiteye giderken kaybettiğimiz, su hasarı nedeniyle kaybolan mektuptan, cenazeden bir gün önce sır kutusu içinde gördüğüm Susie'nin Rock City'deki seks mektubuna kadar. "Bildiğini biliyordum, ama hepsini bilmiyordum," diyorum. Bu açıklamayı yapmak bana zor gelmiyor, muhtemelen Finlay ile yaptığım alıştırmalar sayesinde. İlk kez, Susie'ye, Justin'e ve hatta Ed'e, daha önemli olduğu zamanlarda nasıl hissettiğimi anlatmam gerektiğini gerçekten ve tam olarak anlıyorum. Bu bilginin sonsuz güç kaynağı, kısmen söylenmemiş olmasıydı.

Bir dakika. Yine duygularımı test ediyorum: Ed ve Susie'nin tuvalet kabininde birbirlerine sarılmış hallerini hayal ediyorum, Susie'nin uzun bacakları Ed'i sarıyor, Ed'in şehvetli inlemeleri duyuluyor. Hayır... hiçbir şey yok mu? Antropolojik bir merak var, ama acı yok. Evet, gerçeklerden korunmuş olduğum için kendimi aptal hissediyorum, sanki kırılğan ve histerik bir Bayan Rochester gibi. Ama midemin soğuk elleri olan bir doktor tarafından oyulduğu hissini yaşamıyorum. Belki de bu kadar çok kırmızı şarap içtiğim içindir.

"Bunu bilmiyor muydun? Hepimizin bildiğini ama bir daha asla bahsetmeyeceğimizi sanıyordum. Steve Coogan ve Courtney Love'dan bu yana en ürkütücü çift. Brrrr."

"Hayır. Susie, Ed'e aşık olduğumu düşündüğü için bana hiç söylemedi."

"Öyle miydin?" diye soruyor Justin. "Evet," diyorum.

"Öyle misin?" diyor.

"... Bilmiyorum."

"Eesh, bunun için bir küllük getireyim," diyor Justin, şimdi gece geç saatlerde derin ve anlamlı bir sohbet başlıyor. "Neden sigara içilmeyen bir kulübe seçtim? WiFi'yi öncelikli tuttum. Kimse 'dünyadan tamamen kopuk, sakın ve huzurlu bir cennet' gibi bir şeye ihtiyaç duymaz."

"Bugünlerde hepsi sigara içilmez. Ayrıca sen sigarayı bırakmamış mıydın?" "Susie öldüğü gün tekrar başladım."

Justin bir kahve fincanı ile geri döner ve sigarasını içine vurur. "Bu büyük tartışılmamış konuyu ele alalım. Bunun karşılıklı olduğunu düşünüyordum, Susie de öyle düşünüyordu," diyor Justin. "Susie ve ben hep şöyle derdik: *Ed neden ona söylemiyor? Neden o*" —Justin yukarıyı işaret ediyor—" *ekmeğinin hangi tarafının yağlı olduğunu görmüyor?*"

"Gerçekten mi?" Bu, egomu biraz düzeltir. "Neden aşık olduğumuzu düşündün? O kadar şeffaf bir aptal mıydım?"

"Hahaha." Justin derin bir nefes alır. "Hayır, tek bir şey değil. Birbirinize bakışınız, cinsel gerilim. Ed altıncı sınıfta sana kesinlikle takıntılıydı. İlk yılımızda kendini kelepçelemesi beni bu kadar sarsmasının bir nedeni de buydu, bunu seni kaçırmanın bir telafisi olarak gördüm. Ve sonra... şey. Gerisi tarih. Gerisi *Hestery*."

"Susie neden bana bu konuda hiçbir şey söylemedi?"

"Sanırım seni utandırır diye düşündüğü için mi? Ve sarhoşken Ed'i kandırdıktan sonra, politik olarak çok riskli bir durum oldu. Yani, utanç duyduğum bir şey yaptıysam, onu vebadan kaçır gibi kaçınırım, iş biter. İnkâr, çok küçümsenen bir başa çıkma mekanizmasıdır."

"Sanırım öyle. Sence neden oldu? Ed ve Susie, yani."

"Çünkü yirmi dört yaşındakiler azgın mı? Bilmiyorum. Ed'in, sizinle tanıştığımız günden itibaren, bir noktada ikinizden biriyle birlikte olacağına emindim. Hepimiz birbirimizi seviyorduk ve aşk karmaşık ve sıçrayıcı olabilir."

Gülüyorum. Keşke Justin'le bunu daha önce konuşsaydım.

"Suze istediği herkesi elde edebileceğini bilmek hoşuna gidiyordu ve Ed kadınların ilgisini reddedecek biri değil."

"Bana acı verse bile mi?" diyorum, bu bir soru değil, daha çok bir ifade. "Onun üzerinde hiçbir hakkım olmadığını biliyorum. Artık üzüntü ya da öfke değil; sadece nedenini anlamıyorum."

"Hmmm evet, ama Suze acımasız bir yanı vardı," diyor Justin. Mum ışığında kan çanağı gözlerine bakıyorum. "Benim de var. Bunu birbirimizde fark ettik. Onu gerçek haliyle hatırlamak istiyorum, ve gerçek hali daha az güzel yanları da vardı."

Başımı sallıyorum ve Finlay'ın, Susie'nin araştırma yapmak için izinsiz girdiğine dair fikrini düşünüyorum. Aramızdaki en büyük fark, benim sürekli umutsuzca aşık olmam ve Susie'nin aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmemesiydi.

Susie'yi kaybetmek ve sonra bu sırrı öğrenmek, onun Ed ile neden yattığına dair asla bir cevap bulamayacağım anlamına geliyordu. İçgüdülerim, Finlay'ın görüşünde Susie'den alabileceğimden çok daha eksiksiz bir cevap olduğunu söylüyor.

Etrafımızı çevreleyen mürekkep siyahı tepelere bakıyorum, komşu evlerin tuhaf sarı ışıkları tek tesellim. Finlay Hart'ı özlediğimi fark edince kendime şaşıyorum. O ürkütücü derecede yakışıklı, kapalı yüzüne bakıp, bir sonraki sözünün ne olacağını merak ediyorum. Gözlerinin arkasında neler olup bittiğini merak ediyorum. Finlay Hart'ı özlemek, ne kadar garip, değil mi?

Susie'nin "*sapık*" dediğini duyuyorum.

"Sana bir şeyi onaylayıp onaylamadığını sormak istedim," diyor Justin. "Francis ile tekrar iletişime geçeceğim."

"Eski sevgilin Francis mi?"

"Evet. Bir şeyin farkına vardım. O harikaydı, ama ben ona çok kötü davrandım." "Tamam."

"Birinin erkek arkadaşı olmaya hazır değildim. Şimdi hazırım. Ama bir yıl sonra geri dönüp, daha olgun, daha akıllı ve yas tutan biri olduğumu söylemenin, otuz yaşında tam anlamıyla olgun bir insan olabilen birine yapılabilecek en büyük hakaret olup olmadığını bilmiyorum. Benim, yerleşmek için yeterince insanla yatmadığımı söylediğimi dinlemek zorunda kalan birine."

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Gururun, aşka bir şans vermekten daha önemli olmasına izin verme," diyorum.

"Bu çok saçma bir yaklaşım değil mi? Bu öncül çok saldırgan değil mi?"

"Bana göre değil, ama bunu Francis karar verecek." Justin başını sallıyor.

İkimiz de arkamızdaki kapının açılmasıyla irkiliriz ve Ed bornozuyla kapıdan başını uzatır. Çok gürültü yaptığımız için azar işiteceğimizi düşünürüm.

"Siz ikiniz üşümüyor musunuz?"

"Nikotin ihtiyacım giderildi, şimdi içeri giriyoruz," diyor Justin. "Seni uyandırdık mı?"

"Hayır, uyuyamadım," diyor.

Fırtına fenerini mutfak masasına geri götürüyorum ve Justin viski dolduruyor.

"Şarabımı bitireceğim, teşekkürler," diyorum, avucumu kaldırarak. Grup tatillerinin ve tüm bekarlığa veda partilerinin kuralını bilmeden otuz dört yaşına gelmedim - herkes ilk gece tamamen sarhoş olur ve tatilin geri kalanında kapasitelerinin altında kalırlar.

"Siz ikiniz gece yarısı çalışıyor musunuz?" diyor Ed.

"Bir şekilde unutulması gereken çok fazla keder var," diyor Justin. Kadehini kaldırıyor. "Suze'ye. Bana sigara içmek için eşlik eden ve şu anda kar topu yapmaya çalışan Suze'ye."

Kadehlerimizi tokuştururuz ve midemde beton gibi ağır bir boşluk hissederim, çünkü kederimin bir başka küçük dönüm noktasını geçtim — Susie'nin burada olmadığını fark etmeyi unuttuğum. Onun yokluğunu doğal kabul etmişim. O olmadan daha sessiziz ve enerji aynı şekilde çatırdamıyor.

Bu konuda sohbet ediyoruz, ama bu düşünce beni bir anda ayılttı.

Ayrıca, atmosfer bir şekilde "tuhaf".

Ed sürekli bana bakıyor. Onun benim yanımda gergin olduğunu, dikkatimi çekmeye veya onayımı almaya çalıştığını hissediyorum.

"Sizi yalnız bırakayım," diyorum, Leonard'ın kulaklarını okşayarak.

Ed üzgün görünüyor. "İlk pes eden sen olmazdın?"

"Kendimi ayarlıyorum," diyorum.

Yatağında, çeneme kadar çekilmiş, "garip bir yer" kokan yorganın altında, Justin ve Ed'in oyuk ahşap merdivenlerden yataklarına çıktıklarını duyuyorum.

Ed'in neden tuhaf davrandığını biliyorum. Bir zamanlar doğal kabul ettiği şeyi kazanmak için çabalaması gerektiğini düşünüyor. Haklı olabilir.

Sabah erken saatlerde yapıcı bir ruh hali içinde uyanıyorum ve yıllardır yapmadığım bir şey yapıyorum: saçlarımı örgü yapıyorum. Barlardaki erkekler saçlarımı zil ipi gibi çekip durdukları için bunun erkeklerin dikkatini çekmek için bir girişim olarak algılanacağından korkuyordum. Kalın saç tutamlarını parmaklarımın üzerine katlarken, Finlay Hart'ın gözlerinde hiçbir şeyde başarısız olmadığımı söylediğini düşünüyorum. Bugün ya da yarın uçuyor olmalı. Şu anda gökyüzünde olabilir.

Zihnimde, Finlay Hart'ın uçuş kapısını kontrol ettiği, deri kayışlı saatini güvenlik tepsisine attığı, uçağa binmeye hazırlandığı görüntüsü canlanıyor: bu görüntü midemi ağrıtıyor.

Bu acı, The People vs Finlay Hart'ı defalarca tekrar izlememe neden oluyor. "Zehir." Tanıştığım Fin ve çocukluğumuzdan hatırladığım Fin, kopukluk derecesinde mesafeli olabiliyordu. Belki de yalnızdı. *Bir çocuk için çok endişeli görünüyordun. Belki de birini tanımak için bir tane olmak gerekir.* Tüm bu düşmanlık onun etrafında dönüyor ve benim algılayabildiğim tek şey dayanılmaz bir üzüntü. İspanyol gribi neydi? O bir hastalık mıydı, yoksa bir semptom mu? Ya da her ikisi mi?

Onu seviyorum. Onunla açıklayamadığım bir yakınlık hissediyorum ve bunun karşılıklı olduğunu düşünüyorum. New York'taki hipster barda jukebox şarkısından bahsederken kastettiği buydu.

Sessizce merdivenlerden aşağı inip, kimse uyanmadan önce bir yığın omlet yapıyorum, herkes uyurken uyanık ve yararlı olmanın verdiği o içten duyguyla dolu.

Maalesef, Hester önce gelir, ama Ed'in duştan çıkıp yemek odasına girmesi için geçen on beş dakika boyunca zoraki küçük sohbetler yapmak bize iyi gelir.

"Bütün bunları sen mi yaptın? Hayran kaldım," diyor Ed, ben masaya bir tabak daha tost getirirken, ben de omuz silkiyorum.

"Eh, nedense erken uyandım."

"Ayrıca, *Oz Büyücüsü'ndeki* Dorothy gibi giyinmek için zaman bulmuşsun," diyor ve ben, şakacı bir şekilde beni yakalamasın diye masanın diğer tarafından geçip Hester'ın yanına oturuyorum. "Bu kadar genç görüldüğün için paçayı kurtarıyorsun."

Hester, Ed'e gözlerini kısarak bakıyor. "Örgü değil, buklelerdi."

"Oh, doğru," diyor Ed, portakal suyunu yudumlarken.

"Ben senin gelin saçımı nasıl istersin diye endişeleniyorum, ama eminim sen umursamasan bile bere takabilirim," diyor.

"Hahaha. Lastik Guinness logolu şapkalar takan nedimeler." Justin, dedesinin pijamalarıyla içeri girer, esner, Leonard ayaklarının dibindedir.

"Evet, Leonard, Ed yememişse bagajımızda bir kutu Chum var. Sakin ol."

"Günaydın çocuklar!" diyorum. "Yumurtalar fırında sıcak tutuluyor."

"Lanet olsun, amfetamin mi aldın? Wiccan olduğunu sanıyordum. Dışarısı tekrar kararmadan uyanacağını tahmin etmemiştim."

Gırgır yapıyorum. Bu cumartesi günü garip bir şey var ve bunun ne olduğunu anlıyorum. Susie'yi kaybettiğimden beri ilk kez, mutluluğun bir parıltısını hissediyorum. Bu çok sınırlı bir mutluluk, yanıp sönen bir ampul gibi, ama yine de mutluluğa yaklaşan bir şey yanıp sönüyor.

Tek eksik olan şey kendine güven.

Bu doğru mu? Bu fikre tutunuyorum, güven verici hatlarını izliyorum, cebimdeki cilalı bir taş gibi.

Kahvaltıdan sonra, bu mevsimde yağmur geçirmez giysiler ve uygun ayakkabılar olmadan vahşi doğada dolaşan bir grup şehirli aptal için tamamen elverişsiz olduğunu unutarak, giyinip yürüyüşe çıkıyoruz. İki saat geçene kadar her şey yolunda gidiyor, sonra bir yorgunluk başlıyor ve henüz medeniyete rastlamadık. Sevimli bir şekilde kaybolduğumuzdan ziyade, önemli ölçüde kaybolduğumuzu anlıyoruz.

Ed'in telefonunda Google Haritalar var, Hester kollarını kendine dolamış ve çenesini göğsüne gömmüş bir şekilde onun yanında duruyor. Justin, kollarını genişçe açmış bir şekilde yakın mesafede tekerlekli sandalyesinde gidiyor, Leonard ise küçük bacaklarıyla onun etrafında daireler çizerek koşuyor. Justin ağlıyor: "Yanlışlıkla tatile çıkmışız!"

"Şimdiden sinirlendi mi?" Ed bana sinirli bir şekilde soruyor. Susie'nin buradaki müdahalesini özleyorum; Justin'in coşkusu ve Ed'in huysuz insan nefretini bir iki cümle ile hallederdi.

Aslında, tepeleri aşip vadileri geçerken, Justin'in kırsal çılgınlığının mantığını anladım. Temiz havayı ciğerlerime çekip vücudumu ileriye doğru hareket ettirmeye konsantre olduğumda, kederim hafifliyor. Egzersiz yardımcı oluyor.

"Evet, telefonumda o yönde küçük bir han veya konaklama yeri olduğu yazıyor." Ed uzaktaki bir yeri işaret eder. "Tanrı bizi korursa, gece çökmeden varabiliriz."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" diyor Hester.

"Evet, hızlı yürürsek yirmi dakika falan sürer." "Tanrıya şükür."

Ed ve Hester'ın geldiğimizden beri birbirlerine tek bir dostça söz bile söylemediklerini fark ettim ve nedenini bilmiyorum. Düğün öncesi coşku içinde olmaları gerekirdi.

Ed'in söz verdiği gibi, bir köy pubında mola verip, rendelenmiş peynirle doldurulmuş yumuşak beyaz ekmekler, Leonard'ın gizlice yediği gibi, yeşil biberli buzdağı salatası ve 1970'lerden kalma, yağda kızartılmış kalın patates kızartması yiyoruz ve bisküvi ve çorap tadı olan kahverengi bira içiyoruz. Açlık, yorgunluk ve orayı bulmadan önce yaşadığımız hafif panik nedeniyle, bu muhteşem bir ziyafet oluyor.

Dönüş yolunda sıırıslam olduktan sonra, Leonard Justin'in ceketinin önüne girip başını dışarı çıkardı ve sonunda kulübeye vardık. Ed ateş yakarken Justin buzdolabından daha fazla gazlı içecek çıkardı.

"Bu arada, bunun hafif bir konu olmadığını biliyorum, ama Susie'nin küllerini ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor," diyor Ed, ellerini silkelerken. Justin, oturma odasındaki sehpa görevi de gören denizci sandığına dört flüt koyuyor.

"Dışarıda vakit geçirmeyi sevmeyen biriyle yer bulmak daha zor, değil mi?" diyorum. "Susie'nin küllerini St. Pancras'taki Searcys Bar'da serpiştiremeyiz. Finlay'e de ne istediğini sormalıyız."

"O umursamaz," diyor Ed.

"Bence umursar. Her halükarda, o da söz hakkı var."

"Eğer krematoryuma gidip külleri almadıysa, ne kadar sinirli olabilir ki? olabilir ki?"

"O Amerika'da yaşıyor. Sen zaten edersen, ne gibi fırsatları vardı ki?"

Ed iki kez sorar.

"Edinburgh'da tam olarak ne oldu da seni 'bir serveti zimmetine geçirmek isteyen psikopat kardeş'ten 'önemser, o hassas

model-şarlatan, patentli meggings içinde harika görünüyor' haline geldi?" Ed, sesimi taklit ederek cırtlak bir sesle sorar. "Yoksa kendi sorumun cevabını ben mi verdim?"

"Tamam, yeter artık, siktir et," diyor Hester, sesi havada bir neşter gibi keskin, herkesin tüylerini diken diken ediyor.

"Neyden bıktın?" diye sorar Ed, ihtiyatla.

"Onu takıntı haline getirmen," der Hester, beni işaret eder ama bana bakmaz.

Ürkütücü bir sessizlik çöküyor.

"Bir ilişkin var ya da vardı, değil mi?" diyor, kollarını kavuşturarak.

O, birinin uzun süredir içinde tuttuğu yıkıcı bir şeyi serbest bırakmanın inanılmaz heyecanını yaşadığı zamanlarda yaptığı gibi titriyor.

Ed, domates renginde, "Hayır!" der.

"Kesinlikle hayır," derim, boğazımı temizleyerek.

Sanki tüm dünya arka plan gürültüsünü susturmuş, bu an ise sinematik Dolby surround sesle oynanıyormuş gibi hissediyorum.

"Sanki senin sözlerine inanacakmışım gibi," diyor Hester, şimdi bana bakarak. "Koca hüzünlü gözlerinle ve o kadar da esprili olmayan esprilerinle, kendini hüzünlü, sürekli bekar bir kedi sever kadın, bir Pound Shop Velma olarak konumlandırmaya çalışıyorsun. Sen polka noktalı bir baş belasısın, kardeşim."

Şampanya şişesinin folyosunu açmanın yarısında olan Justin, Glastonbury'de çok fazla psikotropik ilaç aldığı zamanki gibi gözleri şişmiş durumda. Hepimiz bir asansör boşluğuna düşüyormuşuz gibi bir his yaşıyoruz.

"Hey, Eve'e böyle konuşma!" diyor Justin. "Ed ile kavga et, ama bizi de bu işe karıştırma."

"Onun kendini bu işe karıştırdığı kısmı kaçırdın!" Hester Justin'e bağırır ve biz geri çekiliriz.

"Cenazede ne hakkında tartışıyordunuz?" diye devam eder, bana ve Ed'e bakarak. "Size doğru yürüdüm, yoğun bir şey oluyordu. Ed savunmacı bir tavır sergiliyordu. Size ulaştığımda, ikiniz de durdunuz ve hiçbir şey olmamış gibi davrandınız. Sonra Eve o kadar sinirlendi ki, sebepsiz yere bana bağırdı."

Onun bunu unutulmamasını sağlama şeklini hayranlıkla izlemek için yarım saniye duruyorum.

"Uzun bir gün olmuştu. İkimiz de yorgunduk. Hatırlamıyorum bile, sanırım idari bir şeydi..." diye bağırır Ed.

"*Yönetim meselesi*. Bu benimle paylaşamaz mıydı? Sanki bu kadar kolayca başımdan savılabileceğim gibi mi görünüyorum, Ed? Beni aptal mı sanıyorsun? En yakın arkadaşlarımdan birinin cenazesi vardı. Onun yazdığı bir metni okudun." Sanki bu durum şüpheliymiş gibi bana bakıyor. "Öyle bir anda, önemli bir şey olmadığı sürece, senin bir şey söylemen için bir neden göremiyorum."

Tüylerim diken diken oldu ve avuçlarım terledi. Bunu gizlemeye çalışmak istiyorum, ama yapmam gerekip gerekmediğini bilmiyorum ve nasıl yapacağımı da bilmiyorum.

"Bana söyleyecek misin?" diyor bana. "Yoksa 'yönetim meselesinin ne olduğunu' da hatırlamıyor musun?" Parmaklarıyla havada tırnak işareti yapıyor. "Yönetim meselesi, arkamdan gizlice Mercure'de buluştuğunuz zamanlar mıydı? Yoksa onun sıkıcı bekar evine mi gittin?"

Ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor.

"Susie ile seks yaptığım gerçeğiyle ilgiliydi," diyor Ed ve zaman bir saniye duruyor. "On yıl önce, bir kez."

"Ne?" diyor Hester, şaşkın bir şekilde, gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, bunun bir taktik olup olmadığını anlamaya çalışıyor. İnkâr edemeyen kadını suçla. "O zaman Eve neden kızgın olsun ki?"

"Çünkü bunu ondan saklamıştık. Susie'nin kişisel eşyaları arasında bir mektupta öğrendi. Eve senin adına çok kızdı ve evlenmeden önce sana söylememde ısrar etti."

Ed'in beni korumak için bunu bu kadar hızlı bir şekilde icat etmesine hayran kaldım. Hester, doğru suçu, sadakatsizliği ama yanlış suçluyu ve yanlış zaman çizelgesini yakalamaya çalışıyor. Benim bu işe karışmamış olabileceğim ona akıl almaz geliyor. Aslında bu mantıksız değil, bence. Bana da öyle gelmişti.

"On yıl önce bir kez mi?" diye tekrarlıyor.

"Evet. Sen İsviçre'de çalışırken."

"Bence ikinize bunu tartışmak için biraz zaman vermeliyiz," diyor Justin diyor.

"Dışarı çıkalım," diyor Ed Hester'a ve ben onun ondan talimat almaya hevesli, tartışacak kadar şaşkın. Mutfığa girerler ve bahçe kapısı arkalarından kapanır.

Justin yanımdaki kanepeye oturur ve ikimiz de ağızımızdan hava kaçırarak sesler çıkarır ve birbirimize başımızı sallarız.

"Sen polka noktalı bir felaketsin, kardeşim" demem için henüz çok mu erken? Bu cümle kesinlikle inanılmazdı," diye fısıldar Justin.

"Sıkıcı bekar kadının yuvası! Bunu vernikli tahta parçalarından birine yazıp ön kapının yanına asabilir miyim?" diyorum ve Justin gülmeye başlıyor.

Kapının tekrar açılma sesi, Ed ve Hester'ın beklediğimizden daha erken tartışmayı bitirdiklerini gösteriyor. İçgüdüsel olarak ayağa kalkıp yemek odasına giriyoruz.

"İlişki konusunda yanılmış olabilirim, ama açıkçası ikiniz de canınız cehenneme," diyor Hester, saçları dağınık ve gözleri parıldayarak. "Siz hiçbir zaman benim arkadaşlarım olmadınız ve Ed'i ve beni baltalamaktan başka bir şey yapmadınız."

Ayakta durup, boş boş bakıyoruz. Nişan yüzüğünü parmağından çıkarıp masaya atıyor ve merdivenlere koşuyor, ayakları sanki biri davul çalıyor gibi gürültü yapıyor, Ed de hemen arkasından koşuyor.

"Ben bunu hak ettim, ama sen bunu nasıl hak ettin?" diyorum Justin'e. Şezlongda uyuyan Leonard'a bakıyorum.

"Hester! Hester?" Ed onu merdiven sahanlığında kovalıyor. Justin ve ben dişlerimizi sıkarak onun peşinden gitmesini dinliyor, Hester eşyalarını toplarken onu ikna etmeye çalışıyoruz. Beş dakika sonra, Hester sarışın bir kasırga gibi kulübeden çıkıyor.

"Öğle yemeğinde bira içtin, araba kullanman güvenli mi?" diye bağırır Ed, sahne dışında.

Araba motorunun gürültüsünü, çamurda dönen tekerleklerin sesini ve eski nişanlısının hızlanarak uzaklaşırken çıkardığı sesi duyuyoruz.

Ed geri döner, gözleri şoktan fal taşı gibi açılmıştır, hala yüzleşmenin heyecanı ve nişanının bu kadar hızlı bozulmasının etkisiyle öfkeli.

"Barıştınız mı?" der Justin.

"Ha ha," diyor Ed. Masadan yüzüğü alıp cebine koyuyor. "Bu arada, bu daha önemsiz bir sorun ama Hester bizi eve götürecek olan kişiydi," diyor Justin.

"Yarın bizi almaya gelir mi diye sorabilir miyiz?" diyorum.

"İkinizin bunu bu kadar komik bulmasına sevindim," diyor Ed, kırılgan ama öfkelenmek için yeterli ahlaki üstünlüğü olmayan bir şekilde.

"Üzgünüm," diyorum.

"Bizi affet, zor bir zaman geçirdiğini biliyoruz. Ama Eve ve ben bir sürü sözlü saldırıya maruz kaldık ve benim doğum günü hafta sonum mahvoldu, bu yüzden bu karanlıkta biraz gülme hakkımız olmadığını düşünmüyorum," diyor Justin, hem kendini kontrol ederek hem de sert bir tavırla.

"Evet," diyor Ed, güçsüz bir şekilde, kapalı gözlerini ovuşturarak. "Üzgünüm. Zaten ayrıldık. Anladığınız gibi."

"O kesinlikle senden ayrıldı, bunu düzeltebileceğini düşünmüyor musun?"

diy
oru "Hayır," diyor Ed, savaştan çıkmış gibi görünen bakışlarını ikimize
m. çevirerek. "Ben bitirdim
. Artık zamanı gelmişti."
İkimiz de buna nasıl cevap vereceğimizi
bilmiyoruz. "Justin. Eve ile yalnız
konuşabilir miyim?"
Justin, "Peki, mutlu yıllar Justin!" der ve ekler, "Evet, evet, zaten o bankta
sigara içmek istiyordum."
Ceketini ve ponponlu şapkasını giyer ve atılmış Moët'yi alır.
"Lotoyu kazanmış bir serseri gibi şişeden bir yudum alacağım."
Justin gittikten sonra Ed, "Özür dilerim," diyor. "Bu tamamen benim
hatamdı ve sen de bu işe bulaştın. Hester'ın söylediği kötü sözler için özür
dilerim, o kendinde değildi."
"Ed," diyorum kibar bir tonla. "Bu noktada, onun beni sevmediğini dürüstçe
söyleyebilirsin. Sanırım sır ortaya çıktı. Kendisi gibiydi. Ayrıca, ben de onu hiç
sevmediğimi itiraf ediyorum. İşte. Halloldu."
O, pişmanlık dolu bir gülümsemeyle karşılık verdi.
"Onu suçlamıyorum," diyorum. "Beni sevmemekte haklı olduğunu
düşünüyorum. Hiç onun arkadaşı olmadım, bu doğru. Onun ilişkisine bir tehdit
oluşturuyordum."
"O patlama senin hatan değildi. Bir süredir birikiyordu." "Öyle
mi?"
Ed ellerini ceplerine soktu. "Oturmamız doğru mu bilmiyorum. Ama
aptalca geliyor, değil mi? Sanki bir toplantı başkanlığı yapıyormuşum gibi."
"Ayakta kalalım."
Sesi alçak ve kalın, içimde büyük bir endişe hissediyorum. Bir kadeh
şampanya istiyorum ve bu hafta sonundan geriye kalanları kurtarmak istiyorum.
Ed bir dönüm noktası istiyor.
"İlk başta, Hester ve ben nişanlandıktan sonra kendimi iyi hissetmedim,
çünkü pek seçim şansım olmamıştı, düşünmek için zamanım olmamıştı.
Kontrolün bende olmadığını hissediyordum. Ama işler kötüye gittikçe, anladım
ki bizi değiştiren nişanlanmamız değildi. Susie'nin ölümüydü.
Suze'yi kaybettiğimiz gibi birini kaybetmek, bunun acımasızlığı. Her şeyi
net bir şekilde ortaya koyuyor. Koruduğum bir statükom vardı, ama bu beni
gerçekten mutlu etmiyordu. Her şeyi aynı tutmak benim görevimmiş gibi
geliyordu. İstedğim şekilde mutlu olmaya hakkım olduğunu düşünmüyordum."

gözleri benimkilerle buluştu. "Çünkü oraya ulaşmak insanları incitirdi. Olduğum yerde kalmak, en iyisini yapmak daha iyiydi."

Hiçbir şey söylemiyorum, kollarımı sıkıca kavuşturuyorum.

"Sana olan hislerim, Eve, her zaman vardı. Onları bir kenara bıraktım. Fırsatı kaçırdığımı düşündüm ve hepsi bu kadardı. Sen benim en iyi arkadaşımın ve bununla yetinmek zorundaydım."

Hâlâ hiçbir şey söylemiyorum.

"... Ama Susie'nin hayatının otuz dört yaşında sona erdiğini görmek. Bunun adaletsizliği. Seni fabrika parçalarına indiriyor ve bu kısa zamanı istediğin gibi geçirip geçirmediğini soruyor. Ben geçirmiyordum. Hester benim uzaklaştığımı hissetti. İşler kızışmaya başlamıştı ve sonra sen geldin..."

Duraklıyor.

"Bu sözleri söylemeyi hayal ettiğim şekilde ya da anda değil," diyor Ed. "Ama nasıl hayal ettiğimi de bilmiyorum. Seni seviyorum Eve. Seni hep sevdim. Gençliğimizden beri bu benim için değişmeyen bir şeydi."

Bir duraklama. Bir tür yanıt vermem gerektiğini düşünerek başımı sallıyorum. Doldurmam gereken bir sessizlik oluşuyor.

"Ne demem gerekiyor?" diye soruyorum.

Ed başını sallar. "Ne istersen. Hiçbir şey. Sana söylemem gereken noktaya gelmişim, hepsi bu. Bundan bir beklentim yok."

Bunu düşünüyorum. Bir zamanlar, çok yakın bir zamanda, bu benim gizlice umduğum her şeyin kucağıma düştüğü gibi hissettirirdi. Ama şimdi düşündüğüm gibi hissetmiyorum. En azından Ed bu anı seçmedi, bu anı kullanıyor.

"Ama bir beklenti var, değil mi?" diyorum. "Fikir şu ki, ben de bunu düşüneceğim ve sonunda seninle birlikte olmak isteyeceğim. Bu yüzden benim kurtarıcım oldun ve Susie'nin sırrı yüzünden kendini feda ettin. Hester için değildi. Bana bu çağrıyı yapmak için hazırlık yapıyordun."

Ed başını sallar. "Seni Hester'ın öfkesinden koruyordum. Onu ben kışkırttım, sonuçlarına da ben katlanmalıyım."

"Ama sadece şimdi değil. Beni hep zor durumda bıraktın. Ben senin B planını. Ve işte buradayız, A planın şu anda Peaks'in ortasında ve bana beni sevdiğini söyleme zamanı nihayet geldi. Bu kararı zorlayan Hester, sen değilsin."

"B planı mı? Beni bıyığını kıvrıp entrika çeviren bir alçak gibi gösteriyorsun." Ed inanamayan bir şekilde hafifçe güldü. "Hayatım senin önünde parçalandı, kapıları düşen lanet bir palyaço arabası gibi."

hiçbirini planlamadım. A ya da B. Hester sana aşık olduğumu hissetti ve bunu düzeltmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, çünkü aşığım."

Fin'in, Ed'in kendini sadece bir kurban olarak gördüğü yönündeki gözlemi aklıma geliyor.

"Sen pub'da nişanlandığında," diyorum. "Ondan sonra Gladstone'dan eve gitmedim. Bir bara gittim ve orada çalışan bir delikanlıyla neredeyse yatacaktım."

"Gerçekten mi...?"

"Kendime zarar vermek gibi bir şey yapıyordum, böylece senin Hester ile evlendiğini düşünmek zorunda kalmayacaktım. Seni, bizi, aramızdaki büyük, dile getirilmemiş tutkuyu aldatmak için yapıyordum. Bunu sana söyleyecektim ya da Susie'nin söylemesine izin verecektim. Tepkinizi görmek için. Kıskanmanızı istedim. Bunu yaptığımı bilmeni ve karşılığında bir şeyler hissetmeni istedim. Konuyu değiştirmeden önce, gözlerindeki bakışın iki saniyelik haklılığını görmek için, istemediğim bir seks yapmaya hazırdım. Bunu açıkça söylediğimde, bu oldukça önemli bir şey.

Ed kaşlarını çatar.

"Aynı şekilde, birbirimizi derinden sevdiğimizi sanıyordum," diye devam ediyorum. "Bunca yıldır yaşadığımız büyük yanılgı, benim buna inanmamla mümkün oldu. Ama neden kesinlikle sevmediğimizi biliyor musun? Anladım. Bu sana hiç acı vermedi. Mektubun kaybolmasından itibaren olanlar bana çok acı verdi. Ama şimdiye kadar, Hester bu üçlü ilişki saçmalığına sabrını yitirene kadar, bu senin hayatını hiç etkilemedi. Tam tersine, hoşuna gitti. Gizli drama, arka cebindeki kız. Küçük romantik komedi. Bana birkaç saniye fazla süren "gel buraya!" teselli kucaklaması. Sana bakışımı seviyordun. Beni önemseydiğini söylüyorsun, ama bunun bana ne yaptığını hiç umursamadın. Sen hassas, algısı güçlü birisin. Düşündüğünde, eve gidip ağladığım geceler olduğunu bilmediğini sanmıyorum. Ama bunu düşünmemeye dikkat ettin.

Nefes almak için durakladığımda üst dudağımda ter damlaları var, ama söylediğim hiçbir şeyden pişman değilim.

"Tamam, Tanrım," diyor Ed. "Düşünmem gereken çok şey var. Ve tabii ki hepsini düşüneceğim."

Ben olan biteni adlandırıp ışıkları yakarken, onun "odadaki en iyi adam" tavrı çok yetersiz kalıyor. Bu, onun yine düşünmemesi için bir yol.

“... Arkadaşlığımızı seni oyalamak olarak görmedim, Eve.”

"Biliyorum. Bu yüzden bunu yapabildin."

"Bunu sanki benim yaptığım bir şeymiş gibi gösteriyorsun. İkimiz de konuşmadık. İkimiz de "Ya birlikte olsaydık?" demedik.

"Doğru, ben söyleyebilirdim, ama sen Hester'a bağlıydın. Fikrini değiştirmenin sana bağlı olduğunu düşündüm, çünkü ben her zaman hazırdım. Bu da sana çok uygundu, benim trajik bir şekilde özlem duymam. Hester buna ne demişti? Kalıcı bekar. Ben Mark'la tanıştıktan hemen sonra Susie ile yatman tamamen tesadüf değildi bence."

"Hadi ama, neden olmasın ki...?"

"Sen nişanlandığın gece o barmenle birlikte olmaya çalıştığım nedenlerin aynısı."

"Senin konusunda korkak davrandım, Eve. Gerçek bu." Ed şakaklarını ovuşturur. "Kaybolan mektup aramızdaki her şeyi mahvetti, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Hayır, eskiden öyle düşünürdüm. Öyle düşünmeye çaresizce ihtiyacım vardı, bu... filmlerdeki deyim neydi? Köken mitimizin MacGuffin'iydi. Biz birbirimizin ruh ikiziyiz, ama koşullar bizi ayırdı. Gerçek şu ki, sen beni seçmedin. Hepsi bu." Omuz silkiyorum. "Ed Cooper ve Evelyn Harris'in hikayesi bu. Beni seçmek zorlaştığında, beni yeterince istemedin. Neden cevap yazmadığımı öğrenmek için bir telefon bile etmedin, bir dönem beklemedin bile. Biliyor musun? Sorun değil. Anlıyorum, biz çocuktuk. Bu konuda kendimi kurban etmekte benim de payım var, senin de payın var. Ama artık kötü şanslı veya yanlış anlamaları suçlamayı bırakalım."

"İnsanlar her zaman cesur değildir. Hatalar yaparlar. Sen hala benim en iyi arkadaşımsın."

"Hayır, Susie en iyi arkadaşımdı. Biz yakın arkadaşız, ama buna manipülasyon da ekleniyor. Dezavantajları olan arkadaşlar. Onunla yattığını öğrendiğimde, çantadan 'en iyi' şeyi çıkardın ve benim özel olduğuma dair yeni bir umut vermen gerekiyordu. Çünkü en iyi arkadaşınla yatan erkeklerin kimsenin romantik kahramanı olmadığını biliyordun. Ve sen de benim için ne pahasına olursa olsun, öyle olmak istiyordun."

Ed şaşkın görünüyor. Sinirimi kontrol ettim, ama bunu çok güçlü bir arınma olarak görüyorum ve yumruklarımı çekemiyorum.

"Benim kasten yaptığımı düşünmene çok şaşırdım..."

"Bu, planladığın anlamda kasıtlı bir şey değil," diye sözünü kesiyorum. "Bu bir içgüdü. Yalanlarının sorunu, Ed, onları o kadar hızlı ve kolay söylüyorsun ki,

kendini yalanlar kurarken görmüyorsun. Sen de onlara inanıyorsun. Az önce Hester'a kavgamızın hikâyesini, bundan avantaj sağlamak için nasıl değiştirdiğine bir bak."

Ed bir an konuşmaz.

"Beni tam bir canavar gibi gösteriyorsun."

"Sen canavar değilsin. Sen doğal olarak sorumluluk alan birisin, her zaman sorumlu yetişkin ve yol göstericisin, ama kadınlar konusunda sorumluluk almıyorsun."

"Bugün kendini keşfetmek için harika bir gün oluyor," diyor Ed, kısa bir duraklamadan sonra. "Seni incittiğim için içtenlikle özür dilerim. Hiçbiri kasıtlı değildi."

Ed ile aramızdaki hikayenin bir döngü olduğunu hiç düşünmemiştim. Sonu açık, sonsuza kadar sürecektir bir hikaye olduğunu düşünmüştüm. Ama işte buradayız — o sonunda kendini tekrar ilan ediyor, ben de bu hikayeyi kapatıyorum. Mutluyum. Hayatımda kapanış anları çok az oldu.

"Özrün kabul edildi. Neden benim, on altı yıl boyunca benimle uğraşmaya değer olup olmadığımı düşünerek karar vermeye çalışan birinden daha değerli olduğumu düşündüğümü anlayabilirsin."

Ed oldukça şaşkın görünüyor ve karşılık veremiyor.

Ağır bir sessizlik başlar. Kapı kolu çevrilir ve Justin ellerini ovuşturarak ortaya çıkar, Leonard onun önünde kayar.

"Özür dilerim, bir yandan siz ikiniz hala *Jerry Springer* gibi görünüyorsunuz. Öte yandan, yarım şişe şampanya içtim, pilim yüzde on ikide ve aletim buz sarkıtı gibi."

"Sorun yok," diyorum Ed'e bakarak. "Biz bitirmiştik."

"Sence o iyi mi?" diyor Justin. "Soğan parçalarım yeterince küçük mü?"

Justin'in kesme tahtasını görmek için boynumu uzatıyorum. Ed "kafasını boşaltmak" için yürüyüşe çıkmışken, biz Pazar günü kızartması yapıyoruz.

"Bence evet, kesinlikle. Onlar sadece tavuğun altına gidecekler."

"Ah, böylece tavuğun weltschmerzini emebilirler."

"Schmaltz mı demek istiyorsun?"

"Oh. Evet. Weltschmerz ne demek?" Justin ellerini bir çay havlusuyla siler ve telefonunu alır. "Almanca bir kelime, melankoli veya dünyadan bıkkınlık hissini ifade eder. Keşke bu soğanlar bizim için onu emebilse."

Gülüyorum ve patatesleri soymaya devam ediyorum.

Dün gece oldukça kasvetliydi. Bir film izledik: *All the President's Men* —ve herkesin aklında Hestergate varken Watergate'i tartışıyormuş gibi yaptık. Ed, anlaşılır bir şekilde benim yanımda yapmacık davranıyor, mesafesini koruyordu, ben ise herhangi bir kopukluk istemediğimi açıkça belirtmek için olabildiğince normal davranmaya çalışıyordum.

Bugün Ed, bahçenin sonunda kaşlarını çatarak uzun süre telefonla konuştu ve şimdi, şüphesiz bir weltschmerz durumunda, tek başına bir geziye çıktı.

"Sevgili bir arkadaşımı kaybettikten sonra, kavgalı çift ve onun gizli aşkı için bir kır evi tatili rezervasyonu yapmakla tamamen kafayı yediğimi söylemek yanlış olmaz," diyor Justin. "Bir korku filmi için uygun bir senaryo."

"Ben keyif aldım. Leonard da öyle," diyorum, mutfağın pencere kenarındaki koltuğunda oturan Leonard'a soyucu bıçağımı sallayarak.

"Dün gece Ed ile aranızda yaşanan drama, onun kendini senin prensin ilan edip sana evlenme teklif etmesi miydi? Ve sen de hayır, teşekkürler, Prens Andrew ile evlenmeyi tercih ederim mi dedin?"

"Evet, aynen öyle."

"O anda sana yüzüğü de verebilirdi," diyor Justin. "O yüzüğü Mordor'un ateşine atmanı tavsiye ederim." "Siktir, umarım ona geri dönmez."

"Sence döner mi?" Bu soruyu, beni en ufak bir şekilde etkilemeden sorabildiğim için içten içe ve alçakça gurur duyuyorum. Ne kadar baş döndürücü bir özgürlük.

"Bilmiyorum, ama sana hemen teklif etmesi, bekar kalmaya istekli olduğunu göstermiyor ve bugün onunla çok fazla konuşmuş."

"Bir evleri ve arabaları var ve düğünün büyük bir kısmını ayarlamışlardı. Çözülmesi gereken çok şey var."

"Catering şirketini aramayı tartıştıklarını sanmıyorum, sen ne dersin?" diyor Justin, havuçları yemeye başlarken.

"Sence Susie seksinden geri dönebilirler mi? Ben Hester olsaydım, yapabileceğimi sanmıyorum."

"Hester onu öldürmek isteyecektir," Justin bıçağını kaldırır. "Ama kurnaz kızımız Susie bunu açıkça önceden tahmin etmiş."

"Justin!" Ben nefesimi tutarken, o kahkahalarla gülüyor.

"Ben bunlardan birini düşürdüğümde, o cennette kahkahalar atıyor. Onu bizimle birlikte tutmanın benim yolum bu."

Bir süre durdu. "Suze'nin artık sorun olacağını sanmıyorum. Bence o, Justin'in bizden kurtulmasını isterdi. Ya da en azından senden."

"Dün gece ona söylediklerimden sonra, ilişkisini seçmenin en iyisi olduğuna karar verse onu suçlamazdım."

"Ben o kadar cömert değilim. Eğer ona geri dönüp seni terk ederse, beni de terk edebilir."

Ed ile arkadaş kalmak istiyorum, sanırım. Ama ne pahasına olursa olsun değil. Kulağa çok basit gelen bir fikir, ama sanırım bunu anlamam için tüm yetişkinlik hayatım gerekti. Şimdiye kadar Susie'nin hayal edilemez kaybını atlattım ve bu bana güç ve bakış açısı kazandırdı.

"Nasıl gidiyor? Harika bir koku geliyor," diyor Ed, mutfağın kapısından geçmek için neredeyse ikiye katlanmak zorunda kalarak.

"Şeftali turtası," diyor Justin.

"Eve, biraz konuşabilir miyiz? Kısa sürecek," diyor Ed ve Justin, sert bir şey söylemeden önce hızla arkasını dönüyor.

Ellerimi önlüğümle silip onu dışarıya takip ediyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum. Tanrım, hava çok soğuk. Gerçekten resmi olarak işten çıkarılacak mıyım?

kovulacak mıyım?

"Söylediğin her şeyi düşündüğümü bilmeni istiyorum. Haklıydın. Tam olarak istemeden de olsa seni manipüle ettim. Bana aşık olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu, bunu teşvik ettim ve bunun sana zarar verip vermediğini hiç sormadım. Arkadaşlık, hoşlanma ve aşk arasındaki çizgiyi kasıtlı olarak bulanıklaştırdım, çünkü bu hoşuma gidiyordu ve bunun zararsız olduğunu düşünüyordum."

Derin bir nefes alır ve dişlerini gıcırdatacak kadar gergin olduğunu görürüm.

"Sonra Hester'la ilişkimiz bozuldu ve geçen hafta senin o yakışıklı piçle birlikte olduğunu düşünmek beni işkenceye çevirdi. Aniden fark ettim" —Ed orta mesafeyi işaret ediyor—"şu anda, o tarlanın ortasında, çiti tırmanmaya çalışırken, kendimi yukarı çekmeye çalışırken —sen İskoçya'dayken tamamen sinir krizi geçiriyormuşum gibi hissediyordum, iştahımı kaybetmişim, her şeyim altüst olmuştu. Bunca zamandır sana bunu yaşattım."

Gülümsüyorum. "İştahım pek kaybolmadı ama, aşağı yukarı öyle."

"Dün gece özür diledim, ama sadece savunma amaçlıydı. Davranışlarımla ilk kez yüz yüze geldim ve içgüdülerim inkâr edip konuyu saptırmaya yöneldi. Ama yalan söylemediğim tek şey, senin en iyi arkadaşım olduğundu. Sana bunu söyleme zamanlamamın, belki de farkında olmadığım bir nedeni vardı, ama benim için doğruydı. Bunu bilmeni isterim, kalbimin derinliklerinden, hala arkadaş olmak istiyorum. Ama hiçbir belirsizlik ya da gizli gündem olmadan. Aynı şekilde, istemiyorsan da anlarım."

"Sen çok açık sözlüsün," diyorum, hem utanmış, hem memnun, hem de rahatlamış bir şekilde. "Son bir saat boyunca bunu prova ettim ve okulda çok çalıştım."

montaj pratiği."

"Tabii ki arkadaş olmak istiyorum," diyorum ve birbirimize sarılıyoruz, gözyaşları ve derin nefesler eşliğinde. "Dün gece düştüğünde aldığın sert darbeye rağmen, ertesi sabah bunu söyleyebilmek için karakterli olmak gerekir."

"Bana gerçeği söylemek karakter gerektirir."

Ed'e elimi uzatıp tokalaşmak için uzattım ve o da gözlerimizi sildikten sonra elimi sıktı. "Barıştık!" diye Justin'e söylüyorum, geri dönerken. Onun

"Tamamen ve tamamen. Söylenmemiş hiçbir şey kalmadı."

"Güzel," dedi Justin. "Gin tonik aperatifleri hazırlayarak kutlayabilirsiniz. Hester'la tekrar bir araya mı geliyorsunuz?" diye sordu Ed'e.

"Hayır?" diyor Ed. "Bu fikri nereden çıkardın?"

"Kadercilik," diyor Justin.

"Bana biraz güven. Özellikle Hester'ın dün ikinize söylediklerinden sonra, bitti bitti."

"Seçim yapmak zorunda olduğunu hissetmeni istemeyiz," diyorum.

"Ben isterim," diyor Justin, çay havlusunu omzuna atarak.

Ed öğle yemeği için masayı hazırlar ve biz de karides kokteyli ile keyifli bir şekilde sarhoş oluruz.

Bol bol doğum günü ziyafeti yedikten sonra, Ed bizi eve götürmesi için yerel taksi şirketlerini arar. "Bu benim hatam, bu yüzden ben düzeltmeliyim."

"Leonard'ı da alabilirler mi?" diye sorar Justin.

"Öyle dediler."

Bir saat sonra, taksi şoförüyle tartışmaya başlıyoruz:

"Havluya sarın yoksa önceden kirlenme ücreti talep ederim, seçim sizin!" diyor Valley Cars'tan Reg. "Bir Doberman arka koltuğa pislemişti ve temizlik ücreti yüz elli sterlin oldu."

"Leonard sana Doberman'ın bağırsak kapasitesine sahip gibi mi görünüyor?" diyor Justin.

"Açık konuşmak gerekirse, hapis yatmış bir Muppet'e benziyor," diyor Reg.

" , Ed diyor. " şartlı ceza aldı."

"Kullanabileceğimiz bir havlum var!" diye telaşla araya girerim ve eve gitmek için en iyi fırsatım kaçmadan önce çantamın fermuarını açarım.

Yolda, telefonum WhatsApp mesajıyla titrer. Finlay Hart mı?! Midem sevinçten takla atar ve dopamin vücudumu kaplar. Nazik bir soru sormayı planlıyordum, daha çok bir şekilde iletişim kurmaya dayanamadığım gerçeğiyle ilgiliydi. Bu mesajın, "Merhaba, umarım uçuşun iyi geçmiştir ve babanla her şey yolundadır" mesajını yazarken gelmesinin kesinlikle hiçbir önemi veya tesadüf olmadığını neredeyse eminim. Neredeyse.

Sana haber vereyim dedim: babamın durumu değerlendirildi ve belediyeden gelen kadın, şu anda evde yaşamakta bir sakınca olmadığını, ancak düzenli olarak bakım görevlilerinin ziyaret edeceğini söyledi. Umarım iyi bir hafta sonu geçirmişsindir. Derbyshire'da mıydı? Finlay x

Geri dönüp önceki yazdıklarımı siliyorum. Sadece, Justin'in kucağında E.T. gibi battaniyeye sarılmış, boncuk gibi gözlü Leonard ellerimin hareketlerini izliyor, Justin ise uyukluyor.

Bunu duyduğuma sevindim. Evet, Derbyshire! Oldukça zorlu geçti. Ed'in nişanlısı Hester bizi ilişki yaşamakla suçladı, Ed Susie ile olan ilişkisini itiraf etti, Hester ve Ed ayrıldı, Hester bizim BMW'mizle ufukta kayboldu. Ed bana aşık olduğunu ilan etti, ben de Ed'e hem pastayı hem de pastayı yemekle ilgili bir sürü acı gerçeği söyledim. Onun adına, bunu iyi karşıladı. Şimdi bir taksiye sıkışmış durumdayız, radyoda David Bowie'nin Absolute Beginners şarkısı çalıyor, küçük bir köpek havluya sarılmış, umarım kakasını yapmaz. Her şey garip bir şekilde rahatlatıcı oldu. x

Burada anlatacak çok şey var, Evelyn: arınmana sevindim, kaka yapmaması için umutlar ve dualar benimle. Merc hala bende, söyleseydin gelip seni alabilirdim! x

İlk öpücüğü nezaket olarak değerlendirdim, ama devam eden öpücükler? O başka bir mesele. Peaks'e merhametli bir şekilde koşma teklifleriyle birlikte.

Teşekkürler! Üçümüz varız, bagajlarımız ve Leonard adında bir chihuahua Yorkshire Terrier mezezi var, am 😊 ... bekle, hâlâ İngiltere'de misin? x

Evet, aksi takdirde çok telaşlı olacaktı, uçuşumu bir hafta erteledim. Üçümüz, bagajlarınız ve Leonard adındaki köpekleriniz de hoş karşılanırdı. arkadaşın vb. x

Çok naziksin Fin, teşekkürler. Bu arada, Edinburgh'da baban için kurabiye aldım, söylemeyi unuttum. Onun kurabiye satıcısıyım. Yarın iş çıkışı uğrayabilir miyim? 6 civarı? x

Evet, sorun değil. Check-in işlemlerimi kolaylaştırmak için temizlikçiği kullanıyorum, sen oradayken bu fırsatı değerlendirip kafamı kapıya sokabilir miyim? x

Evet, lütfen, çünkü tam da bunu umuyordum ve planlıyordum, tam bir alçak gibi.

Tabii! Orada görüşürüz. x

Sadece netleştirmek için, Ed'e de ona aşık olduğunu söyledin mi? Buna biz

"balık tutmak" vb. vb. 😊 x

Kalbim çarpıyor.

Hayır, çünkü artık değilim. x

Aferin sana. x

Evet, öyle hissediyorum. x

"Birdenbire çok... parlak görünüyorsun?" Justin uyanmış ve bana yan gözle bakarak diyor. "O kim peki?" Telefonuma doğru başını sallıyor. "Nasıl sinyal alabiliyorsun ki?"

"Bir arkadaş."

"FINLAY HART?!" Justin abartılı bir telaffuzla sessizce dudaklarını oynatıyor ve ben suçlu bir gülümsemeyle kızarıyorum.

Telefonum Justin'den gelen bir mesajla çaldı.

Susie de bunu isterdi. X

Biraz daha gülümserim ve mırıldanmaya devam ederim.

Eğer aşk şarkımız /

Dağların üzerinden uçabilseydi

Ertesi akşam, Susie'nin eski ailesinin evinin kapısına doğru yürürken, tartan desenli kurabiye kutumu sıkıca tutarken, babamın Volvo'su güven verici bir şekilde garajda duruyordu.

"Merhaba!" diye selam veriyorum, heyecanla ama gergin bir şekilde, Bay Hart kapıyı açarken. "Yine habersiz geldiğim için özür dilerim. Bunu Edinburgh'da aldım."

Kurabiye ikram ediyorum.

"Oh, çok düşüncelisin Eve," diyerek kabul eder. "Artık belime dikkat etsem iyi olacak! Bir fincan çay ister misin? Su ısıtıcısını koydum."

"Evet, lütfen," derim ve onu içeriye kadar takip ederim.

Etrafa hızlıca bir bakış attığımda her şeyin yolunda olduğunu görüyorum. Temizlikçi evi tertemiz bırakmış.

O su ısıtıcısını koydu ve ben oturduğumda kapı zili tekrar çaldı.

"Yanında biri mi var?" diye sorar Bay Hart, kapıyı açmak için ayağa kalkarken. "Finlay da bize katılabilir," derim.

"Evet, haklısın, genç adamın geldi," diyor Bay Hart koridordan.

"Merhaba," diyor Fin, koşu kıyafetiyle odaya girerken kulaklıklarını telefonuna dolayarak, terden ıslanmış saçlarını parlayan yüzünden geri itiyor.

"Merhaba," dedim, ayağa kalkarak.

"Sana da çay ister misin?" diye sorar Bay Hart Finlay'e.

"Teşekkürler, evet. Süt, şekerli olmasın lütfen," der Fin, Bay Hart mutfağa doğru telaşla giderken.

"Hatırladım!"

Finlay'e bakıyorum, o da bana bakıyor. İkimiz de birbirimize bakıyoruz ve saniyeler geçtikçe, ikimizin de başka bir şey gibi davranmaya çalışmadığımızı fark ediyorum.

karşılıklı özlem dolu, kalbi delen bir bakıştan daha fazlası. Yüzündeki her şey bana o kadar gülünç, o kadar şaşırtıcı derecede güzel geliyor ki, bu anda konuşamıyorum. Güzellik, Finlay Hart'ınki gibi mükemmel özelliklerin bir araya gelmesiyle oluşan bir düzenleme değil, bir duygudur. Birine aşık olduğunuzu aniden fark ettiğiniz o kısacık anda hissettiğiniz şey budur. Yapbozun son parçasının yerine oturması, jackpot slot makinesinde bozuk paraların yağması, doğru şarkının çalması ve onun ilk notalarıyla kendinizden geçmeniz gibi. Bir anda evreni tamamen anlamlandırma inancı.

Tabii ki. Benim olmam gereken yerde sensin. Buradasın.

"Nasılsın?" Fin sonunda bana soruyor ve ikimiz de tek kelime etmeden duygularımızı ifade etmenin gülünçlüğüne geniş gülümsemelerle karşılık veriyoruz. Buradan ayrıldıktan sonra onunla düzgünce konuşmak için sabırsızlanıyorum. Sabırsızlanıyorum, nokta.

"Yanında kurabiye de var!" diyor Bay Hart, ayağıyla kapıyı iterek, gürültülü bir çay tepsisini kapıdan içeri taşıyıp ayak taburesinin üzerine koyuyor. Hart'ların evi, kanepeyle uyumlu ayak tabureleri olan türden bir ev.

Önemli bir şey konuşmuyoruz ve Fin çayını yudumlarken, fincanın kenarından bana bakıyor. Birinin çay fincanının üzerinden bana bakması karşısında içimde hiç bu kadar çalkantılı bir tepki yaşamamıştım.

"Tuvaleti kullanabilir miyim?" diye sorar Fin, on dakika sonra Bay Hart'a. Sanırım, mesanesi dolu olsa bile, banyoda elektrikli aletler gibi şeyleri kontrol etmek istiyor.

Finlay, yirmi yıldır kullandığı tuvaletin yerini tarif ediyor.

Finlay geri döndüğünde, rahatsız görünüyor. "Ne oldu?" diye soruyorum, ama o başını sallıyor.

Kısa bir sohbetin ardından Fin şöyle der: "Bu arada, merdiven sahanlığındaki lamba nereden aldınız? Tanıdık geliyor."

"Oh, dekorasyonla eşim ilgileniyor." Bay Hart gülüyor.

Fin boğazını temizler ve bana bir bakış atar. "Kaldığımız oteldekine çok benziyor, değil mi?"

"Öyle mi? Hangisi?"

"Caledonian. Edinburgh'daki."

"Bir şey mi ima ediyorsun?" der babası.

"Hayır. Ben... nereden geldiğini merak ettim, hepsi bu. Nereden aldığını hatırlıyor musun?"

Bay Hart hemen cevap vermez.

"Bana yalancı mı diyorsun?" dedi, alçak ve sakın bir ses tonuyla, içimde bir uyarı ışığı yanmasına neden olacak şekilde.

"Hayır..."

"Öyle gibi geldi."

Bay Hart ayağa kalkar ve Finlay ile ben de telaşla ayağa kalkarız.

"Ben HIRSIZ DEĞİLİM!" Bay Hart, Finlay'ın yüzüne çok yakın bir mesafeden, kulakları sağır edecek bir sesle bağırır ve ben ödüm kopar. Ses eğitimi almamış ve vücudu gelişmemiş, yetmişine basmış bir adamın bu kadar yüksek ses çıkarabileceğini bilmiyordum. İnanılmaz bir şekilde, Fin gözünü bile kırpmaz.

Ağır ağır nefes alarak geriye doğru adım atar. Gözlerini kapatır ve hafifçe sendeler, bir an için düşeceğini sanırım.

"İyi misin?" diyorum, ona doğru koşarak, elimi koluna koyuyorum.

Cevap vermez, gözleri hala kapalıdır ve nefes almakta zorlanıyormuş gibi görünür, yüzü endişe verici bir şekilde gridir. Kalp krizi mi geçiriyor? İçimden bir ses *panik atak olduğunu* söyler.

Bay Hart televizyonu açar ve ikimize de aldırış etmeden tekrar oturur.

"Biraz temiz hava alsak nasıl olur?" diyorum ve Fin başını hafifçe sallayarak onaylıyor.

Onu mutfaktan geçerek arka kapıya götürdüm ve pencere pervazında anahtarı aradım.

Kapıyı açıyorum ve garip bir şekilde ilerliyoruz, Fin'i yarı tutarak, bahçeye inen derin merdivenlerden aşağı iniyoruz. Sert bir yüzeye bayılmasından sorumlu olmak istemiyorum. Yine de onun düşmesini engellemek için kafamı kırmaya razıyım. Bunu biliyorum.

Verandada Fin doğrudan taşın üzerine oturur, sırtı bahçe mobilyalarına, ferforje bir sandalyeye yaslanır. Ben de yanına otururum, bacaklarımı onun bacaklarının yanına uzatırım.

"Daha iyi misin?" diyorum Fin'e, o da evet diye mırıldanıyor ve ben elimi eline koyuyorum. Elleri çok soğuk ama sıkıyor. Soğuk havayı ciğerlerine çekiyor.

Bir süre sonra nefes alışışı düzelir ve ten rengi tekrar sağlıklı bir renge döner.

Başımı omzuna yasladım. Bana kolunu doladı, eli belimi tutuyordu.

"Bana söylemediğin şeyi söylemeye hazır mısın?" diyorum.

Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyorum — bilinçaltımdan çıkıp ağzımdan çıkıyorlar, onları söyleme kararımı tamamen atlayarak.

"Evet," diyor Fin, tereddüt etmeden.

Gençliğimizin yazlarından hatırladığım ruj pembesi ortancalar hala orada, kışın ortasında artık paslanmış, kırılğan arduvaz kahverengisi yaprakları var. Çiçek tarhlarında zamanlayıcılı ışıklar var, alacakaranlıkta yanıp sönüyorlar.

Fin konuşmaya başlıyor.

"Babam beni ilk kez dövdüğünde altı yaşımdaydım. Belki yedi. Neyi yanlış yaptığımı bilmiyordum. Her şeyden önce, büyük bir kafa karışıklığı hatırlıyorum. Acıdan ya da şiddetin şokundan daha fazla. İnsanların beni *zeki* bir *çocuk* olarak gördüklerini biliyordum, ama nedense neden bu kadar dayak yediğimi anlayamıyordum. Sanki çözemediğim bir matematik problemi gibiydi. *Düşün, Finlay*. O ilk seferden sonra, sanırım on bir ya da on iki yaşına kadar, her ay bir kez devam etti. Karşı koyacak ya da insanlara anlatacak yaşa geldiğimde, öğretmenler gibi gerçek sorunlara yol açabilecek insanlara. Ondan önce, davranışımı buna göre ayarlayabilirsem, bundan kaçınmanın bir yolu olduğunu düşünerek kendimi deli ediyordum.

On yaşımdayken, yaklaşık altı ay kadar gizemli bir şekilde bu durum sona erdi, daha sonra bunun nedeninin onun şirketindeki sekreterle ilişkisi olduğunu düşündüm. Benim yalnız kalmam, annemle ateşli tartışmalar, kapıların çarpılması ve annemin *Christina* adındaki o sürtüğü kovdurmasıyla aynı zamana denk geldi.

Finlay bana alaycı bir bakış attı ama ben henüz alaycı bakışlara hazır değildim.

"Ne zaman dayak yiyeceğimi hep bilirdim, işaretleri okumayı öğrendim. Gözlerinde kötücül bir parıltı olurdu ya da içki içmiş olurdu. Ya da ofisten kötü bir ruh haliyle dönerdi. Kusur bulur, bunu haklı çıkarmak için bana öfkelenirdi. Kendine izin verdiği bir çıkış noktası gibiydi, ama çok titiz ve dikkatliydi. Her zaman üst kattaki odada, kapı kapalıyken, mümkün olduğunca sessizce yapardı. Çoğu zaman, hiç iz bırakmazdı

Çürük bırakmazdı. Kemer ya da başka bir şey kullanmazdı. İz bırakmazdı. Yakalanabileceğini önceden düşünmüştü ve bu gerçekten çarpık bir şekilde bana huzur veriyor. Bana zarar vermek istediğini, sessizce acı çekmemi istediğini ve kimseye anlatsam bana inanmayacaklarını hiç merak etmem gerekmiyor. Bunları istediğinden eminim. Bu onun içindeki irrasyonel bir dürtü olabilir, ama bunu inanılmaz derecede katı ve rasyonel bir şekilde kontrol ediyordu.

Yüzüm aşırı soğukta yanıyor. Elimi Fin'in elinden çekip eteğime sürtmek zorundayım.

"O gün, bisiklet sürerken beni bekledin," diyorum. "Susie ve Gloria uzaklaştığında. O günü hatırlıyor musun? Bunun için sana vurdu, değil mi?" Ağzım kurudu. Geriye dönüp baktığımda, Bay Hart'ın öfkesinin şiddetini ve Finlay'in içeri çekilirken gösterdiği güçsüz, boş bakışlı boyun eğişini hayal edebiliyorum.

Kolayca ağlayabilirim ama buna direniyorum, istemiyorum, Finlay'in beni teselli etmek zorunda kalmasını istemiyorum.

"Evet, ama bu seninle kaldığım için değildi. Seni terk etseydim, dayak bunun için olurdu. Benim için kazanamayacağım senaryolar oluşturdu. Dediğim gibi, bunu yapmak istediğinde, her zaman bir neden bulurdu."

Başımı sallıyorum. "Anlıyorum." Ama aslında anlamıyorum, hiç anlamıyorum.

"On üç yaşında, bir süredir dayak yemediğim için, anneme neler olduğunu anlatacak cesareti buldum. Ama babam, benim kötü, yıkıcı biri olduğum hikayesini uydurmuştu. Bir çocuğu şeytanlaştırırsanız, o da biraz şeytani hale gelir ve bu da işleri daha da kolaylaştırır. O, beni itibarsızlaştırmak için yeterince zeki bir istismarcıydı. Ben hiçbir şeyi doğru yapamazdım, Susie hiçbir şeyi yanlış yapmazdı, her zaman böyleydi. Annem hemen yalan söylediğimi, babam hakkında böyle iğrenç şeyler söylemeye nasıl cüret ettiğimi söyledi. Aslında şöyle dedi: 'Bu tam sana göre bir şey.'"

"O gerçekten sana inanmadı mı?"

"Hayır, bence inandı. Onu affedip, bunun doğru olmadığını düşündüğünü söylemeyeceğim. Bence muhtemelen içgüdüsel olarak bunun doğru olduğunu biliyordu. Annem sosyal statümüzü, evimizi, tatillerimizi seviyordu. Annem görünüşe önem verirdi. Bu ilişkinin nasıl ele alındığına bak. Eminim Susie sana bundan hiç bahsetmemiştir?"

Kafamı sallıyorum.

"Evet. Aile sırlarını konuşmamamız gerektiği bize sürekli telkin edilirdi. Babamın küçük oğluna şiddet uyguladığı ortaya çıkarsa, her şey mahvolurdu. Onun yıllardır beni acımasızca dövdüğünü söylediğimde

ya da onun ya da benim atılmam gerekiyordu. Seçim çok netti. Annem babamı seçti."

Kaburgalarımın altında sert, keskin bir acı hissediyorum.

"Susie'ye de vuruyor muydu?" Fin başını sallar.

"Bildığım kadarıyla hayır, anneme de vurmadı. Biliyordum. Susie'yi çok severdi. Benim açtığım psikolojik fay hattını o açmadı. Kendime birçok kez sordum, Iain Hart'ın iki kızı olsaydı, çocuklarına elini kaldırırmıydı? Kim bilir. Belki başka bir oğul olsaydı farklı olurdu. Belki de sadece benden nefret ediyordu."

"Bu senin hatan değil. Hiç de değil," diyorum.

"Biliyorum," diyor Fin, elimi tekrar tutup sıkıyor. "Biraz zaman aldı, kıtayı değiştirdim, rehabilitasyona girdim, oldukça yüksek bir terapi faturası ödedim, ama biliyorum."

"Siktir," diyorum. "Bunca zaman. Senin hakkında korkunç bir insan olarak konuşuluyordu..."

"Susie sana yalan söylemedi." Fin bana dönüp bakar. "Onu suçlamamı istemiyorum. Müşterilerime her zaman 'zarar görmüş' kelimesini kullanmamalarını söylerim, ama ben öyleydim, Eve. Ergenlik çağıym boyunca, tek istediğimin bir an önce ailemin evinden uzaklaşmak olduğunu çok net bir şekilde belli ettim. Susie, büyüdükçe benim birçok kötü davranışımı gördü. Bunu sadece evde yaptım, çünkü okulun buradan kurtulmam için bir başlangıç noktası olduğunu bilecek kadar akıllıydım. Sevgili babam gibi, ben de bunu kapalı kapılar ardında tutmayı biliyordum."

"Ona neler olduğunu anlatmaya hiç çalışmadın mı?"

"Evet, bir kez. Ceza olarak bizi gardıroba kilitledi. Çok küçüktük. O zaman Susie'ye de çok kızdığını gördüm. Susie nefes alamayacak kadar hiperventilasyon yapıyordu, korkunçtu. Bu yüzden onun gömülmesini istemedim."

Fin'in bir şey kanıtlamaya çalışmadığını biliyorum, ama yine de öyle hissediyorum.

"Sadizmin, onun bana inanması için ihtiyacım olan tek kanıt olabileceğini düşündüm."

"Londra'ya gitmeden kısa bir süre önce bir barda oturuyorduk, derin bir nefes aldım ve babamın bana istismar ettiğini söyledim. O ise omuz silkti. *Hadi ama Finlay, A harfiyle dramatize etme. Sen de ona karşı tam bir pisliktin ve bunu biliyorsun. Tartışmalarınızı hatırlıyorum. Kredi kartını çaldığın zamanı hatırla. Ya da içki dolabını mahvettiğin zamanı. Birkaç kez dayak yedin, değil mi? Babam eski kafalıdır, hâlâ senin bunu yapabileceğini düşünüyor.*

Evet, bir çocuğa bunu farklı bir şekilde yapabileceğini düşünürdü. Özellikle de senin gibi bir serseriye. Sanki kırılmaz camdan seken taşları izlemek gibiydi.

"O on yedi, ben on dokuz yaşındaydım ve çok geç kalmıştım. Susie'nin yetiştirilme tarzı hakkındaki görüşü tek bir konuşmayla değişmeyecekti. Babasına olan bakışı da buna uyum sağlamak için değişmeyecekti. Açıkça belirttiği gibi, ben sempatik bir kurban değildim. Ne demek istediğini biliyorum."

"Kimse dinlemediyse bu senin suçun değil," diyorum, sesim biraz kısık.

"Susie ile aramızda olanları düşünmek için çok zamanım oldu. Biriyle buluşmaya geç kaldığında, önce seni bekleyen kişi şaşkınlık yaşar, sonra sinirlenir. Endişelenir. Sen geldiğinde açıklama ve özür dileme görevin, geçen her dakika ile birlikte daha da zorlaşır. Sonunda vazgeçerler ve giderler. Artık seni beklemezler. Susie ile ilişkim de böyleydi. Konuşmaya ve ona neden bu kadar yıkıcı, sefil bir pislik olduğumu anlatmaya hazır olduğumda, o gitmişti. Onu, söyleyeceklerime ilgi duyması veya inanması için çok uzun süre beklettim. Bu, daha fazla çabalamam gerekmediği anlamına gelmez. Keşke çabalamış olsaydım. Günlüklerinde, bildiğine dair herhangi bir ipucu var mıydı, babamla ilgili o konuşmayı hiç düşündü mü, yeniden düşündü mü diye merak ettim.

"Onları bu yüzden mi istedin?"

"Evet."

Bunu bilmek zorunda. Bana tüm bunları anlattığını ve benim yine de günceleri vermeyeceğimi düşünmemeli.

"Siktir, Fin. Onları yok ettim. Edinburgh'dan önce. Susie'ye kızgındım, sen de ısrar ediyordun ve kesin bir şey yapmam gerektiğini düşündüm. Haklıydın. Hiç hakkım yoktu, neye karıştığımı da bilmiyordum. Siktir, çok üzgünüm..."

Fin'in tepkisinden korkmadığımı fark ettim, o korku gelmeden önce kendimden çok tiksindim ve şok oldum. Beni azarlamasını *istiyorum*, bunu hak ediyorum.

"Hey, sorun değil," diyor Fin, sakın bir sesle. "Zaten fikrimi değiştirmiştin. İlk keder dalgasında, ona asla soramayacağımı bilerek, bir anlık bir dürtüydü. Onun günlüklerini okumamalıydım." Bir süre duruyor. "Sana karşı davranışım, o konuda... Susie'nin alıştığı yerinden edilmiş öfkenin tadını aldın."

"Susie, benim yaptığımı bilseydi senin tarafında olurdu," diyorum, ikna olmuş bir şekilde. "Kabul etmesi zor olurdu ama sonunda kabul ederdi."

Zorbalardan nefret ederdi. Cenaze konuşmasındaki ayakkabı hikayesini hatırlıyor musun?"

"Umarım haklısındır. Seni tanımak, onu bana geri getirmeye yardımcı oldu. Sanki Susie, öbür dünyadan, sevinçle gülümsüyor gibi hissediyorum. *Gördün mü, Finlay?* Ben de yanlış değerlendirmiştım."

"Haha, neden?"

"Onun, bana kıyasla hayatı kolay modunda yaşamış, kibirli bir prenses olduğunu düşünmüştüm. Babamın böl ve yönet taktiği işe yaramıştı. Ama o seni en iyi arkadaşı olarak tutmuştu, bu da bana onun her zaman hatırladığım küçük kız kardeş olduğunu gösteriyor. Gürültücü, engellendiğinde çok huysuz, ama çok komik ve kalbi doğru yerde olan bir kız."

"Bu, Susie'yi iyi özetliyor," diyorum, ağlayarak boğulan, görüşü bulanıklaşan birinin düzensiz, nefes nefese ses tonuyla.

"Senin alaycı yorumlarından her birini duyduğumda, onun kahkahalarını duyabiliyormuşum gibi hissediyorum. Senin sayende, onunla gurur duyuyorum. Sen, yakın olamadığım Susie ile olan bağım gibisin."

Finlay bu sözleri söylemeyi başarır başaramaz, kendi gözyaşları da akmaya başlar ve birbirimize yaslanarak, sanki altımızdaki zemin hareket edecekmiş gibi birbirimize tutunuruz.

Kendimizi toparladığımızda, bahçenin ne kadar soğuk ve karanlık olduğunu fark ettik.

"Daha önce de böyle krizler geçirdin mi?" diyorum sessizce, gözlerimin altını silerek. "Bu bir panik krizi miydi?"

"Evet, ama yıllardır yaşamamıştım ve çok da fazla olmadı. Amerikan sağlık sisteminin maliyeti nedeniyle, kısa sürede kendime nefes alma teknikleri öğrettim, böylece acil servise gitmek zorunda kalmadım. O bana beklenmedik bir şok yaşattı, hepsi bu. Bu duvarların içine girmekten hiç hoşlanmadım."

"Tabii ki. Bana bir şok yaşattı." Bir duraklama oldu. "Hâlâ anlayamadığım bir şey var," dedim. "Neden ona yardım ediyorsun? Neden New York'a dönüp 'görüşürüz' demiyorsun, banyoda elektrik çarpmasıyla ölsen de umurunda değil. Ben olsam öyle yapardım."

"Kapanış için. Annemle hiç kapanış yapamadım, kız kardeşimle de yapamayacağım ve Susie ilk kez babamın hafızasının parçalandığını söylediğinde, o piçin benimle yüzleşmekten kaçacağını anladım. Nefretimi, öfkemi ve kendini beğenmişliğimi yirmili yaşlarımda sistemimden attım. Artık Iain Hart'ın boynumdaki ilmiği nasıl çıkaracağımı daha iyi anlıyorum. Hristiyanların affetme konusunda haklı oldukları ortaya çıktı. Ona iyi davranırsam, bir ev bulursam, ömür boyu bakımı sağlanırsa, bu benim onun gibi olmadığımı kanıtlamış olurum.

kendime onun gibi olmadığımı kanıtlayacağım. O öldüğünde vicdanım rahat olacak. Bu bir zafer gibi geliyor.”

"Sen benden daha iyi bir insansın," diyorum.

"Hayır, değilim," diyor Fin, koyu mavi gözlerini bana çeviriyor ve ben eriyorum. Herkes hayatında bir kez olsun benim şu anda bakıldığım gibi bakılmalı.

"Tamam. Kendimi toparlamak için biraz yalnız kalmam lazım, ona veda etmek ister misin?" diyor Fin, ayağa kalkıp ellerini silkeliyor. "Merc'in anahtarları burada. Birkaç sokak öteye park ettim ve koşuya çıktım. Buraya asla kaçış arabası olmadan gelme."

"Ön kapıdan çıkıp seni onunla yalnız bırakmayacağım. Bir saniye bile."

"Buraya gel," diyor Fin ve beni nefes alamayacak kadar sıkı sarıyor. "Şimdi bana vurmaya kalkışırsa, ben 1,80 boyundayım ve o bunak, sonu kötü olur. Fiziksel bir tehlike altında değilim. Az önce şok geçirdim, hepsi bu."

"Ben zavallı bir koruyucu olduğumu biliyorum ve üzerinde dans eden sincaplar basılı bir etek giyiyorum... ama... bırak da seni kurtarayım!" diye yarı ağlayarak, yarı gülererek patladım.

"Ah, ama, bak... mesele şu ki, Evelyn Harris. Sen zaten kurtardın," diyor Fin, elini yüzüme koyarak.

Ön odadan geçerken, televizyondan gelen bir programın sesini duyarım ve içeri girip ona son bir kez bakmaktan kendimi alamam.

Bay Hart başını kaldırıp gülümseyerek bana bakar. "Eve! Hâlâ dışarıda mısınız? Ne hakkında konuşuyorsunuz?"

"Bana zehirli olanın kendisi olmadığını söyledi. Zehirli olan sensin," diye fısıldıyorum.

"Anlamadım?" diyor Bay Hart, televizyona dönerek.

"Keşke öyle olsaydın," diyorum.

Evime giderken yolda pek konuşmuyoruz, ama park ettiğimizde Roger pencerede beliriyor, cama tırnaklarını geçiriyor ve bir şekilde kedi gibi kaşlarını çatıyor. *Saat kaç oldu, genç bayan? Ve o kim, sorabilir miyim?*

"Merhaba, kiracın olduğunu söylememiştin," diyor Finlay. "Yakışıklı bir domuz, senin mi?"

"Hayır, Roger 'Piecrust'un oraya nasıl girdiğini bilmiyorum. Gitmek istemiyor," diyorum gülümseyerek. "Bu şirin isim tamamen benim suçum değil."

"Bu, hiç izlemediğim bir diziden mi?" diyor Fin. "Uzun hikaye. Başka zaman anlatırım. Kız kardeşin de dahil."

"*Twin Peaks*'te katilin kim olduğunu hatırlıyor musun?" dedi Fin. "Kötü adam babaydı. Periyodik olarak şeytani bir varlık tarafından ele geçiriliyordu. Onun dışında mükemmel, sevgi dolu bir baba gibi görünüyordu."

"Siktir...?"

"Bu yüzden, tema müziğini neden seçtiğini merak ediyordum."

"Maalesef tamamen tesadüf. Susie'nin Laura Palmer olmakla ilgili bir takıntısı vardı. Şimdi orada ne gördüğünü sonsuza kadar merak edeceğim. Fin, hâlâ onun telefonu bende. İstiyor musun?"

Fin motoru kapatır, emniyet kemerini çıkarır ve bana bakmak için dönerek oturur. "Hayır, gerçekten. Bu doğru olmaz ve bana da bir faydası olmaz. Onun eşyalarına sahip olması gereken kişi sensin. Daha önce de söylediğimiz gibi, sen onun hayatının aşkıydın."

Finlay Hart bana sabit bir şekilde bakarken, içim rahatlıyor.

Vites koluna dayanan eline bakıyorum.

"İçeri gelip Roger'la tanışmak ister misin?" diyorum, nefesim beklenti ve korkuyla göğsümde tıkanmış gibi hissediyorum.

"Evet," diyor Fin, hala bana bakarak. "Ama sorun şu ki, bunda bir sorun var. Edinburgh'da, ya rol yapmayı bırakırsam,

Ya sana gerçekte ne düşündüğümü söylersem? Ya Gatsby gibi davranmayı bırakıp, birinin beni gerçekten tanınması ve reddetmesi riskini göze alırsam?"

"Reddedilmekten bahsetmen çok komik! Bunu, beni öpecekmiş gibi bakıp, sonra bu düşünceye dehşetle kaçmadan hemen önce söyledin."

Fin kahkahayı patlatır, yüzünü tamamen değiştiren, gözlerini kırıştıran kahkahalarından biri.

"O düşünce beni dehşete düşürmedi, tam tersine, ama öyle olsaydı ne kadar kötü olurdu, anlamıyor musun? Seni başka bir ülkede babamı aramama yardım etmen için zorladım, sana bir otel odası ayarladım. Kısa bir süre önce ağlıyordun. Bir şey olsaydı, benim başından beri ne yapmaya çalıştığımı merak eder miydin? Ya da seni teselli ederek avantaj elde ettiğimi düşünür müydün?"

"Bunu hiç düşünmemiştim. Niyetinden hiç şüphe etmedim."

"Biliyorum. Öyle kalmasını istedim."

Gülümsüyorum ve Finlay Hart hakkındaki görüşümün nasıl bu kadar değişmiş olduğuna şaşırıyorum. Artık ona hayatımı emanet edebilirim. Bu da iyi bir şey.

"Dürüstlük, tamam mı, önce ben başlayayım, sonra sıra sana gelir," diyor Fin ve ben kendimi hazırlıyorum. "Aşağıdaki tüm şeyleri uzlaştırmaya çalışıyorum. Eğer şimdi içeri girersem, biliyorsun, bir daha çıkmak istemeyeceğim."

Yutkunuyorum.

"Senin de aynı şekilde hissettiğini söylemeni istiyorum, ama seni incitmek istemiyorum: İstemediğim halde birkaç gün sonra Amerika'ya giden uçağa binmek zorundayım. İşim burada olmadığı için burada kalamam. Seninle gelmeni çok istesem de, eğer senin de istediğin buysa, benimle gelmeni söylemek istemiyorum. Başkasının hayatını bu şekilde kökünden söküp atmak adil değil. Bunu nasıl başaracağımızı bilmiyorum, ama denememek de istemiyorum. Evet, Roger'la tanışmak istiyorum. Ama Roger'la tanışmak çok önemli. Çünkü bu sadece çok hareketli birkaç gün olacaksa, ikimiz de bunu kabul etmeliyiz. Bu, ayrılmamı mümkün kılacak değil. Tamam. Şimdi sen."

Boğazımı temizleyip sesimin çıkmasını umarak bir ara veriyorum.

"Evet, aynı," diyorum, rahat bir şekilde, ve gerginlik bozulurken ikimiz de gözyaşları akacak kadar çok gülüyoruz.

"Bence..." Duraklıyorum. "Bence ikimizin de üstesinden geldiği onca şeyi düşündüğünde, burada bu arabada birlikte oturuyor, birbirimizi bulmuş

. İngiltere ile New York arasındaki mesafenin bizi rahatsız etmesine izin vermemeliyiz. Bundan sonra ne olacağını hallederiz. Buraya geldik. Birlikteyiz. Önemli olan bu."

Fin eğilip beni öper, ben de dönüp parmaklarımı saçlarına geçirir ve ona karşılık veririm, önce yumuşak sonra daha sert, onun karşılık verdiğini hissederek.

"Kemerini çözersen daha kolay olabilir," diye fısıldar Finlay, kemeri işaret ederek, sanki çocuk emniyet kemeri takmışım gibi göğsümün üzerinde bükülmüş olan kemeri. Kahkahayla gülerim.

"Seni sevdiğimi ne zaman anladım biliyor musun?" diyor. "Akşam yemeğine gitmek için lobide karşılaştığımızda. Lobide, *Monty Python'daki* Gumby gibi topuklu ayakkabılarla bacaklarını bükerek yürüyordun. Sanki bir orkestra duyuyordum ve tüm yıldızlar ortaya çıkmıştı."

"Gerçekten mi?"

"Ya o an ya da Leith rıhtımında benim kasıklarımı görmediğini haykırdığın an. Bu arada, bu konuda çok rahatlamıştım."

"O zaman benim için en kötü şey, seni çıplak görmek mi?"

"Benim kişisel Vietnam'ım. Bunun asla olmasına izin vermeyelim."

Gülüyorum ve kapı koluna uzanıyorum.

"Neden birbirimizi bu kadar iyi anladığımızı hissediyorum, Evelyn? Bu tür şeylere cevap verecek kişi benim olmam gerekirdi," diyor Fin, bana hayranlıkla bakarak. "Sanki tüm hayatım sana geri dönmek içinmiş gibi."

Bunu düşünmek için zamanım oldu, kulübede uyanık yatarken çatıda yağmurun sesini dinleyerek. Finlay'ın beni hiç terk etmediğini düşündüm, ister çocukken bisiklet sürerken, ister yetişkin olarak otel odalarında olsun.

"Birbirimize öğrettiğimiz ders yüzünden," diyorum. "O nedir?"

"İyileşme."

Üç Ay Sonra

Sınav sorusunu soran kişinin gür sesi, sohbetlerin gürültüsünü keser.

"BBC komedi dizisi *The Office*'te, Slough şubesi kağıt ticaretinin ikinci şubesi ile birleşir. Bu şube neredeydi? *Bu şube neredeydi?*"

Quizmasters neden cümlelerde duraklamaları hep çok garip yerlere koyarlar?

"Reading," diye fısıldar Justin, parmağıyla kağıda vurarak.

"Ricky Gervais Reading'li, bu yüzden Reading olduğunu düşünüyorsun," diye fısıldarım.

"Büyük bir şehir olmayacak," diye fısıldar Ed, parmaklarıyla Frazzles torbasını karıştırarak. "Slough'a eşdeğer bir yer olmalı."

Frazzle'ı uyanan Leonard'a atar, Leonard onu yer ve hemen tekrar uykuya dalar.

"John Travolta'nın dans ettiği adamın geldiği yer orası," diye fısıldarım.

"Orası Reading'di," der Justin.

"Değil! Beni destekle, Francis."

Francis başını sallar. "Reading çok büyük." "Teşekkürler."

"Ayrıca bir şekilde yeterince komik değil." "Slough komik mi?" Justin burnunu çeker.

"Özünde, evet," Ed diyor. "Düşün Vic Reeves melodramatik bir sesle şarkı söylediğini hayal edin... şarkı söylediğini hayal edin... *Fahişe SLOUGH'danmı?*"

Komik."

"Swindon," diyor Finlay.

Hepimiz ona şaşkınlıkla bakıyoruz.

"Sen New York'ta yaşıyorsun, bizim trivia'mızı bilmiyorsun," diyorum.

"Ben İngiltere'den ayrılmadan önce yayınlanıyordu ve orada BBC var."

"Swindon mu? Emin misin?" diyorum.

"Evet," diyor Fin, bir yudum daha bira içerek. Üç ay önce çıkmaya başladığımızdan beri aldığı "Carrington yarım taşı"ndan şikayet ediyor. Dişlerini fırçalarken onu duş alırken izlemek için düzenli olarak oyalanıp duran biri olarak, bunun ona yakıştığını doğrulayabilirim.

"Tamam, bu son soru," diyor quizmaster. "Kısa bir ara vereceğiz, sonra puanları hesaplamak için geri döneceğim."

"Bu sefer ne zaman geri döneceksin, Fin?" diyor Justin.

"Çarşamba," diyor. "Şimdilik Skype danışmanlığının makul sınırına ulaştım. Eve, bir hafta sonra New York'ta geçireceği bir ay boyunca bana katılacak."

Elini uzatıp at kuyruğumun altındaki enseme dokundu. "Bu sefer ona turistik yerleri göstereceğim, şimdiye kadar hiç ilgilenmemiştim."

"Sabırsızlanıyorum. O zaman Rog ve ben PARTİ yapacağız," diyor Ed, heavy metal işareti yaparak. "Slash, *Queer Eye* izle ve Dixy kızarmış tavuk ye."

"Ev ve Rog'un bakımı için sana gerçekten minnettarım," diyorum. "Benim için zevkti. Senin evin benim dairemde her zaman daha iyidir."

Ed, evlerinin satışı konusunda Hester'dan zor anlar yaşadı ve sonunda şimdilik emlak piyasasına yeniden girmekle ilgilenmediğini açıkladı. Şu anda bir daire kir alıyor, ama burası tam bir çöplük — radyatöre dayalı kirli bir bisiklet, duvarda hiç resim yok. Tinder'da ve şimdiden bazı trajikomik hikayeleri var. Justin ve benim ciddi ilişkilerimiz varken, Ed'in bekar olması oldukça ilginç bir durum.

"Patronun sabbatical'ına kesinlikle razı mı?" diyor Ed.

"Nispeten razı," diyorum. "Onayladı."

"Şşş," diyor Francis. "Sonuçlar!"

"Zafer kokusu alıyorum," diyor Ed. "Nefes alın, kızlar."

"Senin kokladığın kadar sık zafer kazanıyor olsaydık, Ed, Ben Affleck'in Vegas kumarhanelerine girmesi yasak olduğu gibi, biz de bu quizden men edilirdik."

"Gerçekten mi, ne için? Zengin olduğumuz için mi?" diyor Ed.

"Zengin olduğun için seni kovmazlar, blackjack'te çok iyi olduğun için yasaklarlar," diyor Fin. "Bu yüzden kumarhane her zaman kazanır."

"Kartları saymak." Başımı sallıyorum.

"O saymıyordu, bana öyle söyledi... " Fin durur, şok olmuş yüzlerimize bakarak gözlerini genişçe açar. "Yani, onun söylediğini okudum... "

Hepimiz sevinçle çığlık attık.

"Tamam. İşte cevaplar..." diyor quizmaster ve biz de puanlama için bir sonraki masayla kağıtları değiştiriyoruz. Her zamankinden çok daha iyi bir performans sergiliyoruz.

"Ve son olarak... *The Office*'te Slough şubesi hangi şubeyle birleşti?"

"Reading ise, hepinizi nefret ederim," diyor

Justin. "Tabii ki Swindon'du. *Güneşli*

Swindon." "Evet!" diyor Ed. "Aferin, Finlay."

Kağıtları tekrar değiştiriyoruz.

"Kırk altı!" diyorum.

"Tamam o zaman! Kim... elli üzerinden elli aldı..., " diye bağırır quiz sunucusu.

Gerginiz, Francis ve ben el ele tutuşuyoruz, gözlerimizi sıkıca kapatıyoruz. "Kırk dokuz!" Sessizlik.

"Kırk sekiz!" Sessizlik.

"Kırk yedi!" Packable Anoraks kırk yedi aldı, kesin. Sessizlik. Gözlerimi açtım.

"Kim... kırk altı aldı?" diyor quiz sunucusu.

Birbirimize bakıyoruz. "Biz! Biz aldık!" Beşimiz bir ağızdan bağırıyoruz ve Leonard'ı uyandırıyoruz. Ne yazık ki Packable Anoraks da bağırış.

"Kağıtlarınızı buraya getirin lütfen," der Francis ve doğrulama için kağıdını vermek üzere aceleyle ayağa kalkar.

Birkaç dakika içinde, quiz sunucusu şöyle der: "Bayanlar ve baylar, görünüşe göre burada bir beraberlik var. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz: bir tie-break sorusu. Her takım bir üyeyi buraya çağırırsın. Ben bir soru soracağım, sadece iki aday cevap verebilir. Doğru cevabı ilk veren kazanır."

Packables, öfkeli bir büyücüye benzeyen en iyi adamlarını gönderir ve o sahneye çıkarken sırtını okşayarak cesaretlendirir. "Hadi Tony!"

Birbirimize bakarız.

"Eve," diyor Fin. "Sen bu mücadeleye layıksın. Git ve o kupayı bize getir."

"Oh hayır, ben berbatım."

"Değilsin. Kalk," diyor Fin ve Ed, Justin ve Francis de onaylayarak ses çıkarıyorlar.

"İşte, eşitlik bozma sorusu. Unutmayın, en hızlı cevap ve doğru cevap olduğu için yüksek sesle cevap verin. Balad "I Will Always Love You", 1992 yılında merhum Whitney Houston'ın büyük bir hit oldu ve Billboard listelerinde on dört hafta boyunca birinci sırada kaldı. Ancak, Whitney bu şarkıyı yazmadı. Peki kim yazdı?"

"BARRY GIBB!" Packable Anoraks'tan Tony, sanki elektrik şoku almış gibi bağırır ve takımı futbol tribününden tezahüratlarla onu alkışlar.

"Korkarım bu yanlış," diyor quizmaster, gürültü dinince. "Bu sevimli bayan cevabını vermek ister mi?"

Takımımın umut dolu yüzlerine bakıyorum, heyecanla yumruklarını sıkmışlar. Finlay bana göz kırpmıyor.

"Dolly Parton mu?" diyorum.

"Kazananımız belli!" diyor quizmaster ve Gladstone'un benim bulunduğum köşesi çılgına dönüyor.

"Tebrikler, ..." Cevap kağıdımızı alır ve gözlüklerinin üzerinden ismi okumak için gözlerini kısar. "Susie'nin Kaybedenleri."

Son

Dün gece yeniden hayata döndün.

Bu bir kabus değildi Suze, ki ben pek çok kabus gördüm, sadece başka bir dünyaydı, tıpkı bu dünya gibi ama dramatik bir farkla. Senin varlığın. Senin varlığın, ki ben bunu doğal kabul ediyordum.

Bu yerde, okul sırasına oturmuş, yoğun bir otoyolun yanında neşeyle kayak gezisi organize ediyorduk. Geçen arabaların gürültüsü masayı sallıyordu ama ikimiz de rahatsız olmuyorduk. *İsviçre'ye ne dersin?* dedin. Planlarımız vardı.

(İsviçre bilinçaltımın bir ürünü müydü acaba, çünkü Hester oradaydı, sen ve Ed... ? Haha, bu arada, karşılığında? Finlay hakkında asla şikayet edemezsin. PSYCH. Evet, tartışma. Seni anladığımı biliyorsun.)

Her zaman böyle olacağını anladım. Sen asla arkamda değilsin, Susie. Sen asla geçmişte kalmış bir şey değilsin. Sen her zaman yanımdasın.

Karanlıkta beceriksizce telefonumu arıyorum, aşağı kaydırıyorum ve Susie'den gelen son mesajı buluyorum. Telefonumun ekranında bir konuşma baloncuğunda yazan o kelimeler. Hâlâ imkânsız geliyor, başka bir şansın olmadığı, bunun son söz olduğu. Onun orada, ekranın arkasında, görünmeden beklediği. Bir işaret beklediği.

Cevap yazıyorum:

Konuşacak çok şey var. Yakında konuşuruz. Seni seviyorum. xxx

Odanın diğer ucunda, telefonunu şarj etmek için taktığım yerde, sanki cevap veriyormuş gibi, bir ateşböceği ışığı parlıyor.

Onu kafamın içinde, çan gibi net bir şekilde duyuyorum.

*Ben de seni seviyorum, seni yanardöner
canavar. xxx PS yine de söylemeliyim,
kardeşim, İĞRENÇ*

Ama birbirimizi çok mutlu ediyoruz! 😊

*Bunun daha iğrenç hale getirmedikten emin değilim. Coğrafya öğretmeni Bay
Pulteney, kendisi ve eşinin nudist olduğunu öğrendiğimizde böyle demişti,
hatırlıyor musun?*

Kendi kendime gülüyorum. Susie'nin sesi her zaman kafamda yankılanacak.
Bu, ömür boyu sürececek bir konuşma.

Fin uyanır. "İyi misin? Işık açık mıydı?" "İyiyim."

"O kedi sadece ağır değil, sırlı da!" Finlay, Roger'ın varlığını fark
ederek diyor ve Roger, cevap olarak bölgesel bir şekilde miyavlıyor.

"Rog, Rog'dur."

Finlay kollarını bana doluyor ve bir süre sessizce yan yana yatıyoruz,
pencerenin ötesinde rüzgarda yeşilliklerin hışırtısını dinliyoruz.

"Sanırım yağmur durdu," diyor. Ona
dönmek için vücudumu çeviriyorum.

"Ben de öyle düşünüyorum."

Teşekkürler

Bu kitap için editörlerime büyük bir teşekkür borçluyum: öncelikle, taslak aşamasında büyük bir heyecanla destek veren editörüm Martha Ashby'ye ve ayrıca, doğum iznine ayrılmadan önce, başa çıkamayacağım bir işe kalkıştığımı haykıran uzun bir telefon görüşmemizi sabırla dinleyen Martha'ya. Martha, sakın bir şekilde bana böyle bir şeyin olmadığını, devam etmem gerektiğini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledi. Bu sözler olmasaydı bu kitap yazılmayacaktı, bu yüzden sana güvenin için teşekkür ederim Martha. Ayrıca, zorlu 2020 yılı boyunca bana destek olan yetenekli editörlerim Lynne Drew ve Sophie Burks'a da teşekkür ederim. Neşeli tavırları ve sakın yaklaşımları sayesinde onlarla çalışmak büyük bir zevkti. Her taslağı olması gereken noktaya getirmem için beni zorladıkları halde, bunu zorlama olarak hissetmediğim için özellikle minnettarım. Hepinize şerefe, bayanlar, tekrar yasal olduğunda kadeh kaldırmayı sabırsızlıkla bekliyorum. Ayrıca, destekleri ve enerjileri için hem İngiltere hem de ABD'deki HarperCollins ekibine teşekkür ederim, hepinizi özledim!

Her zaman neşeyle çalışmaktan keyif aldığım menajerim Doug Kean'e teşekkür ederim. Artık evlilik gibi, sadece kahve masası seçimleri konusunda tartışmıyoruz.

İlk taslak okuma ekibim: Tara, Sean, Katie, Laura, sizler olmadan bunu başaramazdım. Bu kitapta akıl sağlığımı koruduğu için Kristy Berry'ye özel teşekkürler. Carol Clements'a vasiyet ve miras konusunda sabırlı, hukuki uzman tavsiyeleri için teşekkürler. Eğer bir hata yaptıysam, bu benim sorumluluğumdur.

Ve her zaman bana felaket senaryoları kurmayı bırakmamı, devam etmemi ve pijamalarımı giymenin artık çok geç olduğunu söyleyen, her zaman neşeli olmasa da tamamen gerekli bir görevi olan Alex'e teşekkür ederim.

P. S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası . . * .

Yazar Hakkında

Mhairi McFarlane ile Tanışın

Kitap Hakkında

Yazarın Notu Okuma
Grubu Kılavuzu

Yazar Hakkında

Mhairi McFarlane ile Tanışın

Sunday Times'in en çok satan yazarı **MHAIRI MCFARLANE** İskoçya'da doğdu ve gereksiz yere kafa karıştırıcı olan adı Vah-Ree olarak telaffuz edilir. Gazetecilikte bir süre çalıştıktan sonra roman yazmaya başladı ve ilk kitabı *You Had Me at Hello* anında büyük başarı elde etti. Şu ana kadar yedi kitap yazan yazar, bir erkek ve bir kediyle birlikte Nottingham'da yaşıyor.

hc.com'da harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını keşfedin.

Kitap Hakkında

Yazarın Notu

Sevgili Okuyucu,

Just Last Night'ı beğendiğinizi ve İngiliz argosunun çok anlaşılmaz olmadığını umuyorum. (Uluslararası okuyucularım olana kadar ne kadar çok konuşma dili kullandığımı fark etmemiştim.)

Muhtemelen açıkça anlaşılacağı üzere, romantik komedi ortamında keder hakkında yazmak istedim. Bu türün daha hafif konularla ilişkilendirildiğini düşünürsek, ilk başta alışılmadık bir kombinasyon gibi görünebilir. Ancak hayatta mizah ve trajedi birbirine eşlik eder. En karanlık zamanlarda bile gülüyoruz, öyleyse neden bunu bir romanda sunmayalım?

Kitaptaki karakterler gibi ani bir kayıp yaşamadım, ama sevdiğim insanları kaybettim. Öğrendiğim bir şey, detaylar kişisel olsa da, yaşadıklarımızın çoğunun evrensel olduğu. Just Last Night'ta kendi hayatımdan aldığım bir gözlem, Eve'in Susie'nin ölümünü düşünmekten artık şok olmadığını fark edip şaşırdığı an. Çünkü bu, onun günlük gerçekliğine dahil olmuş. Bu gerçekleştiği anda, bunun bir rutin haline gelmesi imkansız görünüyor. Keder, yıpratıcı olması bakımından benzersiz bir acıdır, ancak bir bakıma, kaybımızın normal hale geldiği noktaya gelmek istemiyoruz. Belki de yas tutarken, ileriye gitmek yerine geriye gitmeyi arzuluyoruz ve bu, Eve'in Ed ile kaçırdığı fırsatı sonsuza dek tekrar tekrar yaşamasında yankı buluyor. Bekle, bu benim için bir yazma atölyesine dönüşüyor! 😊

Bunların hepsi oldukça ağır konular — eğer benim hikayemi bir kitap kulübünde tartışırsanız, üzücü temalar olsa bile eğlenceli bir akşam geçirmenizi dilerim!

Aşağıda benim seçeceğim konuşma konuları var, ama eminim sizinkiler de en az benimkiler kadar iyi olacaktır. Ayrıca şarap da iç. Susie içerdik.

Sevgiler,

Mhairi x

Okuma Grubu Kılavuzu

1. Hikayedeki ana arkadaşlık grubu, kısmen gençliklerinde tanışmış olmaları nedeniyle özel bir bağa sahiptir. Ne demişler, "yeni eski arkadaşlar edinilmez". Ed'in cenaze konuşmasında dediği gibi, "Onlar senin tüm hallerini bilirler. Senin nasıl biri olduğunu bilirler. Senin için bir haritaları vardır." Uzun süredir devam eden arkadaşlıklar, hayatınızın ilerleyen dönemlerinde kurduğunuz arkadaşlıklardan farklı mıdır? Eğer öyleyse, nasıl farklıdır? Eski arkadaşlara bağlı kalmaya değer mi, yoksa sizi geri çekebilirler mi?
2. Ben de Eve gibi fazla düşünen ve genellikle kararsız biriyim, ama Justin ve Susie empatik ve kendinden emin tiplerdir. Justin, "Kimse tesadüfen ün kazanmaz" der, ancak Finlay'ın tesadüfen olmasa da haksız bir ün kazandığını öğreniriz. Hiç çok sert veya çok hızlı yargıladığınız oldu mu? Her zaman karşı tarafın da görüşünü dinlemeli miyiz? Sosyal medya, uzaktan veya kulaktan dolma bilgilerle yargılama eğilimini daha da kötüleştiriyor mu?
3. *Just Last Night*'ın başında Eve, Ed'e hala gizli bir aşk beslemektedir. Onu ve durumlarını durmadan düşünmüştür, ancak hikaye boyunca bu konuda yeni bakış açıları keşfeder. Ed ve Susie'nin ilişkisini öğrenince yıkılır. Sırlar, arkadaşlar, aile veya sevgililer arasında olsun, kitabın ana temalarından biridir. Eve, olanları ortaya çıkaran mektubu okumamış olsaydı daha mı iyi olurdu? Sizce Susie bunu neden yaptı? Hikaye çeşitli açıklamalar sunar, ancak kadın kendisi hiçbir zaman bir açıklama yapmaz, bu yüzden Eve kesin bir cevap alamaz.

4. Eve ve Finlay yanlış bir başlangıç yaparlar, ancak zaman geçtikçe, ikisinin de duyarlı ve düşünceli olduklarını ve sandıklarından daha fazla ortak noktaları olduğunu fark ederler. Finlay hakkındaki gerçek, beklediğiniz gibi miydi? Birisi hakkındaki fikrinizi hiç dramatik bir şekilde değiştirdiniz mi?
5. Bunu yazmadan önce, pub quiz'in Amerika'da pek yaygın olmayan bir İngiliz geleneği olduğunu bilmiyordum. Eğer yapabilseydiniz, hangi İngiliz geleneklerini Amerika'ya getirirdiniz ve hangilerini *kesinlikle korurdunuz*?

Mhairi McFarlane'in diğerk kitapları

Merhaba Dediğinde Beni
Kazandın Sana
Bakıyorum Sorun Bende
Değil, Sende O Kız Kim?
Beni Unutma Eğer Hiç
Tanısmamış Olsaydık

Bookperk

[Sign up Book perk için](#) ve e-kitap indirimleri, özel teklifler ve daha fazlasını—adresinden doğrudan e-posta kutunuza alın.

SIGN UP NOW

Telif hakkı

Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır. Gerçek olaylar, yerler, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

P.S.TM, HarperCollins Publishers'ın ticari markasıdır.

SADECE DÜN GECE. Telif hakkı © 2021 Mhairi McFarlane. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretleri ödeyerek, bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkını elde etmiş olursunuz. Bu metnin hiçbir kısmı, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan, HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik uygulanamaz,

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Vikki Chu

İlk olarak 2021 yılında HarperCollinsUK tarafından *Last Night in Great Britain* adıyla

yayınlanmıştır. İLK ABD BASKISI

[Buradaki](#) ve [buradaki](#) emojiiler © FOS_ICON / Shutterstock, Inc.
Yıldız kayması emojiisi [burada](#) © Cosmic_Design / Shutterstock, Inc.

Dijital Baskı MAYIS 2021 ISBN: 978-0-06-303686-4

Sürüm 03032021

Baskı ISBN: 978-0-06-303685-7

Baskı ISBN: 978-0-06-306042-5 (uluslararası baskı)

Yayıncı

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street Sydney,
NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, Doğu Kulesi 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3 www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF,
Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

İçindekiler

1. [Kapak](#)
2. [Başlık Sayfası](#)
3. [İthaf](#)
4. [Alıntı](#)
- 5.
6. [Önsöz](#)
7. [Bölüm 1](#)
8. [Bölüm 2](#)
9. [Bölüm 3](#)
10. [Bölüm 4](#)
11. [Bölüm 5](#)
12. [Bölüm 6](#)
13. [Bölüm 7](#)
14. [Bölüm 8](#)
15. [Bölüm 9](#)
16. [Bölüm 10](#)
17. [Bölüm 11](#)
18. [Bölüm 12](#)
19. [Bölüm 13](#)
20. [Bölüm 14](#)
21. [Bölüm 15](#)
22. [Bölüm 16](#)
23. [Bölüm 17](#)
24. [Bölüm 18](#)
25. [Bölüm 19](#)
26. [Bölüm 20](#)

27. [Bölüm 21](#)
28. [Bölüm 22](#)
29. [Bölüm 23](#)
30. [Bölüm 24](#)
31. [Bölüm 25](#)
32. [Bölüm 26](#)
33. [Bölüm 27](#)
34. [Bölüm 28](#)
35. [Bölüm 29](#)
36. [Bölüm 30](#)
37. [Bölüm 31](#)
38. [Bölüm 32](#)
39. [Bölüm 33](#)
40. [Bölüm 34](#)
41. [Bölüm 35](#)
42. [Bölüm 36](#)
43. [Bölüm 37](#)
44. [Bölüm 38](#)
45. [Bölüm 39](#)
46. [Bölüm 40](#)
47. [Bölüm 41](#)
48. [Bölüm 42](#)
49. [Bölüm 43](#)
50. [Bölüm 44](#)
51. [Bölüm 45](#)
52. [Teşekkür](#)
53. [P.S. İçgörüler, Röportajlar ve Daha Fazlası . . .*](#)
 1. [Yazar Hakkında](#)
 2. [Kitap Hakkında](#)
54. [Mhairi McFarlane'in Diğer Kitapları](#)
55. [Telif](#)
56. [Yayıncı Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

